

Elle Kennedy

LOV

Cyklus Briar U (1)

## 1. kapitola

### Summer

„To má být vtip?“ Zírám na pět holek, které mají rozhodnout, co se mnou bude. Každá má jinou barvu vlasů, pokožky i očí, a přesto je od sebe kvůli totožným výrazům vůbec nerozeznám. Předstírají, jak jim je to celé líto, jako by je ta zpráva naprosto zdrtila, přitom jen stěží potlačují úšklebky.

„Je mi líto, Summer, ale není to vtip.“ Kaya se soucitně pousměje. „Jako výbor pro udržování úrovně bereme pověst Kappy Bety Nu velmi vážně. Dnes ráno jsme obdržely zprávu z národní rady –“

„Opravdu? Tak vy jste obdržely zprávu. Poslali vám telegram?“

„Ne, e-mail,“ poví mi. Můj sarkasmus vůbec nepostřehne. Přehodí si lesklé vlasy přes rameno.

„Našemu výboru připomněli, že každá členka sesterstva musí dodržovat pravidla a úroveň, kterou stanovili, jinak u nich ztratíme dobré postavení.“

„A my si dobré postavenímusímeudržet,“ dodá Bianca a prosebně se na mě zadívá. Z těch pěti blbek mi připadá nejrozměšší.

„Zvlášť po tom, co se stalo s Daphne Kettlemanovou,“ dodá holka, jejíž jméno si teď nevybavuju.

Přemůže mě zvědavost. „Co se stalo s Daphne Kettlemanovou?“

„Otrava alkoholem.“ Čtvrtá holka – myslím, že se jmenuje Hailey – ztiší hlas a rychle se rozhlédne, jako by snad mohly být ve starožitném nábytku, kterým je obývací pokoj v sídle Kappy vybavený, schované štěnice.

„Museli jí vypumpovat žaludek,“ prozradí ta bezejmenná z nich nadšeně. Přemýšlím, jestli je opravdu ráda, že Daphne Kettlemanová málem umřela.

Kaya se do toho úsečně vloží. „O Daphne už dost. Nemělas ji vůbec zmiňovat, Coral –“

Coral! Jasně. Tak se jmenuje. A zní to úplně stejně pitomě, jako když se mi před čtvrt hodinou představovala.

„V tomto domě o Daphne nemluvíme,“ vysvětlí mi Kaya.

Propána. Jedno ubohé vypumpování žaludku a z Daphne je hned Voldemort? Pobočka Kappy Bety Nu na Briarově univerzitě je očividně přísnější než jejich pobočka na Brownu.

Důkazem budiž to, že mě odtud vyhazují, ještě než jsem se vůbec stihla nastěhovat.

„Není v tom nic osobního,“ pokračuje Kaya a věnuje mi další předstíraný úsměv. „Naše pověst je pro nás velmi důležitá, a i když jsi odkazem –“

„Prezidentským odkazem,“ připomenu jí. Cha! A máš to, Kayo! Moje máma byla ve třetáku a čtvrtáku prezidentkou Kappy, stejně jako moje babička. Ženy z rodu Heywardů a Kappa Beta Nu k sobě patří stejně jako břišáky a kterýkoli z mužů od Hemsworthových.

„Odkazem,“ zopakuje, „nedržíme se pout s našimi předky tak, jak tomu bylo dříve.“

Pout s našimi předky? Kdo takhle mluví? Copak přicestovala časem z minulosti?

„Jak jsem řekla, máme svá pravidla a politiku. A z naší pobočky na Brownu jsi neodešla zrovna v dobrém.“

„Z Kappy mě nevyhodili,“ připomenu jí. „Vyhodili mě ze školy celkově.“

Kaya na mě zůstane nevěřícně zírat. „A ty jsi na to snad ještě pyšná? Že tě vyhodili z jedné z nejlepších univerzit v zemi?“

Skrz zaťaté zuby ucedím: „Ne, nejsem na to pyšná. Jen říkám, že technicky vzato jsem pořád členkou tohoto sesterstva.“

„To sice ano, ale neznamená to, že máš právo bydlet v tomto domě.“ Kaya si složí paže na bílý mohérový svetr.

„Chápu.“ Napodobím její postoj, jen si ještě navíc zkřížím i nohy.

Kaya sjede závistivým pohledem moje černé semišové kozačky od Prady, dárek od babičky na oslavu mého přijetí na Briar. Uchechtla jsem se, když jsem ten balíček včera večer otevřela – babi Celeste si nejspíš neuvědomuje, že jsem na Briar nastoupila jenom proto, že mě z mé předchozí školy vyhodili. Nebo bych se spíš vsadila, že to moc dobře ví, jen je jí to jedno. Babi si vždycky najde dobrý důvod, proč si about boty od Prady. Je to moje spřízněná duše.

„A to jste si řekly,“ pokračuju, tentokrát už o něco našťavaněji, „že mi o tom dáte vědět, až když se sbalím, přijedu sem až z Manhattanu a dorazím do tohoto baráku?“

Bianca je jediná, která má tu slušnost, aby se zatvářila provinile. „Moc nás to mrzí, Summer. Jak ale řekla Kaya, z národní rady se nám ozvali až dneska ráno, pak jsme to musely odhlasovat a...“ Lehce pokrčí rameny. „Promiň,“ omluví se znovu.

„Takže jste hlasovaly a rozhodly jste se, že tu nesmím bydlet.“

„Ano,“ odpoví mi Kaya.

Rozhlédnu se po ostatních. „Hailey?“

„Halley,“ opraví mě mrazivě.

To je fuk. Čekaly snad, že si jejich jména zapamatuju? Známe se doslova několik minut.

„Halley.“ Zadíívám se na druhou holku. „Coral.“ A pak na další. Kruci. Její jméno si vůbec nevybavím. „Lauro?“

„Jsem Tawny,“ vyštěkne.

Těsně vedle. „Tawny,“ zopakuju omluvně. „Je to tedy naprosto jistý?“

Tři hlavy přikývnu.

„Dobře. Tak díky, že jste marnily můj čas.“ Vstanu, přehodím si vlasy přes rameno a kolem krku si omotám červenou kašmírovou šálu. I když s o něco větší vervou, než by bylo potřeba, protože to Kayu očividně štve.

„Nebud' tak teatrální,“ nařídí mi jízlivě. „A nedělej, jako by snad byla naše vina, že jsi založila v předchozím sídle požár. Promiň, že nechceme bydlet se žhářkou.“

Mám co dělat, abych se ovládla. „Já jsem žádný požár nezaložila.“

„Naše sestry z Brownu tvrdí něco jiného.“ Stiskne rty. „Za deset minut máme poradu sesterstva. Měla bys jít.“

„Máte další poradu? Panečku. Tomu říkám plný diář!“

„Dnes večer pořádáme charitativní silvestrovskou oslavu, abychom vybraly peníze,“ vysvětlí Kaya škrobeně.

Aha, tak nic. „A na kterou charitu vybíráte?“

„No.“ Bianca se zatváří rozpačitě. „Vybíráme peníze, abychom mohly nechat zrekonstruovat suterén našeho domu.“

Panebože. Tak ony jsou ta charita? „Tak to byste se měly pustit do práce.“ S výsměšným úsměvem jim lhostejně zamávám prsty a vyrazím z místnosti.

Na chodbě mě v očích začnou pálit slzy.

Kašlu na ně. Nepotřebuju je, ani to jejich pitomý sesterstvo.

„Summer, počkej.“

Ve dveřích mě doběhne Bianca. Rychle nasadím úsměv a zaženu slzy, které hrozí, že se mi co nevidět začnou koulet po tvářích. Neuvidí mě brečet. Jsem zatraceně ráda, že jsem si nechala všechny kufry v autě a s sebou jsem si vzala jenom kabelku. Bylo by strašný, kdybych si musela ještě nacpat všechna zavazadla do kufru auta. A taky bych musela jít aspoň natřikrát, protože necestuju nalehko.

„Hele,“ poví mi Bianca tak tiše, až musím napnout uši, abych ji slyšela. „Abys věděla, máš velké štěstí.“

Povytáhnou obočí. „Že je ze mě bezdomovec? Jo, jsem z toho fakt na větvi.“

Usměje se. „Jsi Heyward-Di Laurentisová. Nejsi a nikdy ani nebudeš bez domova.“

Rozpačitě se usměju. V tomhle směru se s ní nemůžu přít.

„Teď ale vážně,“ šeptne. „Tady bydlet nechceš.“ Mandlovýma očima střelí ke dveřím. „Kaya je úplný generál. Prezidentkou Kappy se stala teprve letos a je tak trochu opojená mocí.“

„To jsem si všimla,“ pronesu suše.

„Mělas vidět, co provedla Daphne! Tvrdí, že ji vyhodila za otravu alkoholem, ale ve skutečnosti jenom žárlila, protože se Daph vyspala s jejím bývalým přítelem Chrisem, a tak udělala Daph ze života peklo. Jednou odjela Daphne na víkend pryč a Kaya ‚omylem‘,“ Bianca prsty naznačí uvozovky, „darovala všechno její oblečení prvačkám, které organizovaly výroční charitativní sbírku oděvů. Daph se poté odhlásila ze sesterstva a odstěhovala se pryč.“

Začínám si říkat, že otrava alkoholem bylo nejspíš to nejlepší, co mohlo Daphne Kettlemanovou potkat, pokud se díky tomu dostala z téhle jámy pekelné.

„To je fuk. Je mi jedno, jestli tu budu bydlet, nebo ne. Sama jsi řekla, že bez domova nebudu,“ pronesu odměřeným hlasem, který používám, kdykoli chci dát najevo, že mě absolutně nic nemůže rozhodit, a který jsem během let vypilovala k dokonalosti.

Je to moje brnění. Předstírám, že můj život je jako překrásný viktoriánský dům, a jen doufám, že k němu nikdo nepřistoupí dost blízko a nespatří ve zdech praskliny.

Bez ohledu na to, jak přesvědčivě se před Biancou chovám, sotva o pět minut později nasednu do auta, zachvátí mě obrovská vlna úzkosti. Nemůžu se nadechnout, srdce se mi rozbuší, nedokážu jasně uvažovat.

Co mám dělat?

Kam mám jít?

Zhluboka se nadechnu. Bude to dobrý. Je to v pohodě. Znovu se zhluboka nadechnu. Ano, vyřeším to. Vždycky to vyřeším, ne? Pořád něco kazím a vždycky vymyslím, jak to odkazit, ne? Musím akorát máknout a přijít na to, jak –

Z mobilu mi začne vyzvánět „Cheap Thrills“ od Sii. Díkybohu.

Okamžitě hovor přijmu. „Ahoj,“ pozdravím svého bratra Deana. Za tohle vyrušení jsem moc ráda.

„Nazdar, příšero. Jsem se chtěl akorát zeptat, jestli jsi dorazila do kampusu v jednom kuse.“

„Proč bych neměla?“

„Ty jo, já ti nevím. Možná jsi utekla do Miami s nějakým rádoby rapperem, kterýho sis stopla na dálnici – jinak taky dobrej způsob, jak se nechat stáhnout z kůže sériovým vrahem. Jo, počkat. Přesně tohle jsi už udělala!“

„Panebože. Za prvé Jasper byl country zpěvák, ne rapper. Za druhé jsem tam byla s dvěma dalšíma holkama a jely jsme do Daytona Beach, ne do Miami. Za třetí se mě ani nedotkl, natož aby se mě pokusil zavraždit.“ Povzdechnu si. „I když Lacey se s ním vyspala a chytla od něj herpes.“

V telefonu se rozhostí nevěřící ticho.

„Dicky?“ Takhle říkám Deanovi už od dětství. Tu přezdívku nesnáší. „Jsi tam?“

„Jenom se snažím pochopit, jak si můžeš myslet, že tvoje verze tý historky je přijatelnější než moje.“ Najednou zakleje. „Do prdele, nevyspal jsem se s Lacey na oslavě tvých osmnáctin?“ Odmlčí se. „Na ten herpesovej vejlet jsi jela před tou oslavou. Ztraceně, Summer! Teda jo, použil jsem ochranu, ale mohlas mě varovat!“

„Ne, nevyspal ses s Lacey. Vyspal ses s Laney, s ‚N‘. S tou jsem se potom přestala kamarádit.“ „Jak to?“

„Protože se vyspala s mým bráchou, když měla být se mnou na mojí oslavě. To se prostě nedělá.“

„Pravda. Sobec jeden.“

„Přesně tak.“

Najednou se v telefonu ozve hluk – zní to jako vítr nebo nastartovaný motor auta – a pak troubení. „Promiň,“ omluví se Dean. „Právě odjíždím z bytu. Mám tu Uber.“

„Kam míříš?“

„Do čistírny. Máme s Allie jednu oblíbenou v Tribece. Je to daleko, ale jsou skvělí, takže to za tu cestu stojí. Fakt doporučuju.“

Dean žije se svojí přítelkyní Allie ve West Village na Manhattanu. Allie mi přiznala, že ta čtvrť je mnohem luxusnější, než na co je zvyklá, ale můj bratr vyrostl v ještě lepší. Naše rodina má byt v Upper East Side, tvoří ho tři nejvyšší patra našeho hotelu Heyward Plaza. Dean ale teď bydlí blízko soukromé školy, kde učí, a protože Allie získala hlavní roli v televizním seriálu, který se točí všude možně po Manhattanu, vyhovuje ta čtvrť oběma.

Musí to být skvělé, mít kde bydlet.

„No nic. Už ses v sídle Kappy zabydlela?“

„Ne úplně,“ přiznám.

„Sakra, Summer. Cos provedla?“

Pobouřeně otevřu pus. Proč si moje rodina pořád myslí, že za všechno můžu já?

„Nic jsem neprovedla,“ odpovím strnule. A pak si resignovaně povzdechnu. „Řekly mi, že bych mohla poškodit pověst jejich sesterstva. Jedna z nich o mně prohlásila, že jsem žhářka.“

„No,“ proneše Dean ne zrovna taktně. „To vlastně jsi.“

„Nech toho, Dicky. Byla to nehoda. Žháři zakládají požáry úmyslně.“

„Tak jsi neúmyslná žhářka. Hm, Neúmyslná žhářka by bylo parádní jméno pro knihu.“

„Skvělý. Tak ji napiš.“ Je mi fuk, jak uštěpačně to zní. Jsem podrážděná a nervy mám na pochodu. „Každopádně mě vykoply, takže musím vymyslet, kde budu tenhle semestr bydlet.“ Hrdlo se mi náhle sevře a málem přidušeně vzlyknu.

„Není ti nic?“ zeptá se Dean okamžitě.

„Nevím.“ Ztěžka polknu. „Já... Tohle je šílený. Nevím, proč mě to tak vzalo. Ty holky jsou strašný a mně by se u nich stejně nelíbilo. Vždyť je silvestr a ony jsou v kampusu! Místo oslavy organizují charitativní akci. Na tohle já nejsem.“

Slzy, které jsem se snažila odehnat, už nedokážu dál potlačovat. Po tváři mi sklouznou dvě obrovské kapky. Jsem moc ráda, že to Dean nevidí. Už tak je dost na prd, že mě slyší brečet.

„To mě mrzí, přišero.“

„To je jedno.“ Vztekla si slzy otřu. „Nezáleží na tom. Nebudu přece brečet kvůli pár hnusným holkám a tomu jejich přelidněnému baráku. Nenechám si tím zničit náladu. Nechala by si tím zničit náladu Selena Gomezová? Pochybuj.“

Zmateně zmlkne. „Selena Gomezová?“

„Ano.“ Vystrčím bradu. „Je ztělesnění úrovně a čistoty a já chci být jako ona. Myslím osobnostně. Co se týče stylu, chci být jako Coco Chanel, což se mi nikdy nepovede, protože nikdo nemůže být jako Coco Chanel.“

„Jasně.“ Odmlčí se. „A o který éře Seleny Gomezové to mluvíme? Když chodila s Justinem Bieberem, nebo s The Weekndem? Nebo když se pak dala s Bieberem dohromady podruhé?“

Zamračím se. „To myslíš vážně?“

„Co?“

„Ženu přece nedefinuje, s kým chodí. Definuje ji, co dokázala. A jaké boty nosí.“

Zadívám se na svoje nové kozačky od babi Celeste. Aspoň že co se týče bot, ještě pořád válím.

Ten zbytek mi už ovšem tolik nevychází.

„Asi poprosím tátu, aby zavolal na kolejní správu a zjistil, jestli by pro mě měli ještě volné místo.“ Už zase se cítím naprosto neschopně. „Moc se mi ale do toho nechce. Už kvůli mně zatahal na Briaru za nitky až dost.“

A vážně se mi nechce bydlet na koleji. Dělit se o jednu koupelnu s tuctem dalších holek je moje nejhorší noční můra. Zažila jsem to v sídle Kappy na Brownu, ale aspoň jsem tam měla pokoj sama pro sebe. Díky tomu to bylo o něco snesitelnější. V půlce akademického roku rozhodně žádné jednolůžkové pokoje volné nebudou.

Tiše zasténám. „Co mám dělat?“

Mám dva starší bratry, kteří si nikdy nenechají ujít jedinou příležitost si mě dobírat nebo mě ztrapnit, ale občas vůči mně dokážou projevit i špetku soucitu. „Zatím tátovi nevolej,“ pronese Dean zamyšleně. „Nejdřív zkusím něco vymyslet.“

Svraštím čelo. „Moc toho asi nevymyslíš.“

„Prostě mu zatím nevolej. Něco mě napadlo.“ V telefonu se ozve skřípění brzd. „Vydrž. Díky, kámo. Máš ode mě pět hvězdiček.“ Bouchnou dveře. „Summer, stejně se dneska vracíš do města, ne?“

„Neměla jsem to v plánu,“ přiznám. „Ale asi mi stejně nic jiného nezbyvá. Budu zatím muset zůstat v Bostonu na hotelu, než vymyslím, jak to ubytování vyřešit.“

„Ne do Bostonu. Myslím tím, jestli se vracíš do New Yorku. Semestr začne až za několik týdnů. Napadlo mě, že bys zatím mohla bydlet u mě.“

„Ne. Chtěla jsem si vybalit a všechno si připravit a tak.“

„Na to dneska stejně už můžeš zapomenout. Je silvestr, tak přijď ke mně a oslav ho se mnou a Allie. Jede sem i několik mých bývalých spoluhráčů.“

„Kdo třeba?“ zeptám se zvědavě.

„Garrett má ve městě zápas, takže dorazí. A přijede i současná banda z Briaru. Některý znáš – Mike Hollis, Hunter Davenport. Vlastně Hunter taky chodil na Roselawnskou akademii, byl, myslím, o rok níž než ty. Taky přijedou Pierre a Corsen, ale ty asi ještě neznáš. Fitzy –“

Srdce mi poskočí.

„Na Fitzyho si pamatuju,“ prohodím tak nenuceně, jak to jenom jde – což nakonec nezní absolutně vůbec nenuceně. I já slyším ve svém hlasu nadšení.

A kdo by se mi divil? Fitzy je zkratka pro Colina Fitzgeralda, který je shodou okolností úplný JEDNOROŽEC. Vysoký, sexy, potetovaný, hokej hrající jednorožec, do kterého jsem se tak trochu, maličko, jenom drobátko zabouchla.

No tak jo.

Fakt zatraceně moc jsem se do něj zabouchla.

Je... kouzelný. A taky nedosažitelný. Každý Deanův kamarád z hokeje, který mě poznal, po mně taky okamžitě jel, ale Fitz ne. Seznámila jsem se s ním loni, když jsem přijela za Deanem na Briar, a ten kluk se na mě sotva podíval. Když jsem ho znovu potkala na oslavě narozenin Deanova kamaráda Logana, prohodil se mnou sotva deset slov – a mám takový pocit, že půlka z těch slov byla ahoj, jak se máš a měj se.

Je naprosto nesnesitelný. Ne že bych očekávala, že mi padne k nohám každý muž, který se ocitne v mojí blízkosti, ale vím, že ho přitahuju. Všimla si, jak mu ty jeho hnědé oči doutnají, kdykoli se na mě podívá. Skoro mu hoří.

Pokud teda nemám halucinace.

Táta má jedno otravné úsloví: Očekávání a realita jsou dvě naprosto rozdílné věci. A pravda je obvykle někde uprostřed. Táta to jednou pronesl při závěrečné řeči v případě vraždy a teď to používá, kdykoli má pocit, že se to aspoň trochu hodí na danou situaci.

Pokud se pravda nachází někde mezi tím, jak odměřeně se ke mně Colin Fitzgerald chová (tedy že mě nenávidí) a jaký žár mu sálá z očí, kdykoli se na mě podívá (tedy že po mně touží), tak když se podívám, co je někde mezi, dalo by se říct, že mě bere jako kamarádku?

Stisknu rty.

Ne. To rozhodně ne. Nehodlám být zaškatulkovaná jako kamarádka, ještě než se vůbec o něco pokusím.

„Bude to fajn,“ přemlouvá mě Dean. „Navíc už jsou to věky, co jsme strávili silvestra spolu. Tak padej do New Yorku a napiš mi, až sem dorazíš. Jsem už v čistírně. Musím jít. Čau.“

Zavěsí. Teď už se usmívám tak zeširoka, až si lze jen těžko představit, že jsem ještě před pěti minutami brečela. Dean sice umí být pěkně otravný, ale zároveň je to skvělý starší brácha. Je tu pro mě, kdykoli ho potřebuju. Na ničem jiném nezáleží.

A – hurá! – čeká mě večírek. Když je člověku mizerně, není nic lepšího než vyrazit na párty. Zatraceně moc to potřebuju.

Kouknu na hodinky. Jedna odpoledne.

Rychle si to v duchu spočítám. Kampus Briarovy univerzity se nachází asi hodinu cesty od Bostonu. Odtamtud je to na Manhattan tak tři a půl, čtyři hodiny jízdy. Do města tedy dorazím nejdřív večer, což znamená, že budu mít dost času se připravit. Jestli se mám dneska vidět s tím svým jednorožcem, musím se vyparádít od hlavy po paty.

Ten kluk netuší, co se na něj chystá.

## 2. kapitola

*Fitz*

„Zatancuješ si se mnou?“

Chci odmítnout.

Ale taky chci souhlasit.

Říkám tomu Summeřino dilema – frustrující protichůdné reakce, které ve mně tahle zelenooká, zlatovlasá bohyně vyvolává.

Jasně že jo a ani náhodou.

Vlíttni s ní na to. Uteč před ní hodně daleko.

„Díky, ale nerad tancuju.“ Nelžu. Tancování je děs.

Navíc jak jde o Summer Di Laurentisovou, nakonec ve mně vždycky převládne nutkání před ní utéct.

„S tebou není žádná zábava, Fitzy.“ Nespokojeně mlaskne a přitáhne tak můj pohled ke svým rtům. Plným, růžovým a lesklým, s drobným mateřským znamínkem na levý straně.

Má zatraceně sexy rty.

Tak jo, celá Summer je zatraceně sexy. Je to ta nejhezčí holka v baru a každý kluk v naší blízkosti na mě závistivě zírá nebo mě propaluje pohledem, že jsem tu s ní právě já.

Ne že bych tu byl s ní. Nejsme spolu. Jenom stojím vedle ní a mezi námi je tak půl metru místa.

Který chce Summer vynulovat tím, že se ke mně pořád naklání.

Na její obranu nutno říct, že mi v podstatě musí křičet do ucha, abych ji slyšel přes řvoucí elektronickou taneční muziku, co tu huláká z reproduktorů. Tenhle styl hudby nesnáším a nemám rád ani takovéhle bary s tanečním parketem a ohlušující hudbou. Proč se přetvařovat? Prostě svůj podnik propagujte jako hudební klub, když jste si přesně tohle otevřeli. Majitel Gunnerovy hospody to tu měl nazvat spíš Gunnerovým klubem. Pak bych při pohledu na vývěsní štít mohl aspoň zařadit zpátečku a ušetřil bych si prasklé ušní bubínky.

Ne poprvé za dnešní večer zakleju, že mě moji kamarádi vytáhli na silvestra do Brooklyn. Radši bych byl doma, popíjel pivo a díval se v televizi na přímý přenos odpočtu nového roku z Times Square. Jo, přesně takovýhle klidás já jsem.

„Víš, varovali mě, že jsi bručoun, ale až doteď jsem tomu nevěřila.“

„Kdo tě varoval?“ zeptám se podezíravě. „A navíc nejsem žádné bručoun.“

„Hm, máš pravdu – to slovo je trochu zastaralé. Co třeba mrzout?“

„Co třeba ne.“

„Ministr pro potírání dobré nálady? Je to lepší?“ Její výraz je ztělesněná nevinnost. „A teď vážně, Fitzy, co máš proti zábavě?“

Bezděčně se pousměju. „Já proti zábavě nic nemám.“

„Dobře. Tak co máš proti mně?“ zeptá se. „Protože kdykoli se s tebou snažím si povídat, zdrhneš pryč.“

Úsměv mi z tváře opadne. Nemělo by mě překvapit, že to vytáhla mezi lidmi. Setkali jsme se sice jenom dvakrát, ale okamžitě mi bylo jasné, že je z těch, co si užívají drama.

A já drama nesnáším.

„Ani proti tobě nic nemám.“ Pokrčím rameny a odstoupím od baru, abych udělal přesně to, z čeho mě obvinila – utekl před ní.

V očích se jí objeví nešťastný pohled. Má je obrovské a zelené, stejný odstín jako oči jejího bratra Deana. A právě Dean je důvodem, proč se od ní musím držet dál. Je to můj dobrý kámoš. Musím se k jeho sestře chovat slušně, nejen z úcty k němu, ale taky ze strachu o svoje zdraví. Už jsem na ledu zažil Deana bez rukavic. Má pořádný pravý hák.

„Myslím to vážně,“ řeknu jí chraplavě. „Nic proti tobě nemám. Jsme v pohodě.“

„Cože? To poslední jsem neslyšela,“ křikne přes hlasitou muziku.

Skloním se k jejímu uchu. Docela mě překvapí, že ani nemusím moc ohnout krk. Je vyšší než většina holek, má tak metr pětasedmdesát, metr osmdesát. Sám mám skoro metr devadesát a jsem zvyklý, že se nad holkami tyčím, proto je pro mě docela osvěžující, že není o tolik menší.

„Říkám, že jsme v pohodě,“ zopakuju, jenže špatně odhadnu vzdálenost mezi svými ústy a Summeřiným uchem. Dotknu se ho rty a Summer se zachvěje.

Stejně jako já, protože moje rty jsou teď až moc blízko jejím. Voní jako nebe, jako zvláštní kombinace květin a jasmínu a vanilky a – a možná santalového dřeva? Z té vůně by se jeden zfetoval. A ty její šaty. Bez ramínek, bílé a krátké. Tak krátké, že jí sotva sahají na stehna.

Bože, do prdele, pomoz mi.

Rychle se narovná, než provedu nějakou blbost, jako třeba že bych ji políbil. Místo toho si zhluboka přihnou piva. Jenže mi to pivo sjede do špatný díry a já se rozkašlu, jako kdybych se ocitl v osmnáctém století a léčil si tuberu.

Fakt se mi daří.

„Není ti nic?“

Když konečně přestanu kašlat, všimnu si, že mě pozoruje těma svýma zelenýma očima. Na rtech má prohnáný úsměv. Moc dobře ví, co mě rozhodilo.

„V pohodě,“ zaskřehotám, právě když se k baru nACPou tři nadrátovaní chlapi a vrazí do Summer.

Ta klopýtne a najednou mám tu překrásnou, nádherně vonící holku v náruči.

Rozesměje se a popadne mě za ruku. „Pojď, radši odtud vypadneme, než se nám něco stane.“

Kdovíproč se nechám odvést pryč.

Skončíme u vysokého stolu u zábradlí, které odděluje hlavní plac baru od mrňavého a zaplivaného tanečního parketu. Rychlým pohledem zjistím, že většina mých kámošů je pod obraz.

Můj spolubydlící Mike Hollis ohmatává hezkou brunetu, která si ani v nejmenším nestěžuje. To on trval na tom, že zajedeme do Brooklyn, místo abychom zůstali v okolí Bostonu. Chtěl strávit silvestra se starším bráchou Brodym, který zmizel, sotva jsme dorazili. Ta holka bude očividně Hollisova cena útěchy za to, že se na něj jeho bratr vybodl.

Náš další spolubydlící Hunter tancuje se třemi holkami. Jo, se třemi. Všechny mu strkají jazyk do krku a vypadá to, že jedna z nich má ruku v jeho kalhotách. Hunter je samozřejmě v sedmém nebi.

Stačil rok, a co to s ním udělalo. Loni byl ze vší ty ženský pozornosti celej nesvůj, říkal, že si připadá jak úchyl. A teď si naplno užívá všech výhod, který hraní hokeje za Briarovu univerzitu přináší. A věřte mi, těch výhod je hafo.

Hele, na rovinu – sportovci patří na většině univerzit mezi ty nejšukatelnější kluky. Když na univerzitě hrajete fotbal, všude se za vámi táhne dav fanynek, co se nemůžou dočkat, až vám ho vykouří. Univerzitní basketbal? O „Březnovém šílenství“ se počet vašich fanynek zdvojnásobí, nebo rovnou ztrojnásobí. A na Briaru, jehož hokejový tým získal už dobrý tučet mistrovských titulů a jehož zápasy přenáší víc celonárodních televizí než utkání kterékoli jiné univerzity v zemi? Hokejisti jsou tu za bohy.

Teda kromě mě. Ano, hraju hokej. A jde mi to, to teda jo. Ale „bůh“ a „sportovec“ a „superhvězda“ nejsou slova, s kterými bych se ztotožňoval. Hluboko uvnitř jsem ve skutečnosti nerd. Nerd, co se vydává za boha.

„Hunter si užívá,“ pronese Summer při pohledu na Hunterův doprovod.

DJ právě přešel z odpadu, kterému se říká elektronická hudba, na hity z Top 40. Taky naštěstí trochu ztlumil hlasitost, nejspíš kvůli blížícímu se odpočítávání. Ještě půl hodiny a padám odtud.

„To jo,“ souhlasím.

„Docela to na mě udělalo dojem.“

„Fakt?“

„No jo. Kluci z Greenwiche bývají ve skutečnosti docela prudérní.“

Uvažuju, jak ví, že je Hunter z Connecticutu. Za celý večer jsem si nevšiml, že by si vyměnili víc než pět slov. Možná jí to řekl Dean? Nebo možná –

Nebo je možná jedno, odkud to ví, protože kdyby to jedno nebylo, znamenalo by to, že ten bodavý pocit v hrudi je žárlivost. A to vůbec nepřichází v úvahu.

Summer se ještě jednou rozhlédne po nacpaném klubu a zbledne. „Panebože. Fuj!“ Rukama naznačí, jako by držela mikrofon, a zařve: „Drž si ten jazyk ve vlastní puse, Dicky!“

Zachechtám se. Dean ji určitě nemohl slyšet, ale nejspíš má v sobě zabudovaný sourozenecký radar, protože se okamžitě odtrhne od rtů svojí přítelkyně. Otočí se k nám, a když spatří Summer, ukáže jí prostředník.



Ona mu na oplátku pošle pusu.

„Jsem fakt rád, že jsem jedináček,“ poznamenám.

Zazubí se na mě. „O hodně přicházíš. Jeden z mých oblíbených koníčků je mučit bráchu.“

„To jsem si všiml.“ Deanovi říká „Dicky“, dětskou přezdívku, kterou by slušnější člověk přestal používat už před lety.

Na druhou stranu Dean přezdívá Summer „příšero“, tak má asi právo ho trochu trápit.

„A Dicky si to dneska zaslouží. Nechápu, proč oslavujeme v Brooklynu,“ postěžuje si. „Když říkal, že nový rok přivítáme v New Yorku, představovala jsem si Manhattan – a pak mě s Allie odtáhli do hrozného Brooklynu. Pěkně mě napálili.“

Uchechtnu se. „Co je na Brooklynu tak špatného? Bydlí tu Alliein táta, ne?“

Summer přikývne. „Zítra za ním jedou. A abych odpověděla na tvoji otázku – co na Brooklynu není špatné? Bývala to fajn čtvrť, než ji převálcovali hipsteři.“

„Hipsteři ještě pořád existují? Jsem myslel, že jsme se tohohle nesmyslu už zbavili.“

„Bože, to ne. A nenech si od nikoho vecpat opak.“ Teatrálně se otřese. „Celá tahle čtvrť se jimi jenom hemží.“

„Jimi“ vysloví, jako by to byli přenašeči fakt hnusný a nevyléčitelný nemoci. Možná má ale pravdu – rychlým pohledem po osazenstvu klubu zjistím, že to tu přetéká retro oblečením, nepříjemně obepnutými džíny, starožitnými doplňky, nejnovějšími technologickými vychytávkami a hromadami a hromadami vousů.

Promnu si svůj vlastní vous a uvažuji, jestli to znamená, že jsem taky hipster. Přes zimu se neholím, hlavně protože je to dobrá ochrana proti mrazivému počasí, které tu musíme trpět. Zrovna minulý týden nás zasáhl jeden z nejhorších blizzardů, jaký jsem kdy zažil. Skoro mi umrzly koule.

„Jsou tak...“ Hledá to správné slovo. „Namyšlený.“

Zasměju se. „Všichni ne.“

„Většina jo,“ namítne. „Jako třeba vidíš tu holku tamhle? S copánky a ofinou? Na sobě má kardigan od Prady za dobrých tisíc dolarů – a na sobě tlíko za pět dolarů, nejspíš od Armády spásy. A ty divné boty se střapci prodávají v Čínské čtvrti. Pěkně podvádí.“

Zamračím se. „Jak víš, že ten kardigan stojí litr?“

„Protože mám ten samý, jenom v šedé barvě. Navíc Pradu poznám kdekoli.“

O tom nepochybuju. Určitě ji hned od narození oblékali do bodyček od těch nejvyhlášenějších návrhářů. Summer a Dean pocházejí ze zatraceně zazobané rodiny. Jejich rodiče jsou úspěšní právníci, kteří si vybudovali slušné jmění, ještě než se dali dohromady, takže teď je z nich megabohatý manželský superpár. Mohli by si koupit menší zemi, aniž by to na svém bankovním účtu pocítili. Několikrát jsem byl v jejich bytě na Manhattanu a bylo to naprosto neskutečné. Taky mají sídlo v Greenwichi, dům na pláži a několik dalších nemovitostí po celém světě.

Já mám oproti tomu sotva na nájem v domě, v kterém bydlím s dvěma dalšíma klukama. Ještě pořád hledáme čtvrtého spolubydliče, takže hned jak se najde někdo do volného pokoje, podíl na nájmu se mi o něco sníží.

Nebudu vám lhát – to, že Summer bydlí v luxusních bytech a její oblečení stojí tisíce dolarů, mě docela znervózňuje.

„Každopádně tím chci říct, že hipsteři jsou na nic, Fitzy. Ne, díky. Raději mám – Jé! Tuhle písničku miluju! Měla jsem loni v červnu vstupenky do zákulisí jejího koncertu v The Garden. Byla to paráda.“

Tahle holka trpí pořádně velkou poruchou pozornosti, příteli.

Potlačím úsměv, když Summer úplně zapomene na svůj proslov na téma „smrt hipsterům“ a začne pokyvvovat hlavou do rytmu písničky od Beyoncé, až jí culík poletuje sem a tam.

„Určitě nechceš tancovat?“ zeptá se ještě jednou.

„Určitě nechci.“

„Jsi hroznej. Hned jsem zpátky.“

Sotva stihnu mrknout, je fuč. Zahlédnu ji na tanečním parketu, kde máchá rukama, culík jí poletuje, boky se jí pohupují do rytmu.

Nejsem jediný, kdo z ní nedokáže odtrhnout pohled. Tu nádhernou holku v bílých šatech sleduje celý moře dychtivých očí. Summer si jich buď nevšímá, nebo je jí to jedno. Tancuje sama a bez špetky nejistoty. Očividně se cítí ve svém těle dobře.

„Ježíši,“ zamumlá Hunter Davenport, když přijde ke stolu. Stejně jako většina kluků kolem i on zírá na Summer s výrazem, který se dá popsat jenom jako čirý hlad.

„Tak to vypadá, že nezapomněla, jak se pořádně hejbat.“ Hunter znovu sjede Summer obdivným pohledem. Když si všimne mého tázavého výrazu, dodá: „Byla na střední u roztleskávaček a taky v tanečním družstvu.“

Kdy se se Summer bavil, že to o ní všechno ví?

Znovu se mi vrátí ten nepříjemný pocit, tentokrát mě z něj zamrazí na páteři.

Žárlivost to ale není.

„Tak roztleskávačka a tanečnice, jo?“ zeptám se zlehka. „To ti řekla ona?“

„Chodili jsme na stejnou akademii,“ prozradí mi.

„Nekecej.“

„No jo. Byl jsem o ročník níž, ale věř mi, že každé heterák s fungujícím ptákem znal taneční sestavy Summer Di Laurentisovy i po paměti.“

To se vsadím.

Popadne mě za rameno. „Zajdu si na hajzlik a potom pro další pití. Chceš něco?“

„Nic, dík.“

Nevím proč, ale jsem rád, že je Hunter pryč, když se Summer vrátí ke stolu, tváře má po tanci celé červené.

Přestože venku mrzne, nevzala si punčocháče, a jak by řekl táta, má nekonečný nohy. Dlouhý, hladký, nádherný nohy, který by kolem mého pasu vypadaly zatraceně dobře. Bílý šaty podtrhují její zlatavý opálení, dodávají jí zdravou záři. Je to skoro až uhrančivý.

„Takže ty...“ Odkášu si. „Tenhle semestr nastupuješ na Briar, jo?“ zeptám se, abych se rozptýlil od myšlenek na její sexy tělo.

Nadšeně přikývne. „Přesně tak!“

„Nebude se ti po Providence stýskat?“ Vím, že prvák a druhák plus ještě první semestr třetíáku strávila na Brownu, takže celou první polovinu vysokoškolského studia. Kdybych byl na jejím místě, štválo by mě, že musím přestupovat na jinou školu.

Summer ale zavrtí hlavou. „Ani ne. Moc se mi nelíbilo to město ani škola. Chodila jsem tam, protože rodiče chtěli, abych studovala na prestižní univerzitě, a mně se nechtělo na Harvard ani Yale, kde studovali oni.“ Pokrčí rameny. „Tys chtěl na Briar?“

„Moc. O fakultě krásných umění jsem slyšel jenom samou chválu. A taky tu mají skvělejší hokejový tým. Nabídl mi plný hokejový stipendium, díky kterému můžu studovat něco, co mě fakt bere, takže...“ Pokrčím rameny.

„To je důležité. Že můžeš dělat to, co máš rád. Spousta lidí takovou možnost nemá.“

To mě zaujme. „A co děláš ráda ty?“

Sebekriticky se zazubí. „Dám ti vědět, až na to přijdu.“

„No tak, určitě tě něco zaujalo.“

„No, zaujala mě spousta věcí – navrhování interiérů, psychologie, balet, plavání. Problém je, že u ničeho nevydržím. Rychle ztrácím zájem. Asi jsem holt zatím nenašla nic, do čeho bych se dokázala naplno ponořit.“

Její přímočarost mě trochu překvapí. Dneska večer působí mnohem rozumněji a pragmatičtěji než kdy dřív.

„Mám žízeň,“ oznámí.

Mám co dělat, abych neobrátil oči v sloup, protože to je určitě kód pro kup mi drink. Jenže není. S rozpustilým úsměvem mi vytrhne pivo z ruky.

Naše prsty se na okamžik dotknou. Předstírám, že mi paží neproletěla ani ta nejmenší jiskra. Dívám se, jak popadne láhev Bud Lightu a dlouze se napije.

Má malé ruce a jemné prsty. Nehty má krátké, zakulacené a na nich bílou francouzskou manikúru nebo jak se tomu říká, prostě na někoho, jako je Summer, jsou upravené dost nenápadně. Čekal bych u ní spíš extra dlouhé drápy s růžovým nebo jiným pastelovým lakem.

„Už to děláš zase,“ postěžuje si trochu podrážděně.

„Co dělám?“

„Nevní máš mě. Bručouníš.“

„Takový slovo není.“

„Říká kdo?“ Znovu se napije piva.

Okamžitě upřu pohled na její rty.

Zatraceně, tohle už musí přestat. Ani není můj typ. Když jsem ji poznal, byla typická holka ze sesterstva. Značkový hadry, záplava blondatých vlasů a obličej, který by dokázal zastavit dopravu.

A já určitě nejsem její typ. Netuším, proč tráví silvestra se zarostlým, potetovaným mrzoutem jako já.

„Promiň. Nejsem zrovna upovídanej. Neber si to osobně, jo?“ Ukradnu si flašku zpátky.

„V pohodě, neberu. Ale jestli si nechceš povídat, mohl bys mě zabavit jinak.“ Dá si ruce v bok.

„Navrhuju, abychom se líbali.“

### 3. kapitola

*Fitz*

Znovu se málem udusím pivem.

Panebože. Fakt to řekla?

Zadívám se na ni. Povytáhne jedno obočí a čeká na moji odpověď. Jo. Fakt to řekla.

„Hm... Ty chceš... hm...“ Znovu se rozkašlu.

„Klídek!“ Summer se rozesměje. „Byl to jenom vtip.“

Přimhouřím oči. „Vtip,“ zopakuju. „Takže ty se se mnou nechceš líbat?“ Zatraceně, proč se jí na to vůbec ptám? Pták mi pod zipem cukne, varuje mě, že bych radši neměl ani myslet na to, že bych Summer políbil.

„No, nebyl by to konec světa, kdybychom to udělali.“ Mrkne na mě. „A vždycky je fajn mít někoho, s kým se o půlnoci políbíš. Ale hlavně jsem jenom vtipkovala. Líbí se mi, když se červenáš.“

„Já se nečervenám,“ namítnu, protože jsem chlap a chlapi nikdy nepřiznávají, že se červenají. Summer se zachechtá. „Ale ano, červenáš! Červenáš se i teď.“

„Fakt? Tak ty to moje domnělý červenání vidíš i přes vousy, jo?“ Vyzývavě si promnu obličej.

„No jo.“ Natáhne se a dotkne se mojí tváře těsně nad hranicí hustého vousu. „Přesně tady.“

Polknu. Pták mi znovu cukne.

Štve mě, že mě Summer tak přitahuje.

„Fitz,“ zašeptá mi do ucha. Tep se mi zrychlí. „Měli bysme –“

„Šťastnej podělanej novej rok!“

Hollis mě právě zachránil.

Můj kamarád se k nám vrhne a vrazí Summer mlaskavou pusou na tvář. Dneska se teprve seznámili, ale nezdá se, že by jí ta pusa vadila, spíš ji to pobavilo.

„Říkáš to tak o dvacet minut dřív,“ oznámí mu.

„A ty nemáš v ruce nic k pití!“ Změří si ji nesouhlasným pohledem. „Proč nemá v ruce žádný pití? Někdo týhle krásný holce přineste drink!“

„Já moc nepiju,“ namítnu Summer.

„Kecy,“ uchechtne se Dean, když se k nám přidá. Po boku má Allie Hayesovou. „Když jsi podpálila sídlo sesterstva, bylas na mraky.“

„Tys podpálila sídlo sesterstva?“ ozve se povědomý hlas.

Dean se otočí. „Gare!“ zahuláká. „Jdeš na poslední chvíli!“

„Jo, málem jsme to nestihli,“ povzdechne si Garrett Graham, jakmile přijde ke stolu. „Na mostu byla zácpa. Stáli jsme snad hodinu na jednom místě, než se to zas rozjelo.“

„Hani!“ vyjekne Allie nadšeně a obejmě Hannu Wellsovou. Hanna je Garrettova holka a taky Allieina nejlepší kamarádka. „Jsem moc ráda, že jsi přijela.“

„Já taky! Tomu říkám správný předvečer nového roku.“

„Myslíš předvečer Garretta,“ opraví ji její přítel.

„Kámo,“ protáhne Hanna, „vzdej to. Takhle tomu říkat nebude.“

Summer si odfrkne. „Předvečer Garretta?“

Dean nad naším bývalým kapitánem obrátí oči v sloup. „Ňákej namyšlenej.“ Pohlédne na Summer. „Na Novej rok má narozeniny.“

„Na Den Garretta,“ prohlásí Gar automaticky, než se otočí ke mně, Hollisovi a dalším klukům z týmu, kteří za námi přijeli do Brooklyn. Obejme Summer a políbí ji na tvář. „Ahoj, Léto. Tys podpálila dům sesterstva?“

„Panebože, ne! Nic jsem nepodpálila!“ Střelí po bratrovi našťvaným pohledem.

„Brácho, všichni na tebe zírají,“ poví najednou Hollis s úsměvem Garrettovi.

Hollis má pravdu – několik lidí se k nám otáčí. Většina je hodně nametená, než aby vnímala okolí, ale někteří Garretta poznají. Je právě uprostřed jedny z nejlepších sezón v historii Medvědů, takže mě nepřekvapuje, že přitahuje pozornost i mimo Boston.

„Za chvíli na mě nejspíš začnou pokřikovat,“ povzdechne si rozmrzele. „Včera večer jsme prohráli s Islanders. Konečný skóre bylo pět ku čtyřem.“

„Jo, ale povedl se ti hattrick,“ připomene Hanna. „Na hokejistu s hattrickem může pokřikovat jenom pitomý debil.“

„Jaký existují jiný debilové než pitomý?“ zeptá se Dean s úsměvem.

„Sklapni, Di Laurentisi. Víš, jak to myslím.“

Když se za Garrettem začne ohlížet a ukazovat si na něj několik dalších lidí, Allie ho pošádí:

„Jaké to je být slavný?“

„To mi řekni ty,“ opáčí pobaveně Gar.

„Cha. Já vůbec nejsem slavná,“ prohlásí holka, která hraje v seriálu od HBO.

Alliin seriál se točí podle knížky, která mě fakt bavila, a i když jí moc přeju herecký úspěch, po pravdě si myslím, že kniha je lepší.

Kniha je vždycky lepší.

„Nebud' tak skromná.“ Summer obejmě Allie kolem ramen a vůbec jí nevádí, že je Allie o hlavu menší. „Lidi, dneska jsem ji viděla, jak rozdala čtyři autogramy. Je to hvězda.“

„Zatím běžela v televizi jenom půlka první řady,“ namítne Allie. „Možná náš seriál ani nebude pokračovat.“

„Ale jasně že bude,“ ozve se Dean, jako by o tom nebylo pochyb.

Summer pustí Allie, vrátí se ke mně a položí mi ruku na paži. Není to nijak majetnický gesto, ale neujde mi, že si toho Garrett a Hunter všimli. Dean to naštěstí nevidí, protože ho Allie už táhne pryč – chce si zatancovat, než začne odpočet.

Vedle mě se Hollis rozhlíží po místnosti překvapivě pronikavě na to, že je pod obraz. „Musím si vybrat, čí jazyk chci o půlnoci v puse,“ oznámí.

„Tomu říkám úroveň,“ ozve se Summer.

Svůdně se na ni pousměje. „Jestli se budeš chvíli snažit, ten jazyk může být i tvůj.“

Summer místo odpovědi zakloní hlavu a rozesměje se.

Hollis má naštěstí ego z kevlaru. Pokrčí rameny a odejde a i většina kluků se rozprchne. Pierre, náš francouzský Kanadčan, a Matt Anderson, obránce z třetího, zamíří k baru. Zůstanou s námi jenom Garrett a Hanna. A taky Hunter, který v jedné ruce drží pivo a v druhé mobil. Natáčí si dav návštěvníků, aby to pak hodil na Snapchat.

„A co ty?“ zeptá se Summer Huntera. „Viděla jsem tě dneska tancovat se sedmi různými holkami. Kterou o půlnoci políbíš?“

„Ani jednu.“ Odloží mobil, modré oči má naprosto vážné. „Já na to půlnoční líbání moc nejsem. Holky v tom vždycky viděj něco víc, než v tom je.“

Summer obrátí oči v sloup tak silně, až mě překvapuje, že si nenatáhla sval. „Jasně, protože všechny holky začnou po jedné puse hned plánovat svatbu.“ Pohlédne na rozesmátou Hannu.

„Zajdem na dámy? Potřebuju si před odpočtem upravit make-up. Chci mít rty perfektní, až o půlnoci políbím svého budoucího manžela.“ Znovu na Huntera protočí panenky.

Ten na ni v klídku mrkne. „Tak pohni kostrou, blončko. Zbývá posledních šestnáct minut.“ Kývne k obrovským digitálním hodinám, které visí nad pultem DJ.

„Hned jsme zpátky.“ Hanna políbí Garretta a vydá se za Summer.

„Potřebuju dolít,“ povím Garrettovi. Ukážu na jeho prázdný ruce. „A ty potřebuješ něco k pití.“ Přikývne. Necháme Huntera u stolu a zamíříme k baru. Zastavíme se na úplném konci, kde je trochu klidněji a taky je to kousek od průchodu k záchodům.

Objednám dvě piva a zaplatím je hotově. Když se zas otočím ke Garrettovi, zamyšleně mě pozoruje.

„Co je?“ zeptám se rozpačitě.

„Co je mezi tebou a Summer?“

„Nic.“ Sakra. Neodpověděl jsem až moc rychle?

„Lháři. Odpověděls až moc rychle.“

Zatraceně.

Opatrně nadhodí: „Když se tě u stolu dotkla... nevypadalo to, že by ti to vadilo.“

Má pravdu. Protože mi to nevadilo. Když jsem viděl Summer naposled, dával jsem si záležet, aby si udržoval odstup. Dneska jsem jí dovolil, aby se mě dotkla. Podělil jsem se s ní o pivo. Upřímně řečeno, kdybych rád tancoval, nejspíš bych se od ní nechal odtáhnout na parket.

„Je... No, zabouchla se do mě,“ přiznám.

Garrett si odfrkne. „Nepovídej, kámo. Ta holka se chce povozit na tvém péru.“

„Já vím.“ Hrdlo se mi sevře pocitem viny. Snad dnešní večer nechápe Summer jako něco víc.

„Neboj,“ ujistím ho. „K ničemu mezi námi nedojde.“

To ho překvapí. „Proč bych se měl bát?“ Svraští obočí. „Počkat. Asi jsi to špatně pochopil. Já tě nevaruju, abys od ní dával ruce pryč. Podle mě je todobřejnápad.“

Zamračím se. „Fakt?“

„Jasně. Teda za prvý – nikdy s nikým nespíš.“

Polknu smích. To vůbec není pravda. Užívám si víc než dost. Jenom o tom nemluví.

„Za druhý Summer je hezká. Je vtipná. Dobře se s ní povídá.“ Pokrčí rameny. „Možná přesně to teď potřebuješ. Nejdřív to ale budeš muset probrat s Deanem. Sice si myslí, že je jeho sestra rozmazlený spratek, ale má o ni starost.“

Probrat s Deanem? Jako že mám Deana požádat o svolení, abych mohl ojet jeho mladší sestru? Garrett asi padl na hlavu, jestli –

Zarazím se.

„Ty myslíš, že by mezi mnou a Summer mělo být něco víc než jenom sex, co?“

„No, jo. Je to Deanova sestra. Zabil by tě, kdybys to s ní nemyslel vážně.“

„Já s ní chodit nebudu, Gare.“

„Proč ne?“ Popadne obě naše piva a jedno mi podá.

Odšroubuju víčko a pořádně si přihnu, než odpovím: „Protože to není můj typ. Nemáme nic společného.“

„Má ráda hokej,“ připomene. „Od toho se dá odpíchnout.“

„A taky to u toho končí,“ prohlásím suše. „Navrhuju a recenzuju videohry. Jsem blázen do umění. Celej potetovanej a dávám si maratony kriminálek na Netflixu. A ona je... Ani nevím.“ Zapátrám v mozku. „Je posedlá botama. Říkal to Dean. Podle něj je závislá na nakupování.“

„Dobře. Tak je na módu. Někteří lidi považují módu za umění.“

Odfrknu si. „Nepřeháněj.“

„A ty nesud'. Mně připadá jako fajn holka, Fitzy.“

„Vykopli ji z Brownu, protože to přehnala s párty. Je to párty holka. A je v sesterstvu.“

Chytám se stébel, protože mi pták napůl stojí a já fakt zoufale potřebuju sebemenší důvod, proč bych Summer neměl ojet.

„Je... povrchní,“ dodám.

„Povrchní.“

„Jo, povrchní.“ Bezmocně pokrčím rameny. „Víš jak. Nic nebere vážně. Všechno je pro ni jenom hra.“

Garrett se na dlouho odmlčí a jen mě zamyšleně pozoruje.

Zírá na mě tak dlouho, až si začnu pohrávat s rukávem mikiny. Připadám si jak vzorek pod mikroskopem. Je mi dost nepříjemný, když na mě někdo takhle upřeně zírá. Je to jizva z dětství, potřeba splynout s pozadím a nebýt vidět.

Za dvě vteřiny už bych po něm houkl, ať toho nechá, když se rozesměje. „Jasně, chápu. Marnil jsem čas, když jsem se ti ji snažil prodat. Protože ty už jsi ji koupil.“ Šedé oči mu září pobavením. „Zabouch ses do Deanovy sestry.“

„Ne,“ popřu to, ale nijak důrazně.

„Fakt? Protože mně to připadá, jako by ses snažil sám sebe přesvědčit, že pro tebe není ta pravá.“ Zazubí se. „Funguje to?“

Poraženecky si povzdechnu. „Trochu? Celej večer se mi daří držet od ní ruce pryč.“

To ho znovu rozesměje. „Hele, Coline – můžu ti říkat Coline?“ Zůstane na mě zírat s pusou dokořán. „Ted' mi do prdele došlo, že jsem ti ještě nikdy neřekl Coline.“

Garrettovi se podaří omráčit sebe sama natolik, že zmikne na tak dlouho, až na něj netrpělivě zavrčím.

„Sorry,“ omluví se. „Jenom mě to dostalo. Tak jo, Fitzy. Když si to sepíšeš na papíře, s Wellskou nám to taky nemělo vyjít, že jo? Jenže ono nám to vyšlo.“

Má pravdu. Když jsem je poprvý viděl spolu, vůbec mi to nešlo na rozum. Hanna byla umělecky zaměřená studentka hudby. Garrett byl přídrzlej sportovec. Ve spoustě věcí jsou naprostý protiklady, a přesto jim to ve vztahu perfektně funguje.

Jenže Summer a já... My ani nejsme na stejném listu papíru. Z toho, co jsem viděl a co mi Dean řekl, je královna dramatu. Vyžívá se v pozornosti. Já se jí straním. Stačí, že naše zápasy vysílají každý pátek večer na místní televizní stanici. A hlavní zápasy se dostanou až do ESPN.

Je mi dost nepříjemný pomyslením, že mě cizí lidi vidí někde na obrovský obrazovce bruslit a střílet a řvou u toho.

„Jenom říkám, ať to nezavrhuješ. Nebojuj s tím.“ Poplácá mě po rameni. „Co se má stát, stane se.“

Co se má stát, stane se.

A mezi námi by se to fakt mohlo stát. Stačí, když se na Summer usměju, a hned se mi vrhne do náruče. Zleva zprava mi dávala najevo, že o mě má zájem. Jenže...

Asi nejvíc ze všeho jde o to, že je naprosto mimo moji ligu.

Hraju hokej. Jsem docela inteligentní. A hezkej, když to vezmu podle svých úspěchů u holek. Ale pod tím vším jsem hlavně malej nerdík, co se schovával u sebe v pokoji a hrál videohry a snažil se nemyslet na to, že na sebe jeho rodiče v jednom kuse řvou.

Na střední jsem chvíli zkoušel rozšířit si obzory. Chytl jsem se jedné party, co se věčně proti něčemu bouřila. I to ale skončilo, když se dostali do rvačky s lidmi ze sousední školy a půlku party pak zatkli za napadení. Hodně rychle jsem se potom vrátil ke svému samotářství, nejen abych se udržel v hokejovém týmu, ale hlavně aby moji rodiče neměli další munici do hádek. Dvě hodiny jsem poslouchal, jak na sebe řvou, kdo z nich může za to, že jsem se chytil „špatný party“. Být samotář je snazší.

Je ovšem pravda, že se na mě holky jako Summer nevrhaly. A nescházel jsem se po zápasech se spoluhráči, takže na mě nemarnily čas ani týmovky.

Na vysoký jsem se snažil být společenštější, ale hluboko uvnitř jsem pořád ten samý kluk, co nejvíc ze všeho chce zůstat neviditelný.

Summer je ten nejviditelnější člověk na světě.

Garrett má ovšem pravdu. Zbytečně ji soudím. Summer sice občas působí trochu rozmazleně a povrchně, ale zaslouží si šanci. Každý si zaslouží šanci.

Hanna už je zpátky u stolu, když se tam s Garrettem vrátíme. „Dali jste si na čas!“ postěžuje si a ukáže na obrovské hodiny. Do půlnoci zbývají dvě minuty.

Zamračím se, protože Summer s ní není. Ztraceně. Kde je?

Rozhodnu se, že se zařídím podle Garrettovy rady a přestanu s tím bojovat. Udělám, co po mně chce. Až hodiny odbijou půlnoc, pořádně ji políbím a pak uvidíme, kam to povede.

„Minuta do půlnoci, dámy a pánové,“ oznámí DJ.

Rychle se rozhlídnou kolem. Summer pořád nevidím.

Chci se Hanny zeptat, kde ji najdu, ale Hanna objímá Gara kolem krku. Oči mají jenom pro sebe.

„Třicet vteřin!“ křikne DJ.

Všichni kolem mě se už spárovali, nebo jsou pohromadě se svými přáteli. Allie a Dean se už líbají. Hollis se vrátil k brunetě, s kterou předtím tancoval.

Summer nikde není.

„DESET!“ někdo vykřikne.

Červené číslice na hodinách odpočítávají spolu s davem.

„DEVĚT!“

S každou vteřinou ve mně narůstá zklamání.

„OSM! SEDM!“

A pak ji uvidím. Nebo si aspoň myslím, že je to ona. Zapnuli stroboskop, bliká nad mořem těl. S každým zábleskem světla vidím tu holku u zdi o něco líp.

„ŠEST! PĚT!“

Bílý šaty. Červený baleríny. Culík.

„ČTYŘI! TŘI!“

Rozhodně je to Summer.

„DVA!“

Jenže není sama.

„JEDNA!“

Odtrhnu od ní pohled vteřinu předtím, než se Hunter hladově vrhne na Summeriny dokonalý rty.

„ŠTASTNÝ NOVÝ ROK!“

#### 4. kapitola

*Fitz*

Ráno se probudím bez kocoviny. To tak bývá, kdy za večer vypijete jen tři piva a na hotelovém pokoji jste v jednu v noci.

Na silvestra.

Jako hodnej kluk.

Telefon mi oznámí, že mi dorazilo několik textovek a mám i zmeškaný hovory. Prohrábnu si rozčuchaný vlasy, převalím se na záda a projedu si zprávy.

Oba rodiče mi napsali přesně o půlnoci. Úplně je vidím, jak sedí ve 23:59 každý u sebe doma, v ruce připravený mobil, jako kdyby se chystali stisknout tlačítko ve vědomostní soutěži, protože každý z nich zoufale touží být první, kdo tu zprávu odešle. Jsou zatraceně soutěživí.

Máma: Šťastný nový rok, broučku! Mám tě mooooooc ráda! Tohle bude nejlepší rok ze všech! TVŮJ rok! Huráááá!

Panebože. Matky by neměly říkat slovo „hurááá“. Textovka od táty není o nic lepší.

Táta: Šťastný nový rok. Tohle dáme.

Tohle dáme? Co dáme? Když se rodiče snaží znít v pohodě, je z toho člověku akorát trapně za ně.

Zprávy od kámošů jsou vtipnější.

Hollis: Kde do prdele seš? Patty právě začala.

Hollis: \*patty

Hollis: \*paty

Hollis: Party!!!! TEN FON MĚ SERE

Garrett: Šťastnej novej rok!! Kams zmizel, Coline?? (Pořád mi připadá divný ti tak říkat.)

Moji bývalí spoluhráči Logan a Tucker poslali přání k novému roku do našich chatovacích skupin. Tuck a Sabrina přidali i fotku jejich mimča, čímž si od našich kamarádů vysloužili snad milion smajlíků se srdíčky místo očí.

Pierre poslal něco ve francouzštině.

Moji spoluhráči zaplavili textový vlákno našeho týmu přáními všeho nejlepšího nebo zrnitými videonahrávkami z různých oslav, na kterých není rozumět jedinému slovu.

Jméno jednoho našeho spoluhráče ale ve skupinovém chatu a v mém mobilu celkově chybí.

To je fakt šok, že o sobě Hunter nedal vědět.

Vsadím se, že byl včera moc zaneprázdněnej na to, aby všem poslal zprávu.

Moc, opravdu moc zaneprázdněnej.

Nevšímám si ostrý bolesti v hrudi a radši přestanu myslet na Huntera a jeho rušnou noc. Projdu další upozornění.

Holka, kterou znám ze střední, mi poslala neutrální přání k novému roku. Kdovíproč má moje číslo ještě pořád uložený, takže mi vždycky o svátcích posílá přání.

Hollis mi poslal pár dalších zpráv, který mě pobaví:

Hollis: čau. bar zavírá. kde seš? ti nějaká kouří nebo co?

Hollis: po paty u Dannyho. novej kámoš. bude se ti líbit

Hollis: tak ok

Hollis: беру to tak, že seš mrtvej

Hollis: fakt doufám, že nejseš mrtvej!!! mam tě rád, brácho. tenhle rok patří nám. si piš.

Tomu klukovi by měli mobil zabavit, když se namete. Ještě pořád se směju, když si otevřu další novou zprávu. Je od Deana. Humor mě přejde, sotva si ji přečtu.

Dean: Šťastnej novej rok! Chtěl jsem s tebou před odchodem mluvit. Potřebuju od tebe fakt obr službu.

Dean: Pořád hledáte čtvrtýho spolubydlícího?



## 5. kapitola

*Summer*

*O dva týdny později*

Briarský proděkan má falešný britský přízvuk.

Sedím v jeho kanceláři už sedm minut a jsem o tom naprosto přesvědčená. Nejradši bych se ho zeptala, kde vyrostl, ale panu Richmondovi by se asi nelíbilo, kdybych ho přerušila. Tu přednášku si viditelně užívá.

„... studijní podmínce,“ prohlásí. Má divný hlas, takový krákoravý. Takhle by zněly žáby, kdyby mohly mluvit.

Hned si pro něj vymyslím přezdívku – Žabí kretén.

„... politiku nulové tolerance vzhledem k vašemu předchozímu vyloučení...”

Nebo možná Žabretén. To docela zní.

„Summer.“

Moje jméno vysloví jako Sam-a. Snažím se vybavit si, jak ho vyslovoval Gavin. Gavin je jeden sexy vévoda, s kterým jsem chodila loni, když jsem trávila léto v Anglii. Nemají ale stejný přízvuk. Gavinovi koluje v žilách modrá krev, takže měl přízvuk vyšších vrstev, jaký mívají jenom následníci trůnu. Pravda, v pořadí na trůn je před ním asi čtyřicet jeho královských příbuzných, ale stejně je to o celou stratosféru výš než pan Richmond.

Proděkan Briarovy univerzity není vévoda. A křestním se jmenuje Hal, což na mě nepůsobí zrovna britsky. Pokud to teda není zkratka. Třeba od Hallama? Halberta?

„Slečno Di Laurentisová!”

Zvednu hlavu. Žabretén má výraz stejně ostrý jako tón. Přestala jsem ho vnímat a on to dobře ví.

„Chápu, že pravidla chování a vysokoškolské politiky nejsou zrovna nejzajímavější téma, ale ze všech lidí na světě byste zrovna vy měla dávat pozor. Záleží na tom budoucnost vašeho vysokoškolského studia.“

„Promiňte,“ přinutím se omluvit. „Nechci být nezdvořilá, ani vás neignoruju schválně. Mám, hm, problém s udržením pozornosti.“

Přikývne a zadívá se do mojí složky. „Tady se píše, že máte hyperkinetickou poruchu. Berete na to léky?”

Naježím se. Neberu, ale nic mu do toho krucinál není.

Že ne?

V duchu si poznamenám, abych se na to zeptala rodičů, kteří jsou oba právníci. Jsem si ale docela jistá, že studenti nemusí škole oznamovat, jaké berou léky.

Přejdou jeho otázku způsobem, na jaký by byl můj táta hrdý. „Předpokládám, že se v té složce taky píše, že mám problémy se psaním?”

Rozptýlení zabere. Žabretén se zadívá do složky a otočí několik stránek. „Problémy s psaným projevem – ano, to bývá příznakem ADHD. Vaše poradkyně z Brownu pro vás doporučila úpravu hodnocení. Víc času na testy, doučování a ústní zkoušky, abyste nemusela tolik psát. Jsou pro vás náročné všechny psané projevy, nebo jenom delší eseje?”

„Psaní je pro mě obecně náročné.“ Obličej mi hoří. Stydím se, že tu musím sedět a mluvit o tom, jak jsem hloupá.

Nejsi hloupá, Summer. Jenom se učíš jinak.

V duchu slyším mámin hlas, jak mi říká stejná povzbudivá slova, jaká slýchávám celý život. Jenže i když svoje rodiče miluju, jejich podpora mi to nijak neulehčuje. Je pro mě ponižující přiznat, že nedokážu vyjádřit svoje myšlenky na papír. Vždyť dokážu udržet myšlenku v hlavě sotva pět vteřin, než se mi mysl zatoulá zas jinač.

Vím, že problémy s učením má i spousta jiných lidí. Ovšem když se vaši rodiče a dva starší bratři dostali na práva na Harvard, a z vás je posluchačka módní tvorby, která nedokáže napsat pořádně ani jeden odstavec, je těžké necítit se... podřadně.

„Pokusíme se vám zajistit stejnou studijní pomoc, jaké se vám dostalo na Brownu, ale ne všichni profesori se vám budou moct přizpůsobit.“ Žabretén otočí na další stránku. „Tak se podíváme na váš rozvrh... Předpokládám, že psané práce vás budou čekat jenom v historii odívání a v úvodu do barev a designu. Ostatní předměty jsou zaměřené spíš prakticky.“

Nedokážu skrýt úlevu. Spolu s dvěma předměty, které jmenoval, mám taky nauku o textilech, na kterou se moc těším. Na šití a úpravy na míru se naopak netěším skoro vůbec. Taky mě čeká samostatné studium, které vyžaduje, abych navrhla vlastní řadu oblečení a předvedla ji na konci semestru na módní přehlídce. Všechny tři předměty jsou skoro výhradně praktického zaměření. Většinu základních předmětů jsem si splnila už na Brownu, takové ty hrozné jako literaturu, sociologii a genderová studia. Asi proto jsem tam byla ve studijní podmínce. Sotva jsem těmi předměty prolezla.

„Jak jsem už zmínil, tady se na černé puntíky nehraje. Druhou šanci nedostanete. Pokud způsobíte jakékoli problémy, nebo pokud nesplníte minimální studijní požadavky a budete mít špatné známky, vyloučíme vás. Je to jasné?“

„Naprosto,“ zamumlám.

„Skvělé.“

Bože. Ten přízvuk je určitě falešný. Jsem si tím jistá.

„Pane Richmonde, pokud nevádí, že se ptám, z které části Británie jste? Mluvíte trochu jako můj kamarád Marcus, který je z –“

Přeruší mě: „Vaše problémy s udržením pozornosti mi opravdu dělají starosti, Summer. Neřekla jste, jestli berete léky...?“

Dej mi s tím pokoj.

Několik vteřin si jenom vyměňujeme pohled. Zatnu zuby a zeptám se: „Smím už jít?“

„Ještě poslední věc,“ zastaví mě. Z hlasu se mu ozývá jízlivost.

Přinutím se zůstat sedět.

„Určitě jste si všimla, že na rozvrhu nemáte uvedené jméno studijního poradce.“

Vlastně nevšimla, ale teď, když na to koukám, opravdu je kolonka pro jméno poradce prázdná.

„To proto, že na vás dohlédnu já osobně.“

Sevře mě úzkost. Cože? Je to vůbec legální?

Určitě to je legální, ale... proč by měl proděkan sloužit i jako poradce studentce módy?

„Obvykle tohle nedělám. Nicméně okolnosti, za jakých jste byla přijata na tuto univerzitu –“

„Okolnosti?“ přeruším ho zmateně.

Tmavé oči mu září... Řekla bych, že zlomyslností. „Chápu, že jsou váš otec a děkan dlouholetí přátelé a hrají spolu golf –“

Jo, je to zlomyslnost.

„– a také vím moc dobře, kolik peněz vaše rodina této škole darovala. Na rovinu říkám, že nejsem zastánce přístupu něco za něco. Věřím, že přijetí na tuto univerzitu – na jakoukoli univerzitu – by mělo být zásluhou čistě jednotlivých uchazečů. Takže...“ Pokrčí rameny.

„Myslím si, že bude lepší, když na vaše studium dohlédnu osobně a ujistím se, že dodržíte všechna pravidla, která jsme spolu právě probrali.“

Určitě jsem rudá jak rajče, proto doufám, že make-up za dva tisíce dělá svoji práci pořádně. Je naprosto strašné, že můj otec musel požádat děkana Prescotta o laskavost, abych se po fiasku na Brownu dostala na Briar. Kdyby to bylo na mně, se studiem bych dávno praštila. Rodičům jsem ale slíbila, že získám titul, a nechci je zklamat.

„Budeme se scházet jednou týdně a probereme spolu vaše pokroky a další postup studia.“

„Skvělý nápad,“ zalžu. Tentokrát se už ani neptám a vyskočím na nohy. „Už musím běžet, pane Richmonde. Co kdybyste mi poslal e-mailem data a čas našich schůzek a já si to zapíšu do diáře. Moc děkuju za všechny vaše rady.“

Určitě mu neušlo, že moje poslední slovo – rady – sálá sarkasmem, ale k odpovědi mu nedám příležitost. Už jsem ze dveří a ještě jeho sekretářce mávnu na rozloučenou.

Venku se nadechnu chladného vzduchu. Zimu mám moc ráda a můj nový kampus vypadá pod vrstvou bílého sněhu téměř magicky, ale jsem teď příliš vystresovaná, než abych si to dokázala pořádně užít. Nemůžu uvěřit, že se budu muset s Richmondem pravidelně scházet. Choval se jak vůl.

Zhluboka se nadechnu, uchopím pohodlněji kabelku od Chanelu a vydám se k parkovišti za administrativní budovou. Je to překrásná cihlová stavba porostlá břečťanem a taky neuvěřitelně stará, skoro jako všechno v tomhle kampusu. Briar je jedna z nejstarších a nejprestižnějších univerzit v zemi. Studovalo tu několik prezidentů a hromada politiků, což je

dost působivé, ale teprve v minulé dekádě začali otevírat zajímavější a ne tak akademické obory. Jako obor oděvní návrhářství, díky kterému získám titul bakaláře krásných umění. Navzdory tomu, co si někteří myslí, móda není povrchní věc.

Ani já nejsem povrchní.

Tak s tím běž někam, Coline Fitzgerald!

Hrdlo se mi sevře hořkostí. Polknu ji, protože nejsem zahořklý člověk. Jsem výbušná, to ano, ale můj vztek je obvykle jen chvilkový a skoro okamžitě odezní. Nebývám na lidi naštvaná dlouho – proč bych si měla život zasírat negativní energií? A nechovám k lidem zášť.

Přesto od silvestra uplynuly už dva týdny a já na to nemůžu zapomenout. Na ty pitomé, bezmyšlenkovité, zlé poznámky, které jsem zaslechla v baru. Nejdou mi z hlavy.

Řekl, že jsem povrchní.

Že nic neberu vážně.

Kašli na něj. Nestojí ti za to.

Jasně. No a co že si Fitz myslí, že jsem povrchní? Není první ani poslední. Když jste bohatá holka z Connecticutu, lidé předpokládají, že jste materialistická mrcha.

Říká materialistická mrcha se stříbrnou audinou, vysmívá se mi můj vnitřní hlas, když dojdu k naleštěnému drahému autu.

Uch. I můj vlastní mozek se mě snaží přesvědčit, že bych se kvůli tomu měla cítit hrozně.

Byl to dárek, připomenu svému zrádnému mozku. Dárek k maturitě od rodičů, takže to auto je tři roky staré. Na lidské roky je to v podstatě důchodce. Co jsem měla dělat? Odmítnout ho? Jsem tátova holčička, jeho malá princeznička. Bude mě rozmazlovat, ať se mi to líbí, nebo ne. Mít pěkné auto ale neznamená, že jsem povrchní.

Zajímat se o módu a být členkou sesterstva taky neznamená, že jsem povrchní.

Kašli na něj.

Cvaknu dálkovým ovládáním, abych auto odemkla. Za volant však nesednu. Něco mě přimrazí na místě.

Myslím, že to něco bude: Panebože, nechci jet domů a vidět se tam s klukem, který si o mně myslí, že jsem povrchní.

Těžko uvěřit, že ještě před dvěma týdny jsem se na Fitzeho těšila.

Teď se děším, že se s ním setkám. Můj jednorozec už jednorozcem není. Je to osel, co rád odsuzuje jiné.

Stisknu tlačítko na uzamčení zámku. Kašlu na to. Mohla bych si nejdřív zajít na kafe. Ještě nejsem připravená, že ho zas uvidím.

Zbabělče.

Rychle auto odemknu. Nejsem zbabělá. Jsem Summer Heyward-Di Laurentisová a je mi ukradené, co si o mně Colin Fitzgerald myslí.

Zamknu auto.

Protože mi očividně záleží na tom, co si myslí.

Odemknu auto.

Protože by mi na tom nemělo záležet.

Zamknu.

Odemknu.

Zamknu.

Odemknu.

„Tohle by mě taky bavilo!“ ozve se pobavený hlas. „Nech mě hádat – je to auto tvého bejvalýho?“

Nadskočím překvapením. Tak jsem se soustředila na ten pitomý zámek, že jsem si vůbec nevšimla, že se u mě objevila cizí holka. „Co? Ne. Je moje.“

Svraští tmavá obočí. „Fakt? Tak co to tvoje maniakální cvakání?“

Nechápu. „Proč by to mělo být auto mého bývalého? Co sis myslela, že s ním dělám?“

„Napadlo mě, že mu chceš vyplácet baterku v klíčkách, aby si později nemohl odemknout. Žes mu ty klíčky ukradla, aby ses mu takhle pomstila.“

„Děláš si srandu? To bych na takové pomstě strávila mládí. Musela bych tu stát několik hodin, abych mu tu baterku vybila. Kdybych se chtěla pomstít, propíchnu mu gumy. Je to rychlejší a efektivnější.“

„Propíchnout gummy? To je šílený! Moc se mi to líbí.“ Souhlasně přikývne, až jí husté kaštanové vlasy spadnou přes rameno. „No nic. Tak se bav, ať už tu děláš cokoli, magorko. Čau.“

Brunetka se vydá pryč.

„Hej,“ křiknu za ní. „Chceš někam hodit?“

Paráda. Proč nabízím odvoz úplně cizím lidem? Asi proto, že se kvůli Fitzymu děším návratu domů.

Zasměje se. „Díky, ale jedu do Hastingsu,“ poví mi. Hastings je městečko pár minut autem od školy a čistou náhodou je to taky cíl mojí cesty.

„Taky tam jedu,“ vyhrknu. Tohle bude znamení – nemám ještě jet domů. Vesmír chce, abych nejdřív odvezla tuhle holku.

Pomalů se ke mně vrátí a chytrýma hnědýma očima si mě celou prohlédne. Míň neškodně už ani vypadat nemůžu. Vlasy mám smotané do rozčuchaného drdolu, na sobě smetanový kabát, tmavě modré úzké džíny a hnědé kožené kozačky. Vypadám, jako kdybych vylezla z katalogu Gapu.

„Nezavraždím tě,“ slíbím jí pro jistotu. „Spíš bych se měla bát o vlastní život. Ty podpatky vypadají dost nebezpečně.“

Spíš vypadá celá nebezpečně. Na sobě má černé legíny, černý kabát a černé kozačky s deseticentimetrovým podpatkem. Hlavu jí zakrývá červená pletená čepice, zpod které se jí na ramenou rozlévají tmavé vlasy, a na rtech má sytě červenou rtěnku, přestože je teprve poledne.

Je drsná a už teď se mi líbí.

„Jsem Summer,“ představím se. „Přestoupila jsem z Brownu a právě jsem se nastěhovala do domu v Hastingsu.“

Na okamžik našpulí rty, než odpoví: „Jsem Brenna. Taky bydlím ve městě.“ Pokrčí rameny a přejde ke dveřím spolujezdce. „Tak už konečně odemkni, magorko. Svezu se s tebou.“

## 6. kapitola

### Summer

„Ne že bych si stěžovala – věř mi, jsem moc ráda, že nemusím platit Uber ani univerzitní taxi – ale to vždycky na parkovišti balíš náhodně vybrané holky?“ zeptá se Brenna pobaveně.

Odfrknu si. „Ne. A aby bylo jasno, nebalím tě. Jo, jsi krásná holka, ale já jsem na chlapy.“

„Cha. Já jsem taky na chlapy. A i kdybych byla na ženské, nebyla bys můj typ, Malibu Barbie.“

„Vybralas špatné pobřeží – jsem z Greenwiche v Connecticutu,“ opáčím, ale s úsměvem, protože i v jejím hlasu slyším pobavení. „A ne, obvykle se s cizími lidmi nebavím.“ Rozhodnu se, že k ní budu upřímná. „Využívám příležitosti, abych se nemusela vrátit domů.“

„Hohó, to vypadá na zajímavou historku. Povídej.“ Brenna celá v černém se ke mně pootočí, aby na mě lépe viděla. Cítím na sobě její pronikavý pohled.

Nespouštím oči ze silnice. Tvoří ji jen dva úzké pruhy a zem je zasypaná sněhem, proto jedu opatrně. Už tak mám na kontě dvě menší nehody, z kterých jsem vyvázla jen s prohnutým nárazníkem. K oběma došlo při jízdě v zimě, kdy jsem nedodržela dostatečný odstup a nestačila včas zastavit.

„Přistěhovala jsem se před několika dny,“ prozradím. „Moji spolubydlíci byli mimo město – jeli lyžovat do Vermontu nebo kam. Tak jsem měla dům jenom pro sebe. Jenže dneska mi napsali, že už jedou zpátky.“ Potlačím nervózní zachvění. „Teď už asi budou doma.“

„Jo? A co máš proti spolubydlům? Jsou děsný?“

Jeden z nich ano.

„To je dlouhá historka.“

Brenna se zasměje. „Jsme dvě úplně cizí holky, které spolu jedou v autě. O čem jiným bysme si měly povídat? O počasí? Tak mi řekni, proč ty holky nemáš ráda.“

„Kluky,“ opravím ji.

„Cože?“

„Bydlím s klukama. S třema chlapama.“

„No tak to je boží. Chci vědět víc. Jsou sexy?“

Uchechtnu se. „Moc sexy. Ale je to celý takový nepříjemný. S jedním z nich jsem se na silvestra líbala.“

„A? Nevidím problém.“

„Byla to chyba.“ Kousnu se do rtu. „Do jednoho z těch zbývajících dvou jsem se tak trochu zabouchla, ale slyšela jsem, jak o mně říká hrozný věci, tak jsem se naštvala a...“

„A z pomsty políbila jeho spolubydlícího. Jasný.“

Z jejího hlasu nezaznívá odsouzení, ale stejně mám pocit, jako bych se před ní měla ospravedlnit. „Nebylo to z pomsty. Bylo to...“ Povzdechnu si. „Byl to vlastně dost dobrý políbek.“

„Ale neudělala bys to, kdybys na tamtoho nebyla naštvaná.“

„Asi ne,“ přiznám a zpomalím. Blížíme se ke křižovatce a svítí červená.

„Tak co o tobě vykládal?“ zeptá se zvědavě.

Noha se mi na brzdovém pedálu roztřeše, když ze sebe vyleju všechnu bolest a stud, co jsem cítila, když jsem vyšla z toalety a zaslechla, co Fitz právě u baru říkal Garrettovi. Nevadilo mi, že o mně prohlašuje, že jsem povrchní. Víc se mě dotklo, že vyjmenovával všechny důvody, proč by s někým jako já nemohl nikdy chodit.

„Řekl svému kamarádovi, že jsem povrchní.“ Obličeje mi zahoří. „Myslí si, že nic neberu vážně a že se chci jenom bavit, a říkal, že by se mnou nikdy nechodil.“

„Děláš si srandu?“ Brenna se plácne do stehna. „Ať si trhne.“

„Že jo?“

„Panebože, a teď s tím debilem musíš ještě bydlet?“ Z hlasu jí zaznívá upřímný soucit. „To je děs. Moc mě to mrzí.“

„Jo, je to na pytel. Jsem...“ Zoufalstvím se mi ucpe hrdlo. „Jsem naštvaná, to je jasný. Ale hlavně mě neskutečně zklamal.“

„Kristepane, teď mluvíš jako můj táta.“ Prohloubí hlas a napodobí svého otce. „Nezlobím se, Brenno. Jsem jen... zklamáný. Uch. Nesnáším to.“

„Promiň.“ Uchechtnu se. „Ale je to tak. Fakt jsem zklamaná. Myslela jsem, že je to milý kluk, a líbil se mi. Předpokládala jsem, že se mě pokusí sbalit – vysílal takové ty správné vibrace, víš?“

A taky bych mu rozhodně dovolila víc než jenom líbání.“ Rozpačitě se na ni zadívám. „To je pro mě obrovský krok. Nikdy s klukem nespím, dokud s ním nechodím. A i tak chci jít nejdřív na několik rande, než něco bude.“

„Puritánko,“ uchechtne se.

„Hele, sice podpaluju domy sesterstva, ale hluboko uvnitř jsem staromódní.“

Brenna se naplno rozesměje. „Tak jo, k té tvojí poznámce o podpáleném domě se ještě vrátíme, to si piš. Ale nejdřív dořešíme první téma. Takže kluk tvůj věneček nedostane, dokud ti nedokáže, že je princ na bílém koni, ale tomuhle pitomci bys klidně nabídla, ať ti tu dámskou zahrádku zplundruje. Pak se ovšem vybarvil a ty ses místo něj líbala s jeho kamarádem.“

„Přesně tak.“ Vzpomenu si, jak mě Hunter Davenport cestou z baru zastavil. Právě jsem se prodírala davem k východu. Fitzeho poznámky mě ranily natolik, že jsem se rozhodla silvestrovskou oslavu úplně zabalit. A pak jsem narazila na Huntera a on mě dokázal rozesmát. Už ani nevím, co mi tehdy řekl. Ale najednou hodiny odpočítávaly poslední vteřiny a Hunter mě objal a políbil.

Bylo to rajcovní. Umí skvěle líbat a taky byl tvrdý jak kámen, když se ke mně přitiskl. A ani toho nelituju, protože jsem si to fakt užila.

Ale tehdy jsem taky ještě netušila, že s tím klukem budu nakonec bydlet.

Dean všechno zařídil, aniž by se mě na to zeptal, ačkoli abych byla upřímná, na bydlení v jeho starém domě bych kývla tak jako tak. Nejen že je to tam milionkrát lepší než na kolejích, ale najít v Hastingsu něco jiného by bylo zhora nemožné. Snad bych objevila maličký suterénní byteček, ale i ty bývají rychle rozebrané. V takhle malém městě se dobré bydlení shání hodně těžko.

Jedinou nevýhodou je, že teď musím bydlet s klukem, kterého jsem políbila.

A s klukem, kterého jsem jeden čas zoufale chtěla políbit.

A s Hollisem, ale ten je neškodný, protože s ním jsem se nelíbala a ani po tom nijak netoužím.

Brenna se na mě zadívá. „A všeci jste –“

„Všeci?“ zopakuju pobaveně.

Zazubí se. „Máma byla z Georgie. Všeci je jediný jižanský rys, který jsem po ní podělila.“

„Byla?“

Maličko zvažní. „Zemřela, když mi bylo sedm.“

„To mě mrzí. Asi to pro tebe bylo těžké.“ Můj život by se bez mámy zhroutil. Je moje skála.

„Ano, to bylo.“ Brenna se rychle vrátí k původnímu tématu. „Všeci jste ještě před silvestrem věděli, že spolu budete bydlet?“

„Vůbec. Kdybych to tušila, nic z toho bych neudělala – ani s jedním. Čeká mě spousta dost blbých situací. Už tak bude těžké si zvyknout na to, že bydlím s třema klukama, když jsem poslední dva roky a půl strávila v sídle sesterstva, kde byl dům plný holek.“

„Ale ti kluci si asi nemyslí, že to bude blbý, jinak by nesouhlasili, aby ses nastěhovala. Všichni s tím souhlasili, ne?“

„Jo, to jo.“ Po pravdě jsem o tom mluvila jen s Mikem Hollisem a vyměnila si několik textovek s Hunterem, který naštěstí naše líbání nezmínil. „Mluvila jsem s dvěma z nich. S Fitzem ale ne.“

Koutkem oka zahlédnu, jak se ke mně Brenna najednou otočí. „Řekla jsi s Fitzem?“

O-ou.

Žaludek mi sevře panika. Ona ho zná? I když by mě to asi nemělo překvapovat. Fitz není zrovna běžná přezdívka.

Naštěstí mám perfektní příležitost změnit téma, protože právě vjedeme na idylickou hlavní ulici Hastingsu.

„Nemůžu se vynadívat, jak je tohle městečko krásný,“ povím Brenně a vyhnu se jejímu pohledu. Raději si všímám obchůdků a restaurací, které ulici lemují. „A vida. Ani jsem netušila, že tu mají i kino.“ To je lež. Jasně že to vím. Prohlédnout si Hastings a jeho hlavní „atrakce“ mi trvalo sotva pět minut.

„Moc velký výběr tam ale není. Má jen tři plátna.“ Ukáže k výloze u náměstí. „Mám se s kamarádkami sejít v bistru U Delly. Je to hned tamhle.“

Zatím jsem U Delly nebyla, ale chystám se to napravit. Podle všeho je to bistro ve stylu padesátých let, v kterém servírky nosí retro uniformy. Doslechla jsem se, že tam nabízejí snad milion různých koláčů.

„Ten kluk, co o tobě tak hnusně mluvil – jmenuje se Fitz?“

Krucinál. Doufala jsem, že se mi ji podařilo rozptýlit. Brenna se k tomu však stejně vrátila.

„Ano,“ přiznám. „Je to ale přezdívka.“

„Zkratka od Fitzgeralda? Křestním jménem Colin?“

Sakra.

Přimhouřím oči. „Nejsi jeho bývalka, nebo tak něco, že ne?“

„Ne, ale jsme přátelé. Teda známe se. S Fitzym je těžké se sprátelit.“

„Proč?“

„Je to takový ten tajuplný, silný, mlčenlivý typ a tak dál.“ Na vteřinu se odmlčí. „Ani ale nepatří k těm, kteří by o holce vykládali takový hnus. Ani vlastně o nikom jiném.“

Zatnu zuby. „Nic si nevymýšlím, jestli se mi to tu snažíš naznačit.“

„Ani mě nenapadlo, že by sis vymýšlela,“ namítne. „Lháře poznám na míle daleko a z tebe mám pocit, že tě to upřímně vzalo. Podle mě by ses s tím druhým klukem nelíbala, kdyby – Panebože, je ten druhý kluk Davenport? Hunter Davenport? To s ním ses líbala?“

Takhle nepříjemně jsem se ještě nikdy necítila. Zatnu zuby a zajedu k bistru. Zastavím u chodníku, ale motor nevypnu. „Jsme tady.“

Brenna naprosto ignoruje, že jsme dorazily na místo. Spíš to vypadá, že si povídá sama pro sebe. „Jo, jasně že to bude Hunter. S Hollisem by sis nic nezačala – je dost otravný. Ten by celou dobu vykládal samý pitomosti.“

Povzdechnu si. „Takže znáš i Huntera a Hollise?“

Protočí panenky. „Znám je všechny. Můj táta je Chad Jensen.“

Nechápavě se zamračím. „Kdo?“

„Hlavní trenér hokejového mužstva? Jsem Brenna Jensenová.“

„Trenér Jensen je tvůj táta?“

„Jo. Je –“ Najednou pobouřeně otevře pus. „Tak počkat – říkalas, že byli tenhle týden lyžovat?“

Pitomci. Tohle mají uprostřed sezóny zakázaný. Táta je zabije, jestli to zjistí.“

Krucinál, tak tohle jsem podělala. Vůbec jsem nečekala, že by Brenna věděla, o kom mluvím, když jsem zmínila lyžování.

„Nezjistí to,“ prohlásím. „Protože mu nic neřekneš.“

„Neřeknu,“ ujistí mě, ale zní přitom trochu nepřítomně. Zas na mě zírá, tentokrát naprosto udiveně. „Nechápu to. Jak pro všechno na světě holka ze sesterstva z Brownu skončila v jednom domě se třemi hokejisty? O kterých je mimochodem známo, že jsou nezadaní. Všechny fanyanky v okruhu padesáti kilometrů se snaží uhnat hokejistu z Briaru, protože spousta z nich po studiu nastoupí do NHL.“

„Jsou to kamarádi mého staršího bratra. Hrál tu hokej loni.“

„Kdo je tvůj bratr?“ zeptá se.

„Dean Heyward-Di Lau–“

„Laurentis,“ dokončí za mě a zalapá po dechu. „Panebože, teď už tu podobu vidím. Jsi Deanova sestra.“

Rozpačitě přikývnu. Doufám, že není z těch, s kterými Dean dřív spal. Než se zamiloval do Allie, byl docela děvkař. Raději ani nechci vědět, kolik srdcí při svém děvkařském tažení zlomil. Brenna zbledne, jako by mi četla myšlenky. „Ne, neboj. Nikdy jsem si s ním nic nezačala. Až do letoška jsem na Briar ani nechodila.“

„Tys sem nechodila?“

„Ne. Dva roky jsem studovala na městské vysoké v New Hampshiru,“ vysvětlí. „V září jsem přestoupila sem. Jsem ve třetíáku, ale technicky vzato jsem prvačka, protože jsem tu prvním rokem.“ Najednou sebou škubne, jako by ji kabelka kousla. „Vydrž. Vibruje mi mobil.“

Netrpělivě čekám, než si zkontroluje telefon. Potřebuju z té holky dostat co nejvíc informací – a pronto. Jaká je pravděpodobnost, že ze všech náhodných cizinců, kterým jsem mohla nabídnout svezení, si vyberu zrovna dceru trenéra Fitzyho týmu? A sice je na Briaru teprve prvním rokem, ale o hráčích svého otce toho očividně ví víc než dost, stejně jako o mém bratrovi, kterého ani osobně nepoznala.

Brenna rychle na textovku odpoví. „Promiň. Kamarádky se ptají, kde jsem. Měla bych jít.“ Zůstane na ni zírat. „To myslíš vážně? Nemůžeš mi oznámit, že jsi dcera trenéra, a pak v klídku odejít. Musíš mi říct všechno, co o těch klucích víš.“

Zakřením se. „To si piš. Určitě se domluvíme a sejdeme se. Pozvala bych tě s námi na oběd, ale nebudu ti to ulehčovat.“

„O čem to mluvíš?“

„Mluvíme o tom, že musíš domů a postavit se svým spolubydlícím. Musíte si spolu promluvit, jinak bude mezi vámi pořád napětí.“ Ze stojánku na přístrojovce popadne svůj mobil. „Napišu si od tebe zprávu na svůj mobil, abys měla moje číslo. Zajdeš se mnou zítra na zápas?“

„Na zápas?“

„Briar proti Harvardu. Táta chce, abych chodila na všechny zápasy doma a na všechny utkání venku, pokud je stadion do hodiny jízdy od Briaru.“

„To myslíš vážně? Co když už máš jiný plán?“

„Tak mi sebere kapesné.“

„To si –“

„Dělám srandu? Jo.“ Pokrčí rameny. „Když už něco mám, tak na utkání nejdu. Když nic nemám, jdu. Moc se mě nevyptává a já mám ráda hokej a fešný kluky, takže se nedá říct, že by mi to vadilo.“

„Na tom něco bude.“

Telefon jí znovu zabzučí – tentokrát jí dorazila zpráva, kterou si poslala z svého mobilu. „Tak. Teď už na sebe máme čísla. Svatbu začneme plánovat příští týden.“

Uchechtnu se.

„Dík za odvoz.“ Vystoupí z auta a už se chystá zavřít dveře, když na poslední chvíli ještě strčí hlavu dovnitř. „Hele, čím dres si mám na zítřejší zápas oblíknout? Fitzyho, nebo Davenporta?“ Neviňoučce se na mě zazubí.

Zamračím se a ukážu jí prostředník. „To není vtipný.“

„Je to k popukání a dobře to víš. Čau zítra, magorko.“

Závistivě se za ní dívám, jak vchází do bistra. Taky bych si dala oběd a koláč. Jenže Brenna má pravdu – nemůžu to dál odkládat.

Je na čase, abych vyrazila domů.



## 7. kapitola

*Fitz*

Při našem příjezdu stojí před domem naleštěná audina. Ztuhnu a jen doufám, že si toho Hunter nevšimne. Na našeho řidiče se nepodívám, nechci vidět, jak zareaguje, protože je určitě nadšenější, že tu Summerino auto vidí. Teda aspoň předpokládám, že patří Summer. Než jsme vyrazili do Vermontu, schoval jsem svoji omlácenou hondu do jednomístné garáže, takže neměla kde jinde zaparkovat.

Navíc je to podělaný audi.

Hunter zaparkuje svůj land rover za stříbrným autem a napjatým hlasem se ujistí: „Tohle zůstane mezi námi.“

„Jasně.“ Hollis hlasitě zívne a rozepne si pás. Celou cestu domů prospal na zadním sedadle jak zabitý.

„Myslím to vážně. Jestli se to dozví trenér...“

„Nedozví,“ prohlásí Hollis. „Tenhle vejlet se nestal. Jasný, Fitz?“

Přikývnu. „Nestal se.“

„Dobře. Ale radši si ještě jednou projdeme naši historku pro případ, že by se zítra na tréninku ptal, jo?“ Hunter vypne motor. „Byli jsme v New Hampshiru u Mikeových rodičů. Kecali jsme u krbu, dávali si vířivku, hráli Monopoly.“

„Vyhrál jsem,“ oznámí Hollis.

Obrátím oči v sloup. Jasně že tu fiktivní hru Monopoly musel vyhrát zrovna on.

„Ne, vyhrál jsem já,“ namítnu domýšlivě. „Koupil jsem promenádu a zařídil na ní osm hotelů.“

„Na to ti seru. Promenáda patřila mně.“

„Promenáda nepatřila nikomu,“ zavrčí Hunter. „Monopoly jsme nehráli.“

Má pravdu. Lyžovali jsme, což je ta největší pitomost, jakou jsme mohli udělat vzhledem k tomu, že jsme právě uprostřed sezóny. Jenže Hollis, Hunter a já na sebe nemáme navzájem zrovna nejlepší vliv. Vyrostli jsme na východním pobřeží a zimní sporty milujeme, takže když Hollis navrhl, abychom o prázdninách podnikli tajnou lyžovačku, připadalo nám to jako až moc dobrý nápad, než abychom si to nechali ujít.

Trenér ale bude řvát, jestli se to dozví. Jako hokejisti nesmíme dělat nic, čím bychom ohrozili svoje zdraví nebo sezónu. Opilecká lyžovačka ve Vermontu? To by byl podle trenéra kardinální hřích.

Občas ale člověk musí dát přednost zábavě, že jo?

A ne, nesouhlasil jsem s tím výletem jenom proto, abych oddálil setkání se Summer. Protože to by bylo ubohý a pitomý a já nejsem ani ubohý, ani pitomý.

No a co, že se líbala s Hunterem? Summer stejně není můj typ. A teď aspoň budu platit menší nájem. Samý pozitivita.

„Dobře, takže jsme si tu historku ujasnili, jo? New Hampshire. Krb, vířivka, Monopoly, horká čokoláda.“

„Horká čokoláda?“ zařve Hollis. „Do prdele, proč vymýšlíš takovýhle dějový zvraty? Kdo si to má pamatovat?“

Zachechtám se.

Hunter potřese hlavou. „Vy dva hrajete pro Jensena o rok dýl než já, tak byste taky měli vědět, co se stane, jestli se dozví, že jsme byli o víkendu pařit. Lyžování je už tak dost blbej nápad. Za chlast a trávu by se nasral už úplně.“

S Hollisem vystřízlivíme. Hunter má pravdu. Když hráče posledně přistihli s nedovolenými látkami v krvi, vykopli ho z týmu. Tím hráčem byl shodou náhod Dean, který si vzal na párty éčko a druhý den nedal test moči.

Ne že bysme do sebe teď o víkendu hodili extázi. Jen jsme dali pár piv, jedno brko a na sjezdovce pár triků, které jsme asi neměli – no dobře, rozhodně jsme je neměli zkoušet.

„Jdeme dovnitř. Nemůžeme přece nechat naši novou spolubydlící čekat.“ Hollis se těší jak děcko na Vánoce, zubí se od ucha k uchu.

Hunter po něm střelí temným pohledem a vystoupí z roveru. „Ruce pryč.“

„Tak to ani nápad. Nemůžeš si ji zabrat.“

„Za první není kus masa. Je to naše nová spolubydlící.“ Hunter povytáhne jedno obočí. „Ale kdybysme si ji mohli zabrat, řekl bych, že jsem to už udělal, když jsem jí vrazil jazyk do pusy.“

Proti vlastní vůli zatnu zuby.

„To je fakt.“ Hollis si rezignovaně povzdechne. „Jdu od toho.“

Svaly v čelisti se mi uvolní, když se uchechtnu. Říká to, jako by snad měl šanci. Hollis je pohledný kluk, ale umí být dost otravný. Holka jako Summer by si ho ani nevšimla.

„Díky,“ odpoví mu Hunter pobaveně. „To je od tebe fakt velkorysý, Mikeu. Doopravdy jsi mě dojal.“

„Jsem dobřej kámoš,“ souhlasí Hollis.

Cestou ke dveřím mi neunikne, že se Hunterovi lesknou oči nedočkavostí. Není se co divit. Viděl jsem, jak se tvářil, když nám Dean zavolal a řekl, že Summer potřebuje někde bydlet. Bylo mi jasné, že se nemůže dočkat, až si s ní zopakuje to číslo ze silvestra.

Protože uvažuji prakticky, polkl jsem pocity, které to ve mně vyvolávalo, a varoval jsem Huntera, že ať už mezi ním a Summer bude cokoli, nesmí to ovlivnit naše bydlení, protože teď už je na nájemní smlouvě i její jméno. Ujistil mě, že se nemusím bát.

Jako by si byl jistý, že mezi nimi znovu k něčemu dojde.

To je fuk. Je mi jedno, jestli jo. Jen ať si spolu užijou. Mám důležitější věci na práci.

Přehodím si cestovní tašku přes rameno a počkám, než Hollis odemkne. Uvnitř odhodím tašku na zem a zuju si boty. Ostatní udělají totéž.

„Zlato, jsme doma!“ zařve Hollis.

Z patra se ozve smích.

Tep mi poskočí, když uslyším její kroky. Objeví se nad schodištěm ve flísových tepláčkách a mikině s logem Briaru, vlasy má smotané do drdlu.

Hollis si ji pořádně prohlédne. Summer není oblečená nijak neslušně, ale ta holka by vypadala sexy i v pytli od brambor.

„Ahoj. Vítejte doma!“ pozdraví nás vesele.

„Ahoj,“ křiknu trochu napjatě.

Hunter si slevě kabát a pověsí ho na háček. „Bloncko,“ protáhne. „Je fajn, že tě tu máme.“

Hollis přikývne. „Souhlas.“

„Tak díky. Je fajn, že tu můžu být.“

„Vydrž. Musím tě pořádně uvítat.“ Hunter se širokým úsměvem vyběhne schody.

Tváře jí maličko zrůžoví, když ji obejmě.

Odtrhnu od nich pohled a předstírám, že se musím soustředit na to, abych správně pověsil bundu na háček. Nevím, jestli ji líbá, nebo ne, ale Summer se ještě pořád červená, když se k nim otočím.

„Půjdu se převlíct,“ oznámí Hunter.

Zajde do svého pokoje a Hollis zmizí v kuchyni. Což znamená, že když vyjdu po schodech do patra, jsme tu se Summer sami.

Ostražitě mě pozoruje. „Bavili jste se?“

Přikývnu.

„Super.“ Vydá se k otevřeným dveřím svého pokoje.

Nakouknu přes její úzké rameno a zahlédnu dokonale ustlanou postel s bílým přehozem a asi stovkou polštářů. Na podlaze leží neonově růžový sedací vak a chlupatý bílý koberec. Notebook má v koutě na malém stole, který tu nebyl, když v tomhle pokoji bydlel Dean.

Zařídila se tu jako doma.

Taky to je její domov, připomene mi tichý hlas.

„Díky, že jste dovolili –“ Rychle se opraví. „– že jste souhlasili, abych tu s vámi bydlela.“

Pokrčím rameny. „V pohodě. Potřebovali jsme čtvrtýho.“

Pořád přede mnou couvá, jako by nechtěla být v mojí blízkosti. Uvažuji, jestli si vůbec ještě vzpomíná, že se na mě o silvestru v podstatě vrhla a pak si s mým spoluhráčem vzájemně zkoumali jazykem mandle.

Ne že by mi to vadilo, nebo tak něco.

„Každopádně...“ Odmlčí se.

„Jo. Já...“ Začnu couvat ke dveřím. „Půjdu se osprchovat. Dali jsme si před odjezdem ještě jednu... ehm, partičku Monopolů,“ opravím se, „a jsem zpocenej.“

Summer povytáhne obočí. „Netušila jsem, že Monopoly jsou tak vyčerpávající.“

Z Hunterova pokoje se ozve uchechtnutí.

Otočím se k němu, abych ho zpražil pohledem, protože to on vymyslel alibi s Monopoly, jenže tam není. Jen prošel kolem dveří, zatímco si oblékal triko.

„Deskovky jsou občas dost drsný,“ vymluvím se trapně. „Aspoň my je tak teda hrajeme.“

„Zajímavé. To se nemůžu dočkat, až si nějakou všichni čtyři zahrajeme.“ Ramenem narazí do dveří, ke kterým couvá. „Užij si sprchu, Fitzy.“

Zmizí ve svém pokoji a já zalezu do svého. Když mi zabzučí mobil, málem se zhroutím úlevou. Potřebuju se rozptýlit, abych celý ten náš rozhovor nezačal analyzovat.

Textovka mě pobaví.

Morris: Zasek jsem se na třetí bráně! Fakt tě nenávidím.

Místo odpovědi mu zavolám. Morris je kámoš, hráč jako já a momentálně zkouší RPG hru, kterou jsem poslední dva roky navrhoval.

„Čau!“ ozve se Morris okamžitě. „Jak se sakra dostanu do Města z oceli?“

Uchechtnu se. „Fakt věříš, že ti to prozradím?“

„Včera večer jsem se tu zasekl.“

„Včera večer jsem ti poslal odkaz. Už jenom to, že ses za tu dobu dostal až k městu, je fakt dost dobrý.“ Potřesu hlavou. „Ještě jsem si dneska nepřečetl zprávy, ale nikdo z ostatních betatesterů se zatím z vesnice nedostal.“

„No jo. Protože jsem taky ve všech směrech lepší než oni. Takže záleží jenom na mém názoru.“

„A tvůj názor je zatím jaký?“

„Tahle hra je pecka.“

To mi udělá velkou radost. Moc rád to slyším, zvláště když to říká tak zapálený hráč jako Morris, který streamováním na platformě Twitch vydělává mraky peněz. Jo, lidi se tam fakt registrují, aby se dívali, jak Morris hraje videohry. Až takhle je dobrý, navíc při živém vysílání svých virtuálních dobrodružství umí být fakt zábavný.

Ne že bych se chtěl vychloubat, ale i ze mě je tak trochu legenda. Ne v živém streamování, ale v recenzování. Až do letoška jsem recenzoval hry pro univerzitní noviny a několik fakt hodně známých webů zaměřených na videohry. S recenzováním jsem ale přestal, protože mi to bralo čas a já jsem se potřeboval soustředit na vlastní hru.

Legie 48 není ta nejsložitější RPG hra, není ani určená pro víc hráčů a sleduje hodně úzkou příběhovou linii, její svět není otevřený. Mám program dost nabitý, takže je už tak náročný najít si čas, abych videohry hrál, natož je navrhoval. Chci se ale ucházet o místa v několika vývojářských společnostech a potřebuju jim ukázat, čeho jsem v oblasti herního designu schopný. Legie 48 sice není Skyrim ani GTA, ale tu hru potřebuju, abych studiím ukázal, že nejsem totální budižkničemu.

Moje největší síla spočívá podle mě v tom, že všechnu uměleckou práci jsem odvedl sám včetně veškerého kódování, které je potřeba, aby hra fungovala. Všechny obrazy a výjevy začaly jako hrubé kresby na papíře, které jsem převedl do digitální podoby, a tu pak do trojrozměrného modelu. Ani nespočítám, kolik času jsem na tom strávil, a to přitom není ani zlomek času, který mi trvalo tu zatracenou hru nakódovat.

„Narazils na nějaký chyby?“ zeptám se Morrise.

„Nic důležitýho. Když v jeskyni mluvíš s drakem, dialog zamrzne a pak přeskočí na další část.“ V pohodě. To se dá snadno napravit. Uleví se mi, protože opravit a přeprogramovat všechny chyby trvalo v první fázi celé hodiny. Skoro rok se ta hra vůbec nedala hrát. První kolo betatestů odhalilo další chyby, které jsem přehlédl. Navzdory omezenému množství času jsem předělal tu hru natolik, že konečně fungovala, a já tak mohl přistoupit k druhému a poslednímu kolu betatestů. Tentokrát už ji hrajou desítky hráčů včetně hromady mých kámošů z vysoký.

„Zatím mi to nespadlo,“ oznámí mi.

„Zatím? Tak to nezakřikni. Poslal jsem to do půl tuctu studií. Jestli to spadne jim...“

„Nespadlo mi to,“ zopakuje Morris. „A ani nespadne. Tak mi teď řekni, jak otevřu tu třetí bránu.“

„Ne.“

„Ale já chci strašně moc vidět Město z oceli. Je tam nějaký věštec, s kterým mám mluvit? Proč nemůžu najít klíč?“

„Tak asi nejsi tak dobře, jak si myslíš.“

„Neser. Ale fajn, jak chceš. Já tu hru zdolám a pak ti to škodolibě zavolám.“

„Těším se.“ Zazubím se. „Najdu si tě potom online. Teď jdu do sprchy.“

„Fajn. Čau.“

Svleču se a zamířím do sprchy. Mám dobrou náladu. Morrisovo nadšení pro Legii 48 mi z těla odplavilo kus napětí.

Svaly mi ale okamžitě ztuhnou, když v hale uslyším Summeřin smích.

Zadívám se na odraz v zrcadle. Neujde mi podrážděný pohled v očích a zatnuté zuby. Tvrdý pohled mi v kombinaci s tetováními připadá ještě tvrdší. Mám plně potetované obě paže a kus hrudi, všechno jen černou barvou. Tetování na hrudi trochu vybledlo, i když to teď vypadá ještě líp. Ne že bych se dal potetovat, protože jsem chtěl vypadat dobře. Jsem umělec. Všechna tetování jsem si navrhl sám, a pokud můžu něco využít jako umělecké plátno, taky to využiju. Včetně vlastní kůže.

Jenže když jsem podrážděnej a vousy mám přerostlý a zírám tu naštvane do zrcadla, vypadám s tím vším tetováním spíš jako nařachanej grázl.

Kdybych byl upřímný, jako „grázl“ jsem se snažil vypadat během krátkého období vzdoru na střední. Tehdy jsem si nechal udělat svoje první tetování – draka na levé paži. To jsem se chytil party kluků, kteří všechny problémy řešili pěstmi. Nebo boxery na ruce. Nechápejte mě špatně – nenutili mě, abych se dal potetovat. Jenom znali studio, kde tetovali nezletilé i bez souhlasu rodičů. Protože po pravdě to první tetování jsem si nechal udělat, abych se pomstil rodičům. Byl jsem ve druháku a moje umělecká třída pořádala výstavu na konci školního roku, kde se máma s tátou v jednom kuse akorát hádali, místo aby podporovali svého syna. Míjeli moje obrazy, vůbec si jich nevšíмали a jen na sebe štekali.

Takže patnáctiletý drsňák Colin se rozhodl. Fajn. Když se chcete hádat, místo abyste ocenili moji práci, tak si ji nechám dát tam, kde si jí už všimnete.

Teď ta tetování vnímám jako ukázkou svého umění, ale nemůžu popřít, že jsem s tím začal z jiných důvodů.

Ramena mi ztuhnou, když uslyším tichý Hunterův hlas. A po něm znovu Summeřin smích.

Tak nejspíš přece jenom navázal, kde předtím skončil.

## 8. kapitola

### Summer

Nebylo to tak hrozné. Povedlo se mi prohodit s Fitzem pár vět, aniž bych mu jednu vrazila do toho jeho pitomého obličej. Zasloužím si medaili! Jenže pak bych tu medaili musela zas vrátit a místo ní si vzít tři shnilé banány za to, jak na ten jeho pitomý obličej reagovala moje vagina. Zachvěla se.

Hloupá vagina.

Štve mě, že mě přitahuje i navzdory všem těm urážkám, které o mně řekl.

Ozve se zaklepání na dveře a ušetří mi tak aspoň hodinu přemítání. Do pokoje vpadne Hunter a vrhne se štíhlým, svalnatým tělem na moji postel.

„Potřebuju si dáchnout.“

Pobaveně se pousměju. „Jasně, jen si posluž, buď tu jako doma.“

„Teda, dík, bloncko.“ Mrkne na mě a uvelebí se, natáhne se na záda a složí paže pod hlavu.

Hm, dvě vstupenky na představení bicáků, prosím. Má neuvěřitelné paže. Převlékl se do tílka, které mu zdůrazňuje bicepsy a široká ramena. Tepláky má tak nízko na bocích, že naprosto zřetelně vidím hladkou, opálenou kůži jeho podbřišku. Je to stejně fascinující jako ty bicepsy. Hunter je kus a dobře to ví. A jeho úsměv mi prozradí, že si všiml, jak si ho prohlížím.

Bože, ty jeho rty. Pořád si pamatuju, jaké bylo cítit je na mých. Umí dobře líbat. Ne moc agresivně ani moc nedočkavě a jazyk používá tak akorát.

Uvažuju, jak asi líbá Fitzy.

Jako blb, Summer, oznámí mi moje vnitřní Selena Gomezová. Líbá jako blb.

Jasně. Protože taky blb je.

„Proč jsi přišel, Huntere?“ zeptám se a opřu se bokem o stůl.

„Říkal jsem si, že bysme si měli promluvit o tom, co se stalo, ať to máme z krku.“

Povzdechnu si. „Dobrý nápad.“

„Tak jo. Do toho.“

Velkoryse k němu mávnu. „Pánové mají přednost.“

Odfrkne si. „Zbabělče.“

Se smíchem se vyhoupnu na stůl. „Upřímně? Ani nevím, co říct. Líbali jsme se. O nic nejde.“

Tmavé oči upírá na moje nahé nohy, které visí přes okraj stolu. Je na něm poznat, že se mu ten výjev líbí, protože mu oči okamžitě potemní. Trochu mi tím připomíná Deanova kamaráda Logana, a nejen proto, že mají podobně tmavé vlasy a pevná těla. Z Logana sálá sexuální energie. Nevím, jak to dobře popsat, ale je v něm prostě něco syrového a hříšného. Hunter vysílá stejné vibrace a nemůžu popřít, že to na mě má určitý vliv.

Ovšem to, že je podle nás ten druhý přitažlivý, neznamená, že bychom s tím měli něco dělat.

„Vím, že jsme si po tom večeru několikrát psali, ale připadá mi, že je toho víc, co bysme měli probrat. Nikdy jsi mi neřekla, co to –“ Najednou se zarazí.

Nakrčím čelo. „Nikdy jsem ti neřekla co?“

Posadí se a prohrábne si vlasy. Od té doby, co jsem ho viděla naposledy, si je zkrátil, ale pořád je má dost dlouhé, aby si je mohl projet prsty. „Chtěl jsem se zeptat, co to znamenalo.“ Zůstane na mě zděšeně zírat. „Je ze mě moje nejhorší noční můra.“

Rozesměju se. „Ale zlato. To nevádí – hodně kluků si myslí, že polibek na silvestra něco znamená.“ Výmluvně se na něj zadívám.

Zasténá. „Nemusíš mi v tom máchat čumák, bloncko.“

„Promiň, ale jinak to nešlo. Byl jsi ten večer dost namyšlený, choval ses, jako by každá holka, která ti dá ten večer pusu, hned plánovala, kolik bude mít s tebou dětí.“ Vypláznu na něj jazyk.

„No, a kdo teď se mnou chce mít děti? Ty!“

Ramena se mu roztřesou smíchem.

Seskočím ze stolu. „Tak jsme si to pěkně vyměnili,“ oznámím mu zpěvavě.

Hunter vstane. Je vyšší, než si pamatuju, má určitě přes metr osmdesát. Stejně jako Fitz, ale asi většina hokejistů bude dost vysoká. V týmu Briaru je ovšem jeden kluk, který má jen něco málo přes metr sedmdesát. Myslím, že se jmenuje Wilkins. Jednou jsem slyšela Deana, jak říká, že na kluka jeho velikosti je docela drsňák.

„Neboj,“ ujistí mě Hunter. „Zatím o dětech ani neuvažuju.“

„Ne? Tak nad čím uvažuješ?“

Neodpoví. Tmavé oči mu zabloudí na moji hrud', než je zase zvedne k mému obličejí. Nemám podprsenku. Všiml si toho.

A já jsem si taky moc dobře všimla, že jsou mu tepláky v rozkroku těsnější než před dvěma minutami.

Když si všimne, že jsem si toho všimla, odkašle si a maličko se pootočí.

Z hrdla mi unikne tichý povzdech. „Nebude to mezi námi divný, že ne?“

Na tvářích porostlých strništěm se mu objeví dva neskutečně roztomilé dolíčky. „Definuj divný.“

„Nevím. Rozpačitý? Že kolem mě budeš chodit po špičkách?“

Udělá ke mně krok. „Vypadá to, že bych chodil po špičkách?“ protáhne.

Srdce se mi rozbuší. Zatraceně, fakt to s holkama umí. „Dobře. Tak se nebudeš soužit neopětovanou láskou? Nebudeš mi psát básničky a připravovat snídaně?“

„Básničky nejsou můj styl. A v kuchyni jsem levej.“ Dojde až ke mně, skoro se dotýkáme nosy.

„Ale moc rád ti ráno uvařím kafe.“

„Kafe nepiju,“ oznámím mu pobaveně.

Když se uchechtne, na tvářích se mu zas objeví ty jeho dolíčky. „Je mi jasný, že mi to moc neulehčíš, co?“

„To?“ zopakuju ostražitě. „A co přesně je to to?“

Nakloní hlavu a na vteřinu se zamyslí. „Zatím nevím,“ přizná. Na uchu mě zalechtá jeho dech, když se ke mně natáhne. „Ale těším se, až to zjistím.“

Hunter mě zlehka pohladí po paži. A pak, než stačím mrknout, vyjde ze dveří.

Na rozdíl od sídla Kappy na Brownu se v téhle čtvrti očividně všichni rozhodli držet bobříka mlčení. V jednu ráno se za okny mojí ložnice ozývá jen občasné cvrkání cvrčků. Neřvou tu motory aut ani hudba, neječí tu opilé holky ze sesterstva ani urvaní kluci z bratrstev, kteří se hlasitě hecují při rozjeté partičce pivního pongu.

Musím přiznat, že mě to trochu zneklidňuje. Nejsme s tichem zrovna kamarádi. Ticho vás nutí prozkoumávat vlastní mysl. Čelit myšlenkám, kterým jste se přes den vyhýbali, strachům, o kterých jste doufali, že samy zmizí, nebo tajemstvím, která se snažíte utajit.

A nejsem zrovna kamarádka s vlastními myšlenkami. Obvykle jsou plné nejistoty smíchané s nízkou sebedůvěrou, dávkou sebekritiky a troškou špatně použitého přehnaného sebevědomí. Moje mysl je fakt dost chaotické místo.

Převalím se a zabořím obličej do polštáře. Ztlumený zvuk zní v tichu pokoje jako výstřel z pistole. Převaluju se už od půl jedenácté a začíná mi to lézt na mozek. Zatímco byli kluci ve Vermontu, spala jsem úplně v pohodě. Netuším, proč je to tu teď s nimi jiné.

Nutit se do spánku je na nic, proto odkopnu přikrývku a vylezu z postele. Kašlu na to. Půjdu si dát něco k jídlu. Možná pak upadnu do jídelního kómatu.

Jelikož spím jenom v kalhotkách, popadnu první kus oblečení, který mi přijde pod ruku. Čirou náhodou je to tenké bílé tričko, pod kterým jsou mi skoro vidět bradavky a dosahuje mi sotva ke stehnům. Stejně si ho navleču, protože pochybuju, že v tuhle hodinu bude ještě některý z mých spolubydlících vzhůru. Hunter říkal, že mají od šesti trénink.

Jenže se mýlím. Jeden spolubydlící vzhůru přece jenom je.

S Fitzem vylekaně zalapáme po dechu, když na sebe narazíme v kuchyni.

„Sakra,“ zanádvám. „Vylekal jsi mě.“

„Promiň. A nápodobně.“ Sedí u stolu, dlouhé nohy má natažené na sousední židli a na klíně skicák.

Jo, a je do pasu nahý.

Jako že na sobě nemá tričko.

Já z něj fakt nemůžu.

Odtrhnu pohled od jeho hrudi, je však příliš pozdě. Každý detail už mám vypálený do mozku. Paže má pokryté tetováním. Černý inkoust se mu táhne taky podél klíční kosti a končí nad mohutným prsním svaem. Břišáky má tak vyrýsované, až to vypadá, jako by mu je někdo nakreslil. Stejně jako Hunter je samý sval a žádný tuk, ale zatímco ve mně Hunterova hrud' probudila jen obdiv a mravenčení, z Fitze se celá chvěju a tělo se mi mezi nohama pevně svírá touhou.

Nejradši bych cítila na rtech jeho kůži. Objela mu jazykem každou křivku a oblínu jeho tetování. Chci popadnout ten jeho skicák a odhodit ho, abych si mu mohla sednout do klína. Nejlépe kdybych ještě navíc přitiskla rty na jeho a do ruky popadla jeho penis.

Bůh mi pomáhej.

Nechápu to. Ani není můj typ. Celý život se kolem mě pohybovali kluci z přípravky a přesně takoví mě taky obvykle přitahují – v polokošili, s hladce oholeným obličejem a úsměvem za milion. Bez tetování a strnišť.

„Nemůžeš spát?“ zeptá se zlehka.

„Ne,“ přiznám. Otevřu ledničku a prozkoumám obsah, jestli mě něco z toho nezláká. „Co ty?“

„Měl jsem jít spát už asi před hodinou, ale chci ještě dokončit tuhle kresbu, protože zítra na to nebudu mít čas.“

Spokojím se s jogurtem a müsli, a zatímco si připravuju misku, ohlédnou se na Fitze. „Co kreslíš?“

„Jenom něco do videohry, na který makám.“ Skicák zavře, přestože se do něj ani nepokouším nakouknout.

„Jasně. Dean říkal, že hraješ. Myslela jsem ale, že hry jenom recenzuješ. Ty je i navrhuješ?“

„Zatím jenom jednu. Na druhý pracuju,“ prozradí mi neurčitě.

Očividně o tom nechce mluvit, tak jen pokrčím rameny. „Super. To zní zajímavě.“ Opřu se o pracovní linku a naberu si lžící jogurtu.

V kuchyni se rozhostí ticho. Dívám se na něj, zatímco jím, a on se dívá, jak jím. Je to bolestně nepříjemné i podivně uklidňující zároveň. Kdo se v tom má vyznat.

Na jazyku mě pálí hromada otázek, většina z nich se týká silvestra.

Opravdu jsi mě ten večer nechtěl? To jsem si ten zájem, který z tebe sálal, jen představovala?

Věříš všem těm hrozným věcem, které jsi o mně vykládal?

Ani jednu z těch otázek nevyslovím. Nechci dávat před tímhle klukem najevo žádnou slabinu.

Nesmí se dozvědět, jak moc mě jeho odsuzující slova ranila.

Místo toho se do něj pustím kvůli něčemu jinému.

„Neměli jste lyžovat.“

Rychle vydechne. „Ne, to neměli.“

„Tak proč jste stejně jeli?“

„Protože jsme idioti.“

Usměju se a pak se naštvu sama na sebe, že se usmívám něčemu, co řekl.

„Trenér by zuřil, kdyby se to dozvěděl. A ostatní kluci taky, abych byl upřímněj. Byla to od nás fakt blbost,“ přizná. „Tak tu lyžovačku necháme jenom mezi námi, jo?“

Ehm...

Rozpačitě se na něj zadívám. „Pozdě.“

„Cože?“ vyhrkne ostře.

„Tak trochu omylem je ze mě ode dneška nejlepší kamarádka dcery vašeho trenéra. A tak trochu omylem jsem jí taky řekla, že jste jeli lyžovat.“

Zůstane na mě zírat. „Děláš si srandu, Summer?“

„Hele, když jsme s Hollisem mluvili po telefonu, neříkal, že je to tajemství,“ bráním se.

Fitz několikrát potřese hlavou. „Jak se můžeš s někým tak trochu omylem skamarádit?“ vyhrkne nechápavě. „A proč ses s ní vůbec o tý naší lyžovačce bavila? Říkala Brenna, že o tom poví trenérovi?“

„Slíbila, že mu to neprozradí.“

Tiše zakleje. „To není jistý. Brenna umí být nebezpečná, když se přestane ovládat. Nikdy nevíš, co jí z tý pusy vypadne.“

„Nevykecá to,“ ujistím ho. „Říkala jsem ti, že jsme nejlepší kamarádky.“

Rty mu zacukají, jako by se snažil nesmát.

„Zítra s ní jdu na váš zápas s Harvardem,“ dodám.

„Jo?“

„No jo.“ Dojím jogurt a dojdou ke dřezu, abych misku opláchla. „Je fajn. Docela si rozumíme.“

Slyším, jak si povzdechne. Hlasitě.

Ohlédnou se přes rameno. „Co je?“

„To jen, že si dovedu představit, do jakých průserů se s Brennou dostanete. Úplně vidím, jak na sebe budete mít vy dvě navzájem špatný vliv.“

Uchechtnu se. „I to je možný.“

Znovu si povzdechne. „Spíš jistý. Úplně to vidím před očima.“

S pobaveným úsměvem zastavím vodu a odložím čistou misku na odkapávač. Srdce mi udělá kotrmelec, když se za mnou ozvou Fitzyho kroky.

„Promiň, jenom si vezmu skleničku,“ zamumlá. Jednu dlouhou paži natáhne ke skřínce, má ji jen několik centimetrů od mojí tváře.

Do nosu mi zavane jeho vůně. Dřevitá, s náznakem citrusu. Voní moc dobře.

Otřu si ruce do utěrky a otočím se k němu. Dech se mu maličko zadrhne, tmavé oči mu zaletí k mojí hrudi, než se zadívá na skleničku v ruce.

Jasně. Mám na sobě průhledné tričko. A bradavky mám tvrdé kvůli studené vodě, v které jsem si ještě před chvílíčkou máchala ruce. Teda z toho důvodu byly tvrdé ještě před chvílíčkou. Teď jsou tvrdé z úplně jiné příčiny.

A tou příčinou je Colin Fitzgerald, jehož nahá hrud' je tak blízko, že se jí skoro můžu dotknout. Nebo ji olíznout.

Asi mám malér. Pořád mě přitahuje. Příliš mě přitahuje. Nesmím toužit po někom, kdo si o mně myslí tak hrozné věci.

Nadechnu se pusou, abych necítila tu jeho mužnou vůni, a odtáhnou se od linky. Hledám, čím se rozptýlit, na co se soustředit jiného než na Fitzyho širokou, svalnatou, nádhernou hrud'. Na stole vedle pastelek spatřím tlustou knihu v měkké vazbě.

„Jé!“ vyjeknu až moc hlasitě. Rychle hlas ztiším, abych Huntera a Hollise nevzbudila. „Tuhle sérii miluju.“ Popadnu knihu a otočím ji, abych si přečetla anotaci. „Právě jsi s ní začal, nebo jsi to už někdy četl?“

Když Fitzy neodpoví, ohlédnu se po něm. V jeho výrazu spatřím kapku skepticismu. Když promluví, z hlasu mu zaznívá stejná pochybnost. „Tys četla Kroniky vichrů?“

„První tři díly. Ke čtvrtému jsem se zatím nedostala.“ Zvednu paperback, který má dost přes tisíc stránek. „Prý je ještě delší než ty první díly.“

„Krev draků? Jo, je skoro dvojnásobný,“ odpoví nepřítomně. Pořád se na mě tak nejistě kouká.

„Nemůžu uvěřit, že ty knihy četla.“

Zamračím se. „Proč?“

„To jenom, že jsou dost hutný a...“ Rozpačitě se odmlčí.

Vteřinu mi trvá, než mi dojde, co tím naznačuje.

Nejde o to, že by nemohl uvěřit, že jsem ty knihy četla.

Jde o to, že nevěří, že jsem je četla.

Hrud' se mi sevře pobouřením, dusí mě v hrdle jako horký knedlík. No, proč by tomu taky věřil, že jo? Podle něj jsem povrchní. Tupá holka ze sesterstva, která by takhle dlouhé a hutné knihy nikdy nestrávila. Nejspíš si i myslí, že neumím číst.

Zavrčím: „Já sakra umím číst.“

Škubne sebou překvapením. „Cože? Neřekl jsem –“

„A to, že nemám na těle vytetované draky a víly a elfy, neznamená, že mám zakázáno číst fantasy –“

„Zakázáno? Neřekl jsem –“

„– jakkoli hutné ty romány jsou,“ dodám našťavaně. „Ale aspoň že vím, co si o tom myslíš.“ S napjatým úsměvem odložím knihu na stůl. Až to žuchne. „Dobrou, Fitzy. Neponocuj.“

„Summer –“

Vyjdou z kuchyně, než stihne říct cokoli dalšího.



## 9. kapitola

*Fitz*

Rozbruslení před zápasem nebývá obvykle nijak náročný, ale dneska trenér chce, abychom ještě jednou trénovali střelby na branku, který by nám večer mohly pomoci. Harvard je letos k nezastavení. Mají našlápnuto na dokonalou sezónu, a ačkoli bych to nikdy nepřiznal nahlas, myslím, že v tomhle zápasu budou lepší oni.

Trenér si to nejspíš taky myslí, protože nás mučí víc než obvykle. Než sjedu z ledu, potím se i na prdeli. Vlasy se mi lepí k čelu a přísahal bych, že mi zpod helmy vychází kouř.

Trenér mě popadne za rameno. „Dobrá práce, Coline.“

„Díky, trenéře.“

„Davenportě,“ osloví Huntera. „Chci, abys byl večer stejně nemilosrdný, jako jsi to předvedl teď. Střílej skrz Johanssona, ne kolem něj. Jasný?“

„Jasný, trenéře.“

Máme půl hodiny, abychom se osprchovali a převlékli, a potom nás nemine povinná porada, na který si na plátně projdeme záznam utkání. Dneska nás čeká první ze dvou letošních zápasů s Harvardem a chceme jim vyslat vzkaz. Je to navíc utkání venku, takže to bude extra náročný – a o to sladší, pokud na jejich ledu vyhraje my.

V šatně ze sebe svleču propocení treninkový dres a zapadnu do sprch. Kabinky jsou oddělené přepážkami a mají dvoukřídlové dveře, takže si nevidíme na výbavu, ale na hrudníky bez problémů. Vejdou do kabinky vedle Hollise, pustím studenou vodu a strčím pod ni hlavu. Přísahal bych, že se potím i pod tím proudem ledový vody.

„To vážně budeme ignorovat fakt, že si Mike oholil hrud?“ ozve se Dave Kelvin, náš obránce ze třetáku.

Od dlaždiček se odrazí smích. Kouknu na Hollise a tázavě povytáhnu obočí. Sprchoval jsem se, cvičil a plaval s tím klukem tolikrát, že vím moc dobře, že má hrud' obvykle celou zarostlou. Teď ji má hladkou jak dětskou prdelku.

Nate Rhodes, který je letos naším kapitánem, se zazubí. „Sis to udělal sám doma, nebo v salonu?“

Hollis na vytáhlého čtvrtáka obrátí oči v sloup. „Doma. Proč bych měl někomu platit za něco, co si zvládnou udělat sám? To by byla hovadina.“ Otočí se, aby mávl na Kelvina. „A co ty? Slez z toho tvýho slonovinovýho koně, kámo –“

„Je to slonovinová věž,“ opravím ho.

„To je fuk. Všichni víme, že si voskuješ hrudník i záda, Kelvine. Tak nebuď takovej pokryteckej vůl.“

Odfrknu si a rozetřu si po hrudi mýdlo. Tělesná teplota mi konečně trochu klesla.

„Já si záda nevoskuju!“ namítne Kelvin.

„Ale jo, voskuješ. Práskla to na tebe Nikki Orsenová, ty zarostlej orangutane.“

Nikky hraje na pravém křídle v ženském hokejovém týmu Briaru. Je skvělá hráčka a úžasná holka, taky ale vyslepičí všechno možný. Nesmíte jí říkat nic, co nechcete, aby se dozvěděli jiní.

Zatímco se Nate a několik dalších čtvrtáků chechtá, Kelvin zrudne jak řepa. „Já ji zabiju.“

„Klídek, princezno,“ protáhne Hunter. „Všichni chlapi na Instagramu si voskují nějakou část těla.“

„Jo, tak o co jde?“ přidá se Hollis. „Není na tom nic divného.“

„Tady můžeme mluvit otevřeně,“ dodá Nate.

„Přesně tak. Otevřeně, bez obalu. Všichni se tu nějak upravujeme – nebo bysme do prdele měli, jestli se považujeme za podělaný gentlemany,“ pustí se do nás Hollis.

Polknu smích, vrátím mýdlo na podtácek a začnu se oplachovat.

„A teď vážně, kámo. Co ta změna?“ zeptá se Matt Anderson. Stejně jako Kelvin je i on obránce ze třetáku. Oba dva hráli loni víc než mizerně, ale náš nový trenér obrany Frank O'Shea si vzal kluky do parády a pořádně je vycepoval.

„Mám dneska po zápasu rande,“ přizná Hollis.

„A co? Ta holka má něco proti chlupům?“

„Nesnáší je. Jednou spolkla chlup z rozkroku, zvedl se jí žaludek a pozvracela svému klukovi péro. No, a protože se mu ze zvratků dělá zle, zvedl se žaludek i jemu a začal blít. Tak se tam navzájem pozvraceli a hned potom se rozešli.“

Jediným zvukem, který se dlouhý okamžik nese sprchami, je hučení puštěný vody.

A pak se celá ta banda nahatých kluků hurónsky rozřehtá.

„Panebože, do prdele, nic lepšího jsem v životě neslyšel,“ řehtá se Hunter.

„To ti řekla?“ Náš kapitán se smíchem předklonil. Netuším, jestli mu po obličeji stéká jen voda, nebo tam jsou i slzy.

„Řekla, že už nikdy nehodlá spát s klukem, který má na těle jediný chlup. A to ani na hrudi, pažích a nohách, takže...“ Hollis pokrčí rameny.

„To sis oholil i paže a nohy?“ řehtá se Nate.

Hunter se chechtá ještě víc.

„Ženský jsou šílený,“ zavrčí Kelvin.

Má pravdu. Ženský to fakt občas nemaj v hlavě v pořádku. Třeba Summer na mě včera večer vyjela jenom proto, že mě překvapilo, že četla Kroniky vichrů.

A očividně to ještě pochopila tak, že si myslím, že neumí číst?

To jako fakt?

Ačkoli... fajn. Když to vezmu z jejího úhlu pohledu, docela chápu, proč tak vystartovala. Možná to ode mě vážně vyznělo tak, že není na tu sérii dost chytrá, nebo že si myslím, že lhala, že to četla.

Tak jsem to ale nemyslel. Ty knihy jsou fakt náročný na čtení. I já jsem se jimi sotva prokousal, a to čtu fantasy už roky.

Kdyby mi dala šanci odpovědět, vysvětlil bych jí to. A omluvil bych se jí za to, že jsem naznačil, že jí nevěřím.

Jenže, přesně jak jsem předpokládal, Summer se vyžívá ve scénách. Všechno by vyřešilo blbých sedm slov – Promiň, tak jsem to nemyslel, odpusť mi. Stačilo by, kdyby mě nechala promluvit. Místo toho odpochoďovala, jako kdyby jí bylo pět.

Popadnu osušku a rychle si ji ovážu kolem pasu. Drama, připomenu si. O drama nestojím. Nikdy jsem o to nestál a nikdy nebudu.

Tak proč nedokážu vyhnat z hlavy její raněný výraz?

Briar postavil pro hokejisty prvotřídní a luxusní stadion. Vybavení je hotový umělecký dílo, v šatnách nainstalovali dobrou ventilaci, skvělé sprchy, je tu salon, kuchyň, masérna, vířivka – cokoli si vymyslíte, to máme. Televizní místnost je zvlášť parádní. Připomíná menší kinosál, jsou tu jen tři řady půlkruhových stolů a obrovských polstrovaných křesel. Ve spodní části galerie mají trenéři přehrávací soupravu, jakou mívají sportovní komentátoři. Dají se na ni napojit notebooky a na obrazovku se dá psát. Když zdůrazní části utkání nebo zakroužkují hráče, všechno se to ukáže i na velké obrazovce.

Posadím se do křesla vedle našeho brankáře Patricka Corsena. „Čau.“

„Čau.“ Zírá na obrazovku, na který je zastavený záběr na harvardský stadion. Vypadá to na záznam ze zápasu z minulého týdne, kdy hrál Harvard proti Boston College. Boston dostal od Harvardu na prdel.

Harvard letos jede. Dřív byl pro nás snadným soupeřem, protože Briar měl nepřekonatelný tým. Letos ale válí oni, mají v mužstvu spoustu talentovaných kluků. Poté, co loňští čtvrtáci promovali, dostali víc času na ledě mladší hráči, kteří doteď neměli moc příležitostí zazářit. A každý z nich o sobě dal vědět. Úspěch Harvardu už nezávisí jen na schopnostech jejich kapitána, jako tomu bylo loni. Jake Connelly je zatraceně dobrý, ale celý tým neutáhne.

„Connellyho lajna je zatraceně rychlá,“ zabručí Corsen.

„Naše je rychlejší,“ ujistím ho s odkazem na sebe, Huntera a Natea.

„Fajn. Ale oni mají stejně rychlou i druhou a třetí formaci. Dá se totéž říct o nás?“ Ztiší hlas.

„Navíc mají lepší obránce. Ti dva druháci? Nevím, jak se jmenujou, ale umí si pohlídat puk. Johansson má tak mnohem míň práce.“

Johansson je harvardský brankář a je fenomenální. Po pravdě má Corsen k obavám dobrý důvod.

„Kelvin a Brodowski tak silní nejsou,“ zamumlá.

„Ne, to nejsou,“ souhlasím. „Ale Matty je.“ Kývnu k Andersonovi, který si něco píše do mobilu.

Stejně jako kluci z Harvardu i Matt postoupil, když Dean a Logan promovali. Je teď nejlepší střelec obránců a taky náš nejlepší hráč při oslabení. Navíc je jediný černoch v týmu, na což je zatraceně hrdý. Nastoupil k nám letos a chce k profíkům, kde převažují běloši.

„Pravda. Matty umí,“ ustoupí Corsen, ale pořád nevypadá spokojeně.

Chápu, proč si dělá starosti. Podepsal smlouvu s Los Angeles a příští rok k nim nastoupí. A je vždycky na prd, když tým, kam máte nastoupit, vidí, že vám to moc nejde. To byste pak mohli skončit na farmě, ačkoli po pravdě někdy je to jen dobře. Právě tam je teď i Logan, hraje za providentské Medvědy a pracuje na svých schopnostech. Každý nemůže být rozenou hvězdou jako Garrett Graham. A ne každý hráč vysokoškolského týmu je okamžitě připravený hrát za profíky.

Do místnosti vpadne trenér a tleskne. „Tak se do toho dáme.“ Neřve, mluví naprosto normálně, ale všichni hned zpozorní, jako by na ně řval vojenský instruktor. Jensen je chlap, který vyžaduje respekt. Taky toho moc nenamluví, ale když už něco řekne, má to grády.

„Podívejte se na tohle kluka,“ nařídí. Stiskne tlačítko přehrávání a záběr na obrazovce ožije. Hokejista s číslem 33 na dresu prosvítí přes modrou čáru. Trenér záběr zastaví, něco zakreslí do tabletu a kolem hráče se jako terč objeví červený kruh.

„Třeták, levý křídlo,“ oznámí. „Brooks Weston.“

„Ranař,“ ozve se jeden druhák.

„No a?“ namítne Hollis. „Taky je máme. Složíme ho.“

„Je víc než jenom rváč,“ poví nám trenér. „Je zatraceně provokatér a metla lidstva.“

Všichni se chechtáme.

„Tenhle malej sráč má superschopnost vyprovokovat jednu rvačku za druhou, aniž by ho při tom někdo chytil. A taky se umí postarat, aby soupeři dostali trest. Jeho specialitou je provokace. Sám z toho vyjde jako hodnej kluk, co voní po fialkách, zatímco protihráče sudí potrestá, nebo rovnou vyloučí.“

Místností se ozve nesouhlasné mumlání, přestože vím, že všichni jsme se někdy pokusili vyprovokovat protihráče ke rvačce. Někteří hráči to ale dělají ze zvyku, berou to jako svoji strategii. Trenér Jensen na takovouhle strategii ovšem nevěří. Kdyby to bylo na něm, Národní vysokoškolská sportovní asociace by si na tuhle praxi došlápla.

„Ať už vám ten kluk řekne cokoli, zachovejte klid, jasný?“ Všechny si nás přísně změří.

„Já se nějakýho zazobance s nevymáchanou hubou nebojím,“ ozve se Kelvin.

„Jak víš, že je zazobanej?“ zeptá se Hunter pobaveně.

„Jeho křestní jméno je taky běžný jako příjmení. To obvykle znamená, že ho rodiče pojmenovali na počest dvou zazobanejch dědečků.“

„Moje křestní jméno je taky běžný jako příjmení,“ ozve se Hunter.

„Jo, a seš zazobanej!“ zachechtá se Hollis. „Vsadil bych se, že se s tímhle Wesleyem Brookem znáš.“

„Brooksem Westonem,“ opraví ho někdo.

„Znám ho,“ přizná Hunter. Hollis se znovu uchechtne. „Oba jsme hráli za Roselawnskou akademii. Byl o pár let výš než já.“

Trenér přikývne. „Kluci z Roselawnu jsou osina v prdeli.“

„Právě jsem řekl, že jsem taky z Roselawnu,“ ohradí se Hunter.

„Opakuju: Kluci z Roselawnu jsou osina v prdeli.“

Hunter si povzdechne.

Dalších patnáct minut probíráme první třetinu zápasu Harvardu s Boston College. Trenér má pravdu. Weston Brooks, nebo Brooks Weston, nebo jak se to sakra jmenuje, je fakt zatracená osina. Je agresivní, už do tří minut od začátku zápasu hraje vysokou holí a prochází mu to a těsně před sirénou málem zvládne rozpoutat rvačku. Westonovi se podaří dohnat protihráče k několika neškodným strkancům, ale právě když se na něj Bostoňák chystá vrhnout, jeho spoluhráč ho odtáhne pryč. Weston odbruslí a cestou se chechtá.

Už teď ho nesnáším.

Když začne druhá třetina, Harvard vede dva nula.

„Taky vám připadá, že Connollyho golfáč vypadá tenhle rok mnohem nebezpečněji?“ zeptá se Kelvin ostražitě s očima přilepenýma k obrazovce.

„Jo, je nebezpečnější,“ potvrdí mu to trenér. „A je taky mnohem rychlejší. Skóroval při každém brejku, který se mu letos podařil.“ Ukáže na nás prstem. „Ať se nedostane k brance, jasný?“ Všichni sborově odpovíme: „Ano, pane.“

Druhá třetina začne zmíněným brejkem. No jasně, Connelly se vyhne čtyřem protivníkům včetně dvou obránců, kteří doslova vypadají, že ani nevědí, kde to jsou. Loni jsem si dal maraton jednoho seriálu z devadesátek a teď mi připadá, že na něj koukám zas. V tom seriálu hlavní hrdina skáče časem a do různých lidí, aby změnil historii. Chlápek se prvních pět minut každého dílu rozkoukává a snaží se zjistit, kde to sakra je a v čím těle se to objevil.

A přesně tohle Connelly dělá s těmi obránci. Zmateně se rozhlíží všude možně, jako by se zničehonic ocitli uprostřed hokejového utkání. Než si uvědomí, co se děje, Connelly prosvíští kolem nich a střílí. Puk s přesností laseru zaletí do horního levého rohu branky, jako když se orlovec vrhá do oceánu, aby si ulovil večeři. Trenér zastaví záznam na záběru brankáře se zoufalým výrazem v obličeji, když se za ním rozsvítí světlo.

„Parádní rána,“ zavrčí Nate.

„Ano,“ souhlasí trenér. „A dneska nic takového nechci vidět, leda že by se to povedlo některému z vás. Jasný?“

„Jasný,“ odpovíme mu.

Mrkneme na zbytek nahrávky. Trenér nám ukáže, co považuje za slabiny harvardského týmu, a my visíme na každém jeho slově. Jestli jim dneska chceme nakopat prdel, potřebujeme znát všechny jejich slabiny.

## 10. kapitola

### Summer

„Věřila bys, že to fakt řekl?“ Od setkání s Fitzem v kuchyni uplynul už celý den a já pořád zuřím.

„Ano, věřila,“ odpoví Brenna podrážděně. „Věřila jsem tomu, už když jsi mi to řekla během první třetiny, věřila jsem tomu i během druhé třetiny a teď běží třetí třetina a já tomu pořád sakra věřím, takže, prosím, pro Ježíška, mohla bys to už nechat plavat?“

„Nikdy!“ zapřísahám se.

Odpoví mi křížencem mezi zasténáním a smíchem. „Panebože, jsi fakt tvrdohlavá. Tos byla vždycky takhle tvrdohlavá?“

„Jo. Jsem tvrdohlavá. To uznávám. Ale víš, co neuznávám?“ Zkřížím si paže na hrudi. „Že jsem negramot. Protože já umím číst!“

Brenna vzhledne ke stropu, jako by prosila nebesa o pomoc. Nebo možná medituje, ačkoli to by bylo na tomhle nacpaném stadionu docela náročné. Navíc si musíme dávat pozor, protože jsme dorazily pozdě a zůstaly jsme trčet v sekci, kde převažují fanoušci Harvardu. Jsme dvě černostříbrné tečky v karmínovém moři.

Jsou tu taky davy fanoušků v barvách Briaru, ale většina si zabrala protější část stadionu. Přestože si mě Brenna kvůli tomu včera dobírala, dnes na sobě dresy Briaru nemáme. Jsem za to ráda. Už tak po nás dost lidí vrhá našťavané pohledy, protože nejsme na straně karmínového týmu.

„Summer. Zlato. On neřekl, že jsi negramot,“ poznamená Brenna tónem, jakým člověk oslovuje předškoláka, kterého učí používat vodovky. S posledními zbytky trpělivosti.

„Naznačil, že jsem moc hloupá na to, abych si přečetla Kroniky vichrů.“

„Na Kroniky vichrů jsou všichni moc hloupí!“ zavrčí. „Fakt si myslíš, že všichni, kdo tvrdí, jak tu sérii milují, ty zatracený knihy četli? Nečetli je! Protože ty knihy maj sakra pět tisíc stran! Jednou jsem se pokusila přečíst první díl a ten debil autor strávil devět stran jen popisem jednoho stromu. Devět stran! Ty knihy jsou hrozný. Nejhorší ze všech.“

Dojde jí dech a zakřenění se, když si všimne, že se chechtám.

„A tohle byl můj motivační proslov na téma Kronik vichrů,“ uzavře to velkoryse. „Nemáš zač.“ Pobavení mi moc dlouho nevydrží. „Choval se ke mně tak povýšeně, Brenno.“

Ostražitě se zeptá: „Opravdu? Nebo jsi jen přecitlivělá vůči všemu, co ti poví, protože řekl, že jsi povrchní?“

Kousnu se do rtu. Má pravdu. Jsem v posledních dnech přecitlivělá, zvlášť vůči Fitzovi. To jen, že... Snažím se na sebe nahlížet jeho očima a obrázek, který se mi objevuje před očima, není nic, na co bych mohla být hrdá.

Vidím bláznivou blondýnku, kterou vykopli z jednoho sesterstva a do druhého jí zakázali přístup. Blondýnku, která je ve studijní podmínce, jejíž otec musel požádat o laskavost, aby se jeho dcera vůbec dostala na vysokou, a jejíž bratr musel zavolat svému kamarádovi, aby vůbec měla kde bydlet.

Vidím ztroskotance.

S těžkým srdcem to povím Brenně, ale její odpověď pohltní řev diváků.

Během celého našeho rozhovoru neodtrhla oči od ledu a teď vyskočí na nohy. „Ten rozhodčí je snad slepej!“ zařeve. „To bylo jasný podražení!“

Skupinka kluků několik řad za námi se jejím vztekem baví. „Hele, my nemůžem za to, že máte hráče na hovno, který ani neuměj bruslit a akorát zakopávaj o vlastní nohy!“ vysmívá se jeden z nich.

„Na tvým místě bych si dala pohov.“ Otočí se a já potlačím smích.

Krom stříbročerné šály je celá v černém, jen na rtech má rudou rtěnku, která je jejím poznávacím znamením. Černé vlasy má rozpuštěné a oči se jí lesknou. Vypadá drsně. Docela mi připomíná Gal Gadotovou, herečku, která ztvárnila Wonder Woman. Když tak nad tím přemýšlím, připomíná mi i původní Wonder Woman.

Jinými slovy je to nádherná holka a kluci, které propaluje pohledem, se zarazí, když si všimnou, na koho pokřikují.

„Jedinej, kdo je na tom ledu na hovno, je váš brankář,“ vysměje se jim.

Zdusím smích.

„Se koukni na tabuli, slepejší, a řekni, co tam vidíš,“ dodá a ukáže na obrazovku nad ledem. Na tabuli jasně stojí Briar – 1, Harvard – 0.

Žádný z těch kluků se tam nepodívá. „Dávej si pozor na pus,“ vyštěkne jeden z nich.

„Si dávej pozor na svoji,“ odsekne mu.

„Vaši kluci jsou padavky,“ vysměje se. „Místo aby se k tomu postavili jako chlapi, stojej tam a prosej, aby sudí protihráče potrestal. To néééé, ten ošklivý kluk mi podrazil nohu!“

Jeho kámoši se zachechtají.

„Nechtěj, abych tam na tebe vlítla,“ varuje ho Brenna s rukama pevně v bok.

„Neprovokej. S holkama se neperu, ale u tebe klidně udělám výjimku.“

„Ani já muže nemlátím,“ poví mu sladkým hláskem. „Naštěstí tu nikde žádné muže nevidím. Ty jo?“

„Ty mrcho –“

Popadnu Brennu za paži a přinutím ji, aby se posadila. „Klidni se,“ nařídím jí. Palčivě kolem nás vnímám všechny našťavané pohledy.

„Je to banda pitomců,“ zabručí. „A ten sudí je vůl. Andersona podrazili. Za to by měl padnout trest.“

„No, nepadl. A ještě tři vteřiny a vrhnou se na nás, nebo nás odtud vyhodí. Takže to necháme být, jo?“

„Tak teď to chceš nechat být? Stejně jako jsi už dávno nechala být tu jednu poznámku, místo abys o ní pořád posedle přemýšlela?“

Zatnu zuby. „Promiň, že mi vadí, že kluk, který se mi líbí, si myslí, že jsem povrchní holka ze sesterstva.“

„Víš, koho ještě měli jenom za povrchní holku ze sesterstva?“ zeptá se. „Elle Woodsovou. A víš, co udělala? Šla na práva a všem ukázala, že je chytrá, a pak se stala právníčkou a všichni ji zbožňovali a ten její oslizlý bývalý se ji pokusil získat zpátky a ona mu dala vale. Konec.“

Musím se usmát, ačkoli její shrnutí Pravé blondýnky není úplně přesnou paralelou mého života, protože na práva bych nešla, přestože je studovali všichni v naší rodině. Teda krom Deana. Ten šel svojí vlastní cestou. Na práva se vykašlal na poslední chvíli, když mu došlo, že by mnohem raději trénoval hokej a pracoval s dětmi. Kdyby mí rodiče byli zazobaní snobové, co si nevidí dál než na špičku nosu, určitě by je naprosto vyděsilo, že se Dean Heyward-Di Laurentis stal učitelem tělocviku.

Rodiče jsou ale naštěstí úžasní a podporují nás. Dean mi tak prošlapal cestičku, díky které se taky můžu trhnout a vydat se vlastní cestou.

Teda až se rozhodnu, co chci dělat. Módu miluju, ale nevím, jestli chci navrhovat oblečení, a prodej módy mě taky moc nezajímá. Nejdřív chci zjistit, jak si vůbec na škole povedu, než se definitivně rozhodnu. A ve čtvrtáku máme povinnou pracovní stáž, ta mi taky pomůže zjistit, co mám a nemám ráda.

„Je jedno, co si o tobě myslí ostatní,“ dodá Brenna. „Důležité je, co si o sobě myslíš ty sama –“ Najednou se odmlčí a pak z ní vypadne proud nadávek, když Harvard vyrovná skóre.

„Co jsem ti říkal?“ křikne její nový úhlavní nepřítel.

„A já ti říkám, že můžeš klidně táhnout do háje!“ odsekne, ale zní skoro nepřítomně, pohled má přilepený k utkání. Na krátký okamžik se jí v očích objeví obdiv, než je našťavaně přimhouří.

„Uch. Connelly. Proč musí být na těch bruslích rychlý jak blesk?“

„To je špatně?“

„Je, protože hraje za druhý tým.“

„Aha. Jejda.“ Očividně si musím nastudovat, kdo vlastně hraje za Briar. Znáám jenom Fitze, Huntera, Hollise a několik dalších, které jsem poznala na silvestra v Brooklynu. „Takže je to nepřítel?“

„To si teda piš, že je. Je nebezpečný. Jestli s ním budeš hrát jeden na jednoho, jsi v háji. A když se mu povede brejk, jsi v háji dvojnásobně.“ Ukáže na briarskou stranu ledu. „Totéž platí pro toho zmetka, který se za brankou vrhl na Hollise. Jmenuje se Weston. Ani jeho nemáme rády.“

„S klukem jménem Weston jsem chodila do školy. A taky hrál hokej.“

Otočí se ke mně. „Přísahám, Summer, jestli řekneš, že se kamarádíš s Brooksem Westonem, praštím tě.“

Vypláznu na ni jazyk. „Ne, neprašíš. A rozhodně tu mluvíme o tom samém klukovi. Není to divný? Netušila jsem, že Weston chodí na Harvard. Kdovíproč jsem si myslela, že studuje někde na západním pobřeží.“ Když si všimnu jejího našťavaného pohledu, zakřením se. „Klídek, nejsme nejlepší kámoši, neboj, jenom jsme se na střední občas bavili. Je vtipný.“

„Je to prohnílý démon.“

„To si neodporuje, i tak je vtipný.“

„Pravda,“ souhlasí neochotně. „Jenom se mi nelíbí, že se moje kamarádka bratříčkuje s nepřítelem.“ Zvedne ukazovák a prostředník a ukáže jimi na nás obě. „Hlídám si tě, Greenwichská Barbie.“

Zeširoka se usměju, nakloním se k ní a dám jí pusku na tvář. „Jsi skvělá. Jsi jako moje spirituální zvíře.“

„A ty seš trubka.“ Protočí panenky a znovu se soustředí na utkání.

Sledovat hokej naživo je neskutečný zážitek. Je to rychlá, intenzivní hra. Stačí, abyste odtrhli oči od ledu jen na vteřinu, a najednou sledujete úplně jiný zápas.

Harvard byl předtím v útoku. Teď je řada na Briaru. Naši útočníci se ženou do pásma Harvardu, ale skončí v ofsajdu.

Brenna netrpělivě zanádvává. „No tak, kluci!“ zaře. „Vzpamatujte se!“

„Těžko se vzpamatujou, když stojíte za houbou!“ směje se ten kluk nad námi.

Aniž by se otočila, ukáže mu prostředník.

Nalevo od briarské branky dojde ke vhazování. Střední útočníci jsou našponovaní jak chřestýši, kteří se chystají zaútočit. Čekají, až puk dopadne na led.

„Nate je centr,“ poví mi Brenna. „Napravo od něj je Fitz a nalevo Hunter.“

Pohled se mi bezděčně stočí na Fitze. Na dresu má číslo 55. Kvůli helmě mu nevidím do obličeje, ale dovedu si představit, jak se mu soustředěním krčí čelo.

Puk dopadne a Nate vyhraje vhazování. Získá kotouč, ale okamžitě ho pošle pryč. K Fitzovi, který ho obratně zachytí hokejkou a vyhne se přitom dvěma soupeřům. Nechápu, jak se tak obrovský kluk dokáže pohybovat tak ladně. Jeho skoro metr devadesát vysoká postava vletí do pásma Harvardu. Ve vzduchu se nad všemi, kdo na sobě mají černou a stříbrnou, vznáší vzrušení.

Puk skončí za sítí a Fitz se za ním vrhne. Někoho přitom odhodí na mantinel a hokejkou získá puk, poté rychle vystřelí na branku. Brankář kotouč bez problémů zastaví, ale podle mě se Fitz nesnažil skórovat ani nečekal, že by gól padl. Jen chtěl získat čas, aby se připravil Hunter, který puk střelí na branku.

Harvardský brankář zastaví i tuhle střelu, i když jen tak tak.

Brenna zakvílí: „Proč!!“

„Protože jsme lepší než vy!“ ozve se její nový nejlepší kámoš.

Stane se to zas – odvrátím oči od ledu jen na jedinou vteřinu, abych toho kluka zpražila pohledem, a když se otočím zpátky, Briar už puk nemá. Harvardský hráč pošle puk Westonovi, který ho střelí Connellymu a já si najednou vzpomenu na Brennino varování, co se stane, když se tenhle konkrétní hráč dostane do brejku.

„Seber mu ho!“ křičím na briarského obránce, který se vrhne za harvardským kapitánem.

Blesk se však nedá zastavit. Connelly je příliš rychlý. Promění se v Keanu Reevease a jako v Matrixu uhýbá doleva a doprava a uniká soupeřovým obráncům. Kdyby byl na ledu prach, právě teď by oblak prachu pohltil všechny hráče Briaru.

Brenna zasténá a svěsí hlavu. Connelly střílí. Brenna se ani nedívá. Já ano a nedokážu potlačit zklamání, když puk proletí kolem Corsenovy rukavice.

„GÓÓÓÓÓL!“ ozve se z reproduktorů. O několik vteřin později siréna oznámí konec zápasu.

Fanoušci Harvardu propuknou v jásot. Briar prohrál.

Po zápasu neodejdeme hned. Brenna chce pozdravit tátu, než spolu s týmem nasedne na autobus, který je odveze do Briaru, a já chci najít Brookse Westona.

Na střední pořádal ty nejlepší večírky. Moji rodiče jsou v pohodě, ale věděli, že by byl hodně špatný nápad, kdyby mně a bratrovi dovolili pozvat si k nám víc než jenom pár kamarádů. Pan a paní Westonovi byli naopak pořád mimo město, takže jejich syn měl obrovský dům každý víkend jenom pro sebe. Jeho zahrada byla legendární. Upravili ji přesně podle zahrady sídla

Playboy mansion, a to včetně umělé jeskyně. Mám takový pocit, že jsem se za tím uměle vytvořeným vodopádem líbala s několika kluky.

„Sejdeme se za deset minut venku,“ poví mi Brenna. „A jestli si fakt chceš jít popovídat s nepřítelem, aspoň z něj zkus vydolovat nějaká tajemství.“

„Pokusím se,“ slíbím jí.

Zmizí v davu. Vydám se širokou chodbou k šatnám, kde narazím na ostrahu a hromadu holek. Brenna mě varovala, že fanyanky se po zápasech vždycky na stadionu zdrží, protože doufají, že zahlédnou hráče. Pamatuju si, že se to stávalo i na bratrových utkáních.

Zastavím se kousek od nich a napíšu Westonovi krátkou zprávu. Doufám, že má od střední pořád stejné číslo.

Summer: Ahoj!!! Tady Summer H.D.L. Jsem tu s kámoškou a čekám na tebe před šatnou. Stav se za mnou. Ráda tě uvidím.

Svoje jméno mu píšu pro případ, že si moje číslo vymazal. Nemá pro to ale důvod. Nechodili jsme spolu a po maturitě jsme se nerozešli ve zlém.

Rozhodnu se, že mu dám pět minut, a když se tu neukáže, vydám se najít Brennu. Weston ovšem nezklame. Uplynou sotva dvě minuty a už ke mně míří.

„Nazdar, Summer!“ Zvedne mě do vzduchu a roztočí se se mnou. Holky, které tu na něj čekaly, teď na mě určitě plánují atentát. „Co tu děláš?“ Vypadá, že mě rád vidí. Musím přiznat, že to platí i opačně.

Špinavě blond vlasy má delší než na střední, sahají mu skoro k bradě. Oči má ale pořád stejně prohnané. Lesknou se mu, jako by plánoval nějakou špatnost. Je to taky jeden z důvodů, proč jsem s ním nikdy nechodila, protože byl (a mám takové tušení, že pořád je) ztělesněním malého kluka v dospělém těle. Navíc chodil s jednou mojí kamarádkou a podle holčičího kodexu mi tak byl zapovězený.

„Chodím na Briar,“ oznámím mu, když mě pustí.

Zůstane na mě zírat. „Děláš si srandu?“

„Ne. Začínám tenhle semestr.“

„Nechodila jsi na Brown?“

„Chodila.“

„Aha. Tak co se stalo?“

„To by bylo na dlouho,“ přiznám.

Weston si přehodí jednu paži kolem mých ramen a spiklenecky ztiší hlas. „Nech mě hádat – hodně jsi pařila a něco provedla, až tě nakonec zdvořile požádali, ať odejdeš.“

Naštvaný pohled mi vydrží sotva půl vteřiny. „Štve mě, že jsme spolu chodili na střední,“ zavrčím.

„Proč? Protože to znamená, že tě dobře znám?“ Ušklíbne se.

„Ano,“ přiznám neochotně. „Ale měl bys vědět, že jsem ani nepařila, když se to stalo.“ Víc k tomu však nedodám. Strašně se za celý ten incident stydím.

Jenom mí rodiče vědí, co se přesně stalo, a to jen proto, že před nimi nikdy nic neutajím. Za prvé jsou to právníci, takže dokážou z člověka dostat informace stejně zkušeně jak ruští špioni. A za druhé je mám ráda a nechci před nimi nic tajit. Samozřejmě jim neříkám všechno, ale něco tak závažného jako požár domu sesterstva bych před nimi nikdy neutajila.

„Netušíš, jak moc rád tě vidím!“ poví mi Weston a znovu mě obejmě.

No jo. Jeho fanyanky mě už fakt nenávidí.

Teplota v hale povážlivě klesne, když se k nám přidá další hráč. Kradmé pohledy a tichý šepot mi prozradí, že většina těch holek čeká právě na něj.

„Connelly, tohle je Summer,“ představí nás Weston. „Chodili jsme spolu na střední. Summer, to je Jake Connelly.“

Superhvězda, která Harvardu vyhrála zápas. Panečku. Fakt se tu bratříčkuju s nepřítelem. Brenna tohohle kluka nenávidí.

Taky je čirou náhodou neskutečně přitažlivý.

Zůstanu na něj naprosto oněměle zírat. Hledím do těch nejtemnějších zelených očí, jaké jsem kdy viděla. Přisahám, že i lícní kosti má hezčí než já. Nevypadá ovšem žensky. Má rysy ostře řezané jako mladý Clint Eastwood. Takže by se dalo říct, že je to takový druhý Scott Eastwood? To je fuk. Říkám jenom... mňam.



Silou vůle se vzpomínám. „Ahoj,“ pozdravím ho a napřáhnu k němu ruku. „Jak ti mám říkat? Connelly, nebo Jakeu?“

Dlouze si mě prohlédne a asi se mu líbí, co vidí, protože se pousměje. „Jakeu,“ poví mi a krátce si se mnou potřese, než ruku s dlouhými prsty stáhne. „Tak tys chodila s Brooksem na střední?“

Nevzpomínám si, že by Westonovi někdy někdo řekl „Brooks“. Pravda, je to jeho křestní jméno, ale i jeho rodiče ho oslovují Westone.

„No jo, známe se roky,“ povím mu.

„Pařili jsme spolu,“ prozradí mu Weston a znovu kolem mě ovine paži. „Což se hodí, protože i teď míříme na párty. A ty jdeš s námi.“

Zaváhám. „Ou, já...“

„Jdeš,“ zopakuje. „Nevídel jsem tě tři roky. Musíme toho hodně dohnat.“ Odmlčí se. „Jenom nikomu neříkej, že chodíš na Briar.“

To Jakea zaujme. „Ty seš na Briaru?“

„Jo. Já vím, já vím. Jsem nepřítel.“ Mrknu na Westona. „Tak kde je ta párty?“

„U kámoše na západ od Cambridge. Žádný brutus. Ty lidi jsou v pohodě.“

Od silvestra jsem si nikam nevyšla, takže představa, že bych teď zapadla mezi lidi a dala si drink, mě moc láká.

„Jsem tu s kamarádkou,“ povím mu, když si vzpomenu na Brennu.

Weston pokrčí rameny. „Vezmi ji s sebou.“

„Nevím, jestli bude chtít jít. Je fanatik do hokeje a tím fanatikem myslím, že fandí Briaru a vás k smrti nenávidí.“

Uchechtne se. „Je mi jedno, jestli fandí samotnému Satanovi. Tohle nejsou Gangy New Yorku, kotě. Můžeš se kámošit i s lidma z jiných škol. Napíšu ti adresu.“

Když si všimnu, že mě Jake pozoruje, zeptám se: „Nevadí, že přijdeme?“

„O tom nerozhoduju,“ odpoví a pokrčí rameny.

Nevím, jestli to myslí doslova, že o tom nerozhoduje, protože to není u něj doma, nebo to myslí obrazně, že nemá právo do toho mluvit. Tak jako tak to беру.

„Dobře. Najdu kamarádku a sejdeme se tam.“

## 11. kapitola

### Summer

„Tohle je rouhání,“ zasyčí Brenna cestou ke dveřím domu s fasádou z bílých trámů. Otočí se a toužebně se zadívá za autem Uberu, které už míří pryč.

Protočím panenky. „Nech toho a pojď dovnitř.“

Zůstane stát na verandě. „Nedělej mi to, Summer.“

„Co ti nemám dělat?“

„Netahej mě do toho satanášova doupěte.“

„Panebože. A to o mně lidi říkají, že se vyžívám v dramatu.“ Odtáhnu ji ke dveřím. „Jdeme dovnitř. Smiř se s tím.“

Weston sice sliboval, že to bude klidný večer, ale dům je plný lidí. Vejdeme dovnitř, aniž bychom zazvonily. Hudba hraje tak hlasitě, že by zvonek stejně nikdo neslyšel.

A přestože má Brenna na obličeji komicky zděšený pohled, sotva vejdu na večírek, hned se usměju. Nevím, co to se mnou je, ale hudba a veselé hlasy a davy lidí mi vždycky dokážou zvednout náladu. Jednou jsem uvažovala, že bych se dala na organizování večírků a oslav, ale hodně rychle jsem si uvědomila, že párty nerada plánuju – ráda se jich účastním. Baví mě vymýšlet, co si vezmu na sebe, baví mě se malovat a zdobit doplňky. Vejít dovnitř a pak se procházet sem a tam, abych omrkla, co si oblékli ostatní.

Možná bych mohla být jedna z těch redaktorek, co stojí na červeném koberci a obdivuje oblečení. Stačí, abych strkala lidem mikrofony pod nos a ptala se, co mají na sobě. Kruci. To by mě fakt bavilo. Ale asi je už moc pozdě na to, abych si změnila hlavní obor na mediální studia. Musela bych začít zas od začátku. Navíc mě nikdy moc nezajímalo stát před kamerou.

„Mně se to nelíbí. Koukej, jak se všichni ti namyšlenci ušklíbají,“ zašeptá a zabodne prst do vzduchu.

Právě v tu chvíli čahoun, kterému z dresu Celtics koukají hubené paže, zacouvá přímo do jejího prstu. „Hej! Co to –“ Hlas se mu vytratí, když se otočí a spatří Brennu. „Zapomeň, co jsem řekl,“ vyhrkne. „Prosím, prosím, dloubej do mě. Klidně celou noc.“

„Ne. Padej odtud,“ nařídí.

Mrkne na ni. „Přijď za mnou, až v sobě budeš mít pár drinků.“

Zůstanu na něj zírat. „Fuj. Teď už definitivně padej.“

Když se kolem něj s Brennou protáhneme, rozhlédnu se, jestli někde v davu najdu Westona nebo Jakea Connelyho, nevidím však ani jednoho. Víím, že Weston tu už je, protože mi to před deseti minutami napsal.

Popadnu Brennu za ruku a odtáhnu ji směrem, kde doufám, že narazíme na kuchyň.

„Potřebuju drink.“

„Já jich potřebuju tak deset.“

Štípnu ji do předloktí. „Nebuď furt tak teatrální. Je to jenom párty.“

„Je to párty Harvardu. Oslavujou tu vítězství Harvardu.“ Potřese hlavou. „Začínám si říkat, že jsi ta nejhorší nejlepší kamarádka na světě.“

„Obě víme, že to nemyslíš vážně. Jsem skvělá.“

V kuchyni nás přivítá výbuch smíchu. Cedrový ostrůvek přetéká rozličným alkoholem a červenými plastovými kelímky, kolem něj postává hromada lidí, hlavně kluků. Weston ani Jake tu nejsou, ale ti hlasití kluci u ostrůvku jsou obrovští, takže budou pravděpodobně také hokejisti.

Každý si nás uznale prohlédne, zatímco jediné přítomné holky – dvě krásné blondýny – přimhouří oči. Za chvíli už táhnou pryč dva kluky s výmluvou, že si chtějí zatancovat. Předpokládám, že s nimi chodí. Myslím, že už nemohly dát jasněji najevo, že ve mně a Brenně vidí hrozbu.

Mám pro ně špatnou zprávu. Bojí se, že je jejich kluci podvedou? Tak se to nejspíš opravdu stane. Nedostatek důvěry vztahům nesvědčí.

Tmavovlasý kluk v šedé mikině s logem Harvardu si nás prohlédne a zeširoka se usměje.

„Dámy!“ zahuláká. „Pojďte s námi oslavovat!“ Zvedne lahev šampaňského.

„Bublínky? Páni. Vy kluci z Harvardíku jste tak nóbl,“ prohlásí Brenna, ale pochybuju, že někdo z nich její sarkasmus pochytil.

Mikiňák vytáhne ze skříňky dvě prázdné sklenky – opravdu vzal flétny na šampaňské – a mávne jimi. „Řekni, až budeš mít dost.“

Brenna k němu neochotně dojde a přijme skleničku. Přes rameno jen na svoji obranu prohodí: „Šampaňský miluju.“

Potlačím úsměv. Jo, jasně. Rozhodně na to kývla kvůli bublinkám, a ne kvůli tomu hezkému klukovi. Aspoň si tedy já myslím, že je hezký. Má hnědé vlasy a moc sympatický úsměv. Navíc předpokládám, že pod tou mikinou a cargo kalhotami má pevné, vypracované a mňamózní tělo.

Bože, já miluju sportovce.

„Který jsi ty?“ zeptá se ho.

„Jak to myslíš?“

„Jaké jméno máš na dresu?“

Zazubí se. „Aha, jasný. Mám číslo 61. McCarthy.“

Přimhouří oči. „Ve třetí třetině jsi vyrovnal skóre.“

McCarthy se rozzáří. „Jo, to jsem byl já.“

„Parádní střelba zápěstím.“

Obočí mi vyletí. Páni. Ona mu fakt lichotí? Tak asi nebudu jediná, komu se líbí jeho úsměv –

„Copak se děje? Golfový úder ti moc nejde?“

Nebo taky ne.

„Jau,“ sykne kluk a předstírá, že truceje.

Měla jsem tušit, že hráči Harvardu jen tak lichotit nebude. Přesto je na ní vidět, že se tu začíná cítit dobře. Maličko pohupuje boky do rytmu hudby, která se sem line z obýváku, a uvolněně popíjí šampaňské.

Právě se natahuju pro sklenku, kterou mi McCarthy podává, když mi v kabelce zavibruje mobil. A vibruje dál a dál. Rychle ho vylovím, protože si uvědomím, že mi někdo volá. Na displeji svítí Hunterovo jméno.

„Zatím mi ty bublinky pohlídej. Tohle potřebuju vzít.“ Přísně se na kluky zadívám a ukážu si na oči, zatímco couvám ke dveřím. „Nezkoušejte žádnou blbost,“ varuju je.

„Je v dobrých rukách,“ slíbí McCarthy. „Jsem naprostej gentleman.“

„Je to panic,“ oznámí jeden z jeho spoluhráčů.

McCarthy rozvážně přikývne. „Jo, to jsem.“

Brenna přimhouří oči. „Fakt?“

„Ani náhodou.“ Znovu se usměje a, páni, má dolíčky. Ten kluk je neskutečně roztomilý.

Na opačném konci kuchyně si najdu tišší místo a hovor přijmu. „Čau, co je?“

„Kde jsi, blončko?“ zeptá se Hunter. „Myslel jsem, že v tuhle dobu už budeš doma.“

„Narazila jsem po zápasu na starého kamaráda, pozval nás na párty.“

V obýváku někdo zvýší hlasitost elektronické skladby, až se dům začne otřásat basy. Přísahala bych, že se zdi nafukují a stahují jako bušící srdce. Hudba taky pohltí Hunterovu odpověď.

„Promiň, cože? Neslyším tě.“

Z hlasu mu zaznívá podezřívavost. „Kde přesně jsi?“

„V Cambridgi. Říkala jsem ti, že jsem narazila na starého kamaráda ze střední. Hele, možná ho taky znáš. Je to Brooks Weston.“

Ticho, které se v telefonu rozhostí, je plné výčitek.

„Huntere?“

„Děláš si ze mě prdel? Ty seš na párty Harvardu?“

„Jo, a než mě začneš poučovat o tom, že se bratříčkuju s nepřítelem, tak ti říkám, že se s tím nemusíš obtěžovat. Už jsem si to vyslechla od Brenny.“

„Tohle je naprosto nepřijatelný,“ zavrčí. „Nemůžeš slavit s hajzlama, který nás dneska porazili.“

„Proč ne?“

„Proto!“

Potlačím smích. „Něco ti o sportu povím, brouku. Někdy vyhraješ a někdy prohraješ. Bylo by dost malicherné – a navíc naprosto hloupé – kdybys nenáviděl všechny hráče všech týmů, které vás někdy porazily.“

„Harvard nenávidíme,“ oznámí tvrdohlavě.

„Ani to nejsou vaši oficiální rivalové. Tím je Eastwood College.“

„Tohle je Amerika, Summer. Vysokoškolský hokejisti můžou mít víc rivalů.“

Ted' už se rozesměje. „Už můžu jít, Huntere? Kvůli tobě si nevšímám Brenny.“ Ačkoli rychlé ohlédnutí mi prozradí, že se jí po mně vůbec nestýská. Směje se něčemu, co jí McCarthy právě povídá.

Prý satanášovo doupě, to tak. Dobře se baví.

„Fajn, můžeš jít.“ Zní roztomile nabručeně. „Ale aby bylo jasno, škoda, že tu nejsi s náma.“

Hrud' mi zalije zvláštní hřejivý pocit. Z tohohle flirtování s Hunterem jsem celá zmatená. Líbilo se mi se s ním líbat, ale teď s tím klukem bydlím. A taky bydlím s Fitzem, který mě pořád přitahuje, přestože bych ho nejradši praštila do péra.

Jak jsem řekla, jsem z toho zmatená.

„Vždycky můžeš přijít sem,“ navrhu.

Hlasitě se uchechtne. „Do tý jámy pekelný? Ani náhodou.“

Kristepane. To si opravdu všichni fanoušci briarského hokejového týmu myslí, že Harvard je Danteho Peklo, nebo akorát znám samé podivíny? Harvard je naprosto vážená škola s naprosto váženým hokejovým týmem, který jenom čistou náhodou zrovna dneska porazil tým Briaru. Tak už na to, lidi, kašlete.

„Stejně tu máme pár lidí,“ dodá. „To je další důvod, proč ti volám. Chci ti o tom dát echo.“

„Dobře, v pohodě. Jsem –“

„No konečně!“ zaře ode dveří povědomý hlas. „Tady tě mám!“

Zeširoka se usměju, když do kuchyně vpadne Weston. Ukážu mu mobil a zvednu ukazovák, abych mu naznačila, že za chvíli jsem u něj. Pokrčí rameny a otočí se ke svým spoluhráčům.

„Nalej mi.“

„Musím jít,“ povím Hunterovi. „Uvidíme se doma.“

S Westonem je to paráda. Sedíme v místnosti mimo hlavní obývací část domu. Bývala to jídelna, ale teď je z toho druhý obývací pokoj s dvěma obrovskými gauči, několika křesly a masivním skleněným konferenčním stolem. Weston sedí na jednom konci gauče, zatímco já jsem se uvelebila na područce. Hudba tu nezní tak hlasitě, což znamená, že na sebe nemusíme řvát, zatímco si povídáme o tom, co se stalo se spolužáky, s kterými jsme od maturity nemluvili.

Na opačné straně pokoje Brenna nevypadá, že by se jí v McCarthyho klíně sedělo špatně. Je na něm poznat, že se mu moc líbí. Jednu paži má ovinutou kolem ní, ruku druhé si položil na její stehno a společně se na něco dívají v jejím mobilu. Co se tu usadili, několikrát jsem je přistihla, jak se líbají, a snažila se moc se neusmívat.

Ať si holka nemyslí, že jí v tom později nevymáchám čumák.

„Tvoje kamarádka je fakt sexy kus,“ poví mi Weston.

„To je. A taky je s ní zábava.“ Těžko uvěřit, že jsem Brennu poznala teprve včera. Připadá mi, jako bych ji znala celou věčnost.

„Když už je řeč o zábavě...“ Mrkne na mě, nakloní se ke stolku a připraví si čáru bílého prášku, který jsem se snažila celou dobu ignorovat.

S kokainem jsem se setkala víckrát, než bych byla ochotná přiznat. Na večírcích si ho rádi dávali lidi ze střední, kteří tehdy mívali dost času a peněz na rozhazování. Ve třetáku jsem ho taky jednou zkusila, ale moc mi to nesedlo. Dávám přednost hřejivé otupělosti po alkoholu než vybuzenému přívalu energie po kokainu.

Nepřekvapuje mě však, že si ho Weston dává – už na střední si rád šňupnul. Stejně jako většina roselawnských hokejistů, když už jsme u toho. Dean mi kdysi řekl, že koks a hokejisti jsou v podstatě synonyma. Uvažuju, jestli si ho někdy dal i někdo z briarských. Snad ne.

Weston vdechne lajnu, promne si nos a několikrát potřese hlavou, jako by se z ní snažil vytřást pavučiny. „Určitě nechceš?“

„Na tohle nejsem,“ připomenu mu a napiju se piva. „Nebojíš se, že vás budou testovat na drogy?“ Můj bratr si loni podělal sezónu, protože neprošel neplánovaným testem na přítomnost drog.

„Koks ti z těla odejde za čtyřicet osm hodin, kotě.“ Weston protočí panenky. „Musela bys bejt fakt hodně blbá, aby tě chytli.“ Položí mi ruku na koleno, to gesto však není sexuální. „Tak jak se ti líbí na Briaru? Je lepší než Brown?“

„Přednášky ještě nezačaly, takže zatím nevím. Kampus je ale nádherný.“

„Bydlíš na kolejích?“

„Ne, přistěhovala jsem se k několika Deanovým kamarádům. Vlastně jeden z nich je Hunter Davenport, na Roselawnu jsi s ním byl v týmu.“

„Nekecej. Ty žiješ s Davenportem?“

„Jenom platonicky.“

„Nic takového není.“

Chystám se právě něco namítnout, když se v místnosti změní energie. Právě vstoupil Jake Connelly a řekněme, že z toho kluka něco sálá. S láhví piva Sam Adams se zastaví před křeslem naproti našemu gauči. Kluk, který v něm sedí, okamžitě vyskočí na nohy. Connelly v klídku zabere jeho místo.

Tmavě zelené oči mu zaletí k Brenně, zatímco popíjí pivo.

Brenna se na vteřinu odvrátí od McCarthyho a zadívá se na Jakea v tmavých džínách, černém triku Under Armour a kšiltovce Red Sox. „Connelly,“ osloví ho úsečně. „Dobrá hra.“

Zamyšleně se na ni zadívá. Z jejího hlasu nezaznívá sarkasmus, ale Jake nejspíš přesto vycítí, jak těžké pro ni bylo ho pochválit. „Díky,“ odpoví a znovu se napije piva.

McCarthy se pokusí upoutat její pozornost a něco jí zašeptá do krku, Brenna však od Jakea neodtrhne pohled. Stejně jako on od ní.

„Odkud tě znám?“ zamyslí se Jake nahlas.

„Hmmm. No, slyšíš z ledu, co na tebe lidi řvou? Protože patřím k těm, co ti nadávali,“ prozradí mu.

Pobaveně se uchechtne. „Jasný. Seš briarská týmovka.“

„Cha. O tom si můžou nechat zdát.“

„Byla jsi s týmem. Viděl jsem tě.“

„Neměla jsem na výběr.“ Vyzývavě nakloní hlavu na stranu. „Táta je jejich trenér.“

Jakea to nijak neohromí.

Ovšem McCarthy? Ten se naprosto zděsí. Okamžitě se narovná, až Brenna málem spadne na koberec. Dokáže však, že je gentleman, popadne ji a posadí ji do křesla, než sám vyskočí na nohy.

„Proč jsi nic neřekla?“ Otočí se k Westonovi, jako by ho jeho kámoš zradil. „Proč jsi mě nevaroval?“

„Co na tom sejde, kámo. Je v pohodě.“

„Řekl jsem jí, že mám rozmlácený koleno! Trenér říkal, že to nenahlásí. Co když mě teď práskne fotrovi?“

„No a?“ Westonovi to vůbec nedělá starosti.

„No a pak mě na ledu jeden z nich praští do kolene. Víš jak, hups, nehoda. A najednou můžu dát sezóně sbohem a šáteček.“

„Táta hraje čestně,“ ozve se Brenna a protočí panenky. „Nikdo v týmu si na Tonyu Hardingovou hrát nebude.“

Weston se uchechtne. Connelly se zazubí. K čertu, s úsměvem je snad ještě přitažlivější.

„A navíc,“ dodá Brenna. „Tohle není CIA. Mám lepší věci na práci než špehovat pro tátu bandu univerzitních hokejistů.“

McCarthy se konečně trochu uklidní. „Fakt?“

„Fakt.“ Brenna vstane. „Přišla jsem se sem pobavit s kamarádkou, dát si pár drinků a možná se trochu pomuchlat s fešným hokejistou.“

V obličeji se mu objeví naděje. „To poslední ti pořád můžu splnit.“

Brenna zakloní hlavu a zachechtá se. „Sorry, kámo. Tahle loď odplula, když jsi mě shodil na zem, jako bych měla lepru.“

Několik jeho spoluhráčů se zasměje. Chudák McCarthy se ovšem tolik nebaví.

K mému překvapení se do toho vloží Connelly. „Neposlouchej ji, brácho. Ta by ti stejně nedala.“

Brenna povytáhne obočí. „Že ne? Myslím, že mě neznáš tak dobře, abys o mně mohl něco takového vykládat.“

Nespouští z ní oči, jen si jazykem lehce navlhčí koutek rtů. Je to neskutečně sexy. „S hráčem Harvardu by ses nikdy nevyspala.“

Několik vteřin opětuje jeho pohled, než ustoupí. „To je fakt. Ani za milion let.“ Otočí se ke mně. „Vyrázíme, magorko. Zavolám nám Uber.“

Dobrý nápad. Nakloním se k Westonovi, abych ho políbila na tvář. „Ráda jsem tě viděla,“ ujistím ho. „A díky za pozvání.“

„Kdykoli. Snad se zas uvidíme, až budeš někdy v Bostonu.“

„To si piš.“ Vstanu a pohlédnu na Jakea. „Měj se.“

Jenom přikývne.

„Auto tu máme za čtyři minuty,“ oznámí Brenna s mobilem v ruce.

McCarthy se jí pořád drží nablízku a ani se nesnaží zakrýt zklamání. „Mohla bys tu zůstat...“

Odmlčí se, čeká na její odpověď.

Upřímně řečeno myslím, že by si s ním klidně užila, Harvard Neharvard. Kluk si to ovšem sám pokazil tím, jak zareagoval, když zjistil, kdo Brenna je.

Přesto se nad ním slituje, obejmě ho kolem krku a políbí ho na tvář zarostlou strništěm. „Možná v jiném životě, McCarthy.“

Se zklamaným úsměvem ji zlehka plácne po zadku. „Beru tě za slovo.“

Cestou ke dveřím Brenna střelí ostrým pohledem směrem k Jakeu Connollymu. Zelené oči se mu pobaveně lesknou, zatímco se za ní dívá.

O tři minuty později už sedím se svojí kamarádkou na zadní sedačce Uberu, když jen neochotně přizná: „Nebylo to tak hrozný.“

„Vidíš! Říkala jsem ti, že to bude zábava,“ dobírám si ji.

Zamračeně mezi námi zamává prstem. „A aby bylo jasno, tátovi o tom McCarthyho kolenu povím.“

Zakřením se. „Nic jiného bych od tebe ani nečekala.“

Když se Brenna dozví, že si moji spolubydlíci uspořádali vlastní párty, rozhodne se, že u nás přespí. Přizná se mi, že je sova a nedokáže usnout dřív než ve tři, ve čtyři ráno. Já miluju dobrou afterpárty, stejně jako miluju svoje kozačky od Prady, takže ji moc ráda pozvu k nám domů.

K našemu rozčarování jsou však už všichni pryč, když konečně dorazíme. Moji spolubydlíci jsou ovšem vzhůru. Hollis a Fitz sedí na gauči a soupeří v nějaké střílečce. Hunter odpadl na křesílku, na sobě tepláky a obnošené triko s ustřiženými rukávy.

Jediným důkazem, že se tu něco konalo, jsou desítky prázdných plechovek od piva a slabá vůně marjánky, která sálá od Mikea.

„Do prdele, klidni se,“ zavrčí Hollis na Fitzeho. „Nemusíš mě furt zahánět do kouta.“

„Tak se neschovávej pořád v jednom a tom samém skladišti, když nechceš, abych tě našel.“

Ode dveří sleduju, jak voják na Mikeově straně obrazovky zírá do hlavně děsivě vypadající zbraně. Z Fitzeho strany je naprosto jasné, že má Hollise v pasti.

„Poslední slova?“ zeptá se Fitz.

„Nikdy jsem se nenaučil jezdit na kole.“

Fitz vybuchne smíchem. Ten hluboký, sexy smích mu otrásá svalnatou hrudí – a odumře, sotva mě uvidí.

„Jo, to bylo vtipný,“ poví Brenna Hollisovi a vejde do obývacího pokoje. „Fakt se ti povedlo říct něco, co mě rozesmálo. Jako že jsem se smála tvému vtipu, a ne tobě.“

Zamračí se. „Aha. Čau. Jak bylo v Římě?“

„V Římě?“ zopakuje nechápavě.

„Jo, v Římě.“ Hollis stočí tmavé oči ke mně. „Co, Brute?“

Váhavě se podívám na Fitze, aby mi napověděl. „O čem to sakra mluví?“

„I ty, Brute?“ vysvětlí mi ostražitě.

„Davenport nám řekl, kam jsi jela,“ poví mi Hollis. „Tak se to ani nepokoušej zastírat.“

„Ani jsem to neměla v plánu,“ pronesu zvesela. „Bí, chceš něco k pití?“

„Jasně.“

Hunter na křesle otevře oko. „Zbyla akorát flaška Fireballu,“ zamumlá a ledabyle ukáže ke stolku.

Kouknu na láhev whisky ochucené skořicí. „Máš chuť na něco kořeněného?“ zeptám se Brenny.

„To já vždycky.“

S úsměvem zajdu do kuchyně pro panáky. Když se vrátím, Brenna se už stihla uvelebit vedle Fitzyho a snaží se jeho i Hollise přesvědčit, že se na párty v Cambridgi ocitla proti vlastní vůli.

„Bylo to hrozný,“ stěžuje se.

„Pěkně kecá. Dobře se tam bavila.“ Postavím skleničky na stolek a kouknu na svoje spolubydlící. „Nevadí, když tu Brenna přespí, že ne?“ Přemýšlím, jestli jsem se jich neměla zeptat předem.

Hollis však lhostejně mávne rukou. „Klidně tu zůstaň,“ poví jí. „Moje postel je i tvoje postel.“

Fitz si odfrkne.

„Zlato, tvůj posteť bych se nedotkla ani třímetrovým stožárem.“

„Když už je řeč o stožárech...“ Zakmitá na ni obočím.

„Jen si ho nech v kalhotách, Michaeli.“

„No tak, slituj se nad ním. Dneska to potřebuje,“ ozve se Fitz a obejmě ji jednou potetovanou paží kolem ramen.

A ne, nežárlím na ni.

Proč bych taky měla?

Odtrhnu od nich pohled a soustředím se na rozlévání Fireballu.

„Proč ode mě potřebuje slitování?“

„Protože si kvůli ženské oholil celý tělo a ona se na něj vybodla.“ Fitz vypadá, že má co dělat, aby se nerozesmál.

Hunter na křesle se o soucit ani nepokouší. I v polospánku se uchechtne. Možná Hollis nebyl jediný, kdo si dal brko. Hunter se od chvíle, kdy jsem se vrátila domů, skoro nepohnul.

„Páni.“ Brenna se natáhne přes Fitzyho mohutné tělo a poplácá Hollise po paži. „Tak to se moc omlouvám, brouku.“

Rozliju panáky a zadívám se na něj. Na sobě má džíny a triko s dlouhými rukávy. Nikde mu není vidět ani kousek kůže. „Na škále od jedné do deseti, jak moc oholený jsi?“

Pobaveně zvlíná rty. „Pojď sem a zjisti si to sama...“

Tentokrát se k němu natáhne Fitz a vrazí Hollisovi pohlavek. „Stačí, kámo. To je dost nechutný i na mě.“

S Brennou si cinkneme, zvedneme skleničky ke rtům a kopnem do sebe panáky. Alkohol s chutí skořice si propálí cestu do mého žaludku.

„Kristepane!“ zasténám. Pusu a hrdlo mám v jednom ohni. „Zapomněla jsem, jak je to silný.“

„Ještě jednu rundu,“ objedná si Brenna. „Tohle jsem skoro necítila.“

Se smíchem naliju další dva panáky.

Zatímco popíjíme další rundu, cítím na sobě Fitzův ostražitý pohled. Vsadím se, že by mi nejradši udělil přednášku o alkoholu. Chce mě varovat, abych zpomalila. Drží však jazyk za zuby.

„Dóóóbře, tohle jsem už cítila!“ Brenna má červené tváře. Nemarní čas a svleče si černý svetr, zbudou jí tak jenom černé obepnuté džíny a krajkové, skoro průsvitné tílko.

Hollisovi potemní modré oči. „Chceš jít nahoru? A abych Summer odpověděl, jsem desítka. Holej úplně všude.“

Zahihňám se. Jasně. Jako by ji na to mohl sbalit.

„Na to zapomeň,“ odpoví mu a natáhne se po Fitzově opuštěném ovladači na Xbox. „Co to hrajeme?“

„Killer Instinct.“

„Paráda. Tuhle hru znám. Nech mě hrát s Hollisem. Chci vidět, jak se mu bude kouřit z ustřelený hlavy.“

Hollis se rozzáří. „Slyšel jsem z toho jenom: ‚Chci mu kouřit.‘ A na to říkám ano. Jen si zakuř, kotě.“

K jeho smůle zůstane Brenna u původní verze a několikrát mu ustřelí pólku lebky. Nemusím se dívat, jak jiní hrají videohry, proto si na Hollisově notebooku otevřu jeho účet na Spotify, vytvořím playlist a další hodinu poslouchám hudbu, zatímco Brenna hraje na střídačku s Hollisem a Fitzym.

Během té hodiny dáme ještě dva panáky. A pak další dva, když Hollis trvá na tom, že nemá cenu nechávat v láhvi jenom na dně.

„Tohle je Briar!“ zařve, jako by přehrával scénu z Gladiátora. „Co začneme, to dokončíme!“

Jsem natolik opilý, že mi jeho proslov dává naprostý smysl. A tak všichni tři dopijeme Fireball, zatímco Hunter tiše chrápe v křesle a Fitz mě pozoruje podle mě docela nesouhlasným pohledem. Nejsem si tím ale jistá, protože vidění mám maličko zamlžené.

A pokoj se kolem mě malilinko točí.

Nebo se možná točím já.

„Myslím, že je čas jít spát,“ ozve se mi v uchu Fitzův hluboký hlas. Objeví se za mnou, právě když tancuju na písničku od Whitesnake z Hollisova metalového playlistu.

Právě jsem máchla culíkem, takže když se otočím, vlasy ho švihnu do obličeje. Ani sebou neškubne. Jenom mi položí svoji velkou ruku na paži, aby mě zastavil, než se skácím k zemi.

„Nejsem unavená,“ oznámím mu a setřesu jeho ruku.

Znovu se zakymácím. A znovu mě chytí.

Tentokrát ke mně o krok přistoupí.

Než stačím mrknout, letím vzduchem. Fitz si mě přehodí přes rameno a najednou zírám na zadní část jeho černého trika, zatímco nohy mi visí přes jeho širokou hrud'.

Kopnu ho. „Postav mě! Panebože, Fitzy!“

„Ne.“

Znovu ho kopnu. Silněji. „Postav mě! Brenno, zachraň mě!“

„Zlato, poslední hodinu jsi sama tancovala na všemožný metalový písničky,“ slyším ji. Nevidím ji, protože Fitz mě pořád nese na rameni jak divoch. „Asi má pravdu. Přijdu nahoru, jen co dohraju tohle kolo.“

Na vteřinu zahlédnu její pobavený výraz, než Fitz i se mnou na rameni zamíří ke schodišti.

„A teď vážně,“ zavrčím. „Postav mě na zem.“

„Ne.“ Jeho paže mě svírá kolem stehů jako železná obruč.

„Nedělám si srandu! Nejsem tvoje hračka, kterou si můžeš nosit sem a tam! Jsem člověk a mám svoje práva!“

Odpověď mi je jenom jeho tiché uchechtnutí.

Nemůžu uvěřit, že měnesenahoru. Jako bych byla malá holka, která přetáhla večerku a za trest ji poslali do postele s povlečením s Hello Kitty. Zatnu zuby a praštím ho pěstí do lopatky. Ani se nezastaví. Jsme v půlce schodů. Zkusím to jinak a štípnu ho do deltového svalů. Když i to selže, zkusím to znovu níž na zádech.

Škubne sebou, jako by ho postřelili, a podrážděně zakleje. „Nech toho.“

„Nechám, až mě postavíš na zem.“ Znovu ho štípnu a pak ještě jednou.

Škubne rameny a zády, aby ze sebe setřásl moje ruce. „Do prdele, Summer! Přestaň mě štípat!“ vykřikne.

„A ty mě jako můžeš jen tak popadnout proti méjí vůli?“ křiknu po něm.

Oba ztěžka oddechujeme. Na zátylku a mezi řadry se mi perlí pot. Snažím se vysvobodit z jeho sevření. Dojde na vrchol schodiště a vyrazí k mému pokoji, celou cestu nadává, protože ho nepřestávám štípat do těch jeho pitomě svalnatých zad.

„Odkdy kazíš lidem zábavu?“ zeptám se, když mě konečně pustí – trochu drsněji, než je nutné. Postaví mě na zem tak prudce, až to žuchne. „A kdo ti dal právo odtáhnout mě nahoru?“

Upřeně se na mě zadívá hnědýma očima. „Za tři vteřiny bys spadla a praštila se do hlavy o nábytek. Nedivil bych se, kdybys skončila v bezvědomí.“

„Panebože, proč má každý v mém životě tendenci takhle přehánět! Jenom jsem tancovala!“

„Já přeháním?“ zařve. Na okamžik mě to omráčí, protože Fitze jsem snad ještě nikdy neslyšela takhle zvednout hlas. „Včera ses do mě bezdůvodně pustila. Obvinilas mě, že naznačuju, že neumíš do prdele číst!“

„Protože ses choval jako povýšený pabl!“

„A ty ses chovala jako malej spratek!“

„A teď se chováš jako můj táta!“

„A ty se pořád chováš jako malej spratek!“

Zmlkne a zůstaneme na sebe jen zírat. Viditelně zatíná zuby. Šlachy na krku se mu napínají jako struny kytary. Vypadá, že se každou chvíli přestane ovládat. Po několika vteřinách se však zhluboka nadechne a promne si tmavé vousy.

„Ten včerejšek mě mrzí, jasný?“ zamumlá. „Nechtěl jsem naznačit –“

„To je dobrý,“ přeruším ho stroze.



„Summer.“

„Co.“

„Mluvím vážně. Nemyslím si, že jsi hloupá.“

To je z nás dvou jediný.

Zaženu tu tichou myšlenku do hlubin svojí omámené mysli. I opilá vím, že bych mu neměla dávat najevo svoji nejistotu, ještě by mu to udělalo radost.

Sevru ruce v pěsti a přitisknu si je k bokům. Fitz mě pořád pozoruje, teď už ne naštvaně ani zoufale, ale spíš zamyšleně. A i teď, přestože jsem naštvaná a podrážděná, na mě jeho přítomnost působí. Srdce mi buší. Kolena se mi třesou. Po páteři mě mrazí a mezi stehny cítím tepání. Když si Fitz prohrábne rozčuchané vlasy, tepání se promění v pevný uzel touhy.

Vzrušuje mě. Chci ty prsty cítit na svém těle.

„Líbil ses mi,“ vyhrknu.

Ruka mu ve vlasech ztuhne. „Cože?“

„Nic. Zapomeň na to. Jsem opilá,“ vycouvám, jako by na tom závisel můj život, protože Fitz se nesmí dozvědět, že jsem o něj měla zájem, ani že mi ublížil. Kdybych mu to řekla, přiznala bych, že jsem slyšela všechny ty hnusné věci, které o mně vykládal.

Svraští čelo. „Summer...“

„Říkám, abys na to zapomněl. Máš pravdu, je čas jít do postele. Moc děkuju, žeš mě doprovodil nahoru.“ Z hlasu mi jak melasa odkapává sarkasmus. „Mohl bys už, prosím, vypadnout z mého pokoje?“

Na vteřinu zaváhá. Potom napne ramena a strnule přikývne. „Dobrou noc.“

Sotva odejde, roztřeseně zasténám.

Krucinál. Já a ta moje pitomá pusa. Fakt už bych se měla odnaučit říkat první věc, která mě napadne.

Ráno mě probudí hlasitá rána doprovázená ještě hlasitějším zasténáním.

Mám lehký spánek, proto stačí sebemenší zvuk a okamžitě se probudím, připravená a v pozoru. S vytřeštěnýma očima se posadím a v mobilu zkontroluju čas. Je půl osmé. V neděli. Který spolubydlicí dělá takový randál? Potřebuju to zjistit, abych věděla, koho mám zavraždit. Snad nikdo z nich neprobudí Brennu. Předpokládám, že spí vedle mě, ale když se tam podívám, dojde mi, že jsem sama. Přisahal bych, že včera říkala, že bude spát u mě.

„Zatraceně,“ ozve se hlas.

Brennin hlas.

Odhodím přikrývku a vyletím z postele. Otevřu dveře ve stejné chvíli, jako se otevrou dvoje další. Fitz a Hunter se objeví ve dveřích svých pokojů, na sobě jen boxerky a pořádně rozčuchané vlasy.

Všichni tři jen zíráme s pusou dokořán, když si všimneme, čím pokoj právě Brenna opouští.

Brenna ztuhne jako lesní zvíře, které právě uslyšelo prasknout větvíčku. Na sobě má jenom tílko a černé kalhotky. Džíny má přehozené přes paži a vlasy rozčuchané jako v rockových klipech z osmdesátých let.

Zadívá se na mě a varovně potřese hlavou. „Ani slovo.“

Pochybuju, že jsem slov vůbec schopná. Jazyk mám až na podlaze a promluvit vůbec nedokážu.

Opravdu právě Brenna vychází z pokoje Mikea Hollise?

Naprosto to nechápu.

Hunter otevře pusou, ale Brenna ho umlčí jediným tichým zavrčením.

„Ani. Slovo.“

Fitz rezignovaně potřese hlavou, otočí se a zavře za sebou dveře.

„Pak ti zavolám,“ zamumlá Brenna, projde kolem mě a zamíří ke schodišti.

Jenom mlčky přikývnu.

O chvíli později je už pryč a hluk motoru mi prozradí, že odjela domů.

„Páni,“ vydechnu.

K mému překvapení se za mnou Hunter vydá do mého pokoje a vrhne se na postel. Břišáky se mu stahují a napínají, zatímco se uvelebuje.

„To bylo fakt neskutečný,“ pronese ospale.

Zůstanu na něj zírat. „Máš nějaký dobrý důvod, proč ležíš na mé posteli?“

„Ani ne.“ Převalí se na bok a natáhne jednu dlouhou, svalnatou nohu. Přivine si k sobě můj polštář a spokojeně povzdechne. „Dobrou.“

Neuvěřitelný. Během několika vteřin už spí a já ani nemám sílu ho vykopnout. Je moc brzo ráno a já mám za sebou jen asi čtyři hodiny spánku.

A tak udělám to, co by udělala jakákoli unavená jednadvacetiletá žena. Vlezu si do postele k polonahému muži, který se tam usídlil.

Hunter tiše vydechne a pak mě obejmě paží a přitáhne si mě k sobě. V první chvíli ztuhnu. Pak se uvolním a nechám ze sebe to napětí odplavit. Už je to dlouho, co jsem se s někým takhle tulila a je to...

Kruci, je to vážně fajn.

## 12. kapitola

*Fitz*

Pondělí je první den nového semestru a já jsem vzhůru ještě před svítáním. Obloha připomíná tmavě modré tahy štětcem na černém plátně. Temnotou probleskuje nenápadné mihotavé světlo, zatímco zírám z kuchyňského okna a čekám, až se mi uvaří kafe. Na dnešní přednášky se těším. O kinematografii ve hrách jsem slyšel jenom samou chválu a úvod do 2D animace zní taky skvěle.

Studuji dva obory – krásná umění a programování, o čemž jsem si od táty vyslechl nejednu přednášku. Myslí si, že jsem si toho nabral zbytečně moc a že bych se měl soustředit jenom na ten druhý obor. „Počítače jsou budoucnost umění, Coline,“ zní jeho hlavní argument.

Má pravdu. Grafický design operuje v dnešní době převážně v digitální sféře, lidé kreslí přímo do počítačů nebo tabletů. Taky jsem se tím provinil.

Podle mě ale neexistuje lepší pocit, než když pod rukou cítím tvrdý povrch skicáku a slyším škrábání tužky nebo skřípání uhlu, který přejíždí po papíru. Kresbu na papír a malování na plátno mám v krvi. Nedovedu si představit, že bych se měl spoléhat jenom na technologii.

Vím, že jednoho dne budou muzea vystavovat obrazy jen na digitálních obrazovkách místo na plátnech, a možná to znamená, že jsem úplný dinosaur, ale ta představa mě dost ubíjí.

První přednášku mám až v deset a trénink mi začíná v osm, proto mám dost času, abych se pustil do další práce na svojí hře. Vezmu si kafe nahoru a posadím se ke stolu. Nebo, jak tomu říká Hollis, k Velitelství vesmírného programu.

Na vysokoškolačka mám hrací techniku trochu předimenzovanou. Mám tu tři monitory s vysokým rozlišením, programovatelnou klávesnici, plně uzpůsobenou hrací myš a grafickou kartu, která stála víc, než bych byl ochotný přiznat. Ale zatraceně to stojí za to.

Natáhnu se po černo-neonově zelených sluchátkách, která visí z externích reproduktorů, a nasadím si je. Mrknu na několik streamů a pak si pročtu soukromý vzkazník, který jsem pro svoje betatestery zřídil. Přístup ke hře je jenom na pozvání, proto hrajou Legii 48 pouze lidi, které jsem vybral a schválil. Na chatovací stránce stojí několik žádostí o cheaty, nad těmi obrátím oči v sloup. Přeskočím je a zapátrám po použitelných vzkazech. Tahle verze je od toho, aby se vychytaly chyby a konečný produkt tak byl plně funkční.

Nic tam na mě nevyskočí. Piju kafe, zatímco se na obrazovce objevují komentáře a dotazy, stránka se s každým zveřejněným vzkazem sama posouvá. Nepřekvapí mě, že je tolik hráčů takhle brzo vzhůru. S velkou pravděpodobností ani nešli spát.

Když na chodbě uslyším kroky, ostražitě se zadívám ke dveřím. Někdo vejde do koupelny v hale a zavře za sebou dveře. Za chvíli se ozve šumění sprchy.

Uvažuju, jestli je to Summer. Částečně doufám, že ne a že se mi podaří vypadnout z domu a odjet na trénink, aniž bych se s ní viděl. Včera to mezi námi bylo víc než jenom divný. A radši se ani nebudu vyjadřovat k tomu, že jsem ji předevčírem večer musel opilou odnést nahoru. Přehodil jsem si ji přes rameno a její zadek jsem tak měl u obličeje.

Zatraceně parádní zadek. Fakt sexy, neskutečně pevný a luxusně kulatý zadek.

Líbil ses mi.

Snažím se nemyslet na ta tři slova, která ze sebe vychrlila. Byla namol, když to řekla, a opileckým prohlášením se snažím nepřikládat váhu.

Za dveřmi se ozvou další kroky. Tentokrát vím jistě, kdo to je – Hollis. Mumlá si pro sebe něco o tom, že potřebuje na hajzl.

To mi připomíná, jak šla po té chodbě Brenna. Hollis včera furt mlel o tom, že si to spolu rozdali. Choval se, jako by snad vyhrál v loterii. Vlastně by se dalo říct, že to tak opravdu je, protože mám takový tušení, že tohle je poprvý, kdy se Brenna s někým z nás vyspala. Obvykle se nám vyhýbá jak moru, i když nevím, jestli je to proto, že nemá ráda hokejisty, nebo protože ví moc dobře, co by nám trenér provedl, kdyby zjistil, že se někdo z nás dotkl jeho milovaný dcery.

Hollis ovšem moc chytrý není. Odvážný, to teda jo. Protože jestli se trenér dozví, co Hollis udělal, přiváže ho nahatýho do branky a potrénuje si na něm golfový úder.

„Uááááá!“

Málem spadnu ze židle, když se tichým domem ozve uširvoucí jekot. Krev mi v žilách ztuhne, ve vteřině letím ze dveří.

Mozek mi přepne do režimu neandrtálce.

Summer křičet.

Summer v nebezpečí.

Zachránit Summer.

S rukama sevřenýma v pěst vpadnu do haly a okamžitě se zastavím, když se dveře koupelny rozletí. U nohou mi zničehonic přistane Hollis, na sobě jenom boxerky.

„Ne!“ ječí Summer. „Nemůžeš si sem jen tak vpadnout, když se sprchuju! Tohle je naprosto NEPŘIJATELNÝ!“

A sakra.

Vyběhne ven, blondáté vlasy má mokré a voda z nich crčí na její zlatavou kůži. Po nahých pažích jí stékají mydliny a očividně popadla špatný ručník, protože ten, co má na sobě, je moc malý – sotva jí zakrývá prsa a sahá stěží na stehna. Kdyby se ta bílá utěrka, co má na sobě, svezla o centimetr, máme pořádný průser.

V puse mám najednou sucho. Nohy má nekonečně dlouhý a tak zatraceně sexy, že si okamžitě představím, jak mi je omotá kolem pasu.

Polknu. Hlasitě.

Hollis na ni mezitím nechápavě zírá. „Jenom jsem čural,“ namítne.

„Byla jsem ve sprše!“ zaječí Summer. „A zamkla jsem dveře!“

„Zámek je rozbítej.“

„Nepovídej!“

Hollis si promne oči. „Nechápu, v čem je problém, kotě.“

„Neříkej mi kotě.“

Hunter rozrazí dveře. „Co se to tu do prdele děje?“ Obočí mu vyletí do vlasů, když nás uvidí.

„Cos provedl?“ zavrčí na Hollise.

„Nic jsem neprovedl,“ ohradí se Hollis.

„Vpadl dovnitř, když jsem se sprchovala!“

„Potřeboval jsem na hajzlík. Nevlezl jsem k tobě do sprchy!“

„O to tu nejde!“ Ukáže ke dveřím koupelny. „Vidíš tu místnost? Je to svatyně. Je to chrám, Mikeu! Je určený pro jednu jedinou osobu. Je to jako samotka.“

„Tak je to vězení, nebo chrám?“ zeptá se ten pitomec.

„Sklapni,“ vyštěkne Summer. „A dobře mě poslouchej, Hollisi. Na rozdíl od tebe nemám penis.“

„Díky bohu za ty dary.“

„Hollisi,“ varuju ho tiše.

Okamžitě sklapne.

„Jsem žena,“ pokračuje Summer. Popadne vršek ručníku o něco pevněji, aby jí nesklouzl.

„Jsem žena, která bydlí s třemi muži, a mám právo na soukromí. Mám právo se osprchovat, aniž bys tam sakra vpadl a vytáhl svý péro!“

„Vždyť jsi na moje péro ani neviděla,“ namítne.

„O to tu nejde!“ Podrážděně máchne rukama.

A v tu chvíli z ní ručník sklouzne.

To mě sakra podržte.

Na vteřinu zahlídnu její plný, smetanový prsa se světle růžovými bradavkami. Na jedinou nádhernou vteřinu, než si Summer zakryje hrud' předloktím. Než ručník spadne na zem, podaří se jí ho zachytit druhou rukou, takže má schovanou i dolní část těla.

Hollis na ni omráčeně zírá.

Hunterovi hoří oči.

A já potřebuju veškerou svoji pevnou vůli, abych se na ni nepodíval. Radši upřu pohled někam nad její hlavu. K vlastnímu překvapení promluvím docela vyrovnaně: „Už se to znovu nestane, Summer. Že ne, Hollisi?“

„Jasně,“ ujistí ji.

Souhlasně přikývnu. „Ten zámek hned opravíme –“

„Proč mluvíš ke stropu?“ zeptá se.

Polknu zasténání a přinutím se zadívat se jí do očí. V těch velkých zelených hlubinách se zračí jenom smutek a stud. Ta holka se sice vyžívá v dramatu, ale má pravdu. Bydlí s třemi kluky a má právo na soukromí.

„Tohle je ta nejhorší koupelna na světě,“ zasténá nešťastně. „Není tam žádný odkládací prostor. Osvětlení je tak mizerný, že si nemám jak udělat make-up. A teď ani nemůžu být chvilku sama, když se chci jen osprchovat?“

„Summer,“ oslovím ji tiše. Vypadá, že se každou chvíli rozpláče, proto se k ní pomalu vydám. Nedotýkej se jí. Nedotýkej se jí. Nedotýkej se jí.

Dotknu se jí.

Jen se oťru špičkami prstů o její rameno, ale i z toho krátkého doteku mě zamrazí na páteři.

„Ten zámek opravím. Slibuju.“

Uvolní se a vydechne. „Děkuju.“

Otočí se a vpadne do koupelny. Dveře nám zabouchne před nosem. O chvíli později zase pustí sprchu.

S Hunterem si vyměníme rychlý pohled, než se obrátíme k Hollisovi.

„Co je?“ zeptá se nechápavě.

„Kámo, máš přece dvě sestry,“ připomene mu Hunter. „Snad znáš koupelnovou etiketu, ne? Já a Fitz jsme jedináčci, a přesto víme moc dobře, jak to s koupelnou chodí.“

„Se sestrama jsme se o koupelnu nedělili.“ S podrážděným povzdechnutím se vydá k mému pokoji.

„Kam to jako jdeš?“ zeptám se.

„Na hajzlík krále Colina.“ Zamračí se na mě. „Nebo se mám vychcat do dřezu?“

Rychle zvednu ruce a pobídnu ho: „Koupelna je celá tvoje, brácho.“

Přednáška z 2D animace je zábava, přesně jak jsem čekal. Po ní vyjdu z počítačové učebny s dvěma kámoši Kenjim a Rayem. Protože jsou taky zkušení hráči, byli mezi prvními, koho jsem si vytipoval na betatestery. Cestou ven nemůžou přestat mluvit o Legii 48.

„Je to boží, Fitzy,“ říká Kenji, zatímco si zapíná parku.

Natáhnu si na hlavu černou vlněnou čepici a nasadím si rukavice. Mám pocit, že leden snad nikdy neskončí. Přísahal bych, že se celá planeta ocitla v podělaný časový smyčce, kvůli který trvá leden sto dní. A pak se ta smyčka přeruší a zbytek roku uplyne během čtyř minut.

„Boží,“ přizvukuje mu Ray.

Otevřeme dveře ven, kde nás přivítá závan ledového větru. Podělanej leden.

Navzdory mrazu nedokážu skrýt nadšení. „Fakt jste zatím nenarazili na žádný velký problémy?“

„O ničem nevím.“

„No tak, něco tam být musí.“

Sejdeme po širokém schodišti k zasněženému chodníku. Budovy fakulty krásných umění stojí na západní straně kampusu, takže právě tady mám i všechna studia a přednáškové místnosti.

„Říkám ti, že tam nic není,“ ujišťuje mě Ray.

„Nada,“ souhlasí Kenji.

V kapse mi zavibruje mobil. Vytáhnu ho a zamračím se, když si na displeji přečtu Skryté číslo. Kenji a Ray spolu dál zaníceně probírají hru, proto jim naznačím, že to musím vzít, a kámoši odejdou.

„Prosím, počkejte, přepojím vám Kamala Jaina,“ oznámí mi ostrý ženský hlas.

Na okamžik ztuhnu a pak se zasměju. „Jasně. Dobrý pokus –“

Jenže to už se v telefonu ozve cvaknutí.

Určitě to bude jenom vtip. Ano, přihlásil jsem se o místo do Orcus Games, miliardového hracího studia, které patří legendárnímu bohu všech geeků Kamalu Jainovi. Ale jestli ta žena fakt pracuje pro Orcus, silně pochybuju, že mě přepojí přímo k zakladateli a prezidentovi společnosti. To je totéž, jako kdyby Mark Zuckerberg pracoval na zákaznický lince Facebooku. Už se chystám zavěsit, když se v telefonu ozve nový hlas.

„Coline, nazdar! Tady Kamal. Právě tu koukám na tvůj životopis. Budu k tobě upřímný, Coline – odmítl jsem tě.“

Tep se mi zrychlí. Buď mám halucinace, nebo mám na drátě fakt Kamala Jaina. Viděl jsem s tím chlapem stovky rozhovorů, jeho rychlý, nosový hlas bych poznal kdekoli.

„Vysokoškolský hokej? Nebudu ti lhát, brácho. Na to jsem prostě nemohl kývnout. Víš, jak to s vámi sportovci je. Většina sportovců, které znám, ani nerozeznají Javu od C-Sharpu.“

Jsem rád, že tu teď nestojí přede mnou, aspoň nevidí, jak se mračím. Už mám dost těch stereotypů o tupých sportovcích. Je to zastaralá představa, navíc naprosto neodpovídá skutečnosti. Někteří z nejchytřejších lidí, které znám, jsou sportovci.

Držím ovšem jazyk za zuby. Vždyť je to Kamal Jain. První multiplayerovou RPG hru navrhl v patnácti, taky ji sám vydal a pak už jen sledoval, jak se o ni lidi rvou. Hru prodal za půl miliardy a s těmi penězi založil vlastní společnost. Od té doby akorát kasíruje prachy. Takovýhle úspěch se v herním průmyslu jen tak nevidí. Ani tvůrce Minecraftu na tohle maníka nemá.

„Dneska ráno za mnou ale přišel jeden ze stážistů a řekl mi, že si musím zahrát tvoji hru. Na rovinu, Coline, pokud jde o kódování, je to jednodušší, než by se mi líbilo – na druhou stranu mi připadá jednoduchý všechno, co jsem si nenakódoval sám. Co mě ale dostalo? Ta hra má neskutečný přednost. Panečku, ta grafika! To ty sám?“

Je těžké sledovat, co všechno na mě Jain vyklopil, ale podaří se mi odpovědět: „Ano, já sám.“ „Studuješ na Briaru vizuální umění.“

„Mám dva obory,“ opravím ho. „Ještě programování.“

„Ambiciózní. To se mi líbí. Moc se mi nezamlouvá, že hraješ hokej, ale předpokládám, že se s tím chystáš praštit, když ses přihlásil o místo v mém studiu. Neplánuješ jít po promoci k profíkům?“

„Ne, pane.“

Do ucha se mi zařizne hlasitý smích. „Pane? Tak tohle si hodně rychle vymaž z hlavy, Coline. Říkej mi Kamale. Nebo KJ. Mám raději KJ, ale cokoliv ti vyhovuje víc. Dobře. Kouknu se do diáře.“ V telefonu uslyším šustění papírů. „Příští pátek jsem na Manhattanu. Řeknu pilotovi, aby to vzal nejdřív přes Boston. Sejdeme se v Ritzu.“

„Sejdeme?“ zopakuju zmateně.

„Vedu osobně pohovory se všemi potenciálními designéry a dělám to tváří v tvář. Seškrtnal jsem uchazeče na sedm kandidátů a ty jsi jedním z nich. Bude to soutěživý,“ varuje mě, ale z hlasu mu zaznívá spokojenost. Mám takový pocit, že se mu líbí, když bude kandidáty nutit soutěžit mezi sebou. „Takže v pátek za dva týdny. Ano?“

„Ano,“ vyhrknu. Pracovat pro Orcus Games by byl splněný sen. Nejvíce ze všeho chci právě k nim, ale upřímně řečeno jsem nečekal, že by mě na pohovor pozvali. Přesně jak řekl, je to hodně soutěživé prostředí. Pro Kamala Jaina, který se z obyčejného kluka vypracoval na miliardáře, chce dělat úplně každý.

„Dobře. Moje asistentka ti pošle veškeré detaily. Těším se, až tě poznám osobně, brácho.“

„Taky se těším.“

Zavěším a nevěřícně potřesu hlavou. Fakt se to právě stalo? Opravdu mám domluvený pohovor s Kamalem Jainem?

Do prdele.

Otevřu okno textovky, abych poslal zprávu Morrisovi. Než však začnu psát, telefon mi znovu zazvoní. Tentokrát nevolá skryté číslo, ale můj táta.

Jako vždycky se mi žaludek sevře nervozitou. U mých rodičů nikdy nevíte, co chystají.

„Coline,“ vyštěkne, když to zvednu. Táta má ve zvyku mluvit k věci a bez omáčky. Když ho neznáte, působí neurvale, a nepříjemně, když ho znáte.

„Čau, jak je? Mám jen chvíli, než mi začne další přednáška,“ zalžu mu.

„Moc času ti to nezabere. Jenom jsem ti chtěl říct, že o víkendu vezmu na tvůj zápas Lucille. Chce tě vidět hrát.“

Lucille je tátova nová přítelkyně, ačkoli si nedokážu představit, že spolu vydrží víc než několik měsíců. Táta stíhá ženy rychlostí, která je působivá i nechutná zároveň.

Naopak máma tvrdí, že od rozvodu s nikým nechodila, a to už je dvanáct let. A zatímco táta se mi vychloubá každým novým úlovkem, máma si mi zas bez cavyků stěžuje na život v celibátu. Samozřejmě je to jenom tátova vina. To on v ní udusil víru v lidstvo, především v muže. A podle něj naopak za jeho dav milenek může máma, protože ani on kvůli ní už ženám nevěří.

S našima je to těžký.

„Fajn. Rád ji uvidím.“ Pořád lžu.

Na vteřinu zauvažuju, že bych mu řekl o pohovoru s Kamalem Jainem, ale místo toho se rozhodnu, že bude lepší, když to oběma rodičům oznámím po mailu. Když to jednomu z nich řeknu dřív než druhému, zhroutí se celý svět.

„Přijde na tvůj zápas i tvoje máma?“ Slovo máma vysloví, jako by bylo jedovatý. „Jestli jo, varuj ji, že беру Lucille.“

Přeloženo: Řekni jí, že se jí chystám vymáchat čumák v tom, že s někým chodím.

„Nepřijde,“ odpovím spokojeně, protože jsem rád, že tu bombu můžu zneškodnit.

„Aha. Tak to tě asi dost zklamalo.“

Přeloženo: Nezáleží jí na tobě natolik, aby se přišla podívat na tvoje zápasy, Coline. Já tě mám rád víc než ona!

Potlačím otrávený povzdech. „Nevadí mi to. Ani jeden nemusíte na moje utkání chodit. Hele, musím jít. Uvidíme se o víkend.“

Sotva zavěsím, tlak mi z hrudi opadne. Bavit se s rodiči je pro mě fyzicky vyčerpávající.

„Coline, ahoj!“

Otočím se a vidím, jak ke mně míří Nora Ridgewayová. Loni se mnou chodila na dva předměty a v tomhle semestru spolu máme figurální kresbu pro pokročilé. Je fajn. Studuje dva obory jako já, vizuální umění a oděvní návrhářství.

„Ahoj,“ pozdravím ji. Jsem rád, že mi na chvíli rozptýlí myšlenky. Po rozhovorech s rodiči mi vždycky chvíli trvá, než mi z těla opadne všechno napětí. „Přednášku máme až ve dvě. To víš, že jo?“

Usměje se. „Neboj. Vím o tom.“ Kývne k budově na opačném konci trávníku. „Za deset minut mám historii odívání. Jenom jsem tě viděla a napadlo mě, že tě pozdravím.“ Zatímco mluví, od pusy se jí zvedají bílé obláčky.

„Měla bys nosit čepici,“ povím jí, když si všimnu, že má červené špičky uší.

„To přežiju.“

Chápu, proč si nechce zakrývat vlasy. Má je sestřižené nakrátko, celé černé, jen konečky má sytě růžové. Působí jako pohodářka, toho si vždycky cením. Navíc má tetování a to je u mě vždycky plus.

„Jak to šlo na animaci?“ zeptá se. „Chodí tam i moje kamarádka Lara, byla z toho nadšená.“

„Je to paráda,“ zazubím se na ni. „Rozhodně větší zábava, než bude historie odívání.“

Nora mě zlehka plácne do paže. „Ani náhodou. Oblečení je mnohem zajímavější než počítače.“

„Na tom se neshodneme.“

„Navíc ten předmět vyučuje legenda.“ Světle šedé oči se jí v zimním slunci nadšeně rozzáří.

„Erik Laurie.“

Můj nechápavý výraz ji rozesměje.

„Je to bývalý módní redaktor magazínů Vogue, GQ a Harper's. Je to taky spoluzakladatel a bývalý šéfredaktor Itálie, což je ten nejvíc inovativní módní magazín pro muže. Je to taková mužská verze Anny Wintourové.“

Tím si ode mě vyslouží další nechápavý výraz.

„Šéfredaktorka Vogue a úplná bohyně. Je můj idol. Stejně jako Erik Laurie. Učí letos na Briaru dva předměty a taky vede závěrečnou módní přehlídku. Neskutečně se těším. Moc se toho od něj naučíme.“

Uvažuju, jestli má dneska Laurieho přednášku i Summer. Nepamatuju si, jestli studuje oděvní návrhářství, nebo prodej. Historii odívání ale asi budou studovat na obou těch oborech.

A když už je řeč o vlku...

Na dlážděném chodníku se objeví Summer, na sobě kabát po kolena a kolem krku a přes vlasy má omotanou tlustou červenou šálu.

Zarazí se, když si mě všimne. Sotva se na sebe zadíváme, vzpomenu si, jak jí ručník sklouzl z toho nádherného těla. Zas před očima na vteřinu vidím její mokré, nahý prsa, z kterých se mi okamžitě postavil.

Nepozdravím ji, ani jí nemávnou. Čekám, až mě pozdraví první. Jenže to neudělá. Uplyne několik vteřin. Potom se na mě zamračí a jde dál. Nevím, jestli se cítím víc uraženě, nebo trapně. Asi jsem ji měl pozdravit jako první.

„Ty ji znáš?“ Nora si všimne, že jsem ji na chvíli přestal vnímat.

Podezřívavě se ohlédne za Summer, zatímco vyčkává na její odpověď.

„Jo. Je to sestra jednoho kámoše,“ povím jí neurčitě. Radši nezmíním, že jsme spolubydlíci. Mám pocit, že by to vedlo k rozhovoru, na který nemám náladu.

Nora se uvolní. „Aha, super. No nic, musím běžet, ale napadlo mě, že bychom už mohli zajít na ten drink, o kterém mluvíme už asi rok?“

Zasměju se.

„To bysme asi měli.“ Mluvili jsme o tom už loni na teorii barev, ale měl jsem příliš nabitý program, než abych tam měl místo ještě na rande. Chvíli jsme si volali a nechávali zprávy na záznamníku, ale než se mi konečně uvolnil večer, Nora už chodila s někým jiným.

Očividně je zas nezadaná. „Pořád máš moje číslo?“ zeptá se.

„Mám.“

To ji viditelně potěší. „Co zítra večer u Maloneho? Během dne si to ještě potvrdíme?“

„Domluveno.“

„Skvělý. Tak zatím ahoj.“ Stiskne mi paži a potom se vydá k budově, v které právě zmizela Summer.

Tak mám asi zítra večer rande.



### 13. kapitola

#### Summer

Pohodlně se posadím v přednáškovém sále historie odívání a připomenu si, že podporuju ženskou sílu. Žijeme ve společnosti, kde si ženy příliš často podkopávají nohy, místo aby si pomáhaly. Případá mi to absurdní. Měly bychom se navzájem povzbuzovat, učit budoucí generace dívek, že je důležité stát při sobě. Kdysi dávno jsme měly společný cíl a společného nepřítele. Pálily jsme podprsenky a bojovaly za právo volit.

A teď do sebe na sociálních sítích rýpeme kvůli vzhledu, a když nás muž podvede, dáváme to za vinu jeho milence.

Nepovažuji se za radikální feministku. Nevěřím, že muži jsou zplozenci pekel a že bychom je měly vyštípat ze společnosti – podle mě muži mají spoustu dobrého, co světu nabídnout. V první řadě mají parádní penisy.

Jen by bylo prostě vážně fajn, kdybychom si navzájem prokazovaly trochu ženské solidarity jako za starých časů.

Vím ovšem, co nám v tom brání: žárlivost. Strašně si navzájem závidíme a ta závist nás brzdí. Nutí nás říkat věci a chovat se tak, že se pak za to ve skrytu duše stydíme. Nebo to aspoň platí o mně. Lituju skoro všeho, co jsem řekla a udělala z pouhé žárlivosti. A žárlivost také ovlivňovala, jak se ostatní holky chovaly ke mně. Některé mě nesnášely kvůli mému vzhledu. Jiné předpokládaly, že se k nim jenom kvůli řečenému vzhledu budu chovat hnusně, a tak útočily první.

Navzdory tomu jsem se vždycky snažila na všechny usmívat a být milá, a to i k těm, kteří mě nesnášeli. Ironií je, že jsem se na střední se spoustou lidí, kteří mě neměli rádi, nakonec spřátelila, když si mě konečně přestali spojovat se svým pocitem nejistoty.

Takže ano, jsem všemi deseti pro ženskou sílu. Dámy bojující samy za sebe. Jsem žena, slyš můj řev.

A přesto tuhle holku Noru nesnáším žárem tisíce planoucích sluncí.

Před přednáškou mluvila s Fitzem. Teď sedí s dvěma dalšími holkami a mluví o Fitzovi. Vím, že se jmenuje Nora, protože ji tak oslovila jedna z jejích kamarádek, a jelikož sedím jen dvě řady za nimi, slyším všechno, co říká.

„... tak skvělý. A chytrý. A je tak talentovaný. Měly byste vidět jeho kresby.“

„A navíc je zatraceně sexy,“ dodá její kamarádka.

„Ta jeho tetování,“ povzdechne si druhá.

Tak asi všechny už někdy viděly Fitzova tetování? Teď nenávidím i ty její kamarádky.

„Tak strašně sexy,“ poví Nora a předstírá, že se ovívá.

Nejradši bych po ní něco hodila, protože mě štve, jak nadužívá a zdůrazňuje slovo tak.

„Zítra spolu jdeme na drink.“

Plameny nenávisti v mém nitru okamžitě zchladí kýbl mrazivé reality.

On ji pozval na rande?

„Panebože, fakt konečně jdete na rande?“ Jedna její kamarádka nadšeně tleskne.

„Ano! Tak moc se těším.“

Dobře. Fitz ji pozval na rande. Je hezká, má skvělý styl. Proč by si s ní nemohl vyrazit na schůzku?

A proč by mi mělo vadit, když to udělá?

Protože...

Protože, no, protože je to očividně mrcha. Nechci, aby Fitz chodil s mrchou.

Není to mrcha. To z tebe akorát mluví žárlivost.

Ne, dohaduju se tvrdohlavě sama se sebou. Párkrát se na mě cestou ke svým kamarádkám hnusně podívala. Nezdálo se mi to. Přece jenom v ní kus mrchy bude.

A teď je dost velký kus mrchy v tobě.

„Dej pokoj,“ nařídím si.

O několik míst vedle se ke mně otočí kluk s delšími tmavými vlasy. Povytáhne husté obočí.

Přátelsky mu zamávám. „Mě si nevšímej. Jen jsem se rozhodla, že tu budu za bláznivku, co si při hodině povídá sama se sebou.“

Zasměje se. „Jasně.“

Nora se ke mně otočí, přimhouří oči a zase se odvrátí.

Nesnáším ji.

Jsi magor.

„Copak jsme se už neshodli, že jsem cvok?“ vyhrknu nahlas, ačkoli hlavně kvůli tomu spolužákovi o pár míst vedle mě.

Vlasatec se na mě znovu zadívá. „Páni. Ty sis nedělala srandu.“

Zakřením se. „Už s tím končím. Slibuju.“

Přede mnou zatím holky zpovídají svoji kamarádku Noru, chtějí znát všechny detaily o jejím nadcházejícím rande.

„Jenom drink?“

„Jenom drink,“ potvrdí jim to. „Fakt si myslíte, že bych po Osmichodovém Ethanovi šla na první rande na večeři?“

Holky se rozesmějou. „Panebože! Na toho jsem úplně zapomněla!“

Přestanu je vnímat, když začnou vzpomínat na to, jak Nora musela protrpět drahou čtyřhodinovou večeří, přestože by z ní nejradši zdrhla ještě před prvním chodem. Je to zábavná historka, ale na to, abych ji poslouchala, mám co dělat, abych ovládla svoji nechtěnou žárlivost. Fitz si může chodit, s kým se mu zachce. Navíc nemám právo žárlit. Tuhle jsem se v noci tulila k Hunterovi. Pravda, nedělali jsme nic jiného, než že jsme vedle sebe leželi, ale bylo fajn se tisknout k horkému mužskému tělu. A kdyby na mě Hunter něco zkusil, upřímně řečeno si sama nejsem jistá, jestli bych mu to neoplatila.

Dveře v dolní části přednáškové místnosti se otevřou a přeruší tak moje myšlenky. Dovnitř vejde muž, který nepotřebuje představovat, přesto dorazí k řečnickému pultu a pozdraví nás, jako by nikdo z nás nikdy nedržel v ruce módní magazín.

„Dobré ráno! Jsem Erik Laurie a moc mě to mrzí, ale následující čtyři měsíce budete muset přetrpět moji nesnesitelnou maličkost.“

Sálem se roznese smích.

„Dělám si legraci,“ dodá pobaveně. „Jsem k pomilování.“

Usměju se spolu se všemi přítomnými. Dává najevo, že bude fajn a zábavný profesor. To se mi líbí. Vypadá mladší než na fotkách. Možná proto, že na nich obvykle mívá hustý černý plnovous, a dneska je oholený dohladka, takže dává na odiv svoji skoro chlapeckou tvář.

Vím, že mu je přes třicet. A má tak dokonalý styl, až se mi chce hlasitě zavrňt. Jeho oblečení je značky Marc Jacobs – ten retro blejzr znám z Marcovy podzimní kolekce. A boty... asi Tom Ford. Musela bych je vidět zblízka, abych si tím byla jistá.

„Vítejte na historii odívání, dámy a pánové.“

Hlas má tak jemný a sametový, až se z něj všechny holky v sálu mění v živoucí smajlíky se srdíčky místo očí. Kdovíproč však na mě takový efekt nemá. Objektivně vzato je Laurie přitažlivý muž, ale něco mi na tom jeho hranatém, symetrickém obličejí nesedí.

Našemu novému profesorovi neujde, jakou pozornost mu jeho studentky věnují. Opře se předloktími o řečnický pult a mrkne na dvě holky v první řadě. Dalších deset minut nám představuje všechno, co zatím dokázal. Nedožívám se nic, co bych už nevěděla.

Na tak relativně mladého muže má za sebou neskutečně úspěšnou kariéru a je zřejmé, že pro to, co dělá, je úplně zanícený. Když skončí s představováním, začne nás seznamovat s tím, co od jeho kurzu můžeme čekat. Probereme globální vliv módy, jak se během let měnila a jak jisté éry a historické události ovlivnily koncept a tvorbu stylů.

Laurie dokáže mluvit tak, že si získá vaši pozornost. Vykládá nám, že místo formální přednášky si s námi chce dneska jen „pokecat“ o tom, proč milujeme módu a kdo nás inspiruje. Začne první a přizná, že jeho idolem byl od malička Ralph Lauren a dalších pět minut na něj pěje úplné ódy.

Poté předá štafetu nám. Vlasatec, který se představí jako Ben, mě překvapí, když se přizná, že miluje Versaceho. Soudě podle jeho bohémského stylu bych ho spíš tipovala na nadšence do Alexandera McQueena. Ben ale pořád dál a dál vykládá o Versacem, až ho náš profesor zastaví a vyzve dalšího dobrovolníka.

Protože mi nevádí mluvit před lidmi, zvednu ruku.

Laurie si mě od pultu změří. „Jak se jmenujete?“

„Summer.“

„Ne, slečno, je zima. Copak jste se nepodívala z okna?“

Nora a její kamarádky se uchechtou. I několik dalších studentů se zasměje. Já naopak protočím panenky. Jasně že musel udělat narážku na to, že moje jméno znamená léto. Laurie se ze široka usměje.

„Slýcháte ten vtip často, co?“ Mávne rukou. „Tak jo. Povězte nám, kdo vás inspiruje.“

Bez váhání odpovím: „Chanel.“

„Ano.“ Souhlasně přikývne. „Gabrielle Bonheur Chanelová. Známa jako Coco Chanel. Víte, jak svoji přezdívku získala, Zimo?“

Ozve se další smích.

Nevím, jak se k tomu profesoru Komediantovi stavět, zvláště když neustále přeskakuje mezi dvěma různými osobnostmi. V jednu chvíli je zdvořilý a sebevědomý, v další je z něj pan „Si tu prohodím pár vtipů, protože jsem jeden z vás!“.

Mate mě to.

„Tu přezdívku získala, když zpívala v kabaretu,“ odpovím. „Chtěla prorazit jako herečka, což se jí nepodařilo, tak se dala na módu.“

„Kde ji čekal obrovský úspěch,“ dodá profesor.

„Je to jeden z důvodů, proč ji tak obdivuju. Když jí původní plán nevyšel, nevzdala to. Vybrala si jinou cestu, uspěla a stala se ikonou. Její značka existuje už skoro sto let. Přežila druhou světovou válku –“

„Jo, protože kolaborovala s náckama,“ ozve se Nora jízlivě.

Sevru ruce v pěst a přitisknu si je ke stehům. To jako myslí vážně? Skočí mi do řeči jenom proto, aby urazila módní legendu?

„A vy jste?“ zeptá se Laurie.

„Nora Ridgewayová.“ Pokrčí rameny. „Je obecně známé, že se Chanel pohybovala na hraně. Nedávno odtajněné dokumenty naznačují, že se v době války účastnila naprosto opovržených akcí.“

Náš profesor s ní souhlasí. „Ano, o tom se spekuluje. A když se po válce vrátila do světa módy, hodně lidí ji kvůli těmto domněnkám nenávidělo. A přesto její značka přežila.“ Nakloní hlavu na stranu. „Čím myslíte, že to je, Summer?“

„Protože... to byla...“ Zamyšleně se kousnu do rtu. „Protože sama byla ztělesněním módy a průkopnicí odívání. Vždyť právě ona přišla se slavnými malými černými. Lidé jí vyčítali, že je příliš konzervativní, ale upřímně řečeno podle mě to odvětví pozvedla. Ukázala světu, že móda není jenom o tom, že si na večeri oblečete pěkné šaty nebo na míru šitý oblek. Dala najevo, že móda je styl života.“ Odmlčím se a zapátrám v paměti. „V jednom slavném citátu se vyjadřuje o tom, že móda je všude kolem nás. ‚Móda je na obloze, na ulici, souvisí s tím, jak žijeme a co děláme.‘ A přesně tuhle filozofii vyznávám i já.“

Profesor přikývne. Stejně jako spousta mých spolužáků. Nora se na mě nicméně zamračí přes rameno a poté se ztuhle otočí dopředu.

To je fuk. Je mi jedno, jestli se jí nelíbím. Zkusila ze mě udělat blázna kvůli tomu, že si cením Coco Chanel, a nevyšlo jí to. Má to blbý, holka.

„To jste řekla moc dobře,“ poví mi Laurie, než znovu přeletí pohledem po místnosti. „Někdo další? Chci vědět, kdo vás inspiruje.“

Čas letí a přednáška skončí. Nemám z toho radost. Těhle chvíle jsem se děsila a teď o to víc, když vím, že jsem na Erika Laurieho udělala dojem. Nechci si to u něj pokazit, až mu povím, že mám problémy s učením.

Cestou uličkou zaslechnu, jak Nora říká svojí kamarádce: „Doženu tě venku. Chci mu říct, že ho moc obdivuju.“

Paráda. Když teď za ním půjdu, Nora si bude myslet, že ji chci předběhnout.

„Summer,“ ozve se Laurie od pultu. „Na slovíčko?“

Dobře. Teď to aspoň nevypadá, že bych kontakt iniciovala já.

I když takhle je to asi horší.

Nora se zastaví. V zádech mě jako žhavé uhlíky pálí její pohled, zatímco scházím ze schodů.

„Rád vás konečně poznávám.“ S úsměvem ke mně napřáhne ruku.

Potřesu si s ním. „Taky vás ráda poznávám, pane profesore Laurie.“

„Říkejte mi Eriku.“

„No, hm. Na to je asi moc brzo. Připadá mi divné oslovovat profesory křestními jmény.“

Uchechtně se. „Dobrá. Co třeba pane L, dokud pro vás nebude příjemnější Erik?“ Mrkne na mě. Hlas má skoro koketní, ale začínám si myslet, že je prostě jenom takhle přátelský. Viděla jsem ho, jak během přednášky pomrkával po holkách.

„Tak dobrá, pane L.“ Zaváhám a v duchu se připravím na následující, mnohem nepříjemnější část. „Nevím, jestli jste už mluvil s panem Richmondem. Letos je to můj studijní poradce.“

„Ano, mluvil jsem s ním. Můžete být klidná, pověděl mi o vašich problémech s učením. Chci si s vámi potom sednout a probrat to. Vyřešíme to u mě v kanceláři v konzultačních hodinách.“ Na chvíli se na mě zadívá. „Udělal jste na mě dojem. Jste pohotová a umíte mluvit.“

„S psaním je to mnohem horší.“

„To se dá říct o spoustě lidí. Vždycky existuje řešení. Jak jsem řekl, probereme to v konzultačních hodinách. Věřím ale, že pro vás něco vymyslíme. Možná bych vám mohl snížit počet slov pro polosemestrální práci, nebo bych vás mohl vyzkoušet orálně?“

Na rtech se mu při slově orálně usadí úsměv. Víím, že má na mysli ústní prezentaci, ale ten jeho úsměv spolu se slovem, které použil, na mě působí dost nepříjemně. Buď balancuje na nebezpečné hranici mezi postavením profesora a studentky, nebo je jenom přehnaně přátelský. Snad to je ten druhý případ.

„Podívejte se na web katedry, měly by tam být napsané časy, kdy budu k dispozici, ale myslím, že čím dřív si na to sedneme a vyřešíme to, tím líp.“

„Souhlasím.“

Natáhne se a stiskne mi ruku. „A, prosím, dál mluve v hodinách jako dneska. Cením si studentů, kteří toto téma milují stejně vášnivě jako já.“

Znovu významně mrkne.

Nebo možná nemrká významně, ale prostě takhle mrká normálně? Je možné, že by mrkal očima jednotlivě? Netuším a nebudu to zjišťovat. Nora mě pořád propaluje pohledem. A Laurie mi stále drží ruku.

Rozpačitě mu ruku ze sevření vyvléknu. „Vynasnažím se. A doma se podívám, kdy máte konzultační hodiny. Díky, pane profesore – teda myslím pane L.“

„To je lepší.“

Zase znovu významně mrkne. Nebo mrkne normálně? Kdo to má sakra vědět.

K východu v podstatě běžím a Nořina rozzuřeného pohledu si nevšímám.

Venku je zima. Zachvěju se a navleču na sebe teplé zimní oblečení. Nechtěla jsem to dělat před Lauriem v přednáškovém sálu. Ten muž je ve světě módy živoucí legendou a je docela milý, ale mám z něj nepříjemný pocit.

Uch. Já nevím. Možná si to jenom představuju.

Protože tohle byla dneska moje jediná přednáška, jsem volná jako pták, a tak napíšu Brenně, jestli je ve škole. Hned mi odpoví:

Brenna: Jsem v knihovně.

Summer: Právě mi skončila hodina. Chceš zajít na oběd do bistra?

Brenna: Joooo. Přijdeš za mnou?

Summer: Jsem tam za 10 min.

Summer: Připrav se na diskuzi o MH, jinak tě nepustím do auta!

Tentokrát tak rychle neodpoví. Fakt šok. Včera jsem jí několikrát napsala, prosila jsem ji, aby mi řekla, co přesně se mezi ní a Hollisem přihodilo, ale nechtěla o tom mluvit.

Brenna: MH?

To jako fakt? Vážně bude hrát blbou?

Summer: Mike Hollis. Jinak známý jako můj spolubydla. Chci od tebe dneska všechny detaily, jinak naše přátelství končí.

Brenna: Budeš mi chybět.

Summer: Myslíš, že blafuju? Přestala jsem se bavit s lidma za to, že mě neoznačili v příspěvcích na Instáči. Já se s nikým nepáfu, Bí.

Brenna: Nevěřím ti.

Summer: No taaaaak. Prosím! Už to dál nesnesu. Potřebuju vědět 1) velikost jeho penisu, 2)

CO SIS TO SAKRA MYSLELA

Nastane další dlouhá pauza, než odpoví:

Brenna: Dobře, vyhrálas.

Navzdory svým výhrůžkám nenutím Brennu cestou do Hastingsu mluvit o Hollisovi. Místo toho probíráme přednášky a přiznám se jí, že mi na novém profesorovi něco nesedí.

„Mám z něj takový oslizlý pocit,“ povím jí, zatímco hledám místo na parkování.

„Jak se jmenuje?“

„Erik Laurie.“

„Nikdy jsem o něm neslyšela.“

Taky k tomu nikdy neměla důvod, pokud se tedy do detailu nezajímá o svět módy, což vím, že nezajímá. Ve zkratce jí ho představím a pak jí popíšu to jeho chronické mrkání.

„Možná nechápe, co to znamená?“ zamyslí se. „Třeba je pro něj mrkání jinou formou úsměvu. Jako že když mu složíš kompliment, on řekne: Díky! Mrk. A když ho lidi pozdraví, on odpoví: Rád vás poznávám! Mrk.“

Kousnu se do rtu, abych se nerozesmála. „Děláš si ze mě srandu?“

„Jasně že dělám. Nikdo není takhle pitomej. Mrkání je znak flirtování. To ví každý.“

„On se mnou flirtoval?“

„Nejspíš.“ Protočí panenky. „A jestli mi tu budeš tvrdit, že tohle je poprvé, co s tebou profesor flirtoval, nebudu ti věřit.“

„Ne, už se mi to stalo,“ přiznám. „Jen jsem to nečekala zrovna od něj. Je v módní branži uznávaný.“

Kabinou auta se ozve její hlasité odfrknutí. „Jasně. Protože uznávání muži nemůžou být kreténí. Mám ti připomenout, co se právě teď děje v Hollywoodu?“

„Ne, do toho bych nezabředávala.“ Najdu místo a nacpu do něj svoje audi.

O pět minut později už sedíme naproti sobě na červených vinylových sedačkách retro bistra. Brenna si objedná černou kávu, já mátový čaj s citronem. Dobře to vystihuje naše přátelství. Já jsem na světlé barvy a nenápadný make-up, zatímco Brenna má v oblíbě kouřové stíny a černé oblečení. Co se týče našich osobností, já jsem spíš bezstarostná, ona drsnější, ale obě jsme trochu padlé na hlavu. Navěky nej kámošky.

„Tak jo, dala jsem od toho pokoj dost dlouho,“ oznámím poté, co si od nás servírka převezme objednávky. „Připravená?“

Sevře hrneček s kávou v dlaních. „Do mě.“

Celý den přehrada jménem Brenna zadržovala vzrůstající hladinu mojí zvědavosti. Teď, když tahle přehrada povolila, už záplavě nic nebrání.

„Umí líbat? Jak to vypadá s jeho penisem? Udělal ti to pusou? Vyspala ses s ním? Proč jsi to udělala? Je v posteli otravný? Lituješ toho? Je to –“

„Panebože!“ vykřikne Brenna. „Na nic z toho odpovídat nebudu.“

Před sirénou se mi podaří dostat ze sebe ještě jednu otázku. „Máš teď přítele?“

„Ne, ale mám bývalou nejlepší kamarádku,“ opáčí sladce.

Její odpověď ignoruju. „Když už je řeč o tvém příteli, dneska ráno vlezl do koupelny, když jsem se sprchovala.“

To ji na okamžik rozptýlí od plánování vraždy, kterou si na mě v duchu chystala. „Cože?“

„Hollis dneska vlezl do koupelny, když jsem se sprchovala.“

Celá ožije. „Super. Tak už tě nemusím potrestat za to, že o něm mluvíš jako o mém příteli. Vesmír to udělal za mě.“

„Byl to strašný trapas.“ Povím jí o všem, co se dneska ráno přihodilo, a nezatajím ani velké finále: to, že ze mě před třemi vysokoškoláky v boxerkách spadl ručník.

Našpulí rty. „Právě jsi popsala úvodní scénu pornofilmu, takže předpokládám, že jsi ho pak všem vyhonila?“

„Ale kušuj. Dopadlo to tak, že mi Fitz slíbil, že ten zámek opraví. Bylo to od něj milé,“ přinutím se dodat.

„Vidíš? Říkala jsem ti, že je fajn kluk.“

„Určitě? Protože jsem ho potom viděla před školou, a ani mě nepozdravil. Jenom se na mě podíval a pak mě totálně zazdil.“

„Možná tě neviděl.“

„Potřebuješ k ušnímu? Právě jsem řekla, že se na mě podíval.“

Povzdechne si. „On ale opravdu není tak špatný, jak si myslíš, Summer.“ Pro sebe si zamumlá:

„To Hollis...“

Nadskočím jako zajdalen. Teda pokud zajdalen skáče. A kdybych tušila, co to zajdalen je.  
„Jestli je Hollis tak hrozný, proč ses s ním vyspala?“

„Protože jsem byla namol. A nespali jsme spolu.“

„Pokud si dobře vzpomínám, ráno jsi na sobě neměla kalhoty.“

„Nevím, jestli jste se to v hodinách sexuální výchovy učili, ale je možný s někým vlízt nahatá do postele a nevyspat se s ním.“ Slituje se nade mnou a dodá: „Umí ale dost dobře líbat.“

„Zablbneš si s ním ještě někdy?“

„Ani náhodou.“

Přinesou nám jídlo a Brenna si ze svého sendviče superrychle uhryzne velké sousto. Mám takové podezření, že to udělala, aby nemusela mluvit.

Přehrabuju se vidličkou v salátu Caesar a chuť k jídlu mě skoro opustí, když si vzpomenu, co ještě se dneska přihodilo. „Jedna holka, se kterou chodím na historii odívání, pozvala Fitze na rande.“

Brenna se s plnou pusou zeptá: „Fakt? Která?“

„Nějaká Nora. Má růžové vlasy.“ Trochu si uzobnu salátu. „A on souhlasil.“

„Jak to víš?“

„Protože jsem ji slyšela, jak to říká svým kamarádkám.“

„Dobře.“ Brenna polkne a odloží sendvič na talíř. „Nejsem si tak úplně jistá, jak na to mám správně odpovědět. Mám být ráda, že si Fitz vrzne, nebo se naštvat, protože k němu pořád něco cítíš?“

„Já k němu nic necítím,“ namítnu okamžitě.

„Protestuješ nějak hlasitě.“

Propálím ji pohledem. „Jasně že protestuju. Kluk, který o mně prohlásí, že jsem povrchní, mě nemůže přitahovat.“

„Hmmm. Takže tvrdíš, že kdyby se tu teď objevil a řekl: ‚Hele, Summer, chci tě vzít na rande a možná ti potom i ukázat penis,‘ tak bys ho odmítla?“

„Na sto procent.“

„Kecy.“

„Fitz si může chodit, s kým bude chtít. U mě si šanci podělal.“

„Kecy.“

„Opravdu.“

„Kecy.“

Podrážděně zavrčím. „Jsi jak malá.“

„Jasně. Já jsem jak malá. Prostě už přiznej, že se ti pořád líbí.“

„Dobře, ale jenom když ty přiznáš, že se ti to s Hollisem líbilo,“ vyzvu ji.

Jsme na mrtvém bodě.

Brenna nakonec pokrčí rameny a vrátí se ke svému sendviči. Já se v salátu jen rýpu. Chuť k jídlu mě už definitivně přešla, protože to, že si Fitz vyjde na rande s jinou holkou, mi vadí víc, než jsem sama tušila.

Na střední jsem byla roztleskávačkou, kapitánkou tanečního družstva a spolukapitánkou dívčího plaveckého týmu. Díky tomu jsem trávila hodně času nejen se sexy fotbalisty, ale taky se sexy plavci. S kluky s vypracovanými svaly a elegantními, aerodynamickými těly. Proto se mnou příštího dne nic nedělá, že sedím na gauči vedle všude oholeného Mikea Hollise.

Holou paži má položenou na polštáři mezi námi a na holých nohách, které si natáhl na konferenční stůl, nemá ani chloupky, přesto mu to neubírá na mužnosti. Hollis je sice otravný, ale sex appeal má, to mu musím nechat.

A taky – i když mě to trochu děsí, protože netuším, co to o mně vypovídá – toho máme společného víc, než jsem tušila. Za poslední hodinu jsem zjistila, že má raději čaj než kávu, nestydí se říct, že se mu moc líbí sólové album Harryho Stylese, a filmem Titanic je stejně posedlý jako já. Právě na tenhle film se teď díváme na jedné televizní stanici, kterou si kluci předplatili. Jsme už v půlce a ve filmu se blíží ty nejpíctější a nejničivější okamžiky.

„Možná bysme to měli vypnout, než to tam všechno půjde ke dnu,“ varuje mě a pak se uchechtne vlastnímu vtipu. „Ke dnu, chápeš? Jako loď.“

„Ano, Mikeu, chápu to.“ Natáhnu si nohy v ponožkách na stůl a pravou nohou dloubnu do jeho levé. „A nemůžeme to vypnout. Ten závěr je nejlepší.“

„Ale běž, kotě. Dneska nechci brečet.“

V hrdle mě zalechtá smích. Jeho vážný výraz mi navíc prozradí, že vůbec nevtipkuje. „Která část tě vždycky nejvíc dostane? Máma, co čte svým dětem? Nebo ti staří manželé na posteli?“

„Obojí. A nechtěj, abych začal o Jackově naprosto nesmyslné smrti. Byla totálně zbytečná.“

Souhlasně přikývnu. „Na těch dveřích bylo dost místa pro oba.“

„To máš teda pravdu. To bylo dokonce i dokázaný. Vůbec nemusel umřít.“

Když mi zazvoní telefon, odtrhnu pohled od nádherného obličeje mladého Leonarda DiCapria.

Ačkoli teď je snad ještě hezčí než tehdy. Ten chlap vůbec nestárne.

Přečtu si textovku od Huntera, který šel dnes s několika kluky z týmu ven. Zůstala jsem doma, protože měla přijít Brenna. Mám takový pocit, že právě ona je jediný důvod, proč tu zůstal i Hollis. Na poslední chvíli to však zrušila, a tak jsme tu s Hollisem sami.

Fitz taky není doma. Usilovně se snažím nemyslet na to, proč tomu tak je.

„Hunter chce vědět, jestli ti má přinést kuřecí křidýlka,“ povím Hollisovi.

„To se fakt ptá?“

„Takže ano?“

„Co myslíš?“

„Že ano,“ povím mu podrážděně, „ale chci si být jistá.“

„Ta jeho otázka je tak pitomá, že na ni ani nebudu odpovídat.“

Přisahám, že toho kluka jednou zabiju. Napíšu Hunterovi, ať ta křidýlka přinese, a pak pošlu další zprávu Brenně.

Summer: Protože ses na mě vybodla, sedím tu teď s tvým klukem a je neskutečně otravný.

Brenna: Fakt jsem to nechtěla zrušit, GB. Zapomněla jsem na studijní skupinu.

Chvilí mi trvá, než pochopím, že to „GB“ znamená Greenwichská Barbie. Odpovím jí s pobaveným úsměvem.

Summer: V pohodě. Dělá si srandu. Ale to, že je otravný, myslím vážně. Protože je.

Brenna: To teda je. A není to můj kluk.

Ke zprávě připojí smajlíka se vztyčeným prostředníkem. Abych ji vytrestala, otočím se k Hollisovi a povím mu: „Brenna tě zdraví.“

Modré oči se mu rozzáří. „Vážně? Řekni jí, ať už mi na sebe dá číslo. Přestává mě bavit o něj furt prosit.“ Zarazí se a upře pohled na mobil v mojí ruce. „Nebo ještě líp, co kdybys mi ho dala, ať jí můžu rovnou napsat?“

Panebože. Ona mu ani nechce dát svoje drahocenné telefonní číslo? Chudák kluk. Nejradši bych se rozesmála, ale asi bych se ho tím dotkla.

„Promiň, brouku,“ omluvím se. „To nejde. Je to proti holčičím pravidlům.“

Sice se zatváří zklamaně, ale přesto se ke mně nakloní a rozvážně mě poplácá po rameni. „To chápu. Všichni musíme dodržovat pravidla.“ Znovu se soustředí na film. „Sakra, Kate Winsletová je s tou sekerou fakt sexy.“

Zachechtám se. Díváme se, jak se Kate snaží po kolena ve vodě zachránit spoutaného Lea.

„Vidíš? Bohaté holky taky můžou být drsňačky,“ povím Hollisovi.

„Jestli se nabízíš, že mi zkusíš rozštípnout pouta sekerou, tak zdvořile odmítám. Tvoji mušce fakt nevěřím.“

„Ne? Co říkáš téhle mušce?“ Rychlostí blesku popadnu z plechovky ořechů, kterou si předáváme, jeden burák a hodím ho po něm.

Zasáhne ho do čela a odrazí se, až to doslova cinkne.

Ohnu se v pase a neovladatelně se rozesměju. „Proč... to... vydalo... takový... zvuk?“ zasípám, snažím se popadnout dech. Směju se, až mě rozbolí břicho. „Mikeu! To máš v čele kovovou desku?“

Hollis to nechápe stejně jako já. „Hele, vůbec o tom nevím. Ale asi zavolám mámě a zeptám se.“

Ještě pořád se řehtám, když zaskřípou vchodové dveře. Předpokládám, že se vrací Hunter s kyblíkem kuřecích křidýlek, ale ve dveřích se objeví Fitz. Smích mě okamžitě opustí.

Dneska měl rande s Norou Ridgewayovou. Hollis si ho kvůli tomu dobíral, když Fitz sešel před odchodem do přízemí a na sobě měl pěkné džíný a světle modrou košili.

Jo, a byl bez vousů.

Přesně tak. Oholil se kvůli ní. A na rozdíl od profesora Laurieho, který bez vousů vypadá, jako kdyby ho teprve čekala puberta, Fitz je muž s vousy i bez nich. Spíš mu s hladce oholenými tvářemi ještě víc vyniknou jeho mužné rysy – tvrdá čelist, sexy ústa, brada s dolíčkem. Málem jsem omdlela touhou, když jsem si předtím uvědomila, že má na bradě dolík.

„Ahoj. Co je tu tak vtipného?“ zeptá se chraplavě a zatěká pohledem mezi mnou a Hollisem.

„Mám kovovou hlavu,“ odpoví Hollis. „Jak to šlo na rande?“

Není ani půl jedenácté. Uvažuji, jestli je jeho brzký návrat dobré znamení, ale Fitz moji naději pohřbí: „Dost dobře.“

Slíbila jsem si, že se na to jeho pitomé rande ani jedenkrát nezeptám.

Moje pusa mě však odmítá poslechnout.

„Docela mě překvapilo, žeš šel na rande s holkou, která studuje módu,“ vyhrknu.

Pokrčí rameny a opře se o zárubně. „Taky studuje vizuální umění. Její hlavní zaměření je abstraktní malba.“

Jak jinak. Nora působí jako ten typ holky, co chrstne na plátno plechovku černé a růžové barvy a pak bude tvrdit, že to její „dílo“ představuje anarchii a/nebo nerovné postavení žen.

„Aha. Tak to jste asi celou dobu diskutovali o Monetovi a Dalím, co?“ Myslím to jako vtip, ale vyzní to příliš útočně.

I Fitz to vycítí. Přimhouří oči. „Jo, mluvili jsme o umění. Máš s tím snad problém?“

„Jasně že ne. Proč bych měla?“

„Nevím. Proč jo?“

„Právě jsem řekla, že nemám.“ Zatnu zuby a popadnu láhev vody. Čelist mám tak napjatou, že skoro nedokážu polknout, ale nakonec se mi to podaří. „Jsem moc ráda, že máte společné zájmy. Představ si, jak bys asi trpěl, kdyby celý večer plácala o Kardashianových.“ Zašroubuju víčko láhve a dodám: „Ne že by bylo na Kardashianových něco špatného.“ Kim a celou tu jejich bandu obdivuju. Abych byla upřímná, jsou to podle mě hodně chytré podnikatelky.

„Já Kardashiany miluju,“ ozve se Hollis.

„Ani slovo o jejich zadcích,“ varuju ho.

„Líbí se mi ta jejich reality show,“ ujistí mě. „Je vtipná.“

„Lháři. Nedíváš se na to.“

„Na to řeknu jediný: bible.“

Zalapám po dechu. Slovo bible používají Kardashianovi často, takže Hollis nekecá. Fakt se na to dívá. „Panebože. Dobře. Tak to spolu později probereme novou řadu.“ Fitzovi povím:

„Vypadá to, že jste se dobře bavili. Všechno to povídání o umění. Fakt intelektuální.“

Opře se jednou rukou o zárubně. „Máš nějaký dobrý důvod, proč se chováš jako čubka?“

Cože?

„A sakra,“ zamumlá Hollis.

Zůstanu na Fitze zírat. Ruka s láhví vody se mi roztřese. Fakt o mně právě řekl, že jsem čubka? Ještě nikdy jsem od něj to slovo neslyšela. A to ho míří na mě? Nitro se mi sevře vzteky a bolestí, až se mi skoro zvedne žaludek.

Vzteky vyhraje.

Třísknu láhví o stůl, vstanu a vyrazím k němu. „Nemůžu uvěřit, žeš to fakt řekl.“

„Vážně? Takže ty si tu můžeš sedět a pronášet ty své jízlivé poznámky, ale já se proti tomu nesmím ozvat?“

„Lidi,“ vloží se do toho Hollis.

„Nebyla jsem jízlivá,“ vyštěknu.

„Vysmívala ses Noře,“ odsekne. „To je podle mě jízlivost. A není to poprvý, kdy ses ke mně chovala takhle hnusně, Summer. Opravdu si myslíš, že jsem si toho nevšiml?“

„Čeho sis nevšiml? Že nemám na tvoji společnost chuť?“ Dám si ruce v bok. „Nijak se tím netajím.“

„Přesně tak. Naprosto otevřeně se chováš jako čubka.“

„Neříkej mi, že jsem čubka!“

„Tak se tak přestaň chovat!“

„Lidi,“ krotí nás Hollis.

„Proč na mě pořád jenom řveš?“ zavrčím na Fitze. „Na nikoho jiného nikdy takhle nekřičíš.“



„Protože nikdo jiný mě takhle nepřivádí k šílenství.“ Vztekla se oběma rukama popadne za hlavu. „Nejdřív se na mě na silvestra celá usmíváš a objímáš mě, a teď –“

„O silvestru se bavit nehodlám,“ přeruším ho. „Ne potom, co jsi –“ Zarazím se. Svraští čelo. „Potom, co jsem co?“

„Co on co?“ zeptá se Hollis zvědavě.

„Právě jsem ti řekla, že se o tom nebudu bavit.“

„O čem se nebudeš bavit?“ chce vědět Fitz. „Furt nechápu, o čem to mluvíš. Co jsem podle tebe udělal?“

Pevně stisknu rty.

Pátravě se na mě zadívá. A potom se mu v očích objeví odhodlaný lesk. A kruci. Ten pohled znám.

„Víš co? Probereme to teď hned.“ Zlověstně ke mně vykročí. „Omluv nás, Mikeu.“

„Ale no tak! Začínalo to být zajímavý.“

Zvednu ruce, když ke mně Fitz dojde. „Ani se neopovažuj,“ varuju ho. „Ani se sakra –“

Přehodí si mě přes rameno, ještě než stihnu větu dokončit.

To snad není možný!

„Proč mi to zas děláš?“ ječím.

Moje námitky mi nejsou k ničemu, protože Fitz mě už nese po schodech nahoru.

## 14. kapitola

*Fitz*

Nebudu vám lhát. Držet v náruči našťvanou a zmítající se Summer je trošičku rajcovní.

Tak jo, fajn. Stojí mi.

Na svoji obranu musím říct, že jsem do týhle hádky nešel se stožárem v kalhotách. Fakt jsem na ni byl nasranej. Pořád jsem. Jenže teď jsem ještě navíc vzrušeněj.

Se mi divte.

„Postav. Mě. Na zem!“ vrčí Summer. Každé to slovo vysílá do mýho ptáka záblesk touhy.

Něco je se mnou hodně špatně. Právě jsem strávil tři hodiny s holkou, která se kvůli mně hodila do gala, pomrkávala po mně, dotýkala se mojí ruky. Zbývalo jenom, aby držela ceduli s nápisem OJEDĚ MĚ, COLINE!

A pták v kalhotách sebou ani neškubl.

A teď jsem tu se Summer, která má na sobě pytlovitý kalhoty a triko s dlouhým rukávem a nadává mi, a můj pták je připraveněj do akce.

„Říkal jsi, že se chovám jako čubka?“ prohlásí výhrůžně. „Tak čum teď!“

A udělá mi totéž, co na mě zkusila už jednou: štípne mě do zadku.

Jenže ta bolest mě akorát vzruší ještě víc. Kopnutím rozrazím dveře jejího pokoje. „Už ti někdy někdo řekl, že seš fakt spratek?“

Sotva ji postavím na zem, pokusí se mě praštit.

V hrdle mi zabublá smích. Bez problémů její ránu vykryju, než mě stihne zasáhnout na solar.

„Přestaň,“ nařídím jí.

„Proč? Protože jsem spratek? Jo, a čubka k tomu, co? A královna dramatu... a holka ze sesterstva... co ještě...“ Tváře jí zrudnou, vypadá to, že studem. „Jo, už vím. Jsem povrchní. Tohle si o mně myslíš, že? Že nic neberu vážně?“

Žaludek se mi sevře.

Ani mýmu péru se moc dobře nedaří – stačí jeden pohled na Summerin raněný výraz a můj tvrdák se dekuje.

Prsty, které předtím pevně zatínala, pomalu uvolní. Když si všimne mého výrazu, hořce se zasměje. „Slyšela jsem všechno, co jsi ten večer říkal u baru Garrettovi.“

Do prdele. Celým tělem mi projede pocit viny, než se spolu s vírem studu usadí v mojí hrudi.

„Summer,“ začnu. A skončím.

„Každé slovo,“ poví mi tiše. „Slyšela jsem každé slovo, které jsi řekl, a nebylo to hezký.“

Připadám si jak hajzl.

Většinu života jsem se snažil nechovat se vůči lidem krutě. Nemluvit o nich špatně – ani do očí, ani za jejich zády. Od dětství jsem viděl, jak se moji rodiče chovají jeden k druhému. Pořád na sebe kydali špínu. Tvůj otec je odporný parchant, Coline. Tvoje matka je ulhaná svině, synku. Během let se zklidnili, ale trvalo jim to. Jedovaté prostředí, který vytvořili, si vybralo svoji daň a ukázalo mi, jak ničivá můžou slova být. A že jakmile ta slova řeknete, už nikdy je nemůžete vzít zpátky.

„Summer,“ zkusím to znovu a zase se odmlčím.

Nevím, jak jí to mám vysvětlit, aniž bych jí prozradil, jak moc jsem ji ten večer chtěl. Myslel jsem na její záporné vlastnosti, protože jsem se s ní dobře bavil. Protože mě rozesmála. Vzrušovala mě. Chtěl jsem ji a to mi zatemnilo mozek, tak jsem začal rozebírat všechno, co jsem považoval za vady.

„Mrzí mě, že jsi to slyšela,“ vyrazím ze sebe nakonec.

A okamžitě vím, že jsem udělal chybu. Summer se posadí na postel a vzhledne ke mně smutnýma zelenýma očima.

Bože. Ten její výraz. Jako by se mi do srdce zabodl šíp.

„Nejsem povrchní.“ Šeptá tak tiše, až ji sotva slyším. Odkáže si, a když znovu promluví, zní její hlas silněji. „Ano, mám v sobě spoustu energie. Ano, baví mě nakupování a jsem posedlá oblečením. Ano, byla jsem v sesterstvu, a ano, ráda tancuju a bavím se s přáteli.“ Ostře vydechne. „To ale neznamená, že nic neberu vážně, Fitz. A neznamená to, že jsem povrchní. Protože nejsem.“

„Jasně že nejsi.“ Roztřeseně se nadechnu a posadím se vedle ní. „Moc mě to mrzí, Summer. Nechtěl jsem ti ublížit.“

„Víš, co mě nejvíc ranilo? Že jsi prostě předpokládal, že mě nezajímá nic jiného než večírky a nakupování. Jsem oddaná kamarádka. Jsem dobrá dcera a dobrá sestra. A ty jsi v mojí přítomnosti strávil kolik? Hodinu a půl? A už si myslíš, že o mně všechno víš?“

Hrdlo se mi sevře pocitem viny. Snažím se ho polknout, ale akorát zhoustne ještě víc, jako když se na chodník vylije vrstva asfaltu. Má pravdu. Přestože jsem na všechny ty její chyby myslel jenom proto, aby mě to k ní tolik netáhlo, nezmění to fakt, že měnapadly.

Opravdu jsem předpokládal, že je to párty holka a nic víc, a teď se za sebe stydím.

„Omlouvám se,“ řeknu chraplavě. „Nic z toho, co jsem řekl, není pravda. Nezasloužila sis to. A taky se omlouvám za to, co jsem o tobě řekl dole. Sice ses chovala jako čubka, ale teď už chápu proč. Omlouvám se.“

Summer se na dlouho odmlčí. Dělí nás čtvrt metru, ale klidně by mi mohla sedět na klíně, protože přesně takhle vnímám její přítomnost. Horko jejího těla, to, jak se jí prsa zvedají pod trikem, když se nadechne, i tu opojnou vůni, která je čistě její. Husté dlouhé vlasy jí spadají přes rameno, až mě prsty svrbí, jak moc se jich chci dotknout.

„Ten večer jsem se s tebou moc dobře bavila.“ Mluví suše, zklamaně. „Bylo fajn si s tebou povídat. Dobírat si tě, že jsi bručoun.“ Odmlčí se. „Ale bručoun už na tebe nepasuje. Spíš na tebe sedí ‚vůl‘.“

Srdce se mi sevře, protože má pravdu. „Omlouvám se.“ Očividně se na nic jiného ani nezmůžu.

„To je jedno.“ Lhostejně mávne rukou. „To mám za to, že se mi zalíbil někdo, kdo není můj obvyklý typ. Asi... No, asi proto máme každý svůj typ, že? Přitahují tě určití lidé a ty přitahuješ je. Ale nemusel jsi být tak hnusný, Fitzy. Jestli jsi neměl zájem, stačilo mi to říct, místo abys o mně říkal Garrettovi všechny ty věci.“ Znovu sevře ruce v pěst a přitiskne si je ke stehnům.

„Taky to normálně nedělám.“ Můj hlas zní zmučeně. Určitě to taky slyší. „Ale ten večer –“

„Chápu to,“ skočí mi do řeči. „Nechtěl jsi se mnou být.“

Hrdlo mi znovu uzavře stud, až se skoro nedokážu nadechnout.

„Aby bylo jasno, je toho ve mně víc, než si myslíš.“ Hlas se jí zlomí. „Nejsem povrchní.“

Panebože, ta holka mi trhá srdce na kusy. Ještě nikdy v životě jsem se kvůli ničemu necítil takhle hrozně.

„Znám lidi, kteří jen tak posedávají a přemítají o smyslu života, o významech bytí, o vesmíru, a proč je obloha modrá, o čemkoli, co by mohli zpochybnit. Já taková ale nejsem. Umím jiné věci, jako třeba naslouchat, když mě někdo potřebuje. Jsem...“

Slunce, dokončím za ni mlčky.

Přesně jak naznačuje její jméno, Summer je slunce.

Místo aby dokončila myšlenku, nabere na obrátkách. „A navzdory tomu, co si o mně možná myslíš, umím se bavit i o jiných věcech než o botách a značkovém oblečení. Sice ti nenapišu esej dlouhou pět tisíc slov o van Goghovi a všech těch jeho piditazích štětcem, ale dokážu mluvit o tom, jakou radost přináší světu umění a krása.“ Trochu ztuhle vstane. „No nic. Omlouvám se, že jsem rýpala do tvé nové přítelkyně.“

„Není to moje přítelkyně,“ zamumlám. „Šli jsme spolu na jedno rande.“

„To je fuk. Omlouvám se, že jsem se jí vysmívala. Znám ji jenom z historie odívání a neudělala na mě dobrý první dojem.“

Kousnu se zevnitř do tváře. „A já se omlouvám za ten silvestr. Opravdu. Nic z toho jsem nemyslel vážně.“

Rezignovaně se usměje a ten úsměv mě znovu bodne přímo do srdce. Potom pokrčí rameny a prohlásí: „Ale ano, myslel.“

Když si spolu lidi promluví, obvykle to mezi uvolní napětí.

U Summer a mě to mělo přesně opačný efekt.

V následujících dnech po našem rozhovoru si od sebe udržujeme odstup, chodíme kolem sebe po špičkách a mluvíme, jenom když je to opravdu nezbytné. Není v tom nic zlého, jenom je to mezi námi divný. Mám takový pocit, že si kvůli tomu, co jsem o ní řekl, pořád myslí, že jsem vůl, a já si tak taky připadám.

A jako by to nebylo už tak dost hrozný, začala trávit víc času s Hunterem. Několikrát jsem je přistihl, jak sedí hodně blízko u sebe na gauči. Nic nedělali, ani po sobě nelezli, ale je jasný, že jim je spolu fajn. Hunter s ní flirtuje, kdykoli k tomu má příležitost, a Summer to očividně nijak nevnímá.

Mně ano.

Mně to vadí hodně, a právě proto jsem se v neděli večer po vítězství nad Dartmouthem zavřel u sebe v pokoji, místo abych dole slavil se svými spoluhráči. A včera jsme porazili i Suffolk, takže technicky vzato je to dvojitá oslava.

Nemám ale chuť koukat se, jak Hunter balí Summer. Navíc jsem tak domlácenej, že mě bolí celý tělo.

Zápas s Dartmouthem byl těžký. Hodně nárazů (ne všechny podle pravidel), hodně trestů (ne všechny zasloužené) a jedna rána do rozkroku dartmouthského obránce, z který se mi koule smrskly a stáhly se jak vyděšená želva. Asi nemusím říkat, že jsem utahanej, podrážděnej a všechno mě bolí.

Hudba, která sem doléhá z přízemí, se snaží přehlušit playlist, co mi tu hraje z reproduktorů počítače. Je to taková zvláštní směska bluegrassu a indie rocku, která kdovíproč pasuje k volnému kreslení, kterému se právě věnuju. Občas, když mám tvůrčí blok, si lehnu na záda, na klín si položím skicák a do ruky popadnu tužku. Zavřu oči, zhluboka a pomalu dýchám a nechávám tužku, ať si kreslí, co sama chce.

Na střední mě výtvarkárka jednoho dne vybídla, ať to zkusím. Tvrdila, že když otevřu svoje kreativní stavidla, dokáže to pročistit mysl stejně jako meditace. Měla pravdu – kdykoli mám blok, pomůže mi kreslení.

Nevím, jak dlouho tu ležím a kreslím se zavřenýma očima, ale po čase si uvědomím, že tužka už není dost ostrá, zápěstí mě bolí, hudba z přízemí zní tišeji a můj playlist se pustil od začátku. Protřepu zápěstí a posadím se. Zadívám se na skicák a zjistím, že jsem nakreslil Summer.

Ne řiši Sumer. Tu holku.

A ne dívku se zářivým úsměvem. Ne rozesmátou Summer, ani Summer, které zrudnou tváře jak jablka Red Delicious, kdykoli se na mě naštve.

Nakreslil jsem Summer, které se zelené oči leskly bolestí, když zašeptala: „Nejsem povrchní.“

Na papíru má rty nehybné. V mojí mysli se jí však třesou, když se nadechne. Kresba zachytila i slzy, které jí ulpěly na řasách a prozrazují zranitelnost, jež mi trhá srdce. Pevně zaťatá čelist však prozrazuje, že se nevzdá bez boje.

Nadechnu se.

Perfektně se hodí na hrdinku do nové hry, na které pracuju. Posledních několik měsíců jsem si připravoval základy, ale neměl jsem inspiraci pro hlavní ženskou postavu, což mě brzdilo v práci.

Zírám na tu kresbu snad pět minut, než se přinutím skicák zavřít a odložit. Sotva mi mozek přecvakne z uměleckého režimu na režim živé bytosti, uvědomím si, že potřebuju na záchod a že mám hlad jak vlk. Žaludek mi zakručí tak hlasitě, až se divím, že jsem si to neuvědomil dřív.

Jako první zajdu do koupelny a pak do přízemí, abych si našel něco k jídlu. Už na schodišti slyším smích, který se ozývá z obývacího, a potom Hollis zaře: „O tomhle tu mluvím!“ Obvykle, když je Mike Hollis z něčeho nadšený, buď je to ta nejstrašnější věc na světě, nebo je to něco nepředstavitelně parádního. U tohoto kluka nic mezi neexistuje.

Zvědavost mi nedá a vydám se za Mikeovým hlasem, místo abych zamířil do kuchyně. Ve dveřích obývacího mám najednou pocit, jako bych se ocitl zas v osmé třídě. Zůstalo tu pár lidí. Včetně kapitána našeho týmu Natea, který si mne ruce a pobízí tak flašku na stole, aby se zastavila před ním.

Ano, řekl jsem flašku.

Buď mám halucinace, nebo moji vysokoškolští kámoši vážně hrajou flašku. Rozesadili se na podlaze a na pohovkách do kruhu kolem stolu. Podle všeho roztáčela Summer, protože se právě naklání k láhvi a dívá se, jak se točí. A všichni nezadaní kluci v pokoji zírají na ni. A doufají.

Zelená flaška od Heinekena zpomalí a mine Natea a Hollise. Málem se zastaví před Katie, přítelkyní Jesseho Wilkese. Pootočí se ještě o kousek a zastaví se. A ukáže přímo ke dveřím obývacího.

Na mě.

## 15. kapitola

### Summer

A přesně tohle je důvod, proč hry jako flaška a sedm minut v nebi patří maximálně na základku. Protože když je vám třináct, dáte pusu náhodně vybranému klukovi, aniž byste potom čelili následkům.

Když jste dospělí, vždycky to má následky.

Tak například kdybych teď políbila Colina Fitzgeralda? Všichni v tomhle pokoji by viděli, jak strašně toho kluka chci.

„Zatočím znovu,“ vyhrknu. „Fitz ani nehraje.“

Katie, hezká zrzka s pusou širokou jak Julia Robertsová, výhrůžně zakývá prstem. „Na to zapomeň. Právě jsem musela políbit Hollise – před svým klukem!“

„Nebral jsem to jako konkurenci,“ prohodí Jesse. „Je to jenom Hollis.“

„Hele!“ ozve se Mike.

„O to nejde,“ namítne Katie. „Jenom říkám, že musíš políbit toho, na koho ukáže flaška. Bez výjimky.“

Pohled se mi stočí na Fitze. Na sobě má to, čemu říkám Zatraceně rajcovní ohoz – šedé tepláky, které mu visí hoodně nízko na úzkých bocích, a obepnuté bílé tričko, jež mu zdůrazňuje potetované paže. Tenhle kluk. Totální desítka.

Nebo to spíš snížím na devítku. Ubírám mu jeden bod za to, že se tváří, jako by nejradši naskočil do transportéru a nechal se teleportovat na Sibiř.

Z jeho nikterak nadšené reakce se mi naježí srst. To jako fakt? Vážně ho představa, že by mě políbil, tak strašně odpuzuje? Po našem rozhovoru, kdy jsem mu prozradila, že vím, co všechno hnusného o mně řekl, by měl prosit, aby se mě mohl dotknout.

Ten blbec by měl žadonit, aby mě směl políbit.

Fitzy o krok ustoupí. „Já... hm, půjdu si pro něco k jídlu.“

Z opačného konce gauče se ozve Hunter: „Dobrej nápad.“ Zní v pohodě, ale z jeho hlasu zaznívá temnější podtón.

Stejně jako já, ani Hunter nevypadal, že by z té hry byl na větvi, ačkoli si nestěžoval, když před deseti minutami strkal jazyk do krku neskutečně sexy Arielle. Arielle je tu kromě mě jediná nezadaná holka. Katie a Shayla jsou zadané, ale jejich klukům (Jessemu a Pierrovi) podle všeho nevadí, když se o svoje přítelkyně musí v rámci hry na chvíli podělit.

„Ani hnout!“ nařídí Katie, když se Fitz pokusí vycouvat.

Ztuhne na místě.

„Je mi líto, že ti musím kazit plány,“ oznámí mu, „ale Summer tě teď políbí.“

Panebože. Kde je Brenna, když ji člověk potřebuje? Kdyby tu byla, nedovolila by, aby nás Katie a Arielle k téhle pitomé hře přemluvily. Brenna by se jim vysmála do očí a navrhla by místo toho soutěž v pití panáků, ale to by podle mě stejně skončilo spoustou líbání. Akorát by nešlo o líbání, do kterého by nás někdo nutil.

Ale to ne, Brenna měla jiné plány. Mrcha jedna.

„Zatočím ještě jednou,“ trvám na svém. Moc ráda políbím kohokoli jiného, dokonce i Hollise. Nebo některou z holek.

K mému naprostému překvapení se Hollis přidá ke Katie. „Ne, kotě, pravidla jsou pravidla.“ Můj váhavý, nešťastný výraz akorát posílí jeho přesvědčení. „Pomůže vám to.“ Kývne ke dveřím, odkud se na něj Fitz mračí. „Furt se jenom hádáte. Je nejvyšší čas, abyste si dali pusy a vyřešili si to.“

Začíná mě to štít. „No tak, Hollisi.“

„Vidíš! To je ještě lepší,“ ozve se Katie. „Potřebujete pročistit vzduch.“

„Jazykem,“ dodá tmavovlasá Arielle rozhodně.

Nate, kapitán hokejového týmu, si pobaveně odfrkne. Proč krucinál nemůžu políbit jeho? Je vysoký, vypracovaný a má nádherné modré oči.

Než stačím mrknout, Katie mě popadne za ruku. Zůstanu na tu zrzku nevěřicně zírat. Ta holčina má sotva metr padesát, ale vytáhne mě na nohy a postrčí ke dveřím.

„Jsi strašně silná,“ zavrčím na ni. A nejen silná, ale taky malá – jsem skoro o hlavu vyšší než ona, a přesto má ta holka víc páry než já.

Zakřením se. „Já vím.“

Fitz si nás zamyšleně změřil. „Jak moc jste nalitý?“ Povytáhne na svého kapitána obočí. „Odkdy tu hrajeme líbací hry?“

Nate pokrčí rameny a zvedne láhev piva. „Žiješ jenom jednou, ne?“ prohodí.

„Tak jo, děti.“ Katie tleskne. „Dejte si pusu a usmířte se.“

Pobouřeně vyjeknu, když mě znovu strčí do zad. Klopýtnu a praštila bych se nosem do zárubně, kdyby mě nezachytila Fitzova silná paže.

Při jeho doteku projede mým tělem záblesk touhy a dech se mi zadrhne v hrdle, když si všimnu, s jakou něhou mě pozoruje. Vlastně ne. Sice už nemá oči tak tvrdé, ale rozhodně v nich nemá něžný pohled. Víčka má přivřená a zorničky se mu lesknou žářem.

A pak zamrká a místo ohně teď v jeho očích vidím jen podráždění.

„Tak to prostě uděláme, ať už sklapnou,“ zašeptá tak tiše, že ho slyším jenom já. „Jinak nám nedá pokoj.“

Myslí tím Katie a nejspíš má pravdu. Poznala jsem ji teprve dneska, ale do pěti vteřin od představení jsem pochopila, že umí být zatraceně panovačná a umíněná. Nechápejte mě špatně, je s ní legrace. Mám ale takový pocit, že když se s Katie přátelíte, musí mít vždycky ve všem poslední slovo.

„Fajn,“ ustoupím. „Ale na jazyk zapomeň.“

Na rtech se mu mihne náznak úsměvu. „Nic neslibuju.“

Sotva mám čas uvědomit si, co tím myslí, když mě Fitz uchopí za bradu. Jako z dálky uslyším zahvízdání – to bude asi Hollis. A pak už ten zvuk pohltí dunění mého bušícího srdce, když mě Fitz hebcí políbí.

Páni.

Jako páni.

Nečekala jsem, že to bude tak něžné. Před všemi těmi lidmi. Ale je to tak. Palcem mě pohladí po tváři, zatímco pomalu pohybuje rty na mých. Má ty nejhebcí rty, jaké jsem kdy na sobě cítila, a umí je používat. Zachvěju se, když polibek zesílí a rty přitiskne těsně k mým. A pak mi spodní ret olízne špičkou jazyka a já nadskočím, jako bych strčila prst do zástrčky.

Sotva se naše jazyky dotknou, jsem v tom až po uši. Tělo se mi mezi nohama svírá touhou, cítím ji až v řadrech, bradavky mi ztuhnou. Dovolím mu, aby mě majetnický popadl kolem pasu, na ústech mě hřeje jeho horký dech, smysly mi zaplavuje jeho svůdná vůně.

Nedokážu se zastavit – položím mu dlaň na hrud' pevnou jako skála. Druhou rukou ho popadnu za zátylek. Na dlani mě polechtají jemné vlasy. Levý prsní sval se pod mojí dlaní chvěje, cítím, jak mu buší srdce. Uhání mu stejně rychle jako mně.

Když se ode mě pokusí odtáhnout, zachvátí mě bezmoc. Pevně ho popadnu za zátylek a políbím ho ještě silněji. Jazyk se mi proplete s jeho, polknu jeho zastřené vzdechy. Snad je nikdo jiný neslyší.

Protože ten nádherný, zoufalý zvuk patří mně. Jenom mně. Chci si ten svůdný vzdech zapamatovat, abych si ho pak mohla přehrávat pořád dokola, až budu ležet sama v posteli s rukou mezi nohama a budu vzpomínat na tenhle polibek, zatímco se budu laskat.

Sakra. Jsem z toho vzrušená. Nohy se mi třesou. Kalhotky mám vlhké.

Přinutím se odtrhnout od něj rty. Ještě pevnější vůli však potřebuju, abych se na něj nepodívala. Děsím se, jak se asi tváří, proto se raději přes rameno ohlédnu na naše obecnstvo.

Ale cítím ho. Cítím, jak se mi ten rozpálený pohled noří do zad jako rozžhavené cejchovací železo.

Modlím se, aby naši přátelé neprohlédli skrz masku lhostejnosti, kterou jsem si okamžitě nasadila.

„Tak,“ prohodím příliš vesele s přehnaně rozzářeným úsměvem. „Políbili jsme se a usmířili. Kdo je na řadě?“

Něco vám o líbání povím. Některé polibky fungují jako predehra sexu. K některým dojde jenom z nudy. Z některých se vám roztřesou kolena, jiné s vámi neudělají vůbec nic. Co mají ovšem všechny tyhle polibky společné? Jsou to jenom polibky.

Nic z toho není POLIBEK.

Ten, na který nedokážete přestat myslet celé hodiny, a dokonce i dny poté. Ten, kvůli kterému se sem tam dotknete svých rtů s hřejivým pocitem, kdykoli si vzpomenete, jaké bylo cítit jeho rty na svých.

A nemusí to být ani nic velkolepého. Nemusí k němu dojít před Eiffelovou věží při západu slunce s majestátními koňmi za zády a polární září nad hlavou (která se čirou náhodou objevila nad Paříží).

Naposledy jsem POLIBEK zažila za kopou sena na ranči rodiny mojí kamarádky Elizy v Kentucky. Bylo mi šestnáct a zamilovala jsem se do jejího staršího bratra Glenna, který však celé roky chodil s jednou holkou. To léto, když jsem s ním a Elizou vyrazila na ranč jejich babičky, se on a ta jeho přítelkyně konečně (konečně!) rozešli. A Glen si mě konečně (konečně!) všiml.

Políbil mě za řetání koní a smradu hnoje. Ten polibek byl utajený a neobratný, a přesto jsem na něj nikdy nezapomněla. Vrátili jsme se do Connecticutu a dalších sedm měsíců spolu chodili. Dala jsem mu svoje panenství a myslela jsem, že se vezmeme a pořídíme si děti, ale pak se jeho bývalá přítelkyně rozhodla, že ho chce zpátky, vzali se a mají děti.

Přeju mu to. Z dlouhodobého hlediska bych s ním stejně nebyla šťastná. Já a na ranči někde, kde lišky dávají dobrou noc? Ani náhodou.

Od té doby jsem však takový polibek nezažila. Až do včerejška.

Fitz mi dal POLIBEK. Netrval ani minutu, došlo k němu před tuctem svědků při hraní dětinské flašky, ale přesto? Stravoval mi mysl od chvíle, kdy jsem si včera večer lehla do postele, až do okamžiku, kdy jsem dneska ráno otevřela oči. A určitě se mi o něm i zdálo, i když si to nepamatuju.

Taky na to už nesmím myslet. Fitz to udělal jenom proto, aby mu s tím Katie dala pokoj, a zmizel, sotva bylo po všem. Pro mě to byl sice POLIBEK, ale pro něj to byl jenom... polibek. Neskutečně depresivní myšlenka.

Naštěstí mě dneska má co rozptýlit, ačkoli ne všechno z toho je zrovna příjemné. Jako první na pořadu dne je další schůzka s panem Richmondem, který je stejně úsečný a povýšený jako posledně. Žabretén znechuceně ohrne rty, když mu povím, že jsem se na módní přehlídku rozhodla navrhnout řadu plavek.

Falešní Britové očividně neradi plavou.

Po odchodu z jeho kanceláře se nemůžu rozhodnout. Nejradši bych ho už nikdy v životě neviděla a zároveň toužím prozkoumat každíčký detail jeho života, abych zjistila, jestli je ten jeho přízvuk pravý.

Cestou z administrativní budovy napíšu svoje podezření Brenně.

Summer: Přisahám bohu, že to není Brit!

Brenna: Kdo?

Summer: Proděkan a můj studijní poradce. Říkala jsem ti o něm minulý týden.

Brenna: Jasně. OK. Tak to MUSÍME zjistit.

Summer: Že jo? Jak to uděláme?

Brenna: To byl sarkasmus. Snad je to z té textovky vidět. Vždyť jsem slovo MUSÍME napsala velkými písmeny, to je jasný sarkasmus, nebo ne??

Summer: Myslím to vážně, Bí.

Brenna: To je smutný.

Summer: Jak mám zjistit, kde se narodil? V jeho profilu na LinkedInu stojí, že chodil na Kolumbijskou v New Yorku. Ani nestudoval v Anglii!

Brenna: 1) V USA studuje hodně mezinárodních studentů, 2) Jsi magor, 3) Platí, že jdeme v sobotu na zápas?

Summer: Jo, jdeme. A díky za to, jak mi POMÁHÁŠ

Summer: Pochytilas ten sarkasmus, že jo?

Brenna: Jdi do háje.

Trvá mi deset minut, než v mrazu přejdu přes celý kampus. Zaklepu na dveře kanceláře Erika Laurieho, protože i s ním mám domluvenou schůzku. Navzdory teplému oblečení jsem zmrzlá jak rampouch. Zuby mi drkotají a přísahala bych, že mi umrzl nos.

„Panečku. Přinesla jste s sebou zimu.“ Laurie se teatrálně otřese, když mi otevře dveře. Kancelář má překvapivě prostornou, u protější zdi stojí hnědý kožený gauč, uprostřed místnosti pak velký stůl a okna nabízejí nádherný výhled na zasněžené nádvoří.

„Nechám si kabát, jestli vám to nebude vadit,“ povím mu opatrně. „Jsem úplně zmrzlá.“

„I když bych moc rád viděl, jaký máte pod všemi těmi vrstvami oslňující módní outfit, dovolím vám to.“ Mrkne na mě. „Pro tentokrát.“

Znovu se mě zmocní ten nepříjemný pocit. Je druhý týden přednášek a Laurie se ke mně chová nanejvýš přátelsky. Kdykoli jsem však s ním, můj úchylometr se může zbláznit. S tím mrkáním nepřestal. Na včerejší přednášce nejímí desetkrát pomrkvával na několik studentek.

„Posadte se.“ Ukáže mi na měkké křeslo určené pro návštěvy a sám se posadí na kancelářskou židli. „Nejdřív probereme polosemestrální zkoušku.“

Přikývnu a posadím se. Vyměnili jsme si několik e-mailů o tom, jak se přizpůsobí mým učebním potřebám. Jeho předmět vyžaduje dvě seminární práce, ale já budu psát jenom jednu. Místo závěrečné eseje povedu přednášku s diskuzí na téma, které mi Laurie určí.

V pondělí mi předal témata pro polosemestrální esej. Vybrala jsem si to, co mi připadalo nejsnazší. Teď mi to akorát musí schválit.

„Už jste si vybrala téma? Chci si být jistý, že jste se svým rozhodnutím naprosto spokojená, než začnete psát.“

Jeho upřímná starost trochu ohladí hroty mojí ostražitosti vůči němu. Přestože neustále pomrkvává a mám z něj úlisný pocit, připadá mi zatím jako dobrý profesor. Takový, kterému záleží na studentech.

„Ráda bych psala o newyorské módě. Myslím, že mám k tomu tématu co říct. Dneska večer chci začít s osnovou.“

„Skvělé. To rád slyším. A máte moji e-mailovou adresu, takže se mi ozvěte, kdybyste se zasekla nebo byste potřebovala něco probrat.“

„Děkuju,“ povím mu vděčně. „Beru vás za slovo.“

Laurie se zeširoka usměje. „Dobře. Tak přejdeme k další věci. Chci vidět váš návrh na módní přehlídku.“

„Mám to s sebou.“ Zalovím v brašně a vytáhnu kožené desky, v kterých mám všechny náčrty, krátké představení kolekce plavek a fotografie na porovnání, které požadoval. „Přidala jsem fotky od méně známých návrhářů plavek, kteří mě inspirovali.“ Posunu k němu desky.

Laurie se spokojeně usmívá, zatímco si prohlíží fotky. „Kari Craneová,“ přikývne. „Seděl jsem v první řadě na její debutové přehlídce v Miláně.“

„Opravdu?“

„Jistě. Týden módy si nikdy nenechám ujít.“

„Navštěvu Týden módy v Paříži a New Yorku,“ povím mu, „ale v Miláně jsem zatím nebyla.“ Laurie přejde k dalšímu návrháři. „Tyhle jsou opravdu zajímavé. Moc se mi líbí, jak Sherashi zdobí topy korálky.“

Připadá mi, že se zná s každým návrhářem na světě. Naprosto mě to fascinuje. „Mně taky. A oceňuju, že do svých kolekcí zakomponovává svoji kulturu.“

„Kombinace Bollywoodu a francouzské Riviéry. Je to dokonalost sama.“

„Ano. Přesně tak.“ Celá se na něj rozzářím. A posledních pět minut po mně nemrkl, ani se nesnažil flirtovat, což je docela úleva. „Ve své kolekci si chci pohrát s kombinací klasiky a moderny a přidat k tomu trochu bohémského stylu.“

„Zajímavé. Ukažte mi svoje náčrty.“ Laurie se soustředěně mračí, zatímco si prohlíží kresby, které jsem přinesla. „Je to opravdu dobré, Summer.“

Začervenám se. Neumím malovat portréty ani krajiny, ale kreslit oblečení mi vždycky šlo. Když jsem byla mladší, vždycky jsem si do skicáků kreslila to, co jsem považovala za dokonalé outfity nebo styly.

„Děkuju.“ Zaváhám, zatímco si prohlíží kresby pánských plavek. „Vím, že navrhovat plavky není tak náročné jako, řekněme, večerní róby, ale opravdu jsem se do toho ponořila. A samozřejmě můžu na přehlídku připravit víc kusů, aby byla moje práce srovnatelná s pracemi ostatních studentů.“

„To mi starosti nedělá,“ ujistí mě nepřítomně a přejde k další kresbě. Když si ji prohlédne, vzhledne a spokojeně se na mě usměje. „Líbí se mi to.“



Udělá mi tím velkou radost. „Opravdu?“

„Ano. Nemůžu se dočkat, co vymyslíte.“ A pak, zrovna když si říkám, že jsme skončili, na mě mrkne. „Zvlášť jsem zvědavý, koho si vyberete jako modely, aby ty vaše plavky předvedli.“

Fuj. Super způsob, jak zničit příjemný okamžik.

„Jste vysoká,“ dodá. „Také byste mohla svoje plavky předvést. V bikinách vypadáte určitě skvěle.“

Dvojitě fuj.

„Hm, no, mě modeling nikdy nelákal.“ Vstanu a kývnu ke složce. „Můžu se tedy do toho pustit?“

„Rozhodně.“ Vráť mi kožené desky.

„Skvělé. Díky. Na shledanou na přednášce.“

Uleví se mi, že už můžu odejít, přestože mi venku nejspíš umrznou vaječníky. Kdykoli si začínám říkat, že je neškodný, zas udělá něco, z čeho se mi protočí úchylometr.

Venku do mě udeří mrazivý vítr. Nesnáším tě, ledne. Už chcípni. Vydám se přes kampus a cestou k parkovišti, kde jsem nechala auto, si zkontroluju mobil. Prošvihla jsem telefonát od mámy, stejně jako textovku, která mi vykouzlí úsměv na tváři.

Máma: Taky se někdy ozvi rodičům, Summer. Chybí mi moje holčička.

Srdce se mi nadme láskou. Bože, jak moc mi oba chybí. Od začátku semestru jsem s nimi skoro nemluvila. Měla jsem moc práce, stejně jako oni. Táta začal nedávno vybírat zájemce o účast v porotě pro ostře sledovaný proces s případem vraždy a máma odjela na Floridu za babi Celeste.

Zavolám nejdřív mámě, ale hovor mi spadne do hlasovky. Zkusím proto tátu.

Zvedne to okamžitě. „Princezno! No konečně!“

„Já vím. Promiň. Měla jsem toho nad hlavu. Navíc nemůžu uvěřit, že jsem tě zastihla mimo soud.“

„Měla jsi štěstí,“ přizná. „Mám čas jenom proto, že žalobce požádal o pětiminutovou přestávku. Jeho další svědek má zpoždění.“

„To je nepřijatelné!“ vykřiknu, ale vtipkuju jenom napůl. „To jim nesmí projít, tati. Zažaluj je za maření výkonu spravedlnosti.“

Uchechtne se. „Takhle to nefunguje, broučku, ale díky za starost. Jak to jde ve škole?“

„Dobře. Právě jdu ze schůzky s poradcem mého samostatného studia. Pro závěrečnou módní přehlídku připravuju kolekci plavek.“

„A co další předměty? Jak to zvládáš?“

Ve zkratce ho seznámím se vším, co budu tenhle semestr studovat, a přiznám, že mi to zatím nepřipadá nijak náročné. „Dneska večer ale musím sepsat osnovu eseje. Přej mi štěstí.“

„Štěstí nepotřebuješ, princezno. Ty té eseji ukážeš, kdo je tu pán!“

Tolik mi věří, až se mi z toho chce skoro brečet. Moji rodiče mi nikdy za celý život neřekli, že jsem hloupá. Víam ale, že si to určitě myslí. Jak by taky ne, když mi v jednom kuse museli podepisovat testy, z kterých jsem dostávala kule? Nebo když mi profesori vraceli seminárky plné červených poznámek a komentářů?

„Kdybys to nezvládala, dej mi vědět. Můžu si promluvit s Davidem –“

„Ne,“ přeruším ho rozhodně. Má na mysli děkana Davida Prescottta. Ale na to nikdy nepřistoupím. „Tati. Už o mně nesmíš s Prescotttem mluvit a žádat ho o laskavosti. Proděkan mě už teď nenávidí, protože si myslí, že jsem tu jenom z protekce – Ne, počkat, zapomeň, co jsem řekla,“ zarazím se. „Jestli ti nevádí dělat laskavosti, něco bych od tebe potřebovala.“

Zasměje se. „Chci to vůbec vědět?“

„Mohl bys zjistit, kde se narodil Hal Richmond?“

„Kdo?“

„Proděkan tady na Briaru. Má britský přízvuk, ale podle mě je falešný.“

Vteřinu je ticho.

„Princezno.“ Táta si povzdechne. „Ty toho muže trápíš?“

„Nikoho netrápím,“ namítnu. „Jenom mám takové podezření a byla bych ti moc a moc vděčná, kdybys mi mohl potvrdit místo jeho narození. Zabere ti to max pět vteřin, to přece víš.“

Dolehne ke mně jeho smích. „Uvidím, co se dá dělat.“

Ještě pořád s dobrou náladou se pustím do osnovy seminární práce. Před večerí mi zavolala máma a hodinu jsme si povídaly. Všichni tři moji spolubydlíci odjeli na večer pryč, proto mám

na práci klid a ticho. Kvůli poruše pozornosti mě dokáže rozhodit i ta sebemenší maličkost. Příliš snadno se nechávám rozptýlit.

Téma mojí eseje je vývoj newyorské módy v průběhu první poloviny dvacátého století a faktory, které vedly k jednotlivým změnám. Docela z toho mám strach, protože musím probrat pět desetiletí módy a zaměřit se na hlavní události, k nimž v tom období došlo, jako jsou velká hospodářská krize a druhá světová válka.

Na střední škole mi moje pedagogická asistentka – bože, zvedá se mi žaludek, jenom na to pomyslím. Pedagogická asistentka. Strašně mě to děsí. No nic. Tahle moje asistentka mi dala celou řadu tipů, jak si lépe uspořádat myšlenky. Jako třeba psát si poznámky nebo popadnout lepicí papírky, abych si zapsala všemožné nápady. Postupně jsem se naučila, že nejlepší je napsat si vždycky jednu myšlenku na jeden papírek a pak je přeskládat tak, aby daly dohromady jeden souvislý řetězec myšlenek.

K práci se posadím na podlaze pokoje a kolem sebe si rozprostřu všechno, co budu potřebovat: zvýrazňovače, lepicí papírky, zmizíkovatelná pera. Na sobě mám tlusté vlněné ponožky a z velkého šálku popíjím bylinkový čaj. Tohle dám. Jsem hvězda.

Začnu tím, že si na samostatné papíry napíšu nadpisy pro jednotlivé dekády – 10. léta, 20. léta, 30. léta, 40. léta. Myslím, že bude snazší, když si všechno zorganizuju chronologicky. Víím, že mě čeká spousta studia a bádání, ale prozatím se spolehnu na to, co o každé té dekádě víím. Až do hospodářské krize letěly zářivé barvy. Napíšu si to na lepicí papírek.

Bouřlivá dvacátá, ta provázejí takzvaná ptáčata. Další poznámka na lepicí papír.

Ženská móda upřednostňovala chlapecký vzhled – to budou asi třicátá léta? Přilepím na podlahu další papírek. Mám ovšem takový pocit, že v třicátých letech se objevovaly nabírané halenky? A když už je řeč o nabíraných halenkách, viděla jsem je o prázdninách u Barneys na Madison Avenue. Že by se vracely do módy?

Úplně jsem svojí kamarádce z Brownu zapomněla povědět o Barneys! Na valentýnský víkend chystají supertajný výprodej. Až jí to povím, zblázní se.

Popadnu mobil, abych Courtney poslala zprávu. Odpoví mi okamžitě.

Court: PANEBOŽE!!!

Summer: Že jo!!!

Court: Jdeme tam, vid'?

Summer: SI PIŠ!!

Chvilí si nadšeně píšeme, až si nakonec uvědomím, že jsem strávila deset minut povídáním o výprodeji oblečení, místo abych pracovala na semináři.

Grrr.

Zhluboka se nadechnu a přinutím se soustředit. Sepíšu si všechny možné trendy, které mě napadnou, a pak spokojeně přikývnu. Tak. Teď už jenom potřebuju všechno do detailu propracovat a vysvětlit společenské faktory a události, které během let formovaly módní styly. Počkat. Je tohle moje teze?

Ne, ty blbá. Tu musíš teprve vymyslet.

Kousnu se do rtu silněji, než je potřeba. Moje vnitřní kritička je, upřímně řečeno, občas dost hnusná. Moje bývalá terapeutka mi vždycky říkala, že musím mít sama sebe ráda, musím se k sobě chovat hezky, ale to se snadněji řekne, než udělá. Když vás celý život ovládá pocit nejistoty, vaše podvědomí vám na to nedovolí zapomenout.

Milovat sebe samu je těžké. Umlčet svého vnitřního kritika je zhora nemožné. Aspoň tedy pro mě.

Pomalů a zhluboka se nadechnu. V pohodě. Je to dobré. Nemusím si téma eseje vymyslet teď hned. Můžu nejdřív posbírat všechny možné informace, a jakmile to začnu dávat dohromady, hlavní myšlenka mojí práce se z toho vynoří sama.

Jenže těch informací je tolik. Už po pěti minutách googlování na počítači jsem zahlcená fakty. A čím víc toho čtu, tím větší rozměr to téma má. Netuším, jak to všechno zúžit. Panika do mě udeří jako pěst na solar.

Znovu se nadechnu, rychle a lapavě, až si říkám, že se mi možná do plic žádný vzduch nedostal.

Nenávidím to. Nenávidím tuhle esej a nenávidím sama sebe.

Oči mi začnou hořet. Pálí mě. Promnu si je, ale tím jenom zvednu stavidla slz, které jsem se snažila zadržet.

Nebul, spílá mi moje vnitřní kritička. A nepřeháněj. Je to jenom esej.

Ještě jednou se pokusím nadechnout. Zapátrám v mozku, snažím se vzpomenout si na cvičení, která mi doporučovali poradci i rodiče právě pro takovéto chvíle, kdy začnu panikařit: Opakuju si pořád dokola, že to zvládnu. Představím si sama sebe, jak někoho objímám. Napadne mě babi Celeste (ta mě vždycky dokáže uklidnit). Zarazím se, když mi pohled klesne na moře žlutých nálepek na zemi, na ty pomíchané myšlenky, které utvářejí můj mozek.

Vzlyknu.

„Summer?“

Ztuhnu, když uslyším Fitzův hlas. Hned nato se ozve tiché zaklepání.

„Není ti nic?“

Roztřeseně zasípám. „V-v pohodě!“ přinutím se odpovědět a škubnu sebou, protože se mi hlas zlomí.

Taky to slyší. „Otevřu dveře. Můžu?“

„Ne,“ vyhrknu. „Nic mi není, Fitzy. Opravdu.“

„Nevěřím ti.“ Dveře se otevrou a v nich se objeví jeho pohledný, ustaraný obličej.

Stačí mu jediný pohled na mě a hrubě zakleje. Než stačím mrknout, klečí u mě. Hřejivou rukou mě uchopí za bradu a přinutí mě, abych se na něj podívala. „Co se děje?“ zeptá se.

„Nic.“ Hlas se mi opět třese.

„Brečíš. Takže to žádný nic není.“ Pohled mu zaletí k desítkám papírků přilepených k podlaze.

„Co je to?“

„Důkaz mého stupidity,“ zamumlám.

„Cože?“

„Nic.“

„Přestaň říkat nic. Mluv se mnou.“ Palcem mě něžně pohladí po vlhké tváři. „Umím naslouchat. Vážně. Řekni mi, co se děje.“

Rty se mi chvějí. Krucinál, už jde na mě zase pláč. A to mě akorát znovu naštvě. „Já to sakra nedokážu. To se děje.“

Rozmáchnu se a všechny ty lepicí papírky smetu. Některé z nich zůstanou přilepené k podlaze, jiné se rozletí po pokoji nebo sklouznou pod postel.

Fitz jeden z těch papírků zvedne a přečte si ho. „To je na tu seminárku, kterou musíš napsat?“

„Polosemestrální práci,“ zašeptám. „Kterou nedám.“

Vydechne a posadí se. Na vteřinu zaváhá, než se po mně natáhne.

Možná kdybych se necítila tak zranitelně, našla bych v sobě sílu ho odstrčit. Jsem však zesláblá a cítím se poražená, a když rozevře náruč, posadím se mu do klína, zabořím mu obličej do hrudi a dovolím mu, aby mě utěšil.

„Hej,“ zašeptá a něžně mě pohladí po zádech. „Je normální, že toho je na člověka ve škole hodně. Všichni jsme z toho vynervovaní.“

„Ty se nervuješ?“ zeptám se tiše.

„V jednom kuse.“

Prohrábne mi vlasy a v tu chvíli se opět připadám jako malá holčička. Máma mě takhle vískala ve vlasech, kdykoli mě něco rozrušilo. Občas to dělával i můj bratr Nicky, když jsem si poškrábala koleno nebo si narazila hlavu při lumpárně, kterou jsem si zrovna ten den vymyslela. Byla jsem hodně divoké dítě. No, a teď je ze mě divoká dospělá.

Zaplaví mě teplo Fritzova silného těla. Přitisknu se mu tváří ke klíční kosti a vyslovím to, za co se tolik stydím: „Mám poruchu učení.“

„Dyslexii?“ Hlas se mu zastře porozuměním.

„Ne. Spíš je to řada příznaků spojovaných s hyperkinetickou poruchou. Nedokážu se pořádně soustředit a zorganizovat si myšlenky na papír. Jako malá jsem na to brala léky, ale měla jsem po nich migrény, zvracela jsem a točila se mi hlava, tak jsem je vysadila. V době dospívání jsem je zkusila znovu, ale bylo mi po nich stejně zle.“ Sama sobě se vysměju. „Můj mozek nemá léky v lase. Bohužel to znamená, že je jenom na mně, abych se soustředila, a to je občas dost náročný.“

„Jak ti můžu pomoci?“

Překvapeně zvednu hlavu. „Cože?“

V jeho pohledu se zračí upřímnost. Není v něm ani náznak lítosti. „Máš problém s polosemestrální prací, tak jak ti s ní můžu pomoci?“

Docela mě tím omráčí. Rozpačitě mu sklouznu z klína, posadím se vedle něj a zkřížím kotníky. Teď, když se už nedotýkáme, mi teplo jeho těla chybí. Na okamžik si vybavím POLIBEK, ale rychle tu vzpomínku zaženu jako dotěrnou mouchu. Fitz se o tom ani slovíčkem nezmínil, a ani teď to nevypadá, že by mi chtěl strčit jazyk do pusy.

Spíš z něj mám pocit, že svoji nabídku pomoci myslí naprosto upřímně.

„Nevím,“ odpovím mu nakonec. „Já prostě... Těch informací je tolik.“ Žaludek se mi znovu sevře úzkostí. „Mluvíme tu o půl století módy. Nevím, na co se zaměřit, a když nezredukuju všechny informace, ta práce bude mít dobře padesát stránek, a má mít přitom jenom tři tisíce slov, a já ani nevím, jak to všechno propojit a –“

„Dýchej,“ přikáže mi.

Zarazím se a udělám, co mi říká. Kyslík mi trochu pročistí mozek.

„Necháváš se tím unést. Musíš to brát jeden krok po druhém.“

„O to se snažím. Proto jsem si psala poznámky na ty pitomé lepicí papírky, abych to postupně protřídila.“

„A co o tom mluvit? Pomáhá ti to?“

Pomalou přikývnu. „Jo. Obvykle nadiktuju jednotlivé body a myšlenky a až potom si je přepíšu, ale zatím jsem se k tomu nedostala. Chtěla jsem si dát dohromady základní premisu práce, když jsem dostala panický záchvat.“

„Dobře.“ Natáhne ty své dlouhé nohy. „Tak si promluvíme o základní premise.“

Kousnu se zevnitř do tváře. „Moc si tvoji nabídky cením, ale určitě máš na práci lepší věci. Třeba kreslit. Nebo pracovat na té svojí videohře.“ Zesláble pokrčím rameny. „Nemusíš mi pomáhat s esejí.“

„Taky bych to nedělal zadarmo.“

Přimhouřím oči. „Mám ti platit?“

Povytáhne obočí. „Cože? Ne. Jasně že ne. Jenom mě tak napadlo...“ Rychle se nadechne a mému pohledu se vyhne. „Taky potřebuju tvoji pomoc.“

„Vážně?“

Znovu na mě pohlédne, tentokrát trochu rozpačitě. „Co takhle směnný obchod? Já ti pomůžu s tou tvojí prací – s osnovou, s tezí. A zatímco to budeš psát, můžu ti kontrolovat správnost a pomůžu ti roztřídit nápady. A ty mi pomůžeš tím, že...“ zbytek rychle zamumlá, „... mi dovolíš, abych tě nakreslil.“

Tentokrát obočí vyletí do vlasů mně. „Ty mě chceš nakreslit?“

Krátce přikývne.

„Jako jednu ze svých francouzských dívek?“ Tváře mi zahoří. Navrhuje mi tu, že mě nakreslí nahou?

Panebože.

Proč mě ta představa tak vzrušuje?

„Jaký francouzský dívky?“ zeptá se zmateně.

„Určitě ses se mnou a Hollisem nedíval před pár dny potají na Titanic?“

Odfrkne si. „Jo, ty akty. Na tu scénu jsem zapomněl. A ne, nebyla bys nahá.“ Hlas mu zhrubne. Uvažuju, jestli si představuje totéž co já.

Mě. Nahou před sebou. Moje tělo vystavené jeho pohledu.

Dech se mi zrychlí, když ten výjev nabere na obrátkách. Najednou je nahý i Fitz. Nahý a tvrdý. Potetované bicepsy se mu napínají, když mě zakryje svým dlouhým, svalnatým tělem a –

Odkašle si. Žár v jeho očích mi však neunikne. „Byla bys oblečená,“ ujistí mě. „Rád bych podle tebe vytvořil jednu postavu do hry. Teda podle tvého vzhledu. Dlouho jsem přemýšlel, jak by ta žena měla vypadat, a...“ Rozpačitě pokrčí rameny. Je to vlastně docela roztomilé. „A myslím, že by měla vypadat jako ty.“

Zůstanu na něj zírat. „Ty chceš, abych byla předobrazem postavy z tvoji videohry? To je super.“

Jak se jmenuje?“

„Any.“

„To se mi líbí. Zní to jako jméno pro elfskou princeznu.“

„Je to člověk.“

Zakřením se. „Možná bys nad tím měl ještě pouvažovat. Je to bez debat jméno pro elfku.“

Zeširoka se uměje a ukáže na ten nepořádek na podlaze. „Tak dohodnuto? Já ti pomůžu a ty mi dovolíš, abych si tě nakreslil?“

„Ano,“ vyhrknu okamžitě. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že veškeré pocity zoufalství a rezignace mě už opustily. Připadám si jako znovuzrozená a hrud' mi přetéká vděčností. „Moc ti děkuju, Fitzy.“

„Nemáš zač.“

Zadíváme se na sebe. Kéž bych věděla, na co myslí. Kéž by se zmínil o tom našem polibku při flašce, abych mohla odhadnout, jak se k tomu staví.

Kéž by mě znovu políbil.

Hrdlo se mi zavlní, když ztěžka polkne. Olízne si rty.

Tělo mi zaplaví vzrušení. Panebože. On to opravdu udělá?

Prosím, žadoním v duchu. Kdyby to byl kterýkoli jiný kluk, obrazně řečeno bych se mu postavila čelem. Tedy vlastně i doslova, protože bych ho doslova popadla za ten jeho doslovný penis.

U Fitze to tak ovšem nejde. Děsím se, že bych se mu znovu otevřela, zvlášť když mi hrdlo ještě stále svírá hořkost z jeho odmítnutí ze silvestra. Pořád ho chci, to ano. Ale nikdy to nepřiznám, pokud sám neudělá první krok.

A on ho neudělá.

Hrud' se mi sevře zklamáním, když ode mě odvrátí oči. Odkáše si, ale hlas má pořád chraplavý, když mi poví: „Dojdu si pro skicák.“

## 16. kapitola

*Fitz*

„Svíkat.“

Trávím čas se Summer je... náročný. A to říkám já, kluk, který hraje hokej na vysokoškolské úrovni na univerzitě v první divizi. Upřímně říkám, že moje vyčerpávající sportovní kariéra je procházka růžovým sadem v porovnání s odhodláním, které je potřeba, aby člověk zůstal se Summer Di Laurentisovou kamarád.

Za prvé nedokážu zapomenout na náš polibek. Ona ho sice nejspíš už dávno hodila za hlavu, ale já ne. Což znamená, že kdykoli jsem se jí za posledních několik dní zadíval na ústa, připomněl jsem si, jak nádherné bylo cítit ty rty na svých.

Za druhé mě pořád přitahuje, takže obvykle, když obdivuju její ústa, se moje představy nezastaví na pouhém neškodném polibku. Její rty a jazyk hrají hlavní roli v tolika zvrhlých představách, že si ho každý ráno ve sprše honím, jenom na ni pomyslím.

Za třetí to, že si ho každý ráno honím, znamená, že se jí pak, když spolu jsme, nedokážu podívat do očí.

A v neposlední řadě, když se přátelíte se Summer, občas dělává takové věci, jako že vám vpadne do pokoje a nařídí vám, ať se svlíknete.

„Ne,“ odpovím.

„Svíkni se, Fitz.“

Povyťáhnou jedno obočí. „Ne.“

„Panebože, proč ze sebe neshodíš to oblečení?“

„Proč chceš, abych ze sebe to oblečení shodil? Nejsem jedna z tvých francouzských dívek,“ zavřím.

To ji rozesměje. Summer se dokáže smát tak, až se přestane ovládat. Obvykle její smích doprovází slzy, předklánění a bodání v boku. Když se směje, jde do toho celým tělem a duší.

„Nechci tě kreslit,“ ujistí mě mezi záchvaty smíchu. Narovná se a dá si ruce v bok. „Jenom se ti snažím pomoci, blbečku.“

Polknu povzdech. Dost lituju, že jsem jí pověděl o pohovoru, který mám s Kamalem Jainem domluvený na zítřejší ráno. Přišla na to řeč včera během našeho studijně-kreslicího večera, který podnikáme už čtvrtý den v řadě. Když se mě zeptala, co si chci vzít na sebe, pokrčil jsem rameny a odpověděl: „Asi džíny a blejzr.“

Potom na mě zděšeně vytřeštila oči a prohlásila: „Je mi líto, brouku, ale vůbec by ti to nesešlo. Justin Timberlake, ten je v tom úplněj sekáč, ale ty? Ani náhodou.“ Pak lhostejně mávla rukou.

„Neboj. Postarám se o to.“

Vůbec jsem se nebál a ani jsem se jí nezeptal, co myslí tím, že se o to „postará“.

Teď lituju, že jsem se jí nezeptal, protože je čtvrtek osm večer, Summer mi právě vyskládala na postel půl tuctu pytlů na oblečení a nařídila, abych se svlékl.

„Nebudu si kvůli tobě zkoušet oblečení,“ varuju ji tvrdohlavě.

„Říkala jsem ti, že to neděláš kvůli mně,“ zavřící netrpělivě. „Děláš to pro sebe. Právě ti prokazuju obrovskou službu, Fitzy. Tušíš vůbec, kolik tisíc dolarů všechno to oblečení v těch taškách stojí?“

Zamračím se. „Mně je jedno, kolik to stojí. Chci si vzít na sebe něco svýho.“

„Co něco?“ Vrhne se k mojí šatně a rozrazí dveře dokořán. „Myslíš tohle něco? Máš tu hromadu trik. Džíny a cargo kalhoty. Svetry, několik košil, hromadu dresů a víc tílek, než by měl kterýkoli kluk mít.“

„A oblek, který jsem si vzal na pohřeb strejdy Neda,“ dodám. „Mohl bych si vzít ten, jestli chceš.“

„To teda nechci.“ Prohrabe ramínka. „Všechno tu máš černé nebo šedé. Co máš proti barvám, Coline? To tě červená v dětství šikanovala? Přebrala ti zelená holku? Černá, šedá, šedá, černá, černá, a hele! Další černá. Tohle je šílený. Z tvýho oblečení doslova zešílím.“ Summer se otočí a propálí mě pohledem. „Necháš mě, abych tě na ten pohovor oblékla, je to jasné? Mám na to právo, když jsme teď nejlepšší kámoši.“

„Nejlepší kámoši?“ zopakuju pobaveně. „K ničemu takovému jsem se neupsal.“

„Když o něčem rozhodnu, tak to platí.“ Vyplázne na mě jazyk. „Nemáš do toho co mluvit.“

Ta tam je ta ubrečená holka, kterou jsem před několika dny utěšoval, a musím přiznat, že je fajn vidět, jak se usmívá a celá září. Jako by na mě sálaly paprsky jejího vnitřního slunce, místo aby mě pozorovala očima zastřenýma temným mrakem nejistoty a opatrnosti.

„No tak, Fitzy. Prosím. Je to jenom pár kousků oblečení. Když se ti nebudou líbit, vrátím je.“

„Komu je vrátíš?“ Žaludek se mi obrátí. „Prosím tě, řekni mi, žes to všechno nekoupila.“ Neumím přijímat dary, zvláště když jde o hodně drahé dary.

„Ne, ne. To by mi udělalo pořádnou díru do svěřeneckého fondu. Rodiče by mě zabili.“ Pokrčí rameny. „Poslala mi je kamarádka jako laskavost. Pracuje jako stylistka pro jednoho herce.“

„Kterýho herce?“ zeptám se, zatímco zvědavě okukuju tašky.

„Jmenuje se Noah Billings.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Hraje v jednom superhrdinském seriálu na stanici CW. Je asi stejně stavěný jako ty, možná o maličko menší. Většina těch obleků mu byla šitá na míru, ale uvidíme, co se dá dělat. Maria říkala, že si můžeš půjčit, cokoli budeš chtít, jen to musíme před vrácením poslat do čistírny. Tak už sklapni a svlíkni se, brouku. Chci, abys zítra vypadal božsky. Je to důležitý.“

Má pravdu. Je to důležitý. Pracovat pro Orcus Games by byl splněný sen.

„Máš pravdu,“ ustoupím. „Musím vypadat dobře.“

„Promiň, ale vážně jsi právě řekl, že mám pravdu? Jako že ty ses mýlíš?“

„Ano, Summer. Máš pravdu. Potřebuju udělat dobrý dojem.“ Rezignovaně si povzdechnu. „Tak se mrknem, co je v těch pytlích.“

Vyjekne tak hlasitě, až sebou škubnu. Páni, ta fakt umí ječet. „Nebudeš toho litovat. Tohle bude bezva.“

Nadšeně zatleská a několikrát se zatočí, až jí blondaté vlasy zavíří kolem štíhlého těla. Taneček zakončí skokem, kdy vykopne obě nohy a přistane na špičkách bosých prstů.

„Páni,“ vyhrknu. Docela na mě udělala dojem. „Kde ses to naučila?“

„Šest let jsem dělala balet.“ Odpochoduje k posteli a zvedne první pytel.

Jasně, zmínila se, že ji balet vždycky zajímal. „Nevydrželo ti to, co?“

„Říkala jsem ti, že se snadno začnu nudit.“ Rozepne pytel a vytáhne ramínko se...

Šedým svetrem.

„Vždyť je to šedej svetr,“ vyhrknu. „Víš, že úplně stejnej visí v šatně tři metry od nás? Ten, cos ho právě zkritizovala?“

„Za prvé tohle není šedá. Je to břidlicová –“

„Je to šedá.“

„Za druhé tohle je Tom Ford – je ten svetr v tvój skříni od Toma Forda? Pochybuju. Za třetí sklapni a pohlad' si ho.“

Bojím se, že by mě praštila, kdybych ji neposlechl, tak udělám, co dáma nařizuje. Nemůžu si pomoci. Sotva se moje prsty dotknou té nejjemnější vlny, jaké jsem se kdy dotýkal, tiše hvízdnu. „Je pěkněj,“ uznám.

„Super, tak si to zkusíme s...“ Podívá se, co visí na druhém ramínku. „Jóóó, zkusíme to s touhle košilí od Saint Laurenta. Vlastně ne... Víš co? Myslím, že pod ten svetr nebude košile potřeba. Je dost silný, nebudou ti přes něj vidět bradavky. Vezmeš si k němu tyhle kalhoty. Otoč se.“

„Proč?“

„Chci vidět tvůj zadek.“

„Ne,“ zamítnu to.

„Otoč se.“

Otočím se, protože vím, že bych tuhle hádku stejně prohrál, ale abych ji rozhodil, zeptám se:

„Líbí se ti? Můžeš si ho i zmáčknot, jestli chceš.“

Vyjekne: „Ty se mnou flirtuješ? To je dost nevhodné.“

„Říká holka, co mi toužebně zírá na zadek.“

„Klidně si to dál namlouvej,“ odpoví, ale neunikne mi, jak zadýchaně to zní. „Dobře. Zkusíme ty kalhoty, ale Noah Billings nemá tak svalnatý zadek jako ty. Možná ti budou ten zadek příliš zdůrazňovat.“

„To jde?“ zeptám se naprosto vážně.

Summer se zazubí. „Pravda. Dobře. Tak se mrkneme, jak to vypadá.“

Právě si chci přetáhnout triko přes hlavu, když si uvědomím, že tu pořád stojí a pozoruje mě.  
„Co mi takhle dopřát trochu soukromí?“

„Jenom si sundáváš triko. Nesvlíkáš se donaha.“

To má sice pravdu, ale i tak mi to připadá docela... intimní. Tu myšlenku zaženu. Kdybychom byli na pláži, nevadilo by mi vystavovat se tam do půl těla nahý. Akorát teď blbnu.

Přetáhnou si triko přes hlavu.

Summer rozevře zelené oči. Ve tváři se jí objeví uznalý výraz a moje ego se okamžitě nafoukne jak balonek naplněný heliem. A naroste ještě víc, když roztřeseně vydechne, což se mému ptáku fakt dost líbí.

„Máš parádní tetování,“ oznámí mi.

„Fakt?“

„No jo.“

Oči má přilepené k mému nahému hrudníku. Do prdele, jestli se na mě bude dál takhle dívat, budu se jí muset dotknout, nebudu si v tom moct zabránit. Už tak mě stojí nadlidskou sílu, když ji každý večer kreslím, abych se nepoddal tomu nutkání, který mě prosí na kolenou, abych ji ojel.

Jenže to nejde. Ne, dokud neudělá první krok ona. Tím svým chováním na silvestra jsem si u ní šanci podělal. Moje slova ji ranila a to, že přijala moji omluvu, neznamená, že mě zase chce. Už to, že o nás mluví jako o „nejlepších kámoších“, docela vypovídá o tom, jak si u ní stojím. Jsem pro ni kamarád.

„Povolení přistoupit k hrudi?“

Pobaveně se zasměju. „Povolení uděleno?“

Přistoupí ke mně, aby si zblízka prohlédla tetování na pažích a hrudi. „To sis navrhl sám?“

„Jo.“

„Teda, Fitzy, jsi vážně dobrý.“

Hrdlo se mi sevře studem. Neumím přijímat komplimenty. Nikdy mi to nešlo. A tak jen neurčitě zamručím a doufám, že si to přebere jako díky.

„Jsi opravdu nadšenec fantasy, co?“ Soustředí se na můj levý biceps. „Tehle meč je parádní. Navrhl jsi ho podle skleněného meče sira Nornana ve Skleněném lese? Ne, počkat, ten meč se objeví až v třetím dílu.“

„Pláč ďáblů,“ potvrdím jí domněnku názvem dalšího dílu z Kronik vichrů. Nervózně se zarazím, nechci se jí zas dotknout. „Který díl máš nejradši?“ zeptám se a rychle dodám: „To není chyták. Přisahám. Vím, že jsi je četla.“

„Po pravdě jsem je technicky vzato nečetla – poslouchala jsem audioknížky. Jsem posedlá audioknížkami,“ prozradí mi. „A abych odpověděla na otázku, musím přiznat, že první díl. První díl je vždycky nejlepší.“

„Souhlasím.“

Dotkne se mého ramene. „Jé, tohle je krásný. Tehle pugét růží.“ Zvedne ke mně oči. „To není moc chlapský,“ dobírá si mě.

Nedokážu myslet na to, abych jí odpověděl, nebo se urazil, protože se špičkami prstů pořád dotýká mojí kůže. Dech se mi zadrhne v hrdle. Do nosu mi zavane sladká vůně jejího šamponu spolu s náznakem parfému, který používá.

„Co máš za parfém?“ vyhrknu.

„Chanel No. 5.“ Na rtech se jí usadí úsměv. „Jediná vůně, jakou by žena měla nosit.“

„Vezmu tě za slovo.“

Odtáhne ode mě ruku a mému tělu její dotek okamžitě chybí. „Dost tlachání, Fitzy. Obleč si to.“

A najednou mi přetahuje svetr přes hlavu. Připadám si jako dítě, když protahuju paže rukávy a hlavu skrz výstřih. Přisahal bych, že mě Summer škrábla nehty po podbřišku, když mi pomáhala do svetru.

Zachvěju se. Jsem vzrušeněj.

Jako fakt dost vzrušeněj.

Sakra, a teď si musím svlíknout tepláky. Pod nima mám boxerky, který mi obepínají ptáka. Všimne si toho.

Cink.



Summer přijde textovka. Díkybohu. Když se odvrátí, aby si ji přečetla, rychle ze sebe shodím tepláky a obleču si nažehlený černý kalhoty. Dávám pozor, jestli se ještě pořád dívá do mobilu, a rychle si upravím rozkrok, aby mi pták netrčel. Když se ke mně Summer otočí, jen doufám, že vypadám jako chlap, který v kalhotách nemá stan.

Tiše hvízdne. „Tak tohle se mi líbí, Fitzy. Fakt elegán. Mrkni se.“ Otevře dveře šatníku, abych se na sebe podíval ve vysokém zrcadle.

Musím říct, že jsem mile překvapenej. Vypadám dobře. „Paráda,“ pochvaluju si. „Tak si to vezmu.“

V odrazu zrcadla si všimnu, jak na mě nevěřícně vykulí oči. Pobaveně se zasměje. „Coline,“ chechtá se. „Fakt jsi tak naivní?“

Zamračím se. „Proč?“

„Tohle je první outfit, který sis zkusil.“ Poplácá mě po paži, když mě mine, a tiše se pochechtává. „Sotva jsme začali.“

„Začali s čím?“ ozve se podezíravý hlas.

Otočíme se ke dveřím, ve kterých stojí Hunter.

Není mi to zrovna příjemný. Hunter se ode mě od neděle držel dál. Přímo neřekl, že ho ta flaška nasrala, ale mám takovej pocit, že to tak je.

Jenže já jsem tu zatracenou hru ani nehrál a vůbec bych Summer nepolíbil, kdyby na tom ta Jesseho panovačná holka netrvala. Vím dobře, že s Katie nemá cenu se dohadovat.

Navíc jestli Huntera štve, že jsme se se Summer políbili, mohl by se aspoň pochlapit a říct mi to naplno.

„Tak poslouchej,“ poví mu Summer pobaveně. „Přinesla jsem šest pytlů s oblečením, aby si ho Fitz vyzkoušel. Víš, že má zítra pohovor. A on si zkusil jenom jeden outfit.“ Ukáže na kombinaci Forda a Saint Laurenta. „A myslí si...“ Vypadá, že co nevidět vybuchne smíchy.

„Myslí si, že má hotovo.“

Čekal bych, že na ni Hunter zůstane nechápavě zírat. Můj spoluhráč se ovšem uchechtne, očividně ví, jak to chodí. „Naivo.“ Vpadne do pokoje a lehne si na postel. „Tohle bude sranda.“ Mrkne na Summer. „Dojdi pro Hollise. Ať nám udělá popcorn.“

„Jdu na to.“ To už je ze dveří a křičí: „Mikeu!“

„Zrádce,“ zavrčím na Huntera.

Pokrčí rameny. „Souhlasil jsi, aby tě na pohovor oblíkla bohatá holka z Connecticutu. Fakt sis myslel, že si tu show nechám ujít?“

Povzdechnu si. Jako jo, mohl bych si dupnout a tuhle frašku ukončit, ale Summer se baví a navíc je to poprvý za několik dní, kdy se se mnou Hunter normálně baví. Možná jsem si tu jeho odměřenost jenom představoval a vůbec mu na tom polibku nezáleží.

„Hele, ohledně tebe a Summer,“ nadhodí.

Asi jsem to trochu zakřikl.

„Řekla, že jí pomáháš s polosemestrálkou.“

„Hmm. Jo.“ Předstírám, že si pečlivě prohlížím levý rukáv svetru, jako by se v něm skrývala všechna tajemství vesmíru.

„A pak tu byl ten... polibek v neděli.“ Koutkem oka vidím, jak si prohrábne tmavé vlasy. „Prostě se tě zeptám. Máte spolu něco? Spíte spolu?“

„Ne, nic mezi náma není.“ Teda ten rukáv je fakt zajímavý. „Jsme jenom kámoši.“

„Určitě?“

Zadívám se mu do očí jako dospěléj chlap. „Jestli jsi zapomněl, tak jsem jenom procházel a všímal si svýho, když se ta flaška zastavila. Ani jeden z nás to udělat nechtěl, ne?“

„Pravda.“ Pomalu přikývne. „Vypadali jste, že vám to není příjemný.“

Fakt?

Snažím se nemračit. Protože si pamatuju, jak mi z jejích rtů zahořelo celý tělo. Pamatuju si, jak se její jazyk otíral o můj a vysílal mi do koulí elektrický šoky. Pamatuju si, jak jsem do sebe nasával její vůni a skoro odpadl touhou.

A Hunter v tom viděl to, že nám to není příjemný. Zajímavý.

Možná proto se Summer od neděle o tom polibku nezmínila. Do prdele. Fakt mě bere jenom jako kámoše?

„Podle mě je skvělá, Fitzy.“ Pokrčí rameny. „To, jak jsem si ji po návratu z Vermontu zabral, jsem myslel vážně. Jsem do ní udělanej.“

Rychle střelí pohledem ke dveřím, jako by se bál, že tam Summer stojí. Uvolní se, když k nám zezdola dolehne její a Mikeův smích.

„A myslím, že ona je udělaná do mě,“ dodá. Znovu pokrčí rameny. „Na silvestra jsme se líbali. A objímali.“

Oni se objímali? Bodne mě žárlivost a zabolí to víc, než jsem čekal.

„Chci ji pozvat na rande.“ Nakloní hlavu na stranu a nespouští ze mě oči. „Bude to pro tebe problém?“

Co mám na to sakra asi tak říct? Jo, bude to problém? Co když mu to řeknu? Co pak? Vyzve mě na souboj o Summeřinu čest?

„Hele, pořád platí, co jsem řekl, když jsme se nastěhovali. Je mi fuk, co děláš, hlavně když budeš platit nájem.“ Je pro mě neskutečně těžký ta slova říct, ale cokoli jinýho by jenom zadělalo na problémy, který teď nemám sílu řešit.

Kdyby ze sebe Summer strhala oblečení a prosila mě, ať ji ojedu, možná bych odpověděl jinak. Ale neudělala to.

## 17. kapitola

*Fitz*

Vyrostl jsem na předměstí Bostonu, takže vidět na vlastní oči tornádo pro mě bylo vždycky stejně pravděpodobné, jako že se moji rodiče k sobě vrátí.

Dneska ráno jsem ale byl jednoho svědkem. Tornáda jménem Kamal Jain. Vpadne do hotelu jako šedočerná šmouha se záblesky bílých zubů, hnědé kůže a tlustých prstů, jimiž mávne servírce, kterou právě míjí.

Vír se zastaví a na jeho místě se objeví malá, zavalitá postava Kamala Jaina. Mám co dělat, abych na něj nezůstal zírat s pusou dokořán, protože teď vidím, že na sobě nemá černou a šedou.

Má břidlicovou a uhelnou, jak by řekla Summer.

A má na sobě přesně to samý, co jsem si včera večer zkoušel. Přesně ten outfit, který mi Summer zakázala, protože chtěla, abych dal šanci tomu, co mám na sobě teď: tmavě modrým džínám od Alpha Laurena, košili od Marca Jasobse bez kravaty a hnědým mokasínám od Guccioho. Summer by byla hrdá, že si pamatuju jména všech těch návrhářů a ještě vím, který kus oblečení je od koho.

Díky bohu, že jsem si nevybral to první oblečení, jinak by tenhle pohovor začal trapasem.

„Coline!“ pozdraví mě Kamal nadšeně. Popadne mě za ruku a třese si se mnou celou dobu, co mluvím. „Moc rád tě poznávám! To se na tebe podívejme – jsi vysoký! Na té fotce vypadáš mnohem menší. Takhle naživo jsi úplněj obr!“

„Na jaké fotce?“ vyhrknu nechápavě.

„Moje asistentka mi stáhla z internetu tvoji hokejovou fotku. Říká se tomu hokejová fotka? Nevím. Kolik měříš? Metr osmdesát pět? Devadesát?“

„Skoro metr devadesát.“

„Skoro metr devadesát, to bych řekl. Já mám metr dvaasedmdesát. Prostě prcek s obřím bankovním kontem, co?“ Zařetá se vlastnímu vtipu. „Posadíme se?“

„Jasně,“ odpovím, ačkoli pochybuju, že mě vůbec slyší. Připadá mi, že Kamal Jain mluví hlavně sám k sobě a vy se s tím jenom vezete.

Bar v hotelu Ritz připomíná doutníkové kluby pro gentlemany, jaké vídáte ve filmech. U jedné zdi se táhne řada několika boxů, ale jinak jsou různě po místnosti rozestavená polstrovaná křesla, která vytvářejí pro návštěvníky iluzi soukromí. V krbu dokonce hoří oheň, skutečný oheň, který zapraská, právě když nás servírka vede kolem něj.

Posadíme se na křesla v koutě. Kamal si objedná vodku s tonicem. Je půl jedenácté dopoledne, ale nic mu neřeknu. Ani náhodou nehodlám kritizovat svého potenciálního zaměstnavatele kvůli tomu, co v jakou denní dobu pije. Navíc jsem tak trochu omráčenější, že tu fakt je, takže mluvit mi celkově dělá problém. Tohohle chlapíka jsem doteď vídal na obálkách časopisů. Celé roky jsem sledoval jako kariéru. Je neuvěřitelné, že sedím naproti někomu, koho jsem tak dlouho zpovzdálí obdivoval.

„Děkuju, že jste podnikl takovou cestu, jenom abychom se mohli sejít, pane Jaine,“ spustím.

„Pane Jaine! Tohle už jsme přece probrali – pro tebe jsem Kamal nebo KJ. Z ‚pána‘ mě mrazí v zádech. Na můj vkus je to příliš autoritářské oslovení.“

„Omlouvám se. Kamale.“ Rozhodnu se, že s ním budu mluvit na férovku. Mám takové tušení, že to nejspíš ocení. „Vážně se omlouvám. Je mi to trochu trapný, ale jsem už roky váš fanoušek a tohle je pro mě naprosto neuvěřitelný.“

Hlasitě se zasměje. „Věř mi, to znám. Jednou jsem na komiksovém festivalu potkal Stana Leeho a skoro jsem se udělal do kalhot. Přísahám, že už to na mě fakt šlo.“

Potlačím uchechtnutí. „Tak to jste měl štěstí, že jste se dokázal ovládnout,“ prohodím.

„Jen tak tak! Ten chlap je učiněná legenda. Klidně bych se vzdal rodičů, jenom aby mě mohl adoptovat.“

Tentokrát už se uchechtnu. Z rozhovorů, které jsem s Kamalem viděl, vím už dávno, že mezi mozky a pusou nemá žádný filtr. Vidět to ovšem naživo je úplně jiný zážitek.

„To je Marc Jacobs?“ Ukáže na košili. „Parádně sedí, super manžetové knoflíčky – hodně drahé. Snad jsi kvůli mojí maličkosti nevyluxoval úspory. Jsi na vysoké, nemůžeš si dovolit takhle utrácet. Řeknu svojí asistentce, aby ti vystavila šek na náhradu výdajů.“

„To není nutný –“

„Dobře,“ přeruší mě. „Mám ještě čtyři minuty. Tak trochu zrychlíme.“

Čtyři minuty? Právě se posadil.

Uvažuji, jaké to je, být TAK DŮLEŽITÝ, že odletíte do Bostonu kvůli pětiminutové schůzce, po které zas nastoupíte do starého dobrého podnikového letadla.

Další tři minuty mě Kamal zasypává otázkami, jako kdyby je pátil z výslechové pušky. Vrhá je po mně bez ladu a skladu. Než stačím mrknout, přeskočí z tématu na téma a na odpovědi mi dává sotva deset vteřin, než po mně mrští další otázkou.

Kteří umělci tě nejvíc ovlivnili?

Jaký film máš nejradší?

Jíš maso?

Jsi ochotný v případě potřeby pracovat i o víkendech?

Co si myslíš o hře No Man's Sky?

Jsi hodně velký sportovec?

Po pravdě téma sportovců se opakuje ve třech různých otázkách. Mám takový pocit, že Kamal je na ně vysazený. Nejspíš ho na střední nějaký sportovec šikanoval.

Netuším, jestli jsem na jeho otázky odpověděl správně nebo podle jeho vkusu. Kamal se pohybuje a mluví jak tornádo a pohovor s ním připomíná tsunami, které mě bez varování smete a stejně rychle ustoupí.

Než stačím mrknout, vstane a znovu si se mnou potřese. „Mohl bys přijet za několik týdnů na Manhattan?“

„Hm, to nevím. Záleží, jak budu mít zápasy.“

„Jedná se o čtvrtek večer – hraješ ve čtvrtek?“ Zamračí se. Je jasné, že největší černý puntík mám u něj kvůli hokeji.

„Ne, ale...“ Svraštím čelo. „Co je na Manhattanu?“ Mám tu práci? Mám ten den nastoupit do zaměstnání? V průvodním dopisu jsem jasně napsal, že můžu začít až po promoci.

„Pořádám v hotelu Heyward Plaza charitativní akci. Vybíráme peníze na léčbu diabetu. Ne, na děti s leukémií. Diabetes je až v dubnu,“ vyhrknu. „Dubnový den diabetu – můj tým fakt miluje aliteraci. Pozval jsem tam i ostatní kandidáty. Teď už jste jen čtyři. Dva na mě neudělali naživo žádný dojem.“

A já jo? Vůbec to nechápu. Netuším, jak mě dokázal posoudit tak či onak vzhledem k tomu, jak krátká naše schůzka byla a jak absurdní otázky mi pokládal.

„Zbyli jste jenom čtyři. Na té akci s leukémií uvidím, jak vycházíš s lidmi.“

A sakra. Tohle mi nejde. Vůbec ne.

„Navíc to bude fakt sranda. Otevřený bar, hodně dam. Můžeš si s sebou vzít doprovod, jestli máš přítelkyni, ale doporučuji ji spíš nechat doma...“ Mrkne na mě a já musím potlačit znechucený výraz.

Není tajemstvím, že Kamal je docela děvkař. Podle článku, který jsem o něm četl, se před deseti lety málem oženil se svojí přítelkyní z vysoké, ale nakonec z toho sešlo, protože odmítla podepsat předmanželskou smlouvu. Od té doby ho každou chvíli někdo vyfotí ve společnosti tolika modelek, dědiček a hereček, že by mu i DiCaprio záviděl.

„Moje asistentka ti pošle e-mailem pozvánku. Jestli ji nepotvrdíš, budu předpokládat, že o tu práci už nemáš zájem.“ Poplácá mě po rameni. „Ale takový hlupák nejsi, takže...“ Zeširoka se usměje. „Čau za měsíc.“

Vyřítí se z baru a mě tam nechá stát. O dvě vteřiny později přinese servírka podnos s Kamalovou vodkou a mojí kávou.

Zmateně se na mě zamračí. „Váš společník už odešel? Chcete...?“ Nadzvedne podnos. „Je to zaplacené.“

Zadívám se na hrnek s kávou a pak na sklenici. Kašlu na to. Je fuk, že je dopoledne.

Natáhnu se po vodce s tonicem a kopnu ji do sebe.

„Pět minut,“ povím kámošům večer. Nacpali jsme se do boxu U Maloneho. Hned pod reproduktor, takže musím zvedat hlas, aby mě bylo přes song od Drakea slyšet. „Trvalo to pět minut. Zkontroloval jsem si to na hodinkách.“

„Čas jsou prachy,“ poznamená Hollis.

„Ani nevím, jak ten pohovor šel,“ zasténám. „Fakt. Netuším, jak se ke mně staví, nebo jestli jsem na něj udělal dobrý dojem.“

„Jasně že udělal,“ ujistí mě Summer. Sedí na opačné straně boxu nacpaná mezi Hunterem a Mattem Andersonem. „Nepozval by tě na tu galavečeři, kdyby ten pohovor dopadl špatně.“

„Čas jsou prachy,“ zopakuje Hollis.

Nate mu vrazí pohlavek. „Už toho nech. To, že se Fitz dneska sešel s miliardářem, z tebe miliardáře nedělá.“

„Jestli by vážně neuvažoval, že tě najme, neletěl by takovou dálku, aby tě poznal osobně,“ připomene Matt. „Poslal by nějakýho poskoka.“

„Ne nutně,“ namítnu. „Byl chudý kluk z Detroitu, když navrhl svoji první hru – dokonce kradl součástky, aby si mohl postavit vlastní počítač. Ta společnost je jeho dítě. Podle mě se chce na jejím chodu podílet tak aktivně, jak to jenom jde.“

„Tak jako tak jsme přišli oslavit, že si tě vyhlídl slavný návrhář videoher, a to je paráda!“ oznámí Summer. „I kdybys tu práci nedostal, je to čest, že nad tebou vůbec uvažoval.“

„Tak si připijeme!“ ozve se Hollis a zvedne sklenici. „Čas jsou prachy!“

Nikdo se k jeho přípitku nepřipojí, ale já se nad ním slituju a ťuknu si s ním svojí láhví Sama Adamse. Byl to Hollisův nápad, abychom to šli oslavit, a i když si ve středu pozornosti nijak nelibuju, docela mě dojalo, že mi tak fandí. Mám takový pocit, že je snad nadšenější než já, že by se mi mohlo povést urvat práci v Orcus Games.

Naštěstí teď v baru není narváno, asi protože jsme neměli zápas. V baru U Maloneho se scházejí hlavně fanoušci briarského hokejového týmu, ale občas se tu ukážou i fotbalisti. Kluci od fotbalu ovšem spíš dávají přednost svým domům mimo kampus, než aby se vrhli do hodně ubohého nočního života v Hastingsu. Proslavili se večírky u sebe doma. Já mám radši bar. Aspoň nemusím po nikom uklízet. Navíc pivo je levné a každý pátek večer mají kuřecí křídla za půlku.

„Tak fajn,“ ustoupí Summer a taky zvedne sklenici. „Čas jsou prachy!“

Mrkne na mě a usměje se. Okamžitě vevnitř roztahu jak máslo na rozpálené pánvi. Má úsměv, z kterého by chlap nejradši začal psát hodně špatný básničky. Oslňující a upřímný a krásný, jako je ona sama.

Co jsme přišli, napůl mi stojí. Cestou sem připomínala Summer sněhuláka, byla nabalená v kabátě s kapucí lemovanou kožešinou, v rukavicích, šále, prostě komplet zimní oblečení. A pak jsme dorazili k Malonemu, kde si kabát rozepnula a sundala si i všechno ostatní a já tak zjistil, že pod tím vším má úzké džíny, které jí obepínají nemožně dlouhé nohy, a top, z kterého mi hned ztvrdl. Ten top je zkrácený, takže jí odhaluje celá záda a pruh kůže na bříše. Paráda. „Brenna mi napsala, že právě dorazila,“ oznámí Summer při pohledu na mobil. „Vidíte ji někde?“

„Moje Julie je tu!“ pochvaluje si Hollis.

Hunter se uchechtne. „Kámo, ta nemá zájem.“

„Fakt ne? Protože si docela dobře vzpomínám, že zájem měla, když minulý týden vpadla do mého pokoje... a odcházela z něj dost spokojená...“ Zakmitá obočím.

Summer hodí po Hollisovi jeden Mattův hranolek. „Za prvé tady nejsme v šatně, tak si ty kecy nechte, prosím. Za druhé má Hunter pravdu.“

„Mám vždycky pravdu,“ dodá Hunter.

„Kde jenom je...“ Summer se otočí a odhalí tak ještě větší kus holých zad.

Kristepane. Má je stejně pěkná jako celé tělo. Jemné lopatky. Hladkou, opálenou kůži.

To už se mi postaví úplně, když si představím, jak ji líbám po páteři, až sjedu rty na ten její dokonalý zadek. Popadl bych ji za něj. Hmmm, a co bych udělal pak... Možná bych ji jemně kousl do té její pevné, kulaté půlky.

Panebože. Aspoň že mi spodní část těla zakrývá stůl, protože teď už mám v kalhotách stan.

„Proč se schováváte v koutě?“ podiví se Brenna, když k nám konečně dorazí. „Jak mám asi podle vás okukovat sexy kluky, když na ně neuvídím?“

„Tak okukuj mě,“ navrhne Hollis.

Nevšímá si ho a rozhlédne se kolem stolu, kam by se posadila. Když si uvědomí, že se nevejde ani na jednu stranu, pokrčí rameny a zazubí se. „Tak si asi sednu na tebe, Fitzy.“

Otevřu pusku, abych něco namítl, ale je pozdě. Kecne si mi na klín.

A okamžitě vytřeští oči.

Překvapeně vyjekne. Popadnu ji za bok a střelím po ní varovným pohledem. Jestli jenom cekne o tom, že ji do levé strany zadku tlačí erekce, uslyším o tom od spoluhráčů až do konce života.

„Co se děje?“ zeptá se ustaraně Summer.

Brenna se rychle vzpamatuje. „Promiň, nechtěla jsem tě vylekat. Asi ti sedím na mobilu, Fitzy.“ Důrazně se otočí, strčí mi ruku do kapsy a vytáhne můj mobil. „Tlačil mě na zadku.“

„Sexy,“ ozve se Hollis.

Ani teď si ho nevšímá a zaloví v kapse černé mikiny po svém mobilu. Mikinu má napůl rozepnutou a je tak vidět, že pod ní má černou krajkovou podprsenku. Jenom Brenna by si oblékla mikinu a pod ní pouze podprsenku.

Něco jednou rukou napíše a já potlačím povzdech, když mi zabzučí mobil. Nenuceně si textovku přečtu.

Brenna: Prosím tě, řekni mi, že ti nestojí ze mě!

Přece jenom si povzdechnu.

Když povytáhne obočí, odpovím jí.

Fitz: Ne.

Brenna: Ok, dobře. Stál ti, ještě než jsem si sedla, tak to asi není kvůli mně. Jenom jsem si chtěla být jistá. Nám dvěma by to nevyšlo, milý Fitzy. Sežrala bych tě zaživa.

Cha. Ta by sežrala zaživa kteréhokoli kluka. Kdovíproč mám ale pocit, že bych jí měl vysvětlit, proč mi stojí. Nebo spíš stál, protože to chudák vzdal jak voják Konfederace.

Fitz: Než jsi přišla, jedna holka mi poslala nahou fotku. Jsem kluk. Tohle se holt stává.

Brenna: Mysli na Hollise. Mě potom vždycky chutě přejdou.

Hlasitě se rozesměju, takže se na mě všichni zadívají.

„Co je tu k smíchu?“ zeptá se Summer pobaveně.

Odložím mobil na stůl a zvednu láhev piva. „Nic. Jenom mi kámoška poslala vtipný meme.“

„Myslíš svoji přítelkyni?“ Teď už Summer nezní tak vesele a nenuceně. Z hlasu jí zaznívá temnější podtón, něco, co nedokážu rozluštit.

Nate překvapeně vykulí oči. „Ty máš holku? Odkdy?“

„Je sexy?“ zeptá se Hollis.

Brenna popadne ubrousek a hodí ho po něm.

Bez problémů ho chytne. „Hele, ta otázka je důležitá.“

Povzdechne si. „Od tebe ne.“

„Je hezká,“ poví jim Summer neochotně.

Trochu to nechápu. Myslel jsem, že se bavíme jenom ze srandy, ale očividně mluví o skutečné holce. A najednou mi to dojde. „Aha, ty myslíš Noru?“

Summer stiskne rty. „Jo.“

„Nevypadá to, že bys z ní byla nadšená,“ zamyslí se Nate, kterému pobaveně cukají rty.

Summer pokrčí rameny a natáhne se po skleničce s brusinkovou vodkou. Napije se. Všichni kluci v boxu jí přitom visí na rtech. „Působí na mě trochu povýšeně. A byla ke mně dost nepříjemná, protože obdivuju nacistickou kolaborantku.“

Hunter se málem zadusí pivem. „Co prosím?“

„Chanel,“ vysvětlí Summer. „Obdivuju Coco Chanel a Fitzova přítelkyně –“

„Není to moje přítelkyně.“

„– pořád na přednášce mlela o tom, že je Chanel válečný zločinec.“ Summer tvrdohlavě vystrčí bradu. „Teda údajně.“

Nate si odfrkne.

„Jak se opovažuje,“ zhrozí se Brenna pobaveně.

„Počkat, tak je to tvoje holka?“ zeptá se mě Matt.

„Ne. Šli jsme na jedno rande,“ povím jim podrážděně. „A pochybuju, že někdy půjdeme na druhý.“

Summer se na mě zamyšleně zadívá. „Ne?“

Pokrčím rameny. „Pravděpodobně ne.“

S Norou jsme si od toho večera, kdy jsme si zašli na drink, několikrát psali, ale upřímně k ní necítím vůbec nic. Nora je fajn, jenže není mezi námi žádná chemie. Věřím, že byste se měli s daným člověkem sejít aspoň dvakrát, než ho úplně odepíšete. Na prvních schůzkách bývají lidé nervózní. Možná to platilo i o Noře, a proto mi naše konverzace připadala tak nucená.

Když navrhla, že bychom si mohli znovu vyjít, souhlasil jsem, ale doteď jsme se nedomluvili. A nevím, jestli se vůbec domluvíme. To, že si ho každý ráno honím, zatímco si představuju jinou holku, docela napovídá, jak to vidím s Norou.

„Dobře, tak to vypadá, že se sem servírka jen tak nevrátí,“ oznámí Brenna a seskočí mi z klína.

„Dojdu si objednat na bar.“

„Půjdu s tebou,“ navrhne Summer a Matt vstane, aby ji pustil z boxu.

Všichni se za nimi otočíme, zatímco odcházejí. Dvoje obepnuté džíny znamenají, že se můžeme dívat na dva parádní zadky a bonus v podobě Summeřiných holých zad. Znamená to, že nemá podprsenku. V puse mám sucho, sotva se mi před očima mihne docela jiná představa – jak se Summer s každým krokem pohupují prsa.

Nate tiše hvízdne. „Teda, fakt jsou to ty nejhezčí holky v baru.“

„Všichni by nám nejradši nakopali prdel,“ souhlasí Matt s úsměvem.

„Bysme si je podali,“ ujistí ho Hunter. A nepřehání. Summer a Brenna jsou sice možná ty nejrajcovnější holky v baru, ale my jsme tu největší.

Koutkem oka sleduju, jak holky dojdou k barovému pultu. Zhlédnu další stín. Kouknu se tam a zamračím se. Nějaký kluk v polokošili mluví s Brennou, ta se dotýká jeho předloktí a říká mu něco, co ho hlasitě rozesměje.

„Je fakt kus,“ prohlásí Hollis a zničeně si povzdechne. Nespouští oči z Brenny.

„Co tak smutně, kamaráde?“ baví se Nate.

„Jo, spíš bys měl bejt nadšenej, že si s tebou ta holka fakt zašukala,“ ozve se Hunter. „Takhle nějak se nejspíš cítil Ježíš, když proměnil vodu ve víno.“

Matt a Nate se uchechtou.

Hollis mu ukáže prostředník, ale svoji obvyklou rýpavou odpověď si nechá pro sebe. Jenom zvedne sklenici.

Povytáhnou obočí. „Ty nám fakt nepovíš, že to není žádné zázrak, protože seš kanec a tak dál?“

Místo odpovědi vyžahne zbytek piva, jako by si potřeboval dodat kuráž pro svoje následující slova.

„Kluci. Asi se se mnou vyspala jenom proto, že se nudila.“

Všichni ztichneme.

Hunter se zasměje jako první. Nemůžu si pomoci – přidám se. A pak i Nate a Matt.

Hollis si zaboří obličej do dlaní. Když zvedne hlavu, mračí se. „Vy volové fakt umíte kámoše podržet.“

„Vždyť tě uzemní, kdykoli se vidíte,“ podotkne Hunter, ale neujde mi, že trochu zjemnil hlas. Snaží se, aby Mike nedopadl moc tvrdě.

Nechci, aby na to byl Hunter sám, proto se přidám. „Nic mezi vámi nebude,“ povím Hollisovi.

„Třeba jo,“ nevzdává se.

Všichni se znovu ohlédneme k baru. Brenna si přehodí dlouhé tmavé vlasy přes rameno. Pořád mluví s tím klukem z bratrstva. Dá se to na něm poznat nejen podle jeho polokošile, ale protože se k němu přidali dva jeho kámoši a jeden z nich má mikinu s logem Sigmy Chí. Ten druhý mluví se Summer.

Všimnu si, jak Hunterovi ztuhnou ramena, zatímco pozoruje Summer s tím klukem. Naštěstí barman už holkám nese jejich pití. Nedají mu peníze, což je jasný důkaz, že barmana okouzlili stejně jako všechny v tomhle baru.

Vrátí se k nám, Summer drží v ruce druhou brusinkovou vodu a Brenna láhev piva Harpoon. Tentokrát se Brenna vecpe vedle mě, a ne na mě, takže Summer se posadí k Mattovi na konec, místo aby se vmáčkla mezi něj a Huntera. Hunter si ji zamyšleně změří.

„Kluci z bratrstev jsou nejhorší,“ oznámí nám Brenna, než zvedne láhev piva k červeně namalovaným rtům. „Štve mě, jak se chovají povýšeně. I ti chudí z nich.“

„On je mezi nimi někdo chudý?“ zasměje se Nate.

„Jasně. K bratrstvu se může přidat kdokoli.“ Obrátí oči v sloup. „Akorát máš větší šanci, že tě přijmou, když jsi z bohaté rodiny.“

Summer pokrčí rameny. „Ti kluci nebyli tak špatní.“

Bodne mě žárlivost. Brennina odpověď mě však ujistí, že se nemusím bát, že by si Summer jednoho z těch kluků přivedla domů.

„Ten pitomec v polokošili se mi pokusil strčit ruku pod triko a chmátnout mi na prso, Summer.“  
Té vyletí obočí. „To jako fakt? Panebože. Fuj.“ Potřese hlavou. „Zdalo se mi, že ten v lososové košili je vážně milý.“

„V růžový,“ zavrčí vedle ní Hollis. „Prostě řekni, že je ta košile růžová, Summer.“

„Existují různé odstíny růžové, Mikeu.“

„Jo? Tak mi jich vyjmenuj deset.“

„Dobře.“ Jako profík začne vyjmenovávat odstíny: „Lososová, starorůžová, ruměnková, fuchsiová, melounová, slézová, červánková, cyklámenová, orchideová –“

Právě je u čísla devět, když se k boxu přibližuje červenožlutá skvrna.

Sotva stačím mrknout, než se vzduchem mihne bílá paže a chrstne na nás vodu. Hlavním terčem je Brenna, která je najednou úplně mokrá, ale Hollis, Nate a já to taky schytáme.

Brenna zůstane zírat na rozzuřenou blondýnu, která si ji naštvane měří. „Co to –“

„Nesahej mi na kluka!“



## 18. kapitola

### Summer

Brenna je úplně mokrá. Navzdory prvotnímu šoku se rychle vzpamatuje a popadne ubrousek, aby si otřela obličej. „A kdo že je ten tvůj kluk?“ zeptá se klidně.

Blondýna ukáže asi tři metry napravo od sebe. Má dlouhé nehty nalakované jasně fuchsiovou barvou (nebo teda růžovou, jak by to naivně popsal Hollis) a jeden ten ostrý dráp namíří na kluka v polokošili, který před chvílí balil Brennu. A který se jí pokusil sáhnout na prso.

„Ten?“ Brenně se zkriví obličej znechucením.

„Ano.“

„Vtipné. Nezmínil se, že má holku, když mi nabídl, že mě povozí ve svém lambu.“

Hollis se uchechtne.

„Lžeš. To by Davey nikdy neudělal.“ Holka je úplně vzteky bez sebe, obličej má červenější než karmínové tílko, které má na sobě. Vršek jí neladí k nehtům. To nesnáším. „Řekl, že ses po něm sápla.“

Brenna výsměšně zkriví rty. „Jasně že to řekl. Vždyť jsem mu taky pocuchala ego. Ale kdybych souhlasila, že mu ho v tom jeho nóbl autě vykouřím, až půjdeš spát, tak ti garantuju, že by ti do očí tvrdil, že celý večer mluvil jenom s tebou.“

„To je fakt,“ zabručí Hunter.

Potlačím úsměv. Brenna má naprostou pravdu. Jediný důvod, proč se ten trapák svojí holce zmínil o jiné ženě, je ten, že jeho ego zatnula tipec. Nejspíš tušil, že se pak jeho holka vrhne na Brennu a dá najevo, že patří jen jí. To se mu bude líbit a bude se cítit žádoucí poté, co se mu Brenna vysmála, když jí navrhl, že si to rozdají v jeho lamborghini.

Brenna vstane. Obličej má suchý, ale mikinu pořád promáčenou. Tekutina nepáchne po alkoholu, takže to bude nejspíš jenom voda. S otráveným povzdechem si Brenna rozepne mokrou mikinu a odlepí si ji od úzkých ramen.

„Do prdele,“ zasténá Hollis a oči se mu zalesknou vzrušením.

Brenna má na sobě jenom džíny a černou krajkovou braletku, která připomíná spíš zkrácený top než podprsenku a není o moc spořepší než to, co má na sobě blondýna. Z Maloneho baru ji sice za neslušné obnažování určitě nevykopnou, ale rozhodně bude mít na triku všechny erekce v naší blízkosti.

I Fitzyho? dobírá si mě vnitřní hlas.

Snažím se svoji žárlivost potlačit. Představa, že by se Fitzymu z Brenny postavil, se mi pranic nelíbí bez ohledu na to, jak skvěle její prsa v té braletce vypadají.

Přeletím pohledem box. Fitzy má v očích překvapivě tvrdý výraz, znechuceně si měří kluka v polokošili, který právě míří ke svojí přítelkyni. Nesvírá ruce přímo v pěsti, ale prsty má ohnuté, jako by k tomu mnoho nezbyvalo. Je na pozoru a nelíbí se mu, jak celá tahle situace graduje.

„Hele, берушко,“ osloví Brenna tu blondýnu. „Ten tvůj kluk je děvkař s velkým D. Pošli ho k vodě, než ti ublíží ještě víc.“

„Neříkej o mém Daveym, že je děvkař!“ ozve se rozzuřená odpověď. „Byla bys štěstím bez sebe, kdybys měla někoho jako on! Jestli to na tebe zkusil a tys ho odmítla, tak seš vymaštěná kráva.“

Brenně se zatřpytí hnědé oči. „Nejdřív jsi našťvaná, protože si myslíš, že jsem se ti ho snažila přebrat. A teď jsi už přímo nasraná, protože jsem ho odmítla. Vyber si jedno z toho a drž se toho, берушко.“

To už se musím smát. Blondýna mě propálí pohledem.

„Ale jestli chceš, klidně si to s ním rozdám,“ navrhone Brenna. „Byl trochu nemotorný, když se mi snažil hrabat na prsa. Mohla bych ho pár věcí naučit.“

„Děvko,“ vyštěkne ta holka.

„Jasně. Já jsem děvka. Ne on.“

„Ty bys nepoznala slušného kluka, ani kdyby ti jednu fláknul.“

„To očividně ani ty.“

Hunter se uchechtne.

Holka je už tak rudá, až je mi jí skoro líto. Skoro.

„Děvko pitomá!“

Tak jo, dosáhla jsem maxima děvek, které jsem ochotná slyšet.

Vyskočím na nohy. „Už toho bylo dost,“ vyštěknu po ní. „Uvědomuješ si, o kolik desetiletí nás vracíš zpátky, kdykoli o jiné holce řekneš, že je děvka? Roky jsme bojovaly, aby v nás ostatní neviděli jen sexuální objekty nebo aby nás neodsuzovali a neponižovali jenom kvůli tomu, že nás baví sex. Stačí, že nám to pořád dělají muži. Když se k nim přidáš i ty, dáváš tím najevo, že nevádí, když se k ženám budou takhle chovat.“

„Sklapni,“ zní její odpověď. „Ty seš taky děvka!“

Složím si paže na hrudi. „Řekni to ještě jednou. Do toho.“

Nasadí samolibý úšklebek. „Seš. Děvka.“

Mohla bych ji nechat být. Asi bych i měla. Jenže ta holka ke mně přistoupí a výsměšně a lhostejně mi přejede těma svýma ostrýma nehtama po tváři. Před očima mám najednou rudou mlhu.

Vrhnou se po ní.

„Holky se perou!“ zařve Hollis a vyskočí z boxu.

Mám plné ruce práce s blondýnou, než abych se pustila ještě do Hollise kvůli tomu, jak je z celé téhle situace nadšený. Sednu si na holku a podaří se mi ji praštit, než vzduchem proletí její pěst a přistane na koutku mých úst. Na spodním rtu okamžitě ucítím kovovou pachut'. Olíznu krev a popadnu ji za vlasy. Zakvílí, když ji ostře zatahám.

„Co se sakra stalo s ženskou silou? To jsi nikdy neposlouchala Spice Girls?“ zavrčím na ni.

„Co je to s tebou?“

Tou svojí drápatou rukou mi vrazí facku. „Slez ze mě!“

Přání se jí splní, protože mě z ní najednou něco zvedne. Kolem pasu mě popadne silná paže a odtáhne mě od ní. Holka vyskočí na nohy a vrhne se po mně.

„Zlomilas mi nehet!“ zasyčí.

Davey ji chytne a přitáhne si ji k sobě. Blondýna mu visí na paži, jako by to byl poslední záchranný člun na Titanicu.

Zamračím se. „Ten tvůj ubožák se pokusil sáhnout jiný holce na prso – a tobě to vůbec nevádí?“

Davey, který ochranitelsky objímá svoji přítelkyni, vyhlásí do světa, že je ten největší debil ze všech – tím, že se právě teď zapojí do debaty.

Protože jenom největší debil ze všech by ukázal na Brennu a oznámil: „Se koukni, co má na sobě! Říkala si o to!“

Tak to ne, chlapečku.

Znovu se po něm vrhnou, ale ty silné paže mě obejmou ještě pevněji. UVědomím si, že patří Hunterovi. Ale i kdybych po něm mohla vystartovat, nebyla bych tak rychlá jako Fitz. V jednu vteřinu sedí, v další už drží debila Daveyho za límec.

„Říkala si o to?“ zasyčí Fitz. „Fakt tohle vyletělo z té tvý podělaný, násilnický huby?“

Davey zalapá po dechu. „Jsem to tak nemyslel –“

Fitz mrští klukem o cihlovou zeď vedle boxu. Přísahám, že se celá místnost zatřásla. Melone má na zdech pověšené sportovní suvenýry a několik fotografií hokejistů, které neznám, spadne na zem špinavou od piva. Fitz přešlápne a já uslyším křupání skla.

Odněkud se přirhne servírka, ale je to drobná žena, se skoro metr devadesát vysokým Colinem Fitzgeraldem se nemůže měřit. Fitzovi chrlí z tmavých očí oheň, když doslova zvedne Daveyho za krk ze země.

Tohle se mi nelíbí. Ztraceně se mi to nelíbí. Fitz ho uškrtí –

Ne, praští ho. Rozmáchne se volnou paží a zaboří pěst Daveymu do nosu, až mu křupne kost. Potom ho pustí a Davey se zhroutí na ulepenou podlahu, z nosu mu crčí krev.

„Nechám tě zavřít za napadení!“

„Si to zkus.“ Fitz vypadá, že ho ta výhrůžka spíš pobavila, a to mi připadá docela sexy. „Aspoň si Brenna ušetří volání na policii. Rovnou na tebe může podat trestní oznámení.“

Nespouštím z něj oči. Čelist má jako z oceli. Ústa tvrdá a nebezpečná. A ty paže... Panebože, paže má ztuhlé napětím, napjaté zuřivostí. Tetování se mu roztahují po kůži, když si dá vypracované paže v bok. Drak na jeho levém bicepsu vypadá, jako by se chystal rozletět a zapálit celý svět. Fitz je stejně živočišný jako to stvoření na jeho paži. Skloní se nad zhrouceným Daveym. Velký a široký, sálá z něj syrová, mužná síla.

Ještě nikdy jsem na nikoho neměla takovou chuť.

„Dobrý nápad,“ ozve se Brenna a usměje se na Daveyho. „Netuším, jestli to víš, ale sáhnout v baru na holku proti její vůli je v tomhle státě považováno za sexuální násilí.“

Po jejích slovech kluk zbledne. Se zakrváceným nosem a bílým obličejem teď Davey vypadá jako ghúl. Vyškrábe se na nohy a pokusí se projít kolem Fitze.

Fitz je ovšem jedna velká hradba svalů. A svalnaté hradby jen tak neustoupí.

„Coline,“ zamumlá Hollis.

Po několika vteřinách Fitz ustoupí a nechá Daveyho projít.

„Pojď, Kerry,“ pobídne Davey svoji holku. „Tihle sráči za to nestojej.“

Řekne to, jako by snad měl nad Fitzem navrch on, ne naopak.

„Děvko,“ štěkne po mně holka poslední urážku.

Potlačím povzdech. Někteří se prostě nepoučí.

„Omlouvám se,“ ozve se Fitz chraplavě. Mluví se servírkou. „Zaplatím škody.“

„Ne,“ vyhrknu a přistoupím k nim. „Já je zaplatím. Začala jsem si. Je to moje vina.“

To, že to Fitz nijak nerozporuje, ani netrvá na tom, že to zaplatí, dokazuje, že má stejný názor na to, kdo za celou tuhle šlamastyku může. Stačí jeden pohled a v jeho očích spatřím jen stěží potlačované obvinění.

Jo, dává mi to za vinu.

Čekám, že mi vynadá. Nebo si mě možná přehodí přes rameno, jak si to v poslední době oblíbil. Místo toho tiše zakleje, popadne bundu a zamumlá: „Padám odtud.“

Nevěřicně se dívám, jak odchází. Na chvíli jsem jako omráčená. A pak od něj odtrhnu pohled a ze sedačky v boxu zvednu svoji kabelku od Chanel.

Nate a Matt se snaží pomoci rozrušené servírce a sbírají rozbité rámečky s fotkami, zatímco Hollis něco šeptá Brenně do ucha.

Zbývá tak Hunter. Hodím mu kabelku a povím mu: „Mám tam nějakou hotovost – mohl bys zaplatit, co je potřeba? Půjdu se podívat za Fitzem.“

Na odpověď nečekám a vyrazím k východu.

Venku si rychle uvědomím svoji chybu. Zapomněla jsem, že je zima. Kabát mám uvnitř a na sobě jenom top, který mi ani nezakrývá záda. Na chladném vzduchu mi okamžitě naskočí husí kůže. Rozběhnu se tak rychle, jak mi to jenom kozačky od Prady a pud sebezáchovy dovolí. Podpatky nemám vysoké, ale zem je pokrytá vrstvou ledu.

Fitze doběhnu na parkovišti za barem, právě odemyká auto.

„Počkej,“ křiknu.

Když uslyší můj hlas, celý ztuhne. „Vrať se dovnitř, Summer. Zmrzneš.“

Doběhnu k němu. „Chci se nejdřív ujistit, že jsi v pohodě.“

„Nic mi není,“ odpoví stroze.

„Krvácí ti ruce.“ Vylekaně ho popadnu za jednu ruku a promnu mu pohmožděný kloub na hřbetu. Na břišku palce mi ulpí červená krev.

„Na ruce kašlu. Tobě krvácí ret.“

Hřbetem ruky si otřu ústa. „To nemám od toho, jak mě praštila,“ ujistím ho. „Škrábala mě těma svýma drápama.“

Ani se neusměje. „Vrať se dovnitř,“ zopakuje. „Odjíždím.“

V jeho výrazu se zračí něco, z čeho se celá naježím.

Teda ne něco. Vím přesně, co mi tak vadí – sálá z něj nesouhlas.

„Seš naštvanej, že jsem se na tu holku vrhla?“ zeptám se.

„Jasně že jsem naštvanej.“ Zabouchne dveře u řidiče a vrátí se ke mně. „Co sis sakra myslela?“

„Bránila jsem sebe a svoji kamarádku,“ vyštěknu. „Nevím, jak ty, ale mě moc nebaví, když o mně někdo říká, že jsem děvka.“

„A mě zas moc nebaví hospodský rvačky,“ odsekne. Do chladného vzduchu se vznese obláček jeho dechu, až se nakonec rozptýlí.

„Jasně, protože já se přece v hospodách peru v jednom kuse!“ Zatnu zuby, protože je mi zima a nepřestávají mi drkotat, a navíc mám šílenou chuť ho kousnout. Možná se přece jenom ráda peru.

„To je fuk,“ odsekne. „Nechci se ještě někdy ocitnout v podobný situaci.“

„V jaký situaci?“

„V takový, kdy musím bránit tvoji čest.“

Zůstanu na něj zírat. „Nic takového jsem po tobě nechtěla! To ty ses rozhodl popadnout toho vola za krk. Jasně, říkal si o to –“

„Ani by tu svoji hubu neotevřel, kdybys nenapadla jeho holku,“ skočí mi do řeči Fitz. Potřese hlavou a zamračí se. „Peru se fakt nerad, Summer. Už dávno jsem se naučil, že problémy se nemusí řešit pěstmi.“

„Osahával Brennu,“ připomenu Fitzovi. „Zasloužil si pěstí.“

Z jeho napjatého výrazu poznám, že nesouhlasí. Je přesvědčený, že jsem ho vtáhla do hospodské rvačky, tečka.

Otočím se na patě. „Vrátím se dovnitř.“

„Ne.“

Nevěřicně se k němu obrátím. „To myslíš jako vážně? Vždyť jsi přesně tohle chtěl! Sám jsi říkal, ať se vrátím dovnitř.“

„Rozmyslel jsem si to,“ vyštěkne. „Hodím tě domů. Za jeden večer jsi už způsobila problémů víc než dost.“

„Já že jsem způsobila problém?! A co ta maniačka, která chrstla na Brennu vodu? Nebo ten její úlisný chmatácký přítelíček? Nechápu, že dáváš za vinu mně, co se tam stalo!“

Postoupí ke mně o krok a já připravím obě ruce do bojového postavení. Ve dvanácti jsem tři měsíce chodila na karate. Přeperu ho.

„Jestli si mě zase hodíš přes rameno, budu řvát z plných plic,“ varuju ho. „Nemůžu za to, že ses dneska rozhodl někoho praštit. S důsledky svých činů se musíš smířit sám.“

Tmavé oči mu zaplanou. „Nemusel bych se smířovat vůbec s ničím, kdyby se ti nekroutily kalhotky kvůli pitomý holce, která ani za tvůj vztek nestojí.“

V tu chvíli moje tělo zareaguje, jako by mi můj vnitřní metr vzrušení začal hlásit: Pozor, hrozí orgasmus. Tenhle sexy kluk by neměl zmiňovat slovo kalhotky. Protože teď už si to slovo představuju v úplně jiné větě. V duchu slyším jeho hluboký hlas, jak říká: „Chci z tebe zubama strhnout kalhotky, Summer.“

„Takhle se na mě sakra nedívej.“

Zvednu k němu zrak. Dobře, sice neříká to, co jsem si představovala, ale ten jeho chraplavý hlas zní přesně jako v mojí hlavě.

„Jak jako?“ zeptám se zesláble. Tep mi během zlomku vteřiny vyletěl z nuly na milion, kolena se pode mnou podlamují.

„Víš dobře, o čem mluvím,“ zavrčí. „A musíš s tím přestat.“

„S čím přestat?“

Zavrčí. Zavrčí jako zoufalé zvíře. Ten zvuk mi vyšle mezi nohy výboj žáru, než se mi z něj rozpálí kůže po celém těle. Už mi není zima. Klidně bych se mohla ocitnout nahá uprostřed sibiřské tundry, a stejně bych měla pocit, že hořím. Myslela jsem, že vím, jaké je cítit chtíč, ale očividně jsem se mýlila.

„Přestaň si se mnou pohrávat.“ Jeho slova zní zmučeně, roztřeseně. „Jeden den se mnou flirtuješ, druhý se zas objímáš s Hunterem.“

Bodne mě osten viny. Sakra. Zapomněla jsem na tu noc, kdy jsme se k sobě s Hunterem přivinuli. Copak Fitz ví i o tomhle?

„Jeden den říkáš, že jsme nejlepší kámoši, další stojíš přede mnou a tváříš se, že bys mi nejradši olízla ptáka.“

Nitro mi sevře taková bolest, až se málem skácím k zemi. Panebože. Tohle si teď představovat nepotřebuju.

Potřese hlavou, než sklopí zrak ke svým botám. „Nelíbí se mi, když si se mnou lidi zahrávají, a už vůbec nemám zájem o drama,“ zamumlá.

„Fitz.“ Hrdlo se mi sevře ostražitostí. „Kvůli čemu se teď přesně zlobíš?“

Zatne zuby. Po pravdě ani nečekám, že mi odpoví, ale pak zamumlá: „Mohlo se ti něco stát.“

To mě překvapí. Tak o tohle tu celou dobu jde? On se bojí o moje bezpečí?

„Ale nestalo,“ připomenu mu. „Věř mi, vím, jak se o sebe postarat. Nejsem měkkota.“

„To jsem si všiml.“

Podrážděně potřesu hlavou. „Proč jsi mi to nemohl říct hned? Summer, nechci, aby se ti něco stalo. Tak. Hotovo. Místo toho na mě křičíš jak magor a pak se chováš, jako by se mnou bylo něco špatně jenom proto, že naštvané jsi podle mě sexy.“

Pomalů zvedne hlavu.

Nadechnu se. V očích má rozpálený, roztoužený pohled. Pevně stisknu stehna. To tepání se mi vrátilo a tentokrát je ještě horší. Ještě nikdy se na mě nikdo takhle nedíval.

„Ty si myslíš, že naštvané jsem sexy?“

„Ano, myslím. Řval jsi a mě to rozpalovalo. No a?“ Probodnu ho pohledem. „To, že tě nepřitahuju, neznamená, že –“

„Že mě nepřitahuješ?“ přeruší mě nevěřičně. Najednou mě popadne za ruku a přitiskne si ji k rozkroku. „Cítíš to? Tohle se mnou děláš. Stojí mi z tebe. Pořád.“

Přitiskne si moji dlaň těsněji k tělu. V hrdle se mi zasekne zasténání. Ta tvrdá vyboulenina pod rukou mě úplně ochromila. Je neskutečně velký. Teda jo, čekala jsem to. Je velký kluk. Vysoký, svalnatý, se širokými rameny. Má velké ruce... Ale to nemusí o velikosti mužské výbavy nic vypovídat. Chodila jsem jednou s klukem, který byl útočníkem v družstvu amerického fotbalu, měl ruce jak medvědí pracky, velikost bot čtyřicet osm, ale mezi nohama měl takovou přtavou žížalku. Měl přesně takový penis, z kterého se rozbrečíte zklamáním.

Fitz? Ten nezklame. Kéž bych ho mohla vzít do ruky, kéž bych ho tam mohla políbit. Jenže má na sobě pitomé kalhoty, proto se spokojím s tím, že ho pohladím. Jenom zlehka, a přesto ten krátký dotek stačí, aby se mu z hrdla vydralo hluboké, zmučené zasténání.

„Myslíš, že je sranda chodit celý den s tímhle? Stačí, když jenom dýchneš mým směrem, a tohle to se mnou dělá. Pořád na tebe myslím.“

„Ale...“ Polknu. „Podle tebe jsem povrchní.“

„Do prdele, už zase tohle? Nakecal jsem to Garrettovi, protože jsem se snažil sám sebe přesvědčit, že bych si s tebou neměl začínat.“

Zaváhám. „Opravdu?“ To mi dodá naději... Jeho poslední slova mě však zabolí. Odtáhnou ruku od jeho rozkroku. „Proč sis se mnou nechtěl začínat?“

„Protože mě přivádíš k šílenství. Protože toužit po tobě je vyčerpávající, Summer. Být s tebou mě vyčerpává.“ Rozpaží, než si ruce zaboří do rozčuchaných vlasů. „Jsem introvert a ty máš ráda společnost. A jsi vyčerpávající. A už jsem zmínil, že jsi vyčerpávající?“

Zamračím se. „Já ne –“

„Všechno v pořádku?“

Oba se otočíme, když uslyšíme Hunterův hlas. Náš spolubydlící k nám míří přes parkoviště, přes paži má přehozený můj kabát. Podá mi ho, a přestože se mi tělo ještě pořád třese chtíčem, vezmu si ho a obleču.

„Díky,“ povím Hunterovi. „A všechno je v pořádku.“ Nejradši bych se na Fitze podívala, ale bojím se, co bych spatřila.

Dilema vyřeší za mě tím, že se vrátí ke svému autu. „Odvez Summer domů,“ prohodí ještě.

Ani se neohlédne.

O chvíli později už jeho rozložené tělo zmizí na sedadle řidiče, motor se probudí k životu a Fitz vyjede z parkoviště, aniž by věnoval pět vteřin odmrazení čelního skla.

V očích mě pálí slzy. Rychle zamrkám, ale pořád hrozí, že se mi skutálejí po tvářích. Adrenalin ze rvačky (jak mojí, tak Fitzovy) se mi najednou vyplaví z těla, jako by ho někdo vysál hadicí. Už jsem jenom utahaná.

Hunter si mě k sobě přitáhne a obejmě mě paží kolem ramen. „Nebřeč, blončko.“

Kousnu se do rtu a rychle zamrkám, abych zahнала slzy. „Promiň. To asi ten adrenalin.“

„Chápu.“ Z hlasu mu zaznívá pobavení. „Taky ses dneska pěkně porvala.“

„Tak bych to nenazvala.“

Volnou rukou se natáhne po mojí ruce. Palcem mě zlehka pohladí po dlani. „Bylas fakt drsná. Žes bránila Brennu.“

Aspoň někdo si to myslí. „Díky.“

Tiše se uchechtne. „Nad tou vaší holčičí rvačkou si Mike bude honit nejmiň rok.“

Ušklíbnu se. „Bože, to snad ne.“

Hunter mě mozolnatými prsty pohladí po dlani, než je proplete s mými. Držet se s ním takhle za ruku je uklidňující i zneklidňující zároveň, nemám ale sílu se odtáhnout. Momentálně

využívám veškerou svoji zbylou energii, abych si vysvětlila, co mi Fitz řekl, než tak zničehonic odjel.

Přivádím ho k šílenství.

Jsem podle něj vyčerpávající.

Chce mě, ale nechce mě chtít.

„Bloncko,“ osloví mě Hunter chraplavě.

„Hmmm?“ Hlavou mi víří všemožné myšlenky, nedokážu se soustředit. Nebo spíš je pro mě o to těžší se soustředit. Kvůli hyperkinetické poruše to mám už tak dost náročné.

„Příští sobotu,“ poví mi.

„Co je s ní?“

„Nemáme zápas.“ Zaváhá. „Co si ten večer vyjít? Třeba na večeři?“

Tentokrát zaváhám já. Je jasné, co tím myslí. Zve mě na rande. A možná kdyby tu nebyl Fitz, tak bych –

To už si snad ze mě děláš prdel! ječí moje vnitřní Selena Gomezová.

Páni. To slovo na P používá hodně zřídka. Moje vnitřní Selena je hodně slušná a klidná. Žije si svůj čistý, elegantní život, který si nenechává narušovat nesnesitelnými muži.

Má ovšem naprostou pravdu. Je tu kluk, který mě nechce chtít, a další, který hrdě oznamuje, že mě chce – a já mám zájem o toho prvního?

Proč? Jako fakt. Proč? Proč se vůbec rozhoduju? Hunter je pohledný. Skvěle líbá. A doopravdy se snaží se mnou trávit čas, neutíká při první příležitosti.

Líbí se mi Fitz, ale mate mě. Myslí si, že si s ním pohrávám? Nejdřív Garrettovi řekne, že by se mnou nikdy nechodil, pak mě utěšuje kvůli polosemestrální práci a nabídne mi, že mi s ní pomůže, a teď se přizná, že ho přitahuju, ale jsem příliš vyčerpávající, než aby se mnou mohl být.

Jasně. Já jsem vyčerpávající.

Chci muže s jasnými úmysly. Muže, který se snaží a těší se, že se mnou stráví čas. Muže, který mě chce chtít.

Pokud musí bojovat sám se sebou, aby se mnou byl, o mě nikdy bojovat nebude.

Která žena by si někoho takového vybrala?

Položím hlavu Hunterovi na rameno a nasaju do unaveného těla jeho horko. Stisknu mu ruku a povím mu: „Moc ráda s tebou půjdu na večeři.“

## 19. kapitola

### Summer

Dřív mi připadalo, že mě moje kamarádky odsuzují. Na střední byl úzký okruh mých přátel hodně soutěživý, což nevyhnutelně vedlo k pomlouvám, kudlám v zádech anebo otevřeným zradám. Ani holkám, kterým jsem (víceméně) věřila, jsem se nesvěřovala se všemi aspekty svého života. To je ale nejspíš dobrá rada do života. Vždycky si kus sebe nechávejte pro sebe. Fitz to umí, ale taky to dovádí do extrému. A já jsem se to nikdy pořádně nenaučila. Kamarádkám se svěřuju s jistými detaily o svém životě, jako třeba že jsem někoho políbila. Nebo o koho mám zájem. Jestli se mi na rande líbilo, nebo ne.

Přiznat ovšem, že jsem ho nejdřív jednomu klukovi v podstatě vyhonila přes kalhoty, a pak souhlasila, že půjdu na večeri s jiným? Hm. Ne. Kdybych tohle přiznala některé ze svých středoškolských kamarádek nebo holek ze sesterstva na Brownu, co nevidět by celý kampus probíral, jaká jsem coura. A raději ani nebudu začínat o tweetech a propírání na sociálních sítích, které by mě čekalo.

Obvykle se bez problémů se vším svěřuju mámě, ale tentokrát se příliš stydím přiznat, co se stalo. Jak to mám vůbec podat? Čau, mami, včera jsem sáhla klukovi na péro. Proberem to. Poprvé v životě si ale myslím, že jsem našla kamarádku, s kterou mi nevadí probírat ty nejpikantnější detaily, kvůli nimž by mě všechny ostatní holky odsuzovaly. Naprosto věřím, že si Brenna moji důvěru zaslouží a že ve mně nebude pasivně agresivně vzbuzovat pocit viny. A tak nelituju, že jsem jí o všem pověděla.

Lituju ovšem, že jsem jí to řekla na veřejnosti.

„Tys sáhla Fitzovi na penis?“ vykřikne.

Paráda. Asi jsem jí spíš měla včera večer zavolat. Potřebovala jsem si to však promyslet. A promýšlela jsem si to ještě dneska ráno. A dneska odpoledne. Až když jsme večer dorazily na briarský hokejový stadion, rozhodla jsem se, že potřebuju poradit. S Brennou se už ani jedna druhé neptáme, jestli půjdeme na domácí utkání. Prostě to předpokládáme. Dneska chci ale poznat některé její kamarádky, těším se na ně. Sejdeme se s nimi po zápasu u Maloneho na několik drinků a Brenna přísahala, že to jsou vážně fajn holky.

„Mohla by ses laskavě ztišit?“ nařídím, zatímco se rozhlížím, jestli si nás někdo nevšímá.

„Jak k tomu proboha došlo?“ vydechne. „Odešla jsi z baru, aby ses ujistila, že je po té rvačce v pohodě. A tos zjišťovala podle jeho výbavy? Sáhla sis i pod boxerky?“ Zalapá po dechu.

„Kouřilas mu ho?“

Zdusím smích. „Přes kalhoty. A řekla jsem ti, že jsem se ho jenom dotkla. A možná ho trochu promnula.“

Vystrčí spodní ret. „Takže ti toho svýho macka neukázal?“

„Neukázal mi macka.“

„Škoda. Určitě má pořádnýho macka.“

Holky přede mnou se uchechnou, což mi připomene, že slovo macek jsme zmínily moc často. Ta statečnější z nich se po nás ohlédne a já se na ni rozpačitě usměju.

Stydlivě mi úsměv oplatí. Asi to jsou prvačky. Pořád mají kolem sebe auru nevinnosti.

Brenna vedle mě ztiší hlas. „Jaký to bylo?“

„Intenzivní.“

„Myslím velikost, Summer. Jaký měl péro? Velký? Malý? Dlouhý? Tlustý? Veselý? Smutný?“ Schovám obličej do klína a třesu se smíchem. Když se trochu uklidním, zeptám se: „Jak může být penis smutný?“

„Věř mi, už jsem pár smutných klobás viděla.“ Mávne rukou a vzduchem se mihnou rudě nalakované nehty. „Dobře, míry probereme později. Jak moc to bylo intenzivní?“

„Nevím.“ Polknu, když si vybavím syrovou vášeň, která se mu zračila v očích. „Prostě bylo. A pak to bylo otravné.“

Zamračí se. „Jak to?“

„Pořád říkal, jak mě chce, ale že mě nechce chtít. Bylo to...“ Zamyslím se. „Docela urážlivé,“ rozhodnu se.

„To se vsadím. Nechceš pana Vzdušáka. Chceš kluka, který vykřičí do světa, jak obrovský má štěstí, že tě má.“

„Přesně tak.“ Líbí se mi, že to vnímáme stejně. Připadá mi, že až moc holek zapomíná na jednu zásadní skutečnost: zasloužíme si někoho, kdo nám dá sto procent. Polovičatá snaha není snaha. Polovičatá láska není láska. Pokud do toho nejde muž naplno, můžeme to rovnou ukončit.

„Takže jo. Bylo to divné. A pak nás vyrušil Hunter a Fitz odjel.“ Vyhnu se jejímu pohledu. „A pak jsem souhlasila, že si s Hunterem příští sobotu vyjdu na večeři.“

„Na Valentýna?“

„On bude Valentýn?!“

Moje zapištění způsobí, že se k nám otočí všichni v naší blízkosti. Brenna rychle mávne rukou.

„Není tu nic k vidění, lidi. Užijte si zápas,“ popřeje jim.

„Panebože, myslíš, že věděl, že bude Valentýna, když mě zval?“ zašeptám.

„O tom pochybuju. Většina kluků si takových věcí nevšímá.“

„Má pravdu,“ potvrdí jí to známý hlas.

Otočím se právě včas, abych viděla, jak si na prázdné místo za námi sedá Brooks Weston. Je s ním Jake Connolly a svoje rozložené tělo usadí na sousední sedačku. Jake má tmavé vlasy shrnuté z ostře řezané tváře. Nevím, jestli za to může vítr, nebo gel na vlasy, ale tak či tak vypadá dobře. Oba kluci na sobě mají mikiny, na kterých podezřele chybí logo Harvardu i barvy té školy.

Protože to vůbec není podezřelé.

Brenna to vnímá stejně a opatrně na ně pohlédne. „Přišli jste okouknout konkurenci?“

Weston bez okolků přikývne. „No jasně. Za několik týdnů s nima hrajeme.“ Mrkne na nás.

„Oprava – za několik týdnů vás znovu porazíme.“

„Si nechte zdát. Budeme mít výhodu domácího ledu,“ připomene mu Brenna.

Weston se jenom zazubí.

Brenna stočí pohled na Jakea. „A co ty? Nebudeš se nám vysmívat, jak nám nakopete prdele?“

Povytáhne obočí. „Taky že vám nakopeme prdele. Nevím, proč bych to měl rozmazávat.“ Jake se zadívá na mě. „A abych odpověděl na tvoji otázku, dost pochybuju, že ví, kolikátýho to bude. Valentýn si fakt do diářů obvykle nepíšeme, teda pokud nemáme přítelkyni.“

„Přítelkyni?“ zopakuje po něm Brenna suše. „Co jsem tak slyšela, význam toho slova ti uniká.“ Na rtech se mu usadí zatraceně svůdný úsměv. „Ty ses na mě vyptávala?“

„Ne. Akorát tvoje fanyanky rády mluví.“ Pokrčí rameny. „Podle všeho si nikdy s žádnou holkou nevyjdeš dvakrát.“

„No a?“ Do těch dvou kratičkových slov se mu podaří vtěsnat namyšlenost, rozpaky i čirý sex.

Promluvím, než se stihne ozvat Brenna. „Myslíte, že bych ho měla upozornit, co bude za den?“ zeptám se kluků.

„To záleží,“ odpoví Connolly.

„Na čem?“ Zápas, který se právě odehrává na ledu pod námi, jsem hodila za hlavu. Otočím se ke klukům. Zoufale potřebuju mužskou radu.

Jake si olízne spodní ret. Nevím, jestli to udělal záměrně, nebo má jenom suché rty. Tak jako tak to působí rajcovně.

Docela mě znepokojuje, jak mě ten kluk fascinuje. Nechci ho pro sebe, ale vnímám sex appeal, který z něj sálá. Možná jenom jedu na vlně Brenniny energie? Sice se do něj neustále naváží, ale neušlo mi, jak se jí na něm pohled zastaví vždycky o chvíli déle, než je potřeba.

„To záleží na tom, jestli ho chceš ojet, nebo ne,“ vysvětlí Jake.

„Pravda,“ souhlasí Weston. „Jestli ho chceš ošukat, neříkej mu to. Mohl by vycouvat, kdyby věděl, co bude za den. Leda bys chtěla, aby vycouval.“

„Nevím,“ přiznám se.

Nemůžu popřít, že je Hunter neskutečně přitažlivý. Dobře se mi s ním povídá, dokáže mě rozesmát a vzrušuje mě. Fitz se mnou ale dělá dočista jiné věci. Že jsem z něj nervózní, by bylo hodně slabě řečeno. A taky něco provádí s mým srdcem. Netuším, co to je, ale něco to je.

Krucí. Možná že byla chyba souhlasit, že si s Hunterem vyjdu na večeři. Tvrdím přece, že si zasloužím někoho, kdo mi všechno dává na sto procent – copak si Hunter nezaslouží totéž?

Je ode mě fér, abych chodila s někým jiným, pokud Fitze nevyženu z hlavy, i kdyby se celou dobu jenom skrýval v maličkatém zastrčeném koutku mojí mysli?



Nic z toho nepovím nahlas, protože nechci těm klukům z Harvardu prozradit, že se nemůžu rozhodnout mezi dvěma svými spolubydlicemi. Hluboko uvnitř mám ovšem takové podezření, že tu o žádnou soutěž ani nejde. Fitze chci od chvíle, kdy jsem ho loni poznala. Myslím, že to byla dokonce moje první slova, která jsem kdy Deanově přítelkyni řekla. Ukázala jsem na Fitze a oznámila: „Chci ho.“

Nejde o to, že bych byla rozmazlené dítě, co chce novou hračku. Fitz není totéž jako lodičky od Louboutina nebo psaníčko od Valentina.

A nejde o to, že bych ho chtěla jenom proto, že si ho musím ulovit.

A i když to původně začalo jako čistě fyzická touha, je to teď jiné.

Asi teď chci víc.

Sakra.

Během zápasu moc gólů nepadne. Hrajeme proti Eastwoodu, svým hlavním rivalům, a ti si teda dokážou pohlídat, aby se puk k jejich brance ani nepřiblížil. Kdykoli kluci z Briaru překročí modrou lajnu, musí té příležitosti co nejvíc využít, a první dvě třetiny se jim moc nedaří. Navíc má Eastwood v týmu jednoho obra, který mě přivádí k šílenství. Pořád se snaží začínat rvačky, ale tak, aby to neupoutalo pozornost sudích.

„Chlap mého srdce,“ ozve se za námi Weston. Prohlásí to poté, co se tomu klukovi podaří několikrát strčit do hráče Briaru, než odbruslí po ledu pryč.

„Není divu, že ses zamiloval. Rváči se navzájem poznají,“ poví mu Brenna sladkým hláskem. Weston se natáhne a dobrosrdečně ji pocuchá ve vlasech. „Svůj odznak rváče nosím s hrdostí.“

Na ledu ten eastwoodský hokejista narazí obránce Briaru na mantinel a ukradne Mattu Andersonovi puk. S kotoučem u hokejky se řítí k naší brance, jeho spoluhráči se mu drží za patami.

„Bože, já toho kluka nesnáším.“ Podrážděním vyskočím na nohy. „Padej pryč!“ zařvu na něj.

„Nikdo tě tu nechce!“

Jake a Brenna si oba odfrknou a pak se na sebe zamračí, jako by pro ně stejná reakce byla naprosto nepřijatelná.

Weston mě šťouchne pod kolenem. „Hej, víš, kdo to je?“

„Ne.“ Na jeho dresu nevidím jméno ani číslo. Víím jenom, že ho nenávidím.

„To je Casper Cassidy. Z Greenwichské akademie,“ poví mi. Na tu školu chodil i můj bratr Dean.

Do Greenwiche jsem chodila v prváku, než jsem přestoupila na Roselawn, protože toho učení na mě bylo moc. Greenwich dává na akademické znalosti větší důraz než Roselawn. Po pravdě, co se přípravných akademií týče, má Roselawn pověst spíš odvážané školy. Tamější studenti jsou dost bohatí, aby si mohli přijetí na vysokou koupit, a tak se nikdo s jedničkami neobtěžuje.

Přestože táta musel zatahat za nitky, aby mě dostal na Briar, jsem hrdá, že na Brown jsem se dostala vlastním úsilím. Svými studijními výsledky bych se sice nechlubila, ale doháněla jsem to volitelnými předměty a mimoškolními aktivitami.

„Děláš si srandu?“ vydechnu. Snažím se na ledu toho kluka najít. Za sítí se teď mele hromada dresů. „To je Casper Cassidy? To si píchá růstové hormony? Je obrovský.“

„Ne, vždycky byl takhle velký,“ namítne Weston.

Znovu se k němu otočím. „Na párty Greenwiche jsem s ním hrála sedm minut v nebi a on mi to v šatně udělal rukou. Věř mi, zas tak velký nebyl.“

Connelly se rozesměje. „Ty jsi vážně něco, Di Laurentisová. Nemáš žádný filtr.“ Nakloní hlavu.

„A vůbec se za to nestydíš, co?“

„Ne.“

„Proč by se měla stydět?“ oboří se na něj Brenna. „To si podle tebe holky nesmí užívat?“

Jake se pobaveně ušklíbne. „Jensenová, mám takovej pocit, že ať řeknu cokoli, stejně se se mnou budeš hádat.“

„To není pravda.“

„Vždyť se se mnou hádáš právě teď.“

„Protože mě štveš.“

„To je mi náhoda,“ směje se. „Ty mě taky štveš.“

Nechají toho, když diváci kolem nás sborově zalapají po dechu. Nesledovala jsem led, proto nevím, co přesně se stalo, ale když zahlédnu krev, vyskočím na nohy.

„Panebože, to je Fitz,“ vyjekne Brenna. „Co se sakra stalo?“ Tak jsem asi nebyla jediná, kdo se nedíval.

Jedna z prvaček v řadě před námi nám to prozradí: „Dostal ránu pukem do obličeje.“

„Cože?“ Srdce mám až v krku.

„Chtěl vyblokovat Cassidyho ránu,“ vysvětlí Weston. „Puk se odrazil.“

„Vždyť má plexi,“ namítnu.

„To plexi ho asi pořezalo,“ zamyslí se Jake.

„Je v pohodě,“ uklidní nás Weston. „Nevypadá to zle.“

Ozve se píšťala a hráči se stáhnou od branky. Na bílém povrchu kluziště spatřím rudé kapky krve. Není jí tolik, jak jsem se bála, ale stejně.

V panice pátrám po Fitzovi. Sedí na briarské střídačce. Hlavu zvedá k ženě, která je nejspíš lékařkou týmu. Tiskne mu k pravému obočí kousek gázy. Aspoň že nejde o oko. Zaplaví mě úleva.

Fitz se s tou doktorkou dohaduje. Ústa se mu pohybují, tělo se mu v podstatě třese podrážděním. Chce se vrátit na led, ale ta žena vrtí hlavou. Posune gázu a mně se sevře žaludek. Po obličeji stéká Fitzovi potok krve.

„Potřebuje to sešít,“ poznamená Brenna nespokojeně.

Fitz ukáže rukavicí k výsledkové tabuli, asi ukazuje na hodiny. Do konce třetí třetiny zbývá osm minut. Chce to dohrát. Doktorka znovu zavrtí hlavou. Neustoupí. Pak na ně něco křikne trenér Jensen a Fitz vstane.

Se srdcem v krku sleduju, jak ho vybízejí k odchodu. Naštvaně mrskne rukavicemi o mantinely, než zmizí v tunelu, který vede k šatnám.

To už se řítím k uličce. „Zatím čau, špioni,“ křiknu po klucích z Harvardu. Brenně ostře nařídím: „Jdeme, Bí.“

Čekám, že bude namítat, že se musíme dodívat na zápas, ale překvapí mě. Vydá se se mnou po schodech dolů. Před dveřmi na kluziště se k ní otočím. „Zvládla bys mě propašovat do šaten? Nebo na ošetřovnu? Nebo jak tomu říkáte. Chci se ujistit, že je v pořádku.“

Přikývne, oči jí zjihnou. „Jasně. Máš to mít.“

Na chodbě převezme velení. Snažím se s ní udržet krok. Když dojdeme ke dveřím na kartu, Brenna jednu vyloví z kabelky a přiloží ji ke skeneru. Kontrolka se rozsvítí zeleně a my můžeme jít dál. Být dcerou trenéra má očividně svoje výhody.

Doktorka, která se dohadovala s Fitzem, vyjde ze šatny, právě když se k ní přibližujeme.

„Ahoj, Alex,“ pozdraví se s ní Brenna. „Jak je na tom Fitz?“

„Fyzicky? V pořádku. Zašila jsem mu to.“ Ta žena – Alex – si promne kořen nosu. Vypadá podrážděně. „Ale mohl by se trochu zklidnit. Tvůj táta řekl, že pro dnešek už Fitz končí.“

Brenna přikývne. „To dává smysl. Vedeme o dvě branky.“ Ukáže ke mně. „Nevadí, že se za ním zajde Summer podívat?“

Alex si mě změří. Je to drobná, zavalitá žena s ostrými rysy a úzkou čelistí, ale v očích má milý pohled. Nakonec přikývne. „Ale zkrátte to,“ poví mi. K Brenně dodá: „Jestli se bude tvůj otec ptát, ani jednu z vás jsem neviděla.“

„Jsi boží, Alex.“ Sotva doktorka zmizí za rohem. Brenna se na mě zakření. „Zůstanu tu a budu hlídat. Jestli se někdo přiblíží, zahoukám jako sova.“

Polknu smích. „Domluveno,“ odpovím a natáhnu se po klice.

Vstoupím do liduprázdné šatny. Fitz tu není, jen hladké lavice, skříňky s polstrovanými sedáky a slabý pach potu a použitých ponožek. Upřímně řečeno to tu voní mnohem lépe než všechny ostatní šatny, kde jsem kdy byla. Briarský hokejový stadion má ventilační systém, o kterém se ostatním týmům můžou zdát leda hodně vlhké sny.

Upoutá mě zvuk proudící vody. Pohlédnu k širokému průchodu na opačné straně místnosti. Linou se z něj oblaka páry, ale světlo nevidím. Za tím průchodem je jenom tma.

„Fitz?“ křiknu ostražitě.

Vteřinu vyčkám.

A pak ještě jednu.

Poté se stejně ostražitě, trochu tlumený hlas zeptá: „Summer?“

„Jo, jsem to já. Jdu dovnitř, můžu?“

Přejdu přes práh, kde mě přivítá oblak páry. Chvilí mi trvá, než se mi oči přizpůsobí tmě i tomu oparu, skrz který ve sprchovém koutě nejbliž k průchodu spatřím mohutnou postavu. Ani nevím, proč jsem nerozsvítila. Asi protože to neudělal on. Pokud se chce sprchovat po tmě, proč bych mu v tom měla bránit?

Přistoupím ke kabince. Ve stínech rozpoznám křivky jeho tetování a oblíny jeho břišáků. V ústech mám najednou sucho, když mi dojde, že je nahý. Jediná bariéra, která dělí nahého Fitze a mě, jsou ty nízké dvoukřídlé dveře. Stačí, abych je rozevřela, a spatřila bych –

„Co tu děláš?“ přeruší moje myšlenky jeho chraplavý hlas.

„Chtěla jsem se ujistit, že jsi v pořádku. Jak je na tom oko?“

„Dobře,“ zavrčí.

Zastaví sprchu a přistoupí k těm maličkým dveřím. Tep se mi zrychlí. Po nahé hrudi mu stékají kapky vody, přelévají se mu přes tetování a kanou mu mezi vyrýsovanými prsními svaly. Natáhne jednu mohutnou paži a já zapomenu dýchat. On se –

Natahuje se po osušce na háčku za mojí hlavou? Ano, přesně tohle dělá.

Ztěžka polknu. Doufám, že si tím navlhlím vyprahlá ústa. Fitz si obtočí osušku kolem pasu a vyjde ze sprchy, místo aby se však vrátil do šatny, zůstane tu. Stojíme ve tmě a díváme se na sebe. Vzduch je tu horký a dusný od páry, ale taky ztěžklý napětím.

Sexuálním napětím.

Napětím typu „Panebože, ten kluk se na mě dívá, jako by chtěl být ve mně“.

Chci ucouvnout, ale kolena mě neposlouchají. Upřímně řečeno jsem si to nepromyslela, když jsem se rozhodla, že ho chci vidět. Odešel z ledu uprostřed rozehraného a náročného utkání. Má bolesti, protože schytl ránu pukem do obličeje. Nejspíš ještě pořád jede na adrenalinu.

Je nebezpečný.

O svoje bezpečí se však nebojím. Bojím se o svůj zdravý rozum.

Po mužném těle mu tančí stíny. Zhlédnu obrys jeho jazyka, když si jím olízne spodní ret. Dlouhé prsty zaboří do mokrých vlasů. A pak promluví tím chraplavým hlasem, z kterého mi zahoří páteř.

„Měla bys jít.“

Srdce mám až v krku. Nic jiného neslyším, jen ten neutuchající buchtot.

„Co když tu zůstanu?“ zeptám se ho. Oba dobře slyšíme, jak zadýchaně to zní.

Přistoupí ke mně. Pomalu. Rozvážně. Až mě donutí zacouvat k protější zdi.

„Jestli neodejdeš? Tak tě nejspíš políbím,“ prohlásí bez okolků.

V puse mám takové sucho, že mu nedokážu odpovědět. Polknu. Jednou, podruhé. Nemá to ovšem cenu. Nemám co polknout. Nemám žádné sliny, v hrdle mě dráždí prach. Srdce se mi rozbuší ještě rychleji. Přisahal bych, že co nevidět vypoví službu.

Skloní hlavu a další slova mi zašeptá do ucha. Tiše a svůdně. „Tak co myslíš, Summer? Chceš, abych tě políbil?“

Je to ta nejrajcovnější otázka na světě, vyslovená tím nejrajcovnějším klukem, jakého jsem kdy poznala. Najdu v sobě sílu, abych k němu zvedla oči. Je tu příliš velká tma na to, abych rozpoznala jeho výraz, ale ani to není potřeba. Víím přesně, co teď cítí. Cítím to také.

Žhavou, neovladatelnou touhu.

„Ano, nebo ne?“ zašeptá.

Nakonec se mi hlas vrátí. „Ano.“

## 20. kapitola

*Fitz*

Jsem do té holky totálně zblázněnej.

Měl bych ji pobídnout, aby odešla. Každou chvíli sem můžou vpadnout moji spoluhráči – když mě doktorka Alex donutila odejít z ledu, aby mě mohla zašít, do konce třetí třetiny nezbývalo moc času.

Sice mi selský rozum říká, že tohle není dobrý nápad, ale nemůžu si pomoci. Všechno kolem mě zmizí. Když se nadechnu, cítím jenom vůni Summer a Chanelu No. 5.

Kašlu na to. Potřebuju to. A ona taky, jinak by neřekla ano.

Popadnu ji za zátylek a druhou ruku jí zabořím do vlasů. Připadá mi, jako by mi mezi prsty klouzalo hedvábí.

„Coline,“ zašeptá. Zvuk mého jména na jejích rtech mě pobídne.

Skloním se a přitisknu rty na její. Vydá při tom ten nejkrásnější zvuk na světě. Tiše, zoufale zasténá. A pak polibek prohloubí a tentokrát zasténám já. Když se naše jazyky dotknou, připadá mi, jako by mě zasáhl taser. Tělem mi až do ptáka projede elektrický výboj. Usmaží mi mozek. Ruce se mi třesou.

Chutná jako cola a máta a má tak zatraceně hebké rty. Stojíme tu ve tmě, v puse mám její jazyk a ruku v jejích vlasech. Zvedne nohu a otočí mi ji kolem pasu. A nevím, jestli je to schválně, nebo ne, ale chodidlem mi shrne lem osušky, takže ten hadr spadne na zem.

Na okamžik ode mě odtrhne rty. „Máš péro venku,“ oznámí mi.

Uchechtnu se. „Jo.“

„Super.“ Z hlasu jí zaznívá pobavení. „Jenom ti dávám echo.“

Díváme se na sebe, když mi položí dlaň na nahou hrud'. Teď už se moje erekce nedá ignorovat. Trčí mezi námi jako ostrý meč a tlačí ji do břicha.

Prsty jí klesnou níž. Jednom o několik centimetrů, zastaví se nad mým břichem. Přestože se ve vzduchu kolem nás vznáší pára, zachvěju se.

Ruka se jí okamžitě zastaví. „Je ti zima?“

„Ne,“ odpovím zastřeným hlasem.

Líbí se mi, jak mě mučivě pomalu hladí po hrudi. Jak se jemnými prsty dotýká mého břicha, než jí prsty sklouznou o něco níž.

„Pamatuješ si na ten večer, kdy jsme se poznali?“ zašeptá. „Když jsem si tě dobírala, abys mi ukázal penis?“

Uchechtnu se. „Jak bych na to mohl zapomenout?“

Nakloní hlavu na stranu, hedvábné vlasy jí přepadnou přes rameno. „Řekl jsi, že ho neukazuješ jen tak někomu.“

„Taky že ne.“

„Takže jsem výjimečná.“

„To teda jsi.“

Otočí prsty kolem mého ptáka. Sotva se mě dotkne, zachvěju se a na špičce se objeví kapka tekutiny. Kristepane. Skoro jsem se udělal. Tak moc vzrušenej teď jsem.

Několikrát pohne rukou nahoru a dolů. A pak si mě k sobě doslova přitáhne za ptáka a přitiskne rty na moje.

Zavrčím a přirazím jí do pěsti. Proniknu jí do úst jazykem. Lepší polibek jsem ještě nikdy nezažil. Znovu jsem se ztratil v mlze. Ztratil jsem se v ní. Bolest v oku už skoro nevnímám. Líbám Summer, ona se dotýká mého ptáka a já jsem v podělaném nebi.

Když zvednu ruce, abych se přes svetr dotkl jejích prsou, skoro ani nedokážu uvažovat. I přes podprsenku cítím její bradavky, ty tvrdé vrcholky, z kterých mě pusa mravenčí touhou. Vždycky jsem byl hornák. Nejradši bych jí teď ta prsa sál a okusoval. Z té představy jí hlasitě zasténám do rtů. Laská mě pořád rychleji, a právě když už si myslím, že to nemůže být lepší, odstrčí od sebe moje ruce a klesne na kolena.

„Chci ti udělat dobře.“

Skloupím oči, ale její výraz nerozpoznám. Na to je tu moc velká tma. Cítím ale úplně všechno, když si mě vezme do horkých, vlhkých rtů.

„Zatraceně,“ ucedím.

Vsaje mě až po kořen, a když se ode mě odtahuje, celého mě olízne. Jazykem mi objede žalud, než mě olízne ze spodní strany. Skoro ztratím vědomí.

„Bože... Sakra, to je skvělý...”

Ucítím, jak v odpověď zasténá. Přisahám, že to cítím i v nohách. Saje mě hluboce a silně, rukou zároveň pumpuje, zatímco mě mučí jazykem.

Někde vzadu v mysli mi zvony bijou na poplach. Dost, varujou mě. Jenže nemůžu přestat, ne když se Summerina blondatá hlava pohybuje sem a tam po mém penisu. Prsty jí zabořím do vlasů, ale kontrolu nepřevzmu. Nechám ji, ať si jede svým tempem, a věřím, že mě dovede tam, kam potřebuju.

A taky že jo. Saje mě pořád rychleji a silněji, v koulích mi tepe a žalud mě mravenčí. A pak už jsem tam.

„Už budu,“ varuju ji.

Nepustí mě. Musím se kousnout do palce, abych nezasténal nahlas, když přirazím a udělám se jí do pusy. Spolyká to do poslední kapky, zatímco se třesu rozkoší, která skoro hraničí s bolestí.

Když Summer vstane, přitáhnu si ji k sobě a položím jí bradu na rameno. Ještě pořád se po tom vyvrcholení třesu.

„Tohle jsem potřeboval,“ zašeptám jí chraplavě.

„Napadlo mě to.“ Políbí mě mezi prsní svaly. Ruka jí znovu sklouzne k mému rozkroku, kde mě poplácá po penisu.

Roztřeseně vydechnu. „Ničíš mě.“

Na klíční kosti mě polechtá její smích. „Promiň. Jenom se tě ráda dotýkám.“ Odmlčí se. „Asi bych měla jít.“

„Jo.“

„Nechci jít.“

„Taky nechci, abys šla.“

Cítím, jak se celá třese, když mě znovu políbí. Tentokrát se mi její rty otřou o rameno. „Co se to tu vlastně stalo, Fitzy?“

Vykouřilas mi ptáka a mozek z hlavy? Skoro vyhrknu. Vím ale, na co naráží. Chce vědět, co to pro nás znamená.

„Já —“

„Húúú húúú.“

Poplašeně zvednu hlavu. To byla sova?

„Sakra,“ vyhrkne Summer. „Signál.“

„Signál?“

„Jo. Brenna je venku na chodbě. Poprosila jsem ji, ať hlídá, aby mě tu nikdo nepřistihl.“

Sotva domluví, uslyšíme hlasy. A kroky. A spoustu hlasů a spoustu kroků. Tunelem se vrací moji spoluhráči.

Summer zvedne ze země spadlou osušku a rychle mi ji obtočí kolem pasu. Prsty se jí přitom mihnou přes penis. Polknu zasténání. Jsem pořád tvrdej.

Nadechnu se a kývnu ke dveřím na opačném konci sprch. „Tam je masérna. Vede ke kanceláři trenéra, najdeš tam další východ z arény.“

Kroky jsou pořád hlasitější, doprovází je živé mužské hlasy a smích. Spoluhráči znějí spokojeně, takže jsme vyhráli.

„Summer,“ vyhrknu, když se ani nehne. „Musíš jít. A co nejrychleji, než sem vpadnou kluci a vytáhnou ptáky.“

Zaváhá. „Musíme si promluvit.“

„Promluvíme,“ slíbím. „Doma.“

Kousne se do rtu. „S Brennou jedeme do baru za kamarádkami.“

„Tak si promluvíme v baru. Nebo potom. Teď už musíš jít.“

Summer přikývne. Zvedne se na špičky, políbí mě na tvář a je ta tam.

Jsem slaboch. Po zápasu nejedu za Summer a nejedu ani k Malonemu. Nejedu ani domů.

Jako vůl sednu do auta a vyrazím do Bostonu.

Kamarád Tucker si letos na podzim koupil ve městě bar. Pomohl jsem mu s renovací a v listopadu ho otevřel. Nepřekvapuje mě, že jediný člověk, kterému se chci svěřit, je právě Tuck. Dobře se s ním mluví a je rozumnější. A taky umí poradit, což právě teď zoufale potřebuju. Právě mířím ke sjezdu z dálnice, když mi zazvoní mobil. Moje auto je starší model, nemá bluetooth, takže musím použít repráky. Kdyby se mi na displeji neobjevilo mámino číslo, asi bych hovor ignoroval. Jenže ignorovat mámu není nikdy dobrý nápad.

„Coline! Zlatíčko, není ti nic?“ Z hlasu jí zaznívá strach.

„Jsem v pořádku. Proč bych nebyl?“

„Tvůj strýc Randy byl dneska na tvém zápase a poslal mi z mobilu fotku tvého obličeje!“

„Stačí říct ‚fotku‘, mami. Nemusíš říkat, že je z mobilu.“

„Ale on mi ji poslal ze svého mobilu na můj mobil.“

„Ano, ale –“ Zmlknu. Nehádej se kvůli prkotinám. Moje máma není žádná stará paní, proto pro její nedostatek vědomostí ohledně moderních technologií neexistuje omluva. Taky má ovšem ráda všechno po svém a hádat se s ní je ztráta času.

Vždyť ještě pořád používá BlackBerry, prokrista.

„Přísahám, jsem v pohodě. Zašili mě a jsem zas jak nový.“

„Kolik stehů?“

„Jenom dva.“

„Dobře.“ Obavy jí z hlasu zmizí. Bohužel je nahradí vztek. „Všechno je to chyba tvého otce.“

A je to zas tady.

„Proč myslíš?“ Sám nechápu, že se jí ptám. Odpověď znám.

„Protože tě přinutil hrát hokej.“

„K ničemu mě nepřinutil. Hokej miluju.“

Jako bych mluvil do dubu. „Je to neskutečný sobec,“ pokračuje. „No tak, Coline, podle tebe není ubohé, že si dospělý muž plní sny na svém synovi?“

Zatnu zuby. Žádat ji, aby toho nechala, ovšem nemá cenu. A naopak. Ti dva toho nikdy nenechají. „Mám novinky,“ povím jí, abych ji přinutil změnit téma na něco bezpečnějšího.

„Pohovor mi šel skvěle.“

„Tys měl pohovor?“ vyhrkne překvapeně.

„Jo.“ Rychle jí povím o Kamalu Jainovi, zatímco sjíždím z dálnice. Zastavím na semaforech.

„Asi se rozhodne po tom galavečeru v New Yorku.“

„Nemusí se rozhodovat – jasně že jsi nejlepší kandidát,“ odpoví s neotřesitelným přesvědčením, jaké může cítit jen matka k synovi.

„Díky, mami.“ Odbočím do ulice, kde stojí Tuckerův bar, zapnu blinkr a zaberu si poslední volné parkovací místo u obrubníku. „Zrovna jsem dorazil ke kámošovi a potřebuju podélně zaparkovat. V týdnu se ti ozvu.“

„Domluveno. Mám tě ráda.“ Opravdu? Občas tomu moc nevěřím.

„Taky tě mám rád.“

Zavěsíme a mě se znovu zmocní obrovská úleva, stejně jako když jsem minulý týden zavěsil po telefonátu s tátou.

Vystoupím z auta a zadívám se na neonovou ceduli před vchodem do Tuckerova baru. U dveří stojí fronta. Podniku se očividně daří. To je fajn.

Cestou po chodníku pošlu Tuckovi zprávu.

Fitz: Čau, jsem před barem. Nenecháš mě mrznout ve frontě, že ne?

Objeví se tři tečky, které znamenají, že píše odpověď.

Tuck: Jsem nahoře. Přijď sem. A příště řekni vyhazovači svoje jméno, pustí tě dál. Jsi na seznamu.

Paráda. Cítím se jak VIP.

Minu vchod a projdu kolem budovy k úzkým dveřím, které se bzučákem odemknou, sotva se u nich zastavím. Víím, že mě teď Tuck pozoruje kamerou. Nainstaloval jsem mu systém, který ovládá mobilem. Usnadňuje mu to příchod i odchod z bytu. Navíc bere bezpečnost dost vážně. Jeho holčička a matka jeho dcery jsou pro něj to nejdůležitější na světě.

„Čau,“ pozdravím, když dorazím do bytu v druhém podlaží.

Tuck mě pozdraví s malou Jamie na boku.

„Gáááá!“ zaječí holčička, když mě uvidí.

Musím naprosto upřímně říct, že je to jedno z nejhezčích dětí, jaké jsem kdy viděl. Tohle dítě by mohlo dělat reklamy na plíny a dětskou výživu. Podědila po svých rodičích to nejlepší a její táta s mámou jsou oba nechutně přitažliví, zvláště Sabrina.

Jamie otevře růžovou pusinku a zešíroka se na mě bezzubě usměje. Zamává na mě ručičkami.

Tuck si povzdechne. „Chce všechnu pozornost pro sebe.“

„Mně to nevadí.“ Natáhnu se po ní a ten půlroční prcek mi skoro sám skočí do náruče.

„Vyrostla.“

„Já vím. Přísahal bych, že stačí, abych se otočil na pět vteřin, a za tu dobu vyrostete snad dvojnásobně.“

Jamie se mi v náruči spokojeně kroutí, buclaté ručičky mi okamžitě zaboří do vousů. Líbí se jí různé textury a fascinují ji barvy. Když jsem ji viděl naposled, nemohla se vynadívat na moje kérky.

„Fakt nevadí, že jsem zaskočil?“ zeptám se, zatímco zamyká dveře.

„V pohodě. Tady jsi vždycky vítanej.“

„Kde je Sabrina?“

„Na setkání studijní skupiny.“

„Takhle pozdě?“ Je skoro deset v noci.

„Jo. Ta holka fakt dře.“ Z hlasu mu zaznívá hrdost.

Sabrina studuje práva a po pravdě vůbec netuším, jak zvládá být mámou na plný úvazek, když ještě studuje na právničku. Naštěstí mají s Tuckem pomoc – jeho máma se sem v prosinci přistěhovala z Texasu. Bydlí v bytě několik bloků odtud.

„Jak se tvojí mámě líbí v Bostonu?“

„Z celého srdce nenávidí zimu.“

Zazubím se. Únor je v Texasu nejspíš tropický ráj v porovnání s mrazivými zimami Nové Anglie.

„Ale z bytu má nádherný výhled na řeku. Říká, že se na ni dobře dívá a že aspoň vídá svoji vnučku, kdykoli chce, takže je spokojená. To jsme všichni.“

„Dobře jste si to zařídili.“

Tucker přikývne. Při pohledu na jeho dceru se mu v očích objeví skoro zasněný pohled. Jamie mi pořád přejíždí ručičkami po obličejí. Vypískne, kdykoli se dotkne hustých vousů. „Dáš si pivo?“ nabídne mi Tucker.

„Jasně. Ale jenom jedno. Jsem tu autem.“

„Máme tu jenom plechovky. Jamie sahá, na co může, a shazuje věci. Uklidil jsem už tolik rozbitých flašek, že jsme se nakonec rozhodli, že na to kašlem. Teď pijeme pivo z plechovek.“

„Plechovky jsou v pohodě,“ ujistím ho. Pořád s prckem v náruči si od Tucka vezmu plechovku Peak IPA. Dojdeme ke gauči.

Byt má otevřený půdorys, na jedné straně je obývací, na druhé kuchyň a v koutě jídelna. Okna od podlahy ke stropu nabízejí slušný výhled na hřiště přes ulici a chodba vede k ložnicím. Pomohl jsem Tuckovi jeden z těch pokojů předělat na dětský pokoj pro Jamie, a když se posadíme na pohovku a já si holčičku usadím do klína, uvažuji, proč teď vlastně ve svém pokojíku není.

„Neměla by spát?“

„Zrovna jsem se ji chystal nakrmit. Půl minuty předtím, než jsi přišel, řvala z plných plic. Doslova až teď se uklidnila.“

„Lháři. Tenhle nádherný andílek by nikdy neřval,“ namítnu a polechtám Jamie na maličkém chodidle. „Koukni se, jak je sladká a klidná.“

Jamie spokojeně zavrčí.

„Neser. Je sladká a klidná, protože máme společnost. Jinak je to malej terorista. Že jo, prcku?“ Holčička zvedne k otci oči plné obdivu.

Tuck okamžitě roztaje. „Beru to zpátky,“ poví dceři. „Nejsi terorista. Fitzy, zabav mi princeznu, než jí připravím láhev.“

To není nic těžkého. Poskakuju s Jamie na koleni a lechtám jí bříško přes dupačky, zatímco vydává ty nejroztomilejší zvuky. Zatraceně, to děcko je fakt kouzelný.

„Tak o co jde?“ křikne Tucker z kuchyně. „Jen tak zničehonic se tu moc neukazuješ. Zvlášť o večerech, kdy máte zápas. Jo, a ta rána na tvoje oko vypadala brutálně.“

„Tys to viděl?“

„Jo. Přeskakoval jsem mezi tvým a Garrettovým utkáním. Ještě hraje. Je druhá třetina.“

„Gar dneska hraje?“ Kouknu na televizi, ale na obrazovce právě běží reklama na prací prášek.

„Jo. Čeká ho turné několika zápasů venku. Dneska hraje v Los Angeles.“

„Jaký je skóre?“

„Dva nula. Gar si vede dobře.“

„Je některý z těch gólů jeho?“

„Ne. Má ale jednu asistenci.“

„Paráda.“ Jsem rád, že se Garrettovi daří už během jeho první sezóny v Bostonu. Má zatraceně obrovský talent a taky je to slušnej kluk. Trochu namyšlený, to jo. Taky dost drzej. Ale má velký srdce a je to dobřej kámoš.

„Zatraceně, Fitzy,“ ozve se Tuckův jižanský přízvuk. „Zas se ti podařilo mě rozptýlit. Proč teď neslavíš u Maloneho?“

Pokrčím rameny. „Neměl jsem na lidi náladu.“

„Dobře. Tak proč nejseš doma?“

Protože mi ho jedna z mých spolubydlících právě vykouřila a já nevím, jak se k ní mám chovat.

„Je to... složitý.“ Pohled upírám na hlavičku malé Jamie. „Bydlí teď s námi Deanova sestra.“

„Slyšel jsem.“ Tucker se opatrně zeptá: „Jak vám to jde?“

No, dneska mi ho vykouřila a já nevím, jak se k ní mám chovat.

„Docela dobře,“ odpovím neurčitě a políbím Jamie na heboučkou tvářičku. Znovu se zahihňá. Ten dětský štít mi ale její otec vezme.

„Připravená, maličká?“ zeptá se Tuck. „Máma tuhle dobrotu odsála jenom pro tebe.“

Hlasitě si odfrknu.

Při pohledu na láhev se Jamie rozzáří. O chvíli později už nedočkavě pije. S polštářem pod loktem a spokojeným dítětem v náruči se na mě Tuck zazubí.

„Pořád je do tebe udělaná?“ zeptá se.

„Jamie? Jo, ta mě miluje.“

Obrátí oči v sloup. „Mluví o Summer Di Laurentisový. Pamatuju si, že se do tebe loni v zimě zabouchla. Pořád to platí?“

„Jo.“

„Aha.“ Vypadá, jako by se snažil neusmívat. „A co ty? Vidíš to s ní stejně?“

Po chvíli váhání souhlasně skloním hlavu.

Teď už se zeširoka usmívá. „Tak v čem je problém? Bojíš se, jak se k tomu postaví Dean?“

„Ne. Já...“ Znovu vydechnu. „Nevím, jestli do toho chci jít.“

Tak to jsi jí asi neměl dovolit, aby ti ho dneska vykouřila.

To asi ne, ale jak jde o Summer, očividně se nedokážu ovládnout. Nutí mě do věcí, který mi nejsou podobný. Teda nenutí mě. Prostě se to stane. Nechal jsem ji, ať mi ho v šatně vykouří. Kdokoli tam mohl vejít. Nesnáším veřejný projevy náklonnosti, drama a pozornost, takže nechat se přistihnout s holkou v takovýhle situaci opravdu není na seznamu mých snů.

Je to vlastně docela vtipný – protože neříkal jsem si zrovna nedávno, že kdyby se na mě Summer vrhla, dal bych Hunterovi jasně najevo, že je Summer moje? No, teď už se její úmysly se mnou nedají špatně vyložit. Nejsem pro ni jenom kamarád. Dneska to sama dokázala.

Ale místo abych dal najevo, že je moje, zdrhl jsem.

Prohrábnu si vlasy, který mám delší, než by se mi líbilo. Mám radši, když mi nepadají do očí, zatímco kreslím. „Hunter ji chce taky,“ prozradím Tuckovi.

„Aha.“

„Jo. A na silvestra ho políbila.“

Povytáhne rudý obočí. „Aha?“

„Ale dneska...“ Odmlčím se.

„Dneska co?“

„Když mě doktorka zašila, Summer za mnou přišla do šatny a políbili jsme se.“ Odmlčím se.

„A možná i něco víc.“

„Co víc?“



„Vykouřila mi ho ve sprchách.“

Tucker sebou překvapeně škubne, až Jamie vyklouzne lahvička z pusy. Naštvaně zaječí.

„Promiň, zlato,“ uklidňuje ji. „To nic, jen dál papej. Tatínek je nemotora.“

„Nemotora?“ Uchechtne se nad tím slovem.

„Sklapni. Ty seš ještě nemotornější. Slyšíš, prcku? Tvůj strejda Fitzy je králem nemotorů.“ Přitiskne jí dudlík lahvičky do pusinky a Jamie znovu začne pít. Tuck se na mě zamračí. „To se stalo dneska?“

Přikývnu.

„A místo toho, aby sis promluvil s holkou, která ti vykou–,“ stočí pohled na dceru a rychle se opraví, „– s holkou, která dělala s tvým tělem různé věci, jsi přijel sem?“

Bodne mě osten viny. Do prdele. Jsem vůl. Ta nádherná, úžasná holka si dneska kvůli mně klekla na mokrou, nepohodlnou podlahu a obrátila mi svět vzhůru nohama. Měl bych ji teď zasypávat po mobilu omluvami.

Tuckerovi jenom přikývnu.

„Nikdy jsem tě nepovažoval za zbabělce.“

„Taky takovej obvykle nejsem,“ povím mu nevrle.

Tucker popadne ze stolu modrou utěrku a otře Jamie koutek pusinky, z kterého jí teče mléko. Dívá se na ni s takovou láskou, až mu skoro závidím. Uvažuju, jaké to asi je, někoho takhle milovat.

„Nevím, co mám dělat, Tucku. Summer si chce promluvit – o ‚nás‘, předpokládám, – a já netuším, co jí mám říct.“

Svráští čelo. „Chceš říct, že nevíš, jak ji odmítnout? Takže s ní nechceš být?“

Kousnu se zevnitř do tváře. „To taky nevím. Je jí... příliš...“

„Příliš,“ zopakuje. „Co to znamená?“

„Prostě příliš.“ Hrdlo mi sevře bezmoc. „Je příliš krásná. Má příliš energie. Je příliš otevřená.“ Zasténám. „Všechny to k ní táhne. Všechny. Vejde do místnosti a všichni se na ni dívají. A nejde jenom o to, že je kus. Summer je jedna z těch holek, který přitahují pozornost. Nemůže si pomoci. Je to její orbita – přitáhne tě to k ní.“

„A to je špatně, protože...?“

Protože mě ještě nikdy nikdo takhle nepřitahoval a to mě k smrti děsí.

„Protože nechci, aby na mě pořád někdo zíral,“ povím místo toho. Tuck ten strach, který kvůli Summer cítím, nikdy nepochopí. Emoce ho neděsí. Od první chvíle, kdy poznal Sabrinu, věděl, že ji chce. A tuhle jeho jistotu, že k sobě patří, a to, že se od prvního dne snažil získat její srdce, jsem nikdy pořádně nepochopil.

„Být s někým jako ona znamená, že ke mně pořád bude strhávat pozornost. A pořád se kolem ní bude točit nějaký drama. Nedávno rozpoutala v hospodě rvačku,“ zavrčím. „Summer nechápe význam slova nenápadnost. Všechno, co dělá, je přehnaný, nápadný, extravagantní. A takovej já nejsem.“

„Ne, to nejsi,“ přizvukuje, než se na mě suše usměje. „Ale nechat si ho v šatně vykourit ti taky není podobný, takže... Asi se ti fakt dost líbí, když jsi to dneska risknul.“

Má recht. Potlačím zasténání a na dlouhý, mučivý okamžik schovám obličej v dlaních. „Jsem na její orbitě,“ zamumlám do dlaní.

Uchechtne se. „Tak co s tím uděláš?“

Zvednu hlavu. „To do prdele netuším.“

## 21. kapitola

### Summer

Takže o orálním sexu se už asi nemluví? Prostě si ho navzájem poskytujeme a rozdáváme na potkání orgasmus, a pak už se o tom nikdy nikdo nezmíní? Opravdu žijeme v takovém světě? Jestli ano, tak tu končím. Postavím si chatrč někde v hlubokém lese, kde nebude po penisech ani památky.

Lesní zvířata mají penisy, Summer.

„Sklapni, Seleno,“ zamumlám. „Mám tě ráda, ale tohle dneska nepotřebuju poslouchat.“

Spolužák Ben, který sedí v řadě se mnou, se na mě zadívá, povzdechne si a znovu se otočí k přední části učebny. Už si zvykl, že si povídám pro sebe. Jen si nejsem tak docela jistá, jestli je to dobré, nebo špatné znamení.

Od incidentu v šatně uplynuly dva dny a Fitz se vypařil. Všechna odpoledne je pryč (Hollis tvrdí, že chodí do ateliéru), doma nevečeří (ani nesnídá a neobědvá, když už jsme u toho) a oba dny se vrátil domů kolem půlnoci. Když jsem se s ním pokusila promluvit, tvrdil, že je HROZNĚ UTAHANEJ.

Víte, co mu na to chci říct?

Jdi do háje, Coline Fitzgerald. Bylo to naposled, kdy se k mým posvátným rtům ten jeho pitomý penis přiblížil. Žena musí mít svoje zásady.

Brenna s tím souhlasí, když jí po přednášce napíšu novinky ohledně Fitze.

Summer: O orálu pořád ani slovo. Včera večer tvrdil, že má migrénu, a zavřel se u sebe v pokoji. Ráno v pět odjel na trénink. Vyplížil se z domu jako zloděj.

Brenna: Muži jsou odpad.

Summer: Totální zmetci

Brenna: Odpadní zmetci.

Pošlu jí emotikon ve tvaru bobku, protože ve tvaru odpadkového pytle nenajdu a bobek je perfektní alternativa.

Brenna: A teď vážně – mrzí mě to, GB. Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna z Fitze se vyvrbí odpadní zmetek, ale lidi jsou holt plní překvapení.

Summer: To popelnice taky.

Brenna: hahahahaha

S pobaveným úsměvem schovám mobil do kabelky. Taška od Prady nádherně voní po kůži, tahle vůně mi vždycky dokáže zvednout náladu. Včera ráno mi ji kurýr doručil od baby Celeste. Přísahám, že ta ženská dokáže vycítit, kdykoli se některému z jejích vnoučat moc nedaří. Jako by měla vnitřní radar, který se rozeře: „Rychle! Volejte Pradu!“ kdykoli se její vnouče byť jen řízne o papír.

Ne že bych si na svoji nádhernou novou velkou kabelku stěžovala. Nejsem blázen.

Sejdu schody k Laurieho řečnickému pultu. Nemá konzultační hodiny, ale souhlasil, že se se mnou po přednášce sejde, abych mohla začít psát polosemestrální práci dnes, místo abych čekala až do středy, než by mi moji tezi schválil.

Je taky dobře, že Erik Laurie není jen mým profesorem historie odívání, ale i poradcem mého samostatného studia, takže zabiju dvě mouchy jednou ranou – dá mi zelenou na tezi a rovnou mu povím, jak jsem postoupila s prací na kolekci plavek.

Pořád to nedokážu logicky vysvětlit, ale ten chlap mi prostě nesedí. Všichni ostatní ho naprosto zbožňují, zvláště studentky. Smějí se jeho vtipům. Tolerují tu jeho mrkací poruchu.

A pak jsem tu já, která z každého rozhovoru s ním odchází s pocitem, že se potřebuju osprchovat. Připomíná mi tu nesnesitelnou postavu z Harryho Pottera – Zlatoslava Lockharta, tu jeho filmovou verzi, kterou si skvěle vystříhl Kenneth Branagh. Laurie sice není tak okázalý jako Zlatoslav, ale stejně jako Zlatoslav na mě působí jako namyšlený egomaniak, který chce, aby ho všichni zbožňovali.

Nebo spíš který je přesvědčený, že ho všichni zbožňují.

Vím, že je to drsné hodnocení. Snažím se na to nemyslet, zatímco se k němu blížím.

„Zimo!“ zasměje se. „Líbilo se mi, jak jste dneska debatovala.“

„Díky.“

Prolistuje několik papírů, pak se zadívá přes moje rameno a někomu kývne. Otočím se. V diskrétní vzdálenosti čeká Nora.

„Mám tu ještě jednu studentku, s kterou musím probrat její pokroky, takže to zkrátíme,“ oznámí mi.

Díkybohu. Čím dřív odtud vypadnu, tím líp.

Pročte si moji tezi pro polosemestrální práci, navrhne dvě drobné úpravy a pak mi ji odsouhlasí. Když je tohle za námi, povím mu o látkách, které jsem objednala. Katedra módní tvorby má dobrou zásobu látek zdarma, které můžou studenti použít, ale taky si můžeme koupit vlastní, když chceme. Protože několik mých vrchních dílů bikin je háčkováných, potřebovala jsem objednat lehkou přízi, která se při namočení nenatahuje, ani nesmršťuje. Laurie s mým výběrem souhlasí a přikyvuje, zatímco mu vysvětluju, proč jsem si zrovna tuhle přízi zvolila. Nakonec mu povím o modelech, které chci na přehlídce najmout.

Rozesměje se, když se zmíním, že chci požádat několik hráčů z týmu amerického fotbalu, aby předvedli pánské plavky. „To je skvělý nápad, Summer. Na to se rozhodně budou dobře prodávat lístky. A pro dámskou řadu?“

„To zatím nevím.“

Mrkne na mě. „Pořád platí, že nechcete svoje plavky předvádět vy sama?“

Uch.

Proč?

Prostě proč, Zlatoslave?

Přinutím se zasmát. „Ne, nemám zájem.“

„Škoda. Tak dobře, sejdem se znovu koncem týdne.“ Položí mi ruku na rameno a zlehka mi ho stiskne.

A buď si to představuju, nebo na krku opravdu ucítím lehký dotek prstů, když se odvrátím k odchodu.

Je mi z toho zle. Mám co dělat, abych z přednáškového sálu nevyběhla rychlostí Usaina Bolta. Místo toho odcházím normálním krokem a předstírám, že se mi z toho domnělého doteku nezvedá žaludek.

„Noro, hned u vás budu,“ poví jí Laurie a vyjde ven, aby přijal hovor na mobilu.

„Je jenom tvůj,“ zamumlám Noře.

Cynicky si odfrkne. „Mně to tak nepřípadalo.“

Zamračeně se k ní otočím. „Co tím myslíš?“

Koukne se, jestli je Laurie pořád na telefonu, než odsekne: „Nemáš už dost toho, jak využíváš svůj vzhled, aby ti profesori nadřžovali?“

„O čem to zas mluvíš? Nic takového nedělám.“

„Máš Laurieho obtočeného kolem malíčku. Slintá, kdykoli vejdeš do místnosti. Chová se, jako by každé slovo, co řekneš, stálo za Pulitzerku. Připadá mi, že kdykoli otevřeš pusku, má chuť ti zatleskat vestoje.“

Zatnu zuby tak silně, až mě zabolí stoličky. „Já se ho o nic z toho neprosím. Opravdu mě to téma, který probíráme, dost zajímá.“

„To se vsadím.“ Protočí panenky a zastrčí si růžový pramen vlasů za ucho. „Možná kdybys čas, který věnuješ flirtování, využila na studium, nevykopli by tě ze školy.“

„Jasně. Měj se, Noro.“

Ruce se mi cestou pryč třesou. Je to tak strašná holka. Vůbec nechápu, že se Fitzovi líbila natolik, že si s ní vyšel na rande.

Jestlipak mu ho taky vykouřila a on si jí pak přestal všímat?

Z té připomínky mi nitro zahoří studem. Obvykle mi není ze sexuálních aktivit trapně, ani z těch na střední, ke kterým došlo, když jsem nebyla zrovna střízlivá. Tohle se mnou však udělal Fitz. Tím, že se vůbec nezmněl, k čemu mezi námi došlo, ve mně vyvolal pocit, že bych se za to měla stydět.

Cestou z budovy se snažím ty negativní myšlenky vyhnat z hlavy. Venku je pořád zima. Přisahal bych, že únor je snad ještě mrazivější než leden. Aspoň že je kratší.

Přesto nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Možná bych si mohla vzít na týden volno od školy a odletět do Karibiku do našeho domu na Svatém Bartoloměji, kde bych na pláži psala esej a popíjela piňa colady. Hm, to vlastně není špatný nápad.

Cestou k autu projedu v mobilu seznam kontaktů. Musím si zajistit modely. Potřebuju dvanáct lidí. Šest kluků, šest holek. Brenna by se mi vysmála do obličeje, kdybych ji požádala, aby si

oblékla bikiny a prošla se po přehlídkovém molu. Víím ale, kdo by mohl souhlasit. Moje sestry z Kappy. Nebo spíš bývalé sestry, ale to jen slovíčkařím.

Holky ze sesterstev touží po pozornosti a většině z nich sporé oblečení vůbec nevadí. Navíc mám takový pocit, že Bianca by mohla souhlasit čistě z pocitu viny. Podle mě upřímně lituje, jak se ke mně Kaya před měsícem zachovala.

Na Biancu číslo nemám, proto si otevřu svůj profil na MujBriar, univerzitní sociální síti. Nemám tu holku v přátelích, ale na to, abych člověku poslala zprávu, ho v přátelích ani mít nemusím. Ve zkratce jí vysvětlím, co potřebuju, a aplikaci zavřu.

Ohledně kluků jsem si nedělala legraci, když jsem řekla, že chci zkusit fotbalisty. Nikdo nechce na přehlídkových molech vidět v plavkách a bermudách hubené kluky, kterým pod kůží trčí žebra a kyčle. Potřebuju pekáče buchet, bejby.

Zavolám bratrovi, který mi překvapivě telefon zvedne, přestože jsme uprostřed školního dne.

„Ahoj,“ pozdravím Deana. „Nemáš vyučování?“

„Sněží,“ odpoví.

„Aha, vám tam sněží? Nám tu dneska spadlo několik vloček, ale jinak je obloha bez mráčku.“ Modlím se, aby se ten blizzard, který udeřil na New York, nerozhodl zaskočit si na chvíli nad Massachusetts.

„Jo, počasí je tu na hovno. O co jde, příšero? Potřebuješ něco?“

„Pořád máš mezi fotbalisty z Briaru nějaký kámoše, nebo už všichni promovali?“

„S některými pořád mluvím.“

Hned si k audi vykračuju o něco veseleji. „Paráda. Mohl bys mě jim představit?“

„Proč?“ zeptá se podezřívavě.

„Potřebuju modely na módní přehlídku. Napadlo mě, že bych mohla najmout vypracované sportovce.“

Odfrkne si. „Jestli s tím bude souhlasit i jenom jeden z nich, chci lístek do první řady, ať se pořádně pobavím.“

„Domluveno. Většina bydlí na jedné ulici v Hastingsu, že jo? Elmwayská? Elmhurstská?“ Pamatuju si, jak na ni Brenna ukazovala, když jsme cestou ze zápasu Briaru projížděli městečkem.

„Elmhurstská,“ potvrdí mi to. „Největší šanci budeš mít u Rexe doma. Bydlí s bandou klaunů, co se rádi chlubí svalama.“

„Skvělý. Mám teď trochu času, tak mě napadlo, že bych tam zajela. Mohl bys mi na někoho z nich dát číslo?“

„Tak na to do prdele zapomeň, že bys k nim šla sama.“ Z každého jeho slova odkapává zděšení. „Zavolám kámošům, jeden z nich tě tam doprovodí. Právě jsem si psal s Hunterem, tak vím, že je poblíž.“

Protočím panenky. S tou péčí to přehání. Ale vlastně je to docela milé. „Dobře. Řekni mu, že se s ním sejdu za půl hodiny.“

Za třicet minut ovšem za mým audi nezastavuje Hunterův range rover. Je to Fitzův omlácený sedan.

Můj bratr za mnou poslal Fitze?

Cha.

Kdyby Dean jenom tušil, co jsme s Fitzem dělali o víkendu v hokejové šatně, nikdy by ho do Elmhurst Avenue nevyslal.

Nevím, který z nás se tváří rozpačitěji, když se k sobě vydáme. Fitz má ruce v kapsách kabátu, a ani se na mě nepodívá, jen oznámí: „Čau. Dean mě poslal.“

„To mi došlo.“ Hlas mám asi o něco drsnější, než je nutné, ale –

Je to naprosto nutné! ujistí mě Selena.

Pravda. Udělal se mi do pusy a pak zdrhl.

„Tys, hm, měla ráno přednášku? Historii odívání?“ zeptá se rozpačitě.

On se snaží konverzovat?

To jako fakt?

„Ano, Fitz, měla jsem přednášku,“ odpovím mu. Přehodím si kabelku na druhé rameno a vyrazím po příjezdové cestě k viktoriánskému domu, před nímž parkujeme. Dean mi prozradil, že by tu mělo bydlet snad osm fotbalistů.

„Jak to jde s esejí?“

Zastavím se na dlážděné cestě. „Myslíš tu esej, cos mi slíbil, že mi s ní pomůžeš?“ obořím se na něj, nemůžu si pomoci.

Tvář se mu zastře rozpaky. „Promiň. Podělal jsem to. Měl jsem...“

„Moc práce?“ nadhodím.

„Jo.“

„A taky nezapomínej na ty svoje migrény,“ dodám sarkasticky. „Ty strašný, příšerný migrény, na který trpíš.“

Fitz vydechne. Chce si prohrábnout vlasy, ale zarazí se, když si uvědomí, že má na hlavě kšiltovku s logem Red Sox.

„Neboj,“ povím mu tiše a polknu hořkou slinu. „Tu esej zvládám.“

Znovu vykročíme k domu. Má delší nohy než já, proto jde pomalu, abych mu stačila. „Opravdu? Odsouhlasil ti profesor tezi? Dal ti k tomu poznámky?“

Zmínka o Lauriem mi na chvíli vyžene vztek na Fitze z hlavy. „Navrhl úpravy, ale chtěla jsem odtamtud co nejdřív zmizet, tak jsem ho ani pořádně neposlouchala. Doma si přečtu, co mi tam napsal.“

Fitz se na mě zadívá. Ve tváři má nečitelný výraz. „Proč jsi odtamtud chtěla zmizet?“

„Upřímně? Mám z něj nepříjemný pocit.“

Zamračí se. „Jak konkrétně?“

„Nevím. Je dost přátelský.“ Odmlčím se. „Skoro až přehnaně.“

„Něco na tebe zkusil?“ chce Fitz vědět.

„Ne. To ne, nezkusil,“ ujistím ho. „Já... já nevím. Možná jsem jenom přecitlivělá. Mám z něj prostě takový divný pocit, nic víc.“

„Vždycky věř svému instinktu, Summer. Jestli ti něco nesedí, obvykle pro to máš dobrý důvod.“

„Jenže můj instinkt není zrovna přesný,“ namítnu. „Říkal mi, abych si tě o víkendu našla v šatně, a jak to dopadlo.“

Při zmínce o tom, jak nám to kleklo (teda konkrétně já. Jsem si klekla. Před ním.), se Fitzovi objeví ve tváři výčitky. „Já...“ Odkáše si. „Omlouvám se.“

Nevím, jak na to odpovědět, protože ani netuším, za co se vlastně omlouvá – že zmizel potom, co jsem mu ho vykouřila, nebo že k tomu vůbec došlo.

„Tak ty se omlouváš,“ povím mu nakonec.

„Ano.“

Čekám, jestli k tomu něco nedodá. Když mlčí, vztek se mi vrátí s plnou parádou. Přidám do kroku a vyrazím k verandě.

Dveře se otevrou, než vůbec stihnu zazvonit, a přede mnou se objeví obrovský holohlavý černoš. Ve zlomku vteřiny se mu nadšení v očích změnilo v těžké zklamání. „To není pizza!“ křikne přes rameno.

„Do prdele,“ ozve se zevnitř.

Vysoký kluk se zadívá za mě. „Fitzgeralde? Seš to ty?“

Fitz dojde ke dveřím. „Nazdar, Rexi, jak to jde?“

„Na hovno. Myslel jsem, že ta tvoje holka je kurýr s pizzou, ale pizzu s sebou nemá.“

„Promiň.“ Mám co dělat, abych se nerozesmála.

Fitz je na tom očividně stejně. „Víš, že není ani poledne?“

„To se jako pizza nesmí jíst před polednem? Kamaráde, pizzu můžeš jíst, kdykoli na ni máš chuť. V poledne, o půlnoci. K večeři. K snídani. Vždyť je to sakra pizza.“

„Je to sakra pizza,“ souhlasím s ním. Napřáhnu k němu ruku. „Jsem Summer Di Laurentisová. Fitz mě sem přivedl, protože potřebuju pomoc.“

„Tak to jsem zvědavej. Tu pizzu ti odpouštím.“ Rex otevře dveře dokořán. „Padejte dovnitř. Je mi zima.“ V domě ukáže na stěnu plnou háčků na kabáty a obrovský botník. „Si tu můžete nechat věci. Hrajeme Madden. Dáš si další kolo, Fitz?“

„Ne, tak dlouho se tu asi nezdržíme. Že ne?“ zeptá se mě.

Zavrtím hlavou. „Zkrátím to tu. Potřebuju jet domů a pracovat na seminárci.“

Jdeme za Rexem do rozlehlého obýváku se sedačkou ve tvaru U, kterou si právě zabírají čtyři fotbalisti. Viděla bych to tak na tři sta padesát, čtyři sta kilo svalů.

„Fitzgeralde!“ vykřikne jeden z nich. Zamává herním ovladačem. „Chceš si zahrát?“

„Jindy,“ odpoví Fitz.

Rex se posadí do křesla a ukáže na zbývající tři volná místa. „Si sedni, krásko. Summer, ty můžeš stát.“ Hlasitě se vlastnímu vtipu zasměje, než dodá: „Si dělám prdel. Fitz, ta tvoje hnusná prdel může stát.“

Posadím se na křeslo, které mi nabídne, a skoro se do té hnědé kůže propadnu. Je to snad to největší křeslo na světě. Připadám si jako mimino na křesle obra.

Rex mě představí svým spoluhráčům. Mám co dělat, abych si všechna jména a jejich pozice ve fotbalovém týmu zapamatovala. Ukáže se, že jsou to všichni útočníci – dva na pozicích tight endu, jeden running back a jeden wide receiver. Rex je taky receiver. „Lockette, Julese, Bibby, C-Maci, tohle je Summer Di Laurentisová. Potřebuje od nás pomoc.“

„Udělám to,“ ozve se jeden z hráčů okamžitě. Asi Jules. Je to hezký kluk, má tmavé vlasy po bradu, dolíčky a v jednom uchu diamantovou náušnici.

Zakřením se na něj. „Ani nevíš, co potřebuju.“

„To je fuk. Tobě stejně nikdo z nás nic neodmítne,“ protáhne C-Mac, který má dredy a roztomilý chlapecký obličej. Kdyby neměl obří bicepsy a mohutné prsní svaly, hádala bych, že mu bude tak čtrnáct.

„Myslíme to vážně. Klidně bys mi mohla říct, že mi budeš voskem depilovat koule, a já bych ti na to kývl.“ To se ozve Lockett, nejmenší z nich. A tím nejmenší myslím, že má metr osmdesát místo metru pětadevadesáti a pět osmdesát kilo místo sto patnácti. Takže má běžnou mužskou velikost.

„Aha.“ Polknu smích. „No. Teda, jde o velký závazek.“

Rex si odfrkne.

„Jestli mi pomůžete, možná vám fakt budu muset sáhnout na koule.“

„Cože!“ ozve se Fitz a zamračí se na mě. „Dean řekl, že potřebuješ modely.“

„Dean?“ Lockett se ke mně nakloní. V tmavých očích se mu zračí pochopení. „Nekecej. Dean Di Laurentis? Heyward-Di Laurentis? Seš Deanova ségra?“

„Jo. A potřebuju šest modelů na svoji módní přehlídku,“ vysvětlím fotbalistům. Je jich tu jenom pět, ale jestli budou aspoň dva nebo tři souhlasit, ostatní už určitě seženu. „Budeme vás muset změřit a upravit vám modely na míru. A jak jsem řekla, možná vám přitom omylem sáhnou na výbavu. Předem se omlouvám.“

„Za to, že si sáhneš chlapovi na výbavu, se nikdy omlouvat nemusíš,“ poví mi Rex.

Bibby, hráč na pozici tight endu s hustými rezavými vousy, se na mě zvědavě zadívá. „Co bysme předváděli?“

„Plavky.“

„Zabírám si slipy!“ vyhrkne Lockett.

C-Mac zvedne ruku. „A já tanga.“

Překvapí mě, jak to jde snadno. Pro případ, že by mě tahali za nos, jim k tomu povím víc, abych zjistila, jestli to myslí vážně. „Přehlídka se bude konat za měsíc, těsně před jarními prázdninami. Teprve všechno navrhuju, ale pokud byste souhlasili, že mi pomůžete, vzala bych vám v příštích dnech míry a tak za dva týdny bysme začali s úpravami na míru. Taky vás naučím chodit po molu –“

„To nepotřebuju,“ přeruší mě Lockett. „Dívám se na Amerika hledá topmodelku.“

„Já taky,“ přidá se Jules. „Tyra na mě nemá.“

Kousnu se do rtu, abych se nerozesmála. Jo. Přesně tyhle kluky potřebuju. „Takže do toho jdete?“ Rozhlédnu se po místnosti. „Všichni?“

Bez výjimky přikývnu. „Budeme tam,“ slíbí Rex.

„Potřebuje ještě jednoho,“ ozve se Bibby. Koukne na mě. „Zeptám se Chrise.“

Nemám nejmenší tušení, kdo je Chris, ale odpovím mu: „Perfektní. Díky.“

Pokrčí rameny. „Pro Di Laurentisovy cokoli.“

Rex přikývne. „Tvůj brácha tu byl pořád. Kámošil se se spoustou čtvrtáků.“

„Já vím.“ Hrdlo mi sevře smutek, nezabráním tomu. „Beauova smrt ho pořádně sebrala.“

To i mě, ale nahlas to nepřiznám. Beau Maxwell byl tři roky kapitánem fotbalového týmu Briaru a loni zemřel při autonehodě. Když jsem se to doslechla, zamkla jsem se ve svém pokoji v domě Kappy a rozbřečela jsem se. Dean to neví, ale jednou jsem se s Beauem líbala. Byli

jsme namol a oba jsme se zapřísáhli, že si to vezmeme do hrobu, protože jsme nechtěli čelit bratrovu hněvu.

Srdce se mi bolestně sevře, když si uvědomím, že Beau dodržel slovo a opravdu si naše tajemství vzal do hrobu.

„Beau byl dobrý kluk,“ prohlásí Rex chraplavě. Atmosféra v místnosti zvažní.

„No nic.“ Fitz si odkašle. „Měli bysme vyrazit.“

„Založím pro nás skupinu na MujBriar,“ povím klukům. „A moc děkuju, že do toho jdete.“

Nenechají mě odejít hned – nejdřív se musím se všemi obejmout, zatímco nás Fitz rezignovaně pozoruje.

„To se do tebe na potkání zamilujou všichni nezadaný hetero kluci na světě?“ zeptá se pak před domem.

„Ne. Někteří mě chtějí jenom do postele.“ Upřeně se na něj zadívám. „A někteří si se mnou trochu zablblnou a pak předstírají, že k tomu nedošlo.“

Zastaví se asi na pět kroků od našich aut. „Já nepředstírám, že k tomu nedošlo.“

„Že ne? Tak proč se mi teda vyhýbáš? Jenom ze srandy?“ Zatnu zuby a protáhnu se kolem něj.

Doběhne mě u audiny. „Summer. No tak. Počkej.“

„Na co mám čekat?“ vyštěknu. „Než se rozhodneš, jestli si zasloužím tvůj čas a pozornost?“

Vytřeští hnědé oči. „Cože –“

„O tohle tu jde, ne?“ skočím mu do řeči, z hlasu mi odkapává hořkost. „Nechceš se mnou trávit čas.“

„To není pravda.“

„Fajn. Tak jinak. Klidně si se mnou užiješ, ale nemám právo si o tom s tebou promluvit.“

„Tohle neříkej,“ zavrčí. „Nejde o to, co si zasloužíš, nebo nezasloužíš, nebo na co máš a nemáš právo. O tohle tu nejde.“

„Tak o co jde?“ vybuchnu. Moje zoufalství se už snad ani nedá změřit. „Jako fakt, Fitzy. O co jde? Nejdřív se mě dotkneš před Maloneho barem a pak odjedeš pryč. V šatně před tebou padnu na kolena a ty se pak na dva dny vypaříš. Netuším, jak se ke mně vůbec stavíš. Tak promiň, že předpokládám, že mě nechceš.“ Rty se mi zkříví jízlivým úsměvem. „Co mě to vlastně napadlo, že jo?“ Z hlasu mi odkapává sarkasmus. „Já ho klukovi vykouřím a on pak uteče. To znamená, že je do mě celej udělanej, že jo?“

V očích se mu při zmínce o tom orálu mihne pocit viny. Dál však mlčí, což mě přivádí k šílenství. Drtím stoličky. Brzo z nich zbyde jen prach, tak moc jsem našťvaná. „Mám o víkendu rande s Hunterem,“ prozradím mu.

Konečně zareaguje. Sval v čelisti mu zacuká a pak se tiše zeptá: „Kdy jste se domluvili?“

„Navrhl mi to minulý týden.“ Stisknu tlačítko na klíčkách, abych si odemkla auto. „A chceš vědět, proč jsem souhlasila? Protože je fakt fajn, když tě pozve na rande někdo, kdo se, hm, já nevím, za mě nestydí.“

Fitz pomalu vydechne, než promluví: „Já se za tebe nestydím,“ zašeptá. „Jenom...“

„Jenom co?“

„Se nedokážu správně vyjádřit.“

„Kecy. Seš ten nejvýřečnější kluk, co znám.“

„Ne, když jde o city.“ Zní teď stejně rezignovaně jako já.

„City? Jo aha, takže ty je máš?“

Obličej má náhle jako z kamene. Je to jediná viditelná známka, že jsem se ho svým obviněním dotkla. Úplně se přede mnou uzavřel. „Tohle mi fakt nejde, Summer,“ poví mi chraplavě, napjatě.

„Co ti nejde?“ Unaveně zatnu ruce v pěst. „Není to tak těžký, Coline! Buď se mnou chceš být, nebo ne.“ Prsty se mi na madle dveří třesou. „Tak jak?“

Zaváhá.

On fakt zaváhá.

Hrdlo mi sevře bolestí. Polknu ji, jak to jenom jde. „Špatná odpověď,“ zašeptám. Nastoupím do auta a zabouchnu za sebou dveře.

## 22. kapitola

### Summer

Před několika dny se mi Fitz vyhýbal. Teď se vyhýbáme jeden druhému.

Když je v obýváku s Hollisem a Hunterem, já se zavřu u sebe v pokoji. Když jsem v kuchyni, on je někde jinde. Ze všech sil se snažíme nesdílet stejný prostor a nedýchat stejný vzduch. Možná je to ale dobře. Možná bych se k němu neměla vůbec přibližovat. Protože když to udělám, dopadne to tak, že se dotknu jeho ptáka, nebo mu ho vykouřím, a to se nesmí opakovat.

Jako obvykle jsou už Fitz i kluci pryč, vyrazili na trénink, než jsem se stihla připravit na cestu do školy. Mám dneska ráno další schůzku s Halem Richmondem. Hurá. Super. Nemůžu se dočkat.

V kampusu Briaru zaparkuju za budovou, ale nevystoupím hned. Přijela jsem o čtvrt hodiny dřív, a ani náhodou nehodlám se Žabreténem strávit víc času, než je nutné. Proto zapnu topení, pustím si starý playlist a zazpívám si spolu s One Direction „No Control“.

Tu písničku si prozpěvuji i o deset minut později cestou do děkanátu. Ach jo, proč se jenom museli 1D rozpadnout? Měli v sobě kouzlo.

„Tak už se dejte dohromady,“ zasténám, právě když se zpoza rohu vynoří tmavovlasá holka. Překvapeně nadskočí. „Promiň, cože?“

Ledabyle mávnu rukou. „Mluvila jsem o 1D. Měli by se zas dát dohromady.“

Celá posmutní a potřese hlavou. „Já vím. Zlomili mi srdce.“

Přestože bych moc ráda strávila zbytek dne – možná i zbytek života – diskuzí o obrovské díře, kterou po sobě v mém srdci zanechali One Direction, přinutím se jít dál. Zpoždění si nemůžu dovolit. Kdykoli se se Žabreténem vidím, připadá mi ještě povýšenější. Jako by si každý večer po návratu domů nacvičoval, co všechno mi poví, abych se cítila jako psí bobek na podrážce jeho bot.

Ani dneska nezkłame. Ta jeho blahosklonnost vystrčí rohy, ještě než se vůbec stihnu posadit do křesla pro hosty. Zeptá se, jak dopadl golf, který si táta domluvil na víkend s děkanem Prescottem. „To musí být příjemný pocit, když si můžete dovolit zaletět na Floridu kvůli jednomu kolu golfu.“ Jeho hlas nezní sarkasticky, oči však prozrazují něco jiného.

Škrobeně odpovím, že netuším, s kým a kdy táta hraje golf, ani kam všude cestuje, a pak ho informuju, jak se mi daří v jednotlivých předmětech.

Když dojdeme k historii odívání, Žabretén se opře do měkkého křesla a zeptá se: „Jak se vám zamlouvá profesor Laurie? Dostal zajímavé nabídky, mohl učit na jiných prestižních univerzitách v zemi, ale kvůli mně si vybral Briar.“

„Kvůli vám,“ zopakuju a doufám, že z mojí tváře nevyčte, že mu nevěřím.

„Moje matka chodila s Annou Wintourovou na North London Collegiate. Hezké, že?“ Ten jeho přízvuk zní ještě falešněji. Aspoň teda myslím, že je falešný. Táta se mi neozval, jestli už zjistil, kde se Žabretén narodil.

„Hezké,“ povím mu s náznakem úsměvu.

„Nicméně během let zůstaly v kontaktu. Anna přijela minulý rok na oslavu matčiných narozenin. Vzala s sebou Erika a já ho přesvědčil, že pro někoho tak proslulého jako on bude Briar tou nejlepší volbou.“

„Skvělý.“ Upřímně netuším, co jiného na to říct.

„Předpokládám, že vás jeho hodiny baví.“

„Ano, je to fajn.“

„Jenom fajn?“ Nakloní hlavu na stranu. „Soudě podle zpětné vazby, kterou jsme zatím získali, jsou jeho hodiny nadmíru úspěšné.“

„Ty hodiny jsou samy o sobě zajímavé.“ Zaváhám, nevím, jestli mám něco dodat.

Možná bych se mu mohla zmínit o tom mrkání. A dotýkání. O tom, jak mi stiskl rameno a pohladil mě po ruce. Jak jsem ucítila jeho prsty na zátylku.

Jenže profesor Richmond mě nemá zrovna v oblíbě a já nevím, jak by na to zareagoval.

Řekni mu to.

V duchu uslyším mámin hlas, pobízí mě, abych jednala přímo. Víím, že by mi to poradila i naživo. Máma nikdy nic netají.



„Téma předmětu mě baví,“ dodám, než se zhluboka nadechnu. „Ale... profesor Laurie...“ Vydechnu. „Abych byla upřímná, je trochu úlisný.“

Richmond přimhouří oči. „Úlisný?“

„Ano.“ V puse mám najednou jak na Sahaře, ale dlaně se mi potí. Otřu si je o džíny. „Často se dotýká mojí ruky a ramen a dlouze si mě prohlíží –“

„To jste si určitě špatně vyložila,“ přeruší mě Richmond. „Erik je přátelský muž. I proto ho všichni obdivují.“

Kousnu se do rtu. „To jsem si taky myslela – že je jenom přátelský. Ale podle mě v tom je něco víc. Nelíbí se mi, když se mě dotýká. Připadá mi to nevhodné –“

„Summer,“ přeruší mě proděkan.

„Ano?“

„Jste krásná dívka, určitě jste si dávno zvykla na obdivné pohledy. Možná se vám jich dostává tak často, že teď předpokládáte, že když se k vám někdo chová přátelsky nebo vám věnuje extra pozornost, je to jenom proto, že vás obdivuje, nebo v tom vidíte něco sexuálního –“

Zůstanu na něj nevěřícně zírat.

„Nicméně jsem si jistý, že jste si chování profesora Laurieho jenom špatně vyložila.“ Nakloní se a spojí ruce na stole. „Uvědomujete si, že taková obvinění můžou vážně ohrozit a možná i zničit něčí kariéru?“

Teď už se mi dlaně nepotí. Jsou suché na troud. Sevru je v klíně v pěst. „Já se nikomu nesnažím zničit kariéru. Jen...“

„Chcete podat formální stížnost? Pokud ano, můžeme to udělat hned teď. Měla byste ale vědět, že je to často zdoluhavý proces, který bývá pro všechny zúčastněné náročný...“

Oči mě začnou pálit. „Já, hm...“

Netrpělivě sraští čelo. „Summer, chcete podat formální stížnost na profesora Laurieho?“

Po dlouhém zaváhání odpovím: „Ne.“

„Aha.“ Richmond vstane. „Tak mi dejte vědět, kdybyste se rozmyslela. Do té doby vám radím, abyste si to nechala projít hlavou, než začnete házet podobnými obviněními –“

„Já nikoho neobviňuju,“ namítnu. „Zeptal jste se, co si o něm myslím, a já vám řekla, že z něj nemám dobrý pocit.“

Richmond obejde stůl. „Na shledanou příští týden, Summer. Vyprovodím vás.“

Odpoledne ještě pořád pění, jak Žabretén hodil moje obavy za hlavu. Zároveň ale začínám pochybovat sama o sobě. V duchu si přehrávám, co jsem Richmondovi řekla, a musím uznat, že jsem to podala trochu neobratně.

Často se dotýká mojí ruky a ramen a dlouze si mě prohlíží.

To se dá jenom sotva nazvat „vysoce nevhodným chováním“. Čím víc nad tím uvažuji, tím víc se ptám sama sebe, jestli možná nebyl můj původní názor na Laurieho správný a není jenom velmi přátelský muž. To, že Richmond otevřeně přiznal, že je Laurie známý svojí přátelskou povahou, mě nutí pochybovat o sobě čím dál víc. Pokud proděkan nevidí na Laurieho chování nic závadného, asi bych si neměla dělat těžkou hlavu, ne?

Uch. Prostě nevím.

„Jau!“

Madison, druhačka, které právě беру míry, sebou šubne. Uvědomím si, že jsem jí utáhla krejčovský metr příliš těsně kolem prsou.

„Promiň,“ omluvím se a metr uvolním. „Jenom ti doměřím hrudník a máme hotovo.“ Ohlédnu se na Biancu, která si právě na zdobeném gauči listuje posledním vydáním Vogue. „A moc děkuju, že jste na to kývly. Bude to určitě bomba.“

„Díky, žes nám to navrhla. Moc se těším,“ přizná Bianca.

„Já taky!“ Madison se v ponožkách zhoupne na patách. „Nechápu, jak jsi přesvědčila fotbalový tým, aby ti dělali modely na plavky.“

„Celý tým ne. Jenom šest hráčů.“ Mrknu na ni. „Šest fakt sexy hráčů.“

Celá se rozzáří. „Panebože. Těším se na afterpárty.“

Když mi Bianca napsala, aby mi oznámila, že mi ona a pět sester bude dělat modelky, prozradila jsem jim, že jsou všechny zvané na párty po přehlídce. Ne na tu oficiální, kterou pořádá Briar, ale na after-afterpárty s fotbalisty. Rex souhlasil, že se bude konat u nich doma. Stačilo, abych se mu zmínila o „holkách ze sesterstva“, a hned na to kývl.

„Moc se těším, až budou ty modely hotové,“ poví mi Bianca. „Návrhy, které jsi poslala, vypadají fakt dobře.“

„Jo, jsou boží,“ souhlasí Madison.

„Díky. Těším se, až je na vás uvidím.“ Zapišu si míru Madisonina hrudníku a smotám metr. Schovám ho i se zápisníkem do kabelky od Prady. „Tak jo. Perfekt. Mám všechno, co potřebuju. Příště vám upravím modely na míru a –“

„Co se to tu sakra děje?“ Ve dveřích se objeví Kaya, hezký obličej jí potemní podezíravostí.

„Ahoj, Kayo,“ pozdravím ji vesele.

Bianca ostražitě vstane z gauče, zatímco Madison uteče z pokoje jako zvíře, které cítí blížící se bouřku.

Kaya mě propálí pohledem. „Co tu děláš?“

„Přišla jsem vzít holkám míry.“ Přehodím si ucho kabelky přes rameno a lovím v ní mobil.

„Na co?“

„Do toho ti nic není,“ prohlásím.

Bianca jí to ovšem rychle prozradí. „Já a několik dalších holek budeme předvádět modely na Summeřině módní přehlídce.“

„No,“ vložím se do toho, „není to moje přehlídka. Koná se každý rok v březnu a pořádá ji katedra módní tvorby.“

Kaya si mě nevšímá. Naštvaně zírá na Biancu. „Proč jí chceš předvádět na přehlídce?“

Bianca na vteřinu zaváhá. „Protože by mě to mohlo bavit.“

„Natolik, že ses ani nezeptala, jestli bych do toho šla taky?“

Povytáhnu na tu našťvanou holku obočí. „Chceš předvádět na mojí přehlídce, Kayo?“

„Rozhodně ne.“

Mám co dělat, abych neprotočila panenky, ale podaří se mi se ovládnout.

„Jen si říkám, že jste mě o tom měly informovat, než jste s tím souhlasily,“ poví škrobeně.

„Jsem prezidentkou našeho sesterstva, Bianco. Cokoli Kappa udělá, by mě mohlo uvrhnout do špatného světla.“

„Klídek, Kayo. Je to jenom módní přehlídka. A našemu sesterstvu to udělá dobrou reklamu. Slibuju. Pomáháme spolužačce. Národní rada vždycky ráda vidí, když ukážeme týmového ducha.“

„Kolik z vás souhlasilo?“ chce Kaya vědět.

„Šest.“

„Šest? Panebože. Nemůžu uvěřit, že jste s tím souhlasily, ale vůbec mi o tom nedaly vědět!“

„Protože se tě to vůbec netýká.“

Vydám se ke dveřím. „Hm. Tak já půjdu –“

„Po všem, čím jsem si prošla s Daphne! Víš, jak mě našťvalo, když jsem zjistila, že mě obchází, a ty teď uděláš to samé?“

„Nikdo tě neobchází,“ uklidňuje ji Bianca. Střelí po mně pohledem, který jasně říká: Zdrhej, dokud můžeš.

Uteču odtamtud. Vyběhnu z domu, který by se místo Kappa Beta Nu měl jmenovat spíš TADY BYLA DAPHNE KETTLEMANOVÁ, protože pání, ta holka se tu fakt podepsala.

Odemknu auto a v kabelce se mi zrovna v té chvíli rozezní „Cheap Thrills“. Vylovím mobil a otočím ho, abych se podívala na displej.

Hunter.

Ohlásím se mu přehnaně nadšeným: „Ahoj.“

„Bloncko, čau.“

Jeho zastřený hlas ve mně probudí pocit viny. Sobotní večer se rychle blíží a já pořád váhám, jestli mu mám říct, že bude Valentýn. Protože buď bude chtít tak jako tak jít, nebo to domluvit na jindy, a já ani nevím, jestli s ním vůbec na rande chci jít.

„Tak jsem se právě dozvěděl, že jsem to naše rande domluvil na Valentýna.“ Uchechtne se.

„Moje blbost.“

Úlevně se zasměju. „Dobře. Díkybohu. Chtěla jsem ti o tom říct, protože, no... Nevím, jestli je dobrý nápad jít na první rande zrovna na Valentýna.“

„Jasně, chápu. Asi by ses cítila pod tlakem.“

„Tak bysme to možná mohli přehodit,“ navrhnou. Ulevilo se mi. Třeba se mi to podaří odsunout na neurčito, nebo aspoň do té doby, než si rozmyslím, co k němu vlastně cítím.

Hunter mi ovšem plány překazí, když navrhne: „Co dneska večer?“

Polknu. „Dneska?“

„Jo. Nemáme zápas a na večer nic nemám. Co ty?“

„Taky nic nemám.“ Sakra. Proč jsem to řekla? Teď nemám důvod si s ním nevyjít.

„Tak super. Co večere?“

„Jasně,“ ustoupím.

„Dobře. Vyzvednu tě u tebe doma.“

Zasměju se. „Tak to bylo dost laciný.“

„Já vím.“ Uchechtne se. „Co kolem sedmý?“

„Dobrý nápad.“ Snad v mém hlase neslyší náznak nejistoty.

„Tak zatím, bloncko.“

Zavěsíme a já okamžitě zavolám mámě.

„Broučku!“ Zní nadšeně. „Voláš úplně vhod. Právě jdu z porady.“

„Mám problémy s chlapem!“ vyhrknu.

Vteřinu je ticho a pak mě máma vyzve: „Dobře, broučku, tak spust.“

V hrdle mě zalechtá smích. Já tu ženskou prostě zbožňuju. „Mám dneska večer rande s jedním svým spolubydlícím. Hunterem. Chodil na Roselawn, byl rok pode mnou.“

„Dobře...“ Úplně vidím, jak svraští obočí, zatímco mě poslouchá. „Jsi z té schůzky nervózní?“

„Ne, ani ne. Ale...“ Vydechnu. „Políbila jsem jiného svého spolubydlícího.“ Krom dalších věcí. Ale to vědět nepotřebuje.

„Líbala ses s ním před vaší schůzkou?“

„Ne, toho, s kým jdu na rande, jsem nepolíbila. Teda jo, ale už před časem. V sobotu jsem se líbala s tím druhým.“

„S Hunterem.“

„Ne. S Fitzem.“

„S Fizzem?“

„S Fitzem!“ ucedím. „Colin Fitzgerald. Drž krok, mami.“

„Promiň, Summer, ale možná bych ten krok držela spíš, kdyby tvůj milostný život nepřipomínal epizodu z Muže na ženění.“

„Spíš z Dívky na vdávání,“ opravím ji. „Dobře. Tak pozorně poslouchej. S Hunterem jdu dneska na večeri. S Fitzem jsem se líbala.“

„Dobře. A cítíš něco k nim oběma?“

„Ano?“

„To se ptáš?“

„Ne? Teda nevím. Opravdu netuším.“

„Nevím, co ti na to mám povědět, broučku. Neznám pořádně kontext ani detaily. Tak by sis asi měla vybrat toho, který se ti líbí víc?“

„Mami! To mi vůbec nepomůže,“ stěžuju si. „To je fuk. Něco vymyslím.“ Výsměšně zopakuju její mizerný návrh: „Vyber si toho, který se ti líbí víc. No tak, mami. Seber se.“

Dolehne ke mně její smích. „Nic jiného ti neporadím. Tak mi pak zavolej. Dej mi vědět, jak to dopadlo.“

Paráda. Máma obvykle mívá v záloze ty nejmoudřejší rady na světě. Dneska mi teda vůbec nepomohla. I ty koláčky pro štěstí s pravopisně nesprávně napsanými věštbami nabízejí lepší rady než vyber si toho, který se ti líbí víc.

Navíc nejde o to, kdo z nich se mi víc líbí. Často si říkám, že se mi nelíbí ani Fitz. V jednom kuse z něj magořím. Ale táhne mě to k němu a pořád na něj myslím. Mnohem častěji než na Huntera.

Upřímně řečeno bych nad schůzkou s Hunterem ani neuvažovala, kdyby za mnou Fitz přišel a řekl: „Jdeme na to.“

Jenže to Fitz neřekl. Neřekl mi vůbec nic krom toho, že „neumí vyjádřit, co cítí“ a že mu „tohle nejde“.

Co mám asi tak dělat? Prosit ho, aby mu to nějakým zázrakem zas „šlo“? Na to kašlu.

Hunter je skvělý kluk a dobře spolu vycházíme. Přece neuškodí, když ho poznám o něco líp.

Budeš ho akorát vodit za nos.

Ne nezbytně. Možná bude to rande tak fajn, že moje city k Hunterovi přehluší city k Fitzovi.

Nebo se to nestane a ty ho budeš akorát vodit za nos.

Mám na to rande jít, nebo to mám zrušit? Netuším, co mám dělat.

Uvažuji nad tím i později ve sprše. Ve sprše, kde se nemusím bát vyrušení, protože Hollis nainstaloval na dveře nový zámek.

Uvažuji nad tím i později, kdy si suším vlasy a oblékám se. Vyberu si úpletové šaty v barvě holubičí šedi, k nim černé punčochy a černé semišové kotníkovky od Jimmyho Choo.

Uvažuji nad tím, ještě když Hunter křikne z přízemí, že jde nastartovat auto a zapnout v něm topení.

A uvažuji nad tím i ve chvíli, kdy mi do ložnice bez klepání vpadne Fitz a jediným slovem mě zničí:

„Nechod.“

## 23. kapitola

### Summer

„Co-cože?“ roztřeseně vyjeknu, zatímco se mi srdce na vteřinu zastaví.

Fitz ke mně vyrazí. Automaticky couvnu. Ustoupím před ním, protože mě síla jeho prohlášení malíčko děsí. Jeho oči mají obvykle normální hnědý odstín. Teď jsou tmavé jako hořká čokoláda a tekutý oheň. Jejich žár mě spálí na uhel.

Ustupuju, dokud nenarazím zády do zdi. Fitz se zastaví několik centimetrů ode mě. Kdybych se nadechla, moje ňadra by se nejspíš dotkla jeho hrudi.

„Summer.“ Promluví tiše, zmučeně.

Mozolnatými prsty mě pohladí po lícni kosti. Sotva se dokážu nadechnout. Nervózně se zadívám ke dveřím. Jsou pootevřené. Každou chvíli kolem nich můžou projít Hunter nebo Hollis a přistihnout nás.

„Nikam s ním dneska nechod.“ Ta slova zní, jako by mu je vyrvali z hrdla.

Srdce se mi rozbuší. Fitz má rty tak blízko mých, až skoro cítím jejich chuť. Z výstřihu obnošeného šedého trika mu vykukuje tetování na hrudi. Silou vůle se musím ovládnout, abych se toho vybledlého inkoustu nedotkla.

„Nechod s Hunterem,“ zachraptí, aniž by ode mě odtrhl doutnající oči.

Vrátí se mi hlas, přestože zní roztřeseněji, než by se mi líbilo. „Dej mi k tomu jediný důvod.“

Ztěžka polkne.

Mlčky ho pozoruju. Nemůžu mluvit za něj, ale pokud nechce, abych šla s Hunterem na večeři, měl by mi říct proč. Musí mi říct proč.

On však mlčí. Sval v čelisti mu zacuká, dál však mlčí.

„O co ti sakra jde, Fitzy? Měl by ses rozmyslet. Užili jsme si spolu a tys mě pak odehnal. Nemáš právo říkat mi, s kým se mám scházet – nic ti nedlužím. Šanci jsi dostal.“

„Já vím,“ prohlásí nakonec. Zní stejně zmateně, jako se já cítím.

Očividně mi vpadl do pokoje, aniž by si promyslel cokoli dalšího kromě: „Nikam s Hunterem nechod.“ To mi nestačí.

„Vím, že jsem to podělal.“ V očích se mu zračí výčitky svědomí. „Neměl jsem se ti po tom, co se stalo v šatně, začít vyhýbat. Byla to hovadina. A bylo to ode mě sobecký.“

„Nepovídej.“

„Mrzí mě to,“ poví mi chraplavě. „Opravdu. A nejde o to, že se nedokážu rozmyslet. Nedělám to schválně. Jedno ti ale říct můžu – je mi zle z představy, že si s ním dneska vyjdeš.“

Čekám, co k tomu dodá. Jako obvykle mlčí.

„Tak mi pověz, proč bych tu měla zůstat, Fitzy! A nechci slyšet, že tu mám zůstat, protože ti ze mě nonstop stojí. To, k čemu došlo v šatně, se nebude opakovat. Nemám o románek s tebou zájem. A mám takový pocit, že ty na to stejně nejseš.“

„Nejsem,“ přisvědčí chraplavě.

„Tak o co jde?“ Omráčeně ukážu mezi námi. „Proč bych neměla s Hunterem chodit?“

„Neříkám, že nemůžeš.“

„Neříkáš vůbec nic!“ Vzpomenu si na pootevřené dveře a rychle ztiším hlas. „Co chceš, Coline? Tak už mi řekni, co cítíš.“

Díváme se na sebe snad celou věčnost. Z jeho výrazu nevyčtu jedinou emoci. Umí v tom chodit, ví, jak schovat svoje oči za oponou. Střeží si myšlenky a emoce s oddaností agenta tajné služby. Mám pocit, že by Fitz raději schytl kulku, než aby komukoli ukázal, co cítí.

A ať už to zamýšlí, nebo ne, pohrává si se mnou. Mám hry ráda – takové, které hrajete s přáteli na večírcích. Jak jde ovšem o milostný život, nemám chuť hádat, co si druhý člověk myslí nebo cítí.

„Musím jít,“ zašeptám.

Nešťastně si povzdechne. „Summer.“

To už ale mířím ke dveřím.

A on mě nezastaví.

Asi netřeba dodávat, že jsem trochu roztržitá, když mi Hunter podrží židli v té nejlepší restauraci v Hastingsu. Jmenuje se to tu U Ferra a doporučila ji Allie i její kamarádka Grace Iversová. Grace je Loganova přítelkyně a podle všeho jedí u Ferra dost často.

Nemůžu popřít, že to Hunterovi sluší. Kalhoty mu moc pěkně obepínají zadek a nedávno se nechal ostříhat. Mám na klucích raději kratší vlasy.

Zatímco si ho prohlížím, on mi to oplácí. Přes stůl na mě upírá svůdný pohled. „Pěkný šaty, blončko.“

Přinutím se k úsměvu. „Díky.“ Poznám na mně, že mám myšlenky jinde? Nebo ještě hůř, poznám na mně, že jsem rozrušená? Protože jsem. Od toho rozhovoru s Fitzem se celá třesu.

Proč mi prostě nemůže říct, co ke mně cítí? Proč z něj musím všechno tahat jak třísku zpod nehtu? Mluvit s Fitzem je bolestivé a nepříjemné a vůbec mu sakra nerozumím.

Ani si nevšímnu, že se nás přišel číšník zeptat, co si dáme k pití, dokud se Hunter nezeptá: „Summer? Dáš si brusinkovou vodku?“

Zavrtím hlavou. „Zatím vodu,“ povím číšníkovi. Po jeho odchodu Hunterovi svůj výběr vysvětlím: „Dlouho jsem nejedla. Nechci pít alkohol na prázdný žaludek.“

„Jo. To chápu.“ Pozoruje mě, zatímco rozbaluju ubrousek.

Je plátěný a ruce se mi maličko třesou, když si ho pokládám do klína.

Svraští čelo. „Co se děje?“

Polknu. „Nic se neděje. Jenom mám za sebou dlouhý a dost mizerný den.“

„Sešla ses se studijním poradcem, co? Jak to šlo?“

„Nijak zvlášť. Richmond mě nesnáší.“ Zaskřípu zuby, ale přinutím se s tím přestat. „V podstatě mě přinutil, abych mu řekla, že nemám z jednoho profesora dobrý pocit, a pak mi vynadal, že ho nemám co obviňovat.“

„Obviňovat?“ zopakuje Hunter poplašeně. „Co ten sráč udělal?“

„Nic,“ vyhrknu. „Opravdu, neudělal vůbec nic. Ale prostě z něj nemám dobrý pocit a taky na mě pořád sahá. Řekla jsem o tom Richmondovi a on mi vynadal.“

Číšník se vrátí s našimi vodami a zeptá se, jestli si chceme objednat jídlo. Zatím jsme menu ani neotevřeli, proto mu Hunter poví, že potřebujeme ještě chvíli.

Otevřeme menu. Zoufale se snažím soustředit na výčet předkrmů, ale mozek se mi pořád vrací do pokoje za Fitzem.

Hunter si ztěžka povzdechne.

Zvednu hlavu. „Není ti nic?“

„Mně? Nic mi není.“ Rozpačitě ovšem potřese hlavou. „Co ty? Nepřipadá mi, že bys byla v pohodě.“

Chabě ho ujistím: „Ale jsem.“

„Summer, bydlím s tebou už měsíc. Dokážu rozšifrovat tvoje nálady. Vůbec dneska nevnímáš.“

„Já vím. Promiň.“ Spojuji ruce v klíně. „To jen...“

Na dlouhou chvíli zaváhá, než se zeptá: „O co mezi náma jde?“

V hrdle mě pálí zoufalství, do očí mi vhrknou slzy. Nevím, jak mu vysvětlit, co cítím, protože nevím, co cítím.

Srdce mi poklesne, když si uvědomím, že jsem v úplně stejné situaci, jako byl před dvaceti minutami Fitz. V situaci, do které jsem ho sama dostala. Chtěla jsem znát jeho myšlenky.

Žádala jsem, ať mi poví, co ke mně cítí.

Možná to skutečně sám netuší. Bůh ví, že ani já nedokážu popsat, co k němu cítím. Přesto jsem čekala, že co? Že za mě bude bojovat? Vyzná se ze své nehynoucí lásky ke mně? A teď je tu Hunter, který se ptá, o co mezi námi jde, a já mu na tu otázku nedokážu odpovědět, i kdybych se rozkrájela.

„Summer,“ osloví mě chraplavě.

Kousnu se do spodního rtu. Nesnáším, když musím lidi zklamat, ale teď asi nemám na vybranou. „Asi bych měla jít,“ zašeptám.

Hunter neodpoví.

Zvednu k němu zrak. V jeho očích nespatřím ani špetku překvapení.

„Jde o Fitze?“ zeptá se tiše, úsečně.

Navzdory vině a studu, co mě připravují o sílu, se donutím odpovědět: „Jo.“

Jeho tvrdý pohled se do mě zaboří a pak mě propálí. Radši ani nechci hádat, co si o mně právě myslí. A nevím, co udělá. Odloží ubrousek a poklidně odejde z restaurace? Začne na mě řvát, že jsem bezcitná coura?

Neudělá ani jedno. Odsune židli od stolu a dojde ke mně, aby mi pomohl vstát.

„Pojď. Vrátime se domů.“ Hodí na stůl dvacku, což je mnohem víc peněz, než kolik jsme dlužní za dvě vody, které ani nevypijeme.

Cestou ke dveřím se snažím nebrečet.

V autě oba mlčíme. Celá tahle situace je dost trapná a je to ještě horší, když Hunter zastaví před domem, ale motor nevypne.

„Nejdeš domů?“ zeptám se a pak si v duchu vynadám, že jsem vyslovila tu nejpitomější otázku na světě. Jasně že nejde. Právě jsem ho odmítla. Sotva se asi posadíme na gauč, abychom se spolu podívali na videoklipy One Direction.

„Ne.“ Poklepe prsty na volant. Připadá mi nabitý energií, nebo se možná nemůže dočkat, až vystoupím. „Teď tam být nemůžu. Půjdu ven, najdu si nějakou párty.“ Pokrčí rameny. „Nečekej na mě.“

„Napiš mi, kdyby ses rozhodl zůstat venku přes noc, ať si nedělám starosti, ano?“

Vůbec poprvé od chvíle, kdy jsem mu prozradila, že mám zájem o Fitze, se mu v očích mihne vztek. S cynickým úsměvem prohlásí: „Řek bych, že budeš dost zaneprázdněná, než abys ještě myslela na to, co se mnou je, Summer.“

Bodne mě osten viny. „Huntere...“

Nebud' takový, chce se mi říct, ale copak se mu můžu divit? Souhlasila jsem, že s ním půjdu na rande, a po deseti minutách jsem mu oznámila, že chci být s někým jiným. Bylo to ode mě hnusný a nevím, jestli to někdy dokážu napravit.

„Díky za odvoz,“ zašeptám.

„Jasně.“

Jemně se dotknu jeho ramene a on sebou šubne, jako bych ho ranila. Víím, že přesně tohle jsem taky udělala, i když ne fyzicky. Netušila jsem, že o mě má až tak velký zájem. Myslela jsem, že to je z jeho strany jenom flirt.

Otevřu dveře a vystoupím z roveru. Udělám sotva jeden krok a Hunter už couvá z příjezdové cesty. Odjede v oblaku výfukových plynů, které mě pálí v nosu, než ho rozežene večerní vítr. Vejdu do domu. Je mi hrozně. Hollis asi šel ven, protože v obýváku není a jeho pokoj je prázdný, když projdu kolem otevřených dveří. Minu dveře svého pokoje a zamířím k hlavní ložnici. Nevidím pod dveřmi světlo, ale víím, že je Fitz doma, protože před domem stojí jeho auto. Leda by odjel s Hollisem, to však asi brzy zjistím.

Nadechnu se, dodám si odvahy a tiše zaklepu.

Bez odpovědi.

Sakra. Možná fakt šel ven.

Zaváhám, jen na vteřinu, než popadnu kliku a dveře otevřu. Pokoj se topí ve stínech. Zamžourám ve tmě a na posteli rozeznám mohutnou postavu. Není pod dekou, ale spodní část těla mu zakrývá přehoz.

„Fitz?“

Matrace se pohne. „Summer?“ odpoví ospale.

„Jo. Vrátila jsem se.“

Zamručí, něco mezi zasténáním a zavrčením. Je to neskutečně roztomilé. „Jak dlouho jsem spal?“

„Moc dlouho ne. Není ani osm.“

„Odjelas před půl hodinou,“ prohlásí zmateně.

„Ano.“

„Vrátila ses.“

„Ano.“

„Proč?“

Zavřu dveře a vydám se k posteli. „Sama nevím. Ale... mám na tebe tři otázky.“ Zhluboka se nadechnu. „Prosím tě, mohl by ses na ně aspoň pro jednu pokusit odpovědět? Nečekám dlouhé proslovy. Stačí ano, nebo ne.“ Ve stínech se mu zadívám do očí. „Prosím, Fitz.“

Přehoz zašustí, když se Fitz posadí. „Co chceš vědět?“ zeptá se chraplavě.

Roztřeseně vydechnu a zeptám se: „Pořád si o mně myslíš, že jsem povrchní?“

„Ne, nemyslím.“ Naprostá upřímnost.

Pomalou přikývnu. „Měl jsi v plánu utéct, když jsem ti ho v šatně vykourila?“

„Ne, neměl.“ Čirá lítost.

Polknu. „Taky tě stejně jako mě unavuje bojovat s tím, jak nás to k sobě táhne?“

„Ano, unavuje.“ Ryzí touha.

Ruce se mi třesou, když popadnu lem šatů a přetáhnu si měkkou vlnu přes hlavu. Je to šílenost. Na druhou stranu šílenost je tak trochu moje druhé jméno.

Fitz zachraptí. „Summer?“

Neodpovím. Punčochy si nechám, protože parkety jsou dost studené. Nechám si i kalhotky, ale podprsenku bez ramínek si rozepnu a odhodím na podlahu.

Ostře se nadechne.

Vlezu si na postel a vklouznu k němu pod přehoz.

„Nemáš triko,“ zašeptá.

„Ne.“

„Proč ne?“

Přisunu se ještě blíž, až se naše rty ocitnou jen několik centimetrů od sebe.

„Proč myslíš?“



## 24. kapitola

*Fitz*

Summer je v mojí posteli. Ta nádherná, polonahá holka, která mě právě probudila a oznámila mi, že ji přitahuju a už s tím nechce bojovat.

Vím, že toho musíme spoustu probrat. Prosil jsem ji, ať s Hunterem neodchází, a ona stejně vyšla ze dveří. A určitě má na mě spoustu otázek. Otázek, na který pro mě bude těžký jí odpovědět. Ne, protože nechci, ale protože mě to děsí. Summer mě děsí. Vždycky to tak bylo. Vzbuzuje ve mně nutkání se jí otevřít, a tuhle potřebu obvykle nemám.

A když už je řeč o potřebách, ta nejzákladnější se přihlásí o slovo, když zvedne ruku a špičkami prstů se něžně dotkne mých rtů.

Přisunu se k ní a ze všech sil se snažím nedívat se jí na prsa. Nechápejte mě špatně – fakt moc bych to chtěl. Ale chci jí dát možnost z toho vycouvat, než se nám to vymkne z ruky, a jestli by ji chtěla využít, radši bych přestal dřív, než se k těm jejím nádherným prsům příliš připoutám.

„Jsi si jistá?“ zašeptám.

„Na sto procent.“ Z hlasu jí zaznívá stopa zranitelnosti. „Co ty?“

To mě tak pobaví, až se zasměju.

Summer ztuhne. „Děláš si sr–“

„Ne,“ vyhrknu. „Nesměju se tobě. Přisahám. Jenom... Jestli jsem si jistý? Sakra, Summer, honím si ho každé večer a myslím přitom na tebe. Nedokážu tě vyhnat z hlavy, a cos mi ho vykouřila, je to ještě horší. Teď si ho honím dvakrát denně.“

Odpoví mi tím, že mě políbí.

Ne, ani jeden z nás to nehodlá zastavit. Dali jsme si na čas. Zatraceně dlouho.

Svlečeme se. Nevím, jak ani kdy, ale najednou jsem nahý a převalím se na ni, nohou vklouznu mezi její a přitisknu se k jejímu měkkému tělu. Ani na okamžik ode mě neodtrhne rty. Nadzvedne boky a beze studu se mi tře o ptáka, chce mi být ještě blíž.

Proniknu jí jazykem mezi rty. Rozevře je a dovolí mi to. Když propletu jazyk s jejím, zoufale zasténá, až mi ten zvuk projede celým tělem. Uchechtnu se a vycouvám, jemně ji kousnu do spodního rtu, než jí zasypu polibky čelist.

Když jí sjedu na krk, zakloní hlavu a já se jí přisaju ke kůži, něžně ji sajú. Vzlykne a zazmítá se.

Snaží se natáhnout ruku mezi nás, dosáhnout na mého ptáka, ale já jí tu ruku odeženu.

„Ne, ne,“ zašeptám. „Tys už mi dobře udělala. Je řada na mně.“

A pak ji začnu mučit, až skoro zešlípí. Kašlete na drogy – víte, jak se pořádně sjet? Sajte Summer ty její dokonalý prsa. Polibte ji na překvapivě citlivé místo pod pupíkem a dívejte se, jak vyklene boky, protože její kundička chce horko vašeho ptáka.

Moje strniště ji poškrábe pod kulatým, pevným prsem, když jí jazykem vyjedu po těle vzhůru, abych si ještě chvíli pohrál s bradavkami. Dlouho ji jen líbám a olizuju, zatímco mě drží za vlasy, abych jí nikam neodešel. Cha. Jako bych se k tomu snad chystal. Sajú jí bradavku tak silně, až se jí ze rtů vydere zasténání, a pak špičkou jazyka zlehka kmitám po tom tvrdém vrcholu, když sebou Summer zazmítá.

„Fitz...“ žadoní. „Přestaň mě mučit. Potřebuju...“

Sklouznu jí po těle a zabořím obličej mezi její nohy. „Tohle potřebuješ?“ zasténám jí do rozkroku.

Zadek se jí zvedne z matrace.

Uchechtnu se. Popadnu ji za boky, abych ji znehybnil, a pak ji začnu mučit jazykem. Dlouhými, línými pohyby jazyka z ní vydoluju vzlyky, steny a povzdechy. Když do ní proniknu prstem, vnitřní svaly se kolem něj sevrou. Málem vybuchnu. Bože, je tak neuvěřitelně těsná. Mozek se mi zamílí. Vezmu do rtů klitoris a sajú ho, zatímco do ní nepřestávám pronikat prstem.

„Panebože,“ vydechne přiškrčeně. „Nepřestávej. Už budu –“

Přestanu.

„Proč!“ vykřikne Summer.

Olíznu si rty. Panebože, necítím nic než její chuť. „Ještě ne,“ oznámím a posadím se.

„Kdo ti dal právo o tom rozhodovat!“ zavrčí. „Je to moje tělo, Coline!“

„A můj jazyk,“ připomenu jí pobaveně.

„Chci se udělat.“

„To každej.“

„Aaaaach!“ Její zoufalý sten mě rozesměje. „Nesnáším tě, víš to?“

„To není pravda.“

„Umřu, jestli se neudělám,“ varuje mě naprosto vážně. „Jako že doopravdy umřu. A pak budeš muset vysvětlit tátovi, že mojí smrti šlo zabránit, kdybys mi to už konečně udělal. Tátovi, Fitzy. Opravdu to chceš?“

Stisknu rty, abych se nerozesmál. Ta holka je prostě nejlepší. Ztraceně nejlepší. „Mám návrh,“ povím jí chraplavě. „Co takhle kompromis?“ Otevřu zásuvku nočního stolku a vytáhnu z ní kondom. „Uděláme se oba a nikdo nemusí umřít.“

„Konečně pořádný nápad.“

Sleduje mě, jak si vkleče natahuju kondom. Dívám se na ni a dech se mi zadrhne. Tváře jí zrudnou, zelené oči se jí lesknou vzrušením, hrud' se jí s každým nádechem ztěžka zvedá. V životě jsem neviděl nic rajcovnějšího.

Dech se jí zadrhne. „Proč ještě nejsi ve mně?“

Dobrá otázka.

Nahej na ni nalehnu a jediným bolestně pomalým pohybem do ní proniknu. Ztraceně. Tohle je ten nejlepší pocit na světě. Je to... Mám pocit, že konečně někam patřím. Hrud' se mi nadme, když se zadívám na Summer a všimnu si, jak mě pozoruje.

Asi to taky cítí.

Postel zaskřípe, když se začnu pohybovat. Pomalu, mělce. Naplním ji a stáhnu se, kdykoli se mě do sebe pokusí vtáhnout ještě hlouběji.

„Chci víc,“ prosí.

„Ne.“

Moje sebeovládání udělá dojem i na mě. Nejradši bych zrychlil tempo. Potřebuju se udělat. Taky ale nechci, aby to někdy skončilo. Nechci ztratit ten pocit, že je všechno konečně tak, jak má být.

Proto to protahuju, přirážím boky a pomalu se pohybuju, až mi na čele vyrazí pot. Když se mě Summer pokusí obejmout nohama kolem pasu, potrestám ji tím, že ji kousnu do krku a úplně z ní vystoupím.

„Ztraceně, Fitzy... Prosím. Prosím, prosím, prosím.“

Začala žadonit. Jo, to se mi líbí.

Zastřeně se zasměju. „Líbí se mi tě mučit.“ Abych dodal svým slovům váhu, znovu do ní proniknu a pomalu zakroužím boky.

Popadne mě za ramena, její prsa se mi přitisknou k hrudi. Bradavky má jako sluncem nahřáté korálky, které se mi boří do kůže. Kundička mě v sobě svírá tak pevně, až mám před očima mžítiky.

„Potřebuju se udělat.“

Stačí jediné roztřesené slovo – potřebuju – a já jí ustoupím. Potřebuju, ne chci. Už jsem ji mučil dost dlouho.

Se zmučeným zasténáním do ní proniknu tak hluboko, jak to jenom jde, a pak už jdeme na to. Sex je najednou tvrdý, rychlý, drsný. Tentokrát si její nohy obtočím kolem boků, díky tomuhle novému úhlu se jí s každým přírazem otřu o klitoris. Udělá se první a já jsem hned v závěsu a pak už oba jen lapáme po dechu rozkoší a pohybujeme se, jako bysme to dělali už stokrát.

Asi jsem odpadl, protože když rozkoš trochu poleví, jsem na zádech a Summer na mně leží. Ani si nepamatuju, jak jsme se do téhle polohy dostali. Použitý kondom mám u levého kolena. Nepamatuju si ani to, že bych si ho stáhl. S posledním zbytkem energie ho zvednu, zavážu a odhodím na noční stolek.

Summer si položí tvář na moji klíční kost. „Srdce ti bije strašně rychle.“

„Tobě taky.“ Její zběsilý pulz mi vibruje v hrudi, srdce jí buší skoro zároveň s mým. Zabořím jí prsty do vlasů.

Spokojeně si povzdechne. „Líbí se mi se s tebou takhle nahá tulit.“

„Mně taky,“ přiznám chraplavě.

„A líbí se mi i sex s tebou.“ Její dech mi zahřeje levou bradavku, až se zachvěju. „Líbíš se mi. Tečka. Moc se mi líbíš.“

„Já...“ V puse mám najednou sucho. Skoro řeknu „nápodobně“, ale pak si uvědomím, jak lhostejně to zní. A tak se rozhodnu pro tu druhou nejlepší možnost – neřeknu vůbec nic.

Protože tak to u mě chodí.

Summer vycítí, že se u mě něco změnilo. Ví to, protože si tiše povzdechne. K mému překvapení se nezačne rozčilovat, jako to dělala předtím, kdykoli jsem jí neřekl nic hezkého, ani ji neuklidnil, jak to očividně potřebuje.

„Něco jsem si nedávno uvědomila.“

Pohládím ji po vlasech. „Fakt?“

„Hmmm. Chci po tobě, aby ses mi otevřel a mluvil se mnou o svých citech, ale asi to ode mě není fér.“ Bezmyšlenkovitě mi přejede prsty po podbřišku. Okamžitě mi naskočí husí kůže.

„Nesmím zapomínat, že ne všichni jsou jako já. Říkám, co mě zrovna napadne.“

„Říkat, co tě zrovna napadne, není totéž jako mluvit o tom, co cítíš,“ poznamenám.

„I to dělám.“

Zasměju se. „Pravda.“

Odmlčí se. Skoro slyším, jak jí to v hlavě šrotuje. „Neříkám ale všechno.“

To mě zaujme. „Něco přede mnou tajíš, jo?“

„Nejen před tebou. Tajím to před všemi.“

O tom pochybuju. Jak sama řekla, je ten nejotevřenější člověk, jakého znám. „Jasně. Co třeba?“

„Cha. Nic ti nepovím, dokud mi neslíbíš, že nedostanu něco na oplátku.“ Zvedne se na lokti.

„Uzavřeme dohodu. Řekni mi něco o sobě. Něco, co tě dělá zranitelným A potom...“ Olízne si rty. „Potom ti povím, proč jsem v domě sesterstva založila ten požár.“

Tak tohle mě zaujme. Je to poprvé, co přiznala, že ten dům zapálila úmyslně.

„Domluveno,“ povím jí. „Ale jsi první na řadě.“

„Já to věděla.“ Natáhne se po flísové dece, která leží zmuchlaná v nohách postele.

„Je ti zima?“ zeptám se.

„Jasně že je mi zima. Jsme v Nové Anglii.“ Omotá si deku kolem ramen a posadí se vedle mě. Já ležím nahatej a nataženej na zádech a tělo mi pořád hoří. Tak jako tak mi chladno moc nebývá.

„Dobře, ale musíš mi slíbit, že to nikomu neřekneš.“ Neujde mi rozpačitý podtón, který jí zaznívá z hlasu. „Pravdu znají jenom moji rodiče.“

„A co Dean? Nebo ten tvůj druhý bratr?“

„Nicky a Dicky si myslí, že jsem se opila na párty v tógách a převrhla svíčku,“ přizná.

„Takže takhle k tomu nedošlo?“

Summer zavrtí hlavou.

Přituhuje... „Tak co se stalo?“

„Musíš mi to slíbit, Fitzy.“

Zelené oči má vážnější než kdy dřív. „Slibuju.“

Zvedne si ruku ke rtům a kousne se do palce. Poprvé ji vidím kousat si nehty. Docela mě to vyděsí. Nelíbí se mi to. Něžně ji za tu ruku popadnu. Přitisknu si ji k hrudi, kde ji zakryju dlaní.

„Ta párty v tógách se skutečně konala,“ promluví konečně. „Tahle část je pravda. A taky jsem byla opilá, ale ne tak, jak si myslí bráchové. Dům Kappy má takovou obrovskou uzavřenou verandu hned u obývacího pokoje. Vlastně to není ani tak veranda, spíš něco jako zimní zahrada. Přistavěli to k domu dodatečně, jedna stěna je celá prosklená a s tlustými závěsy.“ Rozpačitě pokrčí rameny. „A jak se ukázalo, ty závěsy byly vysoce hořlavé.“

„A sakra.“

„Jo.“ Kousne se do druhého palce, proto jí ukradnu i tuhle ruku a přidržím si ji na hrudi. „Jsem vlastně jediná, kdo do té místnosti chodil. Nebyla správně izolovaná a často tam byla zima. Sedávala jsem tam, kdykoli jsem měla mizernou náladu a potřebovala jsem být sama. No, a pak se konala ta párty v tógách. Spolupořádaly jsme ji s bratrstvem z Alfý Fí a s několika kluky od nich jsem chodila na sociologii. To ráno nám profesor vrátil opravené polosemestrální práce, takže kluci mluvili o svých známkách a já je zaslechla.“ Hlas má bezútešný. „Všichni nejspíš zaváleli. Já jsem ovšem dostala pětku.“

Polknu povzdech. „Kotě, to mě mrzí.“ To něžné oslovení mi uklouzne, ale Summer ho nejspíš ani neslyšela.

Oči jí potměnou studem. „Ta moje práce byla plagiát.“

Tak tohle mě naprosto omráčí. „To myslíš vážně?“

„Jo.“ Hlas se jí zlomí. „Teda netušila jsem, že se to dá za plagiát považovat. Parafrázovala jsem několik webových stránek a neozdrojovala jsem je správně. Všechny přesné citáty jsem opatřila odkazy. Všechny materiály jsem uvedla v seznamu použitých zdrojů, ale asi jsem to neudělala správně.“ Promne si oči, a když se na mě zadívá, obličej jí zastře zoufalství. „Měla jsem s tou prací strašně problémů, Fitzy. Byla hrozná. Požádala jsem o pomoc, ale nestačilo to. Napsala jsem profesorovi a poprosila ho o pomoc, ale zachoval se jako vůl a řekl mi, že se mi přizpůsobil, jak to jenom šlo. A, no, sám jsi viděl, co se stane, když mi to přeroste přes hlavu.“

Hrud' mi sevře soucit. „To mě mrzí.“

„Tu práci jsem odevzdala s tím, že dostanu mizernou známku, ale pětku jsem nečekala. A když jsem si šla po přednášce promluvit s profesorem a vysvětlila mu, že jsem se nechtěla dopustit plagiátorství, v podstatě mi řekl ‚tůdle nůdle‘, a že můžu tu známku napadnout, jestli chci, ale že pochybuje, že by ji zvrátili.“

Pustím jí ruce a Summer si přivine příkrývku těsněji k tělu. „Večer se konala ta párty. Kluci se tam vytahovali známkami a já tam stála v té nemožné tóze a cítila se jako naprostý hňup. Už jsem...“ Tiše zasténá. „Měla jsem už dost toho, jak jsem u všech akorát za hlupáka, víš? Ta seminárka ležela v patře na mém stole, na ní obrovská červená pětko a velkými písmeny napsané slovo ‚plagiát‘. Byla jsem naštvaná. A chtěla jsem... já nevím, zničit všechny důkazy svojí stupidity.“

Srdce mi při zvuku jejího raněného hlasu pukne a pak se rozlomí na dva kusy, když se jí zadívám do očí. Kristepane. Ona fakt věří všemu, co říká. Opravdu si myslí, že je hloupá.

„Tak jsem šla nahoru, popadla tu seminárku, vrátila se dolů do té zimní zahrady a škrtila sirkou. Na stole pod oknem stála velká keramická mísa. Hodila jsem do ní hořící esej.“ Povzdechne si. „Vážně jsem si myslela, že až shoří, oheň sám uhasne. A nejspíš by to tak dopadlo, kdyby tam nebyly ty závěsy a někdo nenechal otevřené okno.“ Nevěřicně potřese hlavou. „Tolik večerů jsem tam trávila sama a zrovna ten jeden tam přijde i někdo jiný. Že jo?“

Uchechtnu se.

„Takže,“ pokračuje, „vítr rozdmýchal plameny, závěsy chytly a zimní zahrada byla ta tam.“

„Opravdu shořela do základů?“

„Ne. Teda vnější zdi byly úplně zničené a potřebují přestavět, ale ta část, která přiléhala k domu, byla netknutá.“ Studem svěsí hlavu. „Když přijeli hasiči, lhala jsem a řekla, že jsem tancovala na stole a převrhla svíčku. Jako: ‚Jejda, jsem jenom opilá holka v tóze!‘ Uzavřeli to jako nehodu, moji rodiče vypsali sesterstvu a škole tučný šek a já jsem byla velmi slušně požádána, ať odejdu.“

„To teda zírám.“ Opřu se o čelo postele a přitáhnou si ji k sobě. Je zachumlaná v dece, proto ji na uklidněnou pohladím po hlavě. „Jestli to chápu správně,“ povím jí něžně, „tys radši nechala lidi věřit, žeš to přehnala s chlastem, než že jsi dostala pětku ze seminárky?“

„Tak nějak.“ Zvedne hlavu, aby se mi zadívala do očí. „Když to ale řekneš takhle nahlas, zní to hrozně.“

Vezmu její tvář do dlaně, palcem ji pohladím po spodním rtu. Sotva se ho dotknu, zachvěje se. „Nejsi hloupá, Summer. Máš poruchu učení. V tom je rozdíl.“

„Já vím.“ Nedostatek přesvědčení v jejím hlasu mi dělá starosti, ale nedá mi šanci to s ní probrat. „Tak. Teď o mně víš tu nejtrapnější věc. Jsi na řadě.“

Když hned neodpovím, vytáhne ruku zpod deky a proplete si se mnou prsty.

„Pověz mi něco, cokoli. Ale musí to být skutečný. Slíbil jsi mi to, Fitzy.“

To jsem slíbil. Neznamená to ovšem, že je pro mě snadný to splnit. „Já...“ Zoufale zavrčím.

„Já to nedržím v sobě schválně,“ povím jí. „Je to jenom... zvyk.“

„Zvyk.“ Svráští čelo. „Jsi zvyklý držet všechno v sobě?“

„Ano. O svých citech nemluví.“

„Proč ne?“

Pokrčím rameny. „Nevím. Asi... jsem si zvykl, že je vždycky použili proti mně.“

„Co tím proboha myslíš?“

Na páteři mě zamrazí nepříjemný pocit, až mi ztuhne zátylek. Nejradši bych odtud zdrhl, ale Summer mě pevně drží za ruku. Nadechnu se.

„Fitz?“ vybídne mě.

Vydechnu. „Bylo mi deset, když si rodiče procházeli dost strašným rozvodem. Táta mámu podvedl. Ovšem kdyby ses ho zeptala, tvrdil by, že ho k tomu máma dohnala. Tak jako tak se pak už nesnesli a nesnesou se ani teď.“

„To mě mrzí. Muselo to být hrozný.“

„To si nedovedeš představit. Do dvanácti měli střídavou péči. A pak táta začal chodit s jednou ženskou, kterou máma nesnášela, tak se rozhodla, že u soudu požádá o výlučnou péči. Táta se nasral a rozhodl se, že i onchce výlučnou péči. A tehdy mě začali proti sobě využívat.“

„Jak využívat?“

„Boj o péči byl ještě horší než rozvod. Využívali mě, aby si navzájem ublížili.“

Vytřeští oči. „Jak?“

„Kdykoli jsem byl s tátou, nutil mě, abych o mámě říkal hnusný věci. Totéž dělala ona. Když jsem si tátovi postěžoval, že mi máma nechce dovolit, abych s kámošema hrál hokejbal, dokud si neuklidím pokoj, najednou se u nás objevila ženská ze sociálky a ptala se, jestli si kvůli mámě nepřipadám ‚sociálně izolovaný‘. Když jsem mámě řekl, že mi táta před spaním dovoluje sladký cereálie, objevila se u nás jiná ženská ze sociálky a chtěla vědět, čím vším mě táta krmí. A taky to všechno pečlivě zanesli do složky. Každý slovo, který jsem kdy řekl, šlo přímo k právníkům.“

„Panebože, to je strašný.“

„Navzájem se obviňovali ze zanedbání péče a výživy a psychického týrání.“ Zavrtím hlavou.

„A ani jsem jim nemohl říct, co si o tom myslím. Co si myslím o tom všem. Jinak bych poslouchal kecy o vině.“

„Kecy o vině?“

„Když jsem byl kvůli něčemu smutnej? Je to vina tvýho otce. Když jsem byl naštvanej? Je to vina tvojí matky. Když jsem byl nervózní ze školního představení? Je to proto, že s tebou táta nenacvičil, co máš říkat. Když jsem se bál? Je to proto, že z tebe tvoje matka vychovává bačkoru.“ Vydechnu, když si vzpomenu, jak vyčerpávající pro mě bylo se s nimi jen bavit. A pořád je to stejně vyčerpávající.

„Byl jsi u soudu? Řekl jsi soudci, s kterým z rodičů chceš bydlet?“ zeptá se Summer zvědavě.

„To by přece boj o výlučnou péči vyřešilo, ne?“

„To si jenom myslíš. Byl jsem u soudu. No, spíš to byla zasedačka s několika stoly, ale byla tam soudkyně.“

Zamračím se, jenom na to pomyslím. Vzpomínám si, jak jsem držel sociální pracovníci za ruku, zatímco mě uváděla do místnosti a požádala mě, ať se posadím. Rodiče seděli se svými právníky. Máma mě prosila očima. Táta se na mě povzbudivě díval, jako by tím říkal: „Vím, že se rozhodneš správně.“ Všichni na mě zírali. Bylo to kurevsky brutální.

„Soudkyně mě poprosila, abych popsal, jak to u každého z nich doma chodí.“ Bezmyšlenkovitě promnu Summer klouby na rukách. „Ptala se mě, co jím, jestli mě baví hokej – brzo mi došlo, že rodiče pověděli právníkům všechno, s čím jsem se jim kdy svěřil. A pak se mě soudkyně zeptala, s kterým z nich chci bydlet.“

Summer zatají dech. „Koho sis vybral?“

Rty mi zacukají pobavením. „Odvolal jsem se na Pátý dodatek.“

Zůstane na mě zírat. „Bylo ti dvanáct a odvolal ses na Pátý dodatek?“

„Jo. Asi jsem to viděl v nějaký kriminálce.“ Uchechtnu se. „Soudkyně oznámila, že to nemůžu a že si musím vybrat. A tak jsem řekl, že chci oba. Chtěl jsem bydlet s nimi oběma.“ Kysele se usměju. „Tak je odměnila střídavou péčí, kterou měli od samého začátku. Prý že pro moje duševní a emoční zdraví bude lepší, když budu trávit stejně času s nimi oběma.“

„Zlepšilo se to pak? Dohodli se tvoji rodiče?“

„Ne. Pořád na sebe přede mnou kydali špínu. A dělají to do dneška, i když už ne tolik jako dřív.“

Zamračí se. „Jak ses s tím vypořádal v době dospívání?“

„Snažil jsem se být neviditelný,“ povím jí chraplavě. „Teda měl jsem jednu fázi, kdy jsem byl za rebela a nechal jsem si za jejich zády udělat první tetování, aby si mě všímali, ale jinak jsem se hlavně schovával v pokoji. Dokud mě neviděli, nemohli mě poštvávat proti sobě.“

„Moc mě mrzí, že sis tím vším musel projít.“

Pokrčím rameny.

„Už to děláš zas,“ poví mi s úsměvem. „Dobře, mám nápad. Víím, že jsi zvyklý, že druzí tvoje city překroutí v něco negativního, ale přísahám, že všechno, co mi povíš, zůstane jenom mezi námi. Nikdy tě nenabonzuju soudci.“

Musím se pousmát. „Promiň. Je to zlozvyk. Pokusím se ho zbavit.“ Střelím po ní napjatým pohledem. „Ale jenom když mi slíbíš, že už na sebe nebudeš tak přísná. Nesmíš si říkat, že jsi hloupá.“

„Zkusím to,“ slíbí. Víc asi chtít nemůžu. „Nemáš hlad? Na večeři jsem se nakonec nedostala.“ Chci se zeptat, proč ne a co se na rande s Hunterem stalo, ale to nutkání potlačím. Nechci nám zničit dobrou náladu tím, že se zmíním o jiném chlapovi. Počká to do zítřka.

Chci, aby se dnešek týkal jenom mě a Summer.

## 25. kapitola

### Summer

„Moje Francouzky na tebe nemají,“ oznámí mi Fitz o tři dny později.

Sedím zrovna na podlaze v jeho pokoji. Odtrhnu pohled od papírů v klíně a vyplážnu na něj jazyk. A pak mi dojde, že nevtipkuje. Pozoruje mě hnědýma očima plnýma obdivu a uznání.

„Jsi oslňující,“ dodá.

„Dost,“ brzdím ho. „Budu se červenat.“

„Jo, jasně. Z lichotek se nečervenáš. Miluješ je.“

No, jo. Miluju je. Ovšem intenzita jeho pohledu mě maličko znervózňuje. Zas spolu trávíme večery, kdy mě maluje, zatímco píšu esej, ale obvykle toho moc při kreslení nenapovídá. A rozhodně z něj nepadají slova jako „oslňující“.

Většinu mluvení obstarávám já. Čtu mu úryvky seminárky a snažím se nahlas sesumírovat myšlenky, než je vložím na papír. Abych byla upřímná, jeho přítomnost mi pomáhá se soustředit. Jako by ve mně probouzel pocit zodpovědnosti. Polosemestrální práci musím odevzdat za několik dní, ale už teď z ní mám dobrý pocit. Netvrdím, že je na jedničku, ale budu naprosto spokojená s dvojkou nebo trojkou.

Fitz se zadívá na svoji kresbu. Bicepsy se mu napnou, když přesune paži a zaškrábe tužkou po papíru, aby dodal kresbě další detail.

Bože, je žhavější než sopka. Vzhledově, a jak jsem zjistila, tak i tělesnou teplotou. Deset minut poté, co jsme se sešli na studijně-kreslicí večer, si svlékl triko a od té chvíle mě provokuje vypracovanou hrudí. Upřímně nevím, jak se mému mozku s poruchou pozornosti dařilo se celou dobu soustředit na práci do školy.

„Oslňující,“ zopakuje, tentokrát tiše, zastřeně. „Chápu, proč v tobě ostatní holky vidí konkurenci.“

Tváře mi zrudnou. „Nikdo ve mně konkurenci nevidí. Jsi cvok.“

„Že ne? A co ta holka v baru?“

„Ta viděla konkurenci v Brenně, ne ve mně.“

„Ne, ve vás obou.“ Prohlédne si kresbu. „Bože, pořád na to musím myslet. Jsi krásná, ale tvoje krása je tak... nedosažitelná. Nadpozemská.“

Odfrknu si. „To je od tebe fakt poetický, brouku.“

V duchu ovšem spolu se Selenou Gomezovou předvádím roztleskávací sestavu plnou hvězd a salt. Ještě nikdy o mně nikdo neřekl, že jsem nadpozemská. Líbí se mi to.

Když se z chodby ozvou kroky, oba ztuhneme. A přesně tohle se mi naopak nelíbí – ten hrozný oblak napětí, který zahalil náš dům. Kdykoli jsme v mém nebo Fitzově pokoji, napětí zmizí. Konverzace ubíhá a vládne mezi námi klid a pohoda, jaké jsem ještě nikdy s klukem nezažila. Všude jinde v domě ovšem číhá ten bouřkový mrak.

Hunter s námi od čtvrtčního večera skoro nepromluvil. Chodíme kolem něj po špičkách, a dokonce i Hollis, kterého jen tak něco nerozhází, přiznal, že mu ta Hunterova mizerná nálada začíná lízt na mozek. Nevím ovšem, jak to napravit. Hunter potřebuje čas, aby si zvykl, že teď s Fitzem... chodíme?

Zatím jsme se nerozhodli, co mezi námi je, ale nespěchám. Víím, že je se mnou rád, a to je pro mě teď hlavní. Navíc sotva můžu tohle téma otevřít zrovna o valentýnském víkendu. Chudák by se cítil pod tlakem.

Po pravdě jsme ale vůbec nemluvili o tom, že včera bylo Valentýna. Podívali jsme se s Hollisem na Titanic a pak šli nahoru a trochu si zablblí (už bez Hollise).

Člověk za dveřmi sejde do přízemí a zvuk jeho kroků odezní. Z obýváku se ozve zapnutá televize. Oba se uvolníme. To bude Hollis. Hunter se v poslední době v obýváku nezdržuje.

„Dobře, myslím, že závěr napíšu zítra. Můj mozek potřebuje nabít.“ Odložím notebook a zápisník na podlahu a zvednu kožené desky, které obsahují všechno, co se týká Léta lásky, jak jsem svoji kolekci nazvala.

První modely začnu upravovat na míru už za několik dní. Skoro všechny už mám hotové – většinu jsem sešila sama v dílně katedry módní tvorby. Brenna mi včera dělala několik hodin společnost a smála se, že je ze mě Barbie domácích prací. Háčkované bikiny jsem ovšem musela zadat někomu jinému – našla jsem si v Hastingsu skvělou švadlenu. Jakmile upravím plavky na modely, doděláme poslední detaily a budu mít hotovo.

„Tyhle plavky potřebuju předělat,“ pronesu nepřítomně, zatímco si prohlížím návrhy. „Švadlena říká, že jsou na muže střižené moc vysoko. Nakreslím několik dalších možností a uvidíme, co na to poví.“

„Nakreslíš?“ Z jeho hlasu zaznívá náznak pobavení.

Ohlédnu se. V očích se mu zračí údiv. „Ano, nakreslím. Jak si asi myslíš, že jsem ty plavky navrhla? Ke všem jsem nejdřív vytvořila náčrty.“

„Náčrty.“ Fitz na mě zírá, jako by mě viděl poprvé v životě.

„Ano, náčrty. Co máš s obličejem?“

Několikrát zavrtí hlavou, jako by si z ní potřeboval vytřást pavučiny. „Jenom... nemůžu uvěřit, že kreslíš, a tohle je poprvý, co o tom slyším.“

Povytáhnu obočí. „To sis myslel, že jsi v tomhle domě jediný, kdo smí kreslit? To je od tebe trochu namyšlený, víš?“

Fitz odloží skicák a přesune se ke mně. „Chci to vidět. Ukaž mi to.“

Prudce desky zavru a přitisknu si je k hrudi. Předtím bych mu je moc ráda ukázala. Teď se ovšem tváří až moc dychtivě, cítím se z toho pod tlakem.

„Jsou to jenom bikiny a plavky. Nic nóbl,“ namítnu.

„Ukaž.“

Tváře mi zahoří. „Ne. Jsi ten nejtalentovanější malíř na světě.“ Ukázal mi několik svých obrazů – převážně fantasy světů a dystopických krajín – a jeho umělecký talent mě úplně omráčil. „A já maluju oblečení.“

„To taky není jednoduchý.“

„Jasně. Hlavně nekecej.“

„Mluvím vážně. Oblečení mívá prvky, který umělci často přehlídnu. Různý stíny a záhyby ve skladech látky.“ Pokrčí rameny. „To může být dost náročný.“

„To asi jo.“ Pořád si myslím, že kecá, ale jeho upřímný výraz mě obměkčí a kresby mu přece jenom ukážu.

Fitz mlčí celou dobu, co si je prohlíží. Snažím se dívat se na ty náčrty jeho očima, ale je těžké odhadnout, co si myslí. Postavy jsou ty úplně nejzákladnější. Bez obličejů, s dlouhými končetinami, které nejsou anatomicky správně, protože na tom nezáleží. Jsou tam jenom proto, aby předvedly navržené oblečení.

„Jsou skvělý,“ poví mi a pak se dlouze zadívá na jednoduché plavky s hlubokým výstřihem, který odhaluje dokonale kulatá ňadra nakreslené modelky.

„Dobrý prsa,“ poznamená.

Pobaví mě. „Víš, že nejsou pravá, že jo?“

„Nejsou? Jasně. Holky, co si chtějí nechat zvětšit prsa, mají moji plnou podporu. Hlavně když jsou spokojeny.“

„Ty mě bavíš.“

Znovu se zadívá na kresbu. „Použila jsi jako předobraz svoje vlastní prsa?“ protáhne.

„No tak. Tyhle jsou mnohem větší než moje.“

Okamžitě na moji hrud' upře svůdný pohled. Pořád mám na sobě šaty, které jsem si oblékla do školy, mají mělký výstřih a dlouhé rukávy, které toho moc neodhalují. Fitz však na mě zírá, jako bych byla do pasu nahá. „Já ti nevím... Máš je dost velký.“

„Mám trojky. To je průměr.“

„To není průměr.“

„Hmmm, a ty víš, jaká je průměrná velikost prsou, protože...? To ses osobně poptal všech žen na světě?“

„Ne, ale na internetu existuje taková věc, Summer. Říká se jí porno. Už jsi o tom někdy slyšela?“

Tentokrát už smích nedokážu ovládnout. S tím klukem je neskutečná zábava.

„Teď jsem fakt vzrušenější,“ dodá. „Jenom abys věděla.“

„Protože moje nakreslená modelka má větší než průměrná prsa?“

„Ne. Protože jsi umělkyně. Už kvůli tomu mě teď rajcuješ snad stokrát tolik.“

Protočím panenky, seberu svoje věci a vstanu. „Odnesu si to do pokoje. Říkal jsi, že se chceš podívat na něco na Netflixu – pořád to platí?“

„Tak to ani náhodou.“



Jeho tichý, chraplavý hlas mi zabrání udělat další krok. Když spatřím jeho výraz, celá se zachvěju.

Dívá se na mě, jako by mě chtěl sníst.

„Oči ti hoří,“ povím mu.

Fitz ke mně dojde a sebere mi věci do školy. Beze slova odloží tu hromadu na postel. Pak se ke mně vrátí.

Cestou si rozepne kalhoty.

Dech se mi zadrhne v hrdle. Panebože.

Seběhnou se mi všechny sliny. Má tam úplný raketoplán. Chci ho. K mému rozčarování si akorát strčí ruku do rozepnutých kalhot a trochu si to tam poupraví, erekci si schová pod pás boxerek.

Zůstanu na něj zírat s pusou dokořán. „Děláš si ze mě srandu? Fakt sis právě rozepnul kalhoty, jenom abys přede mnou ten boží penis schoval?“

Uchechtne se. „Můj boží penis chvíli počká.“

„Na co počká –“

Než stihnu dokončit větu, políbí mě. Zasténám a on ten sten polapí do hebkých, hladových rtů.

„Tiše,“ zašeptá, ale to už se jazykem dotýká mého a neskutečně rajcovně mě líbá. „Mike je dole. A dveře nejsou zamčený.“

„Tak bysme je měli zamknout –“

Přeruší mě dalším polibkem. Očividně věří, že náš spolubydlící bude ctít pravidlo soukromí.

Se rty přilepenými na mých mě donutí zacouvat. Zadkem narazím do psacího stolu, sluchátka se zřítí na zem. Fitz si toho nevšímá a vklouzne mi rukou pod šaty. Zachvěju se, když na vnitřním stehně ucítím jeho prsty. Klouby ruky se mi otře o vlhký rozkrok, pak látku odhrne stranou a břicho palce přitiskne ke klitorisu.

Z plic mi unikne všechen vzduch.

„Je to příjemný?“ zašeptá mi do ucha.

„Co myslíš?“

Usměje se, ten úsměv je hříšný i roztomilý zároveň. Polaská mě. Cítím jeho ruku na citlivém hrbolku, zatímco mě prostředníkem mučí u vstupu do těla. S každým lehounkým dotekem se mi tělo probouzí k životu. Nechci, aby to někdy skončilo.

Fitz se skloní a políbí mě na krk. Určitě cítí, jak mi pod kůží pulzuje tep. Ještě pořád cítím horká ústa na krku, když do mě pronikne prstem. Nezajede moc hluboko. Místo toho prst ohne a promne to citlivé místo uvnitř.

„Jsi tak vlhká,“ zachraptí.

Jo. To jsem. A taky se skoro neudržím na nohou. Naštěstí mě druhou rukou popadne za zadek a přidrží mě, zatímco mě zkušeně laská prstem. Rozkoš ve mně narůstá, až se nedokážu držet na nohou, ani když mě podpírá silnou paží.

Zastřeně se zasměje. „Vyskoč na stůl.“

Málem vykřiknu, když ze mě prst vytáhne, ale poslechnu ho a posadím se na první volné místo, i když najít ho mi chvíli zabere, stůl má plný monitorů a herního vybavení.

Sotva se můj zadek dotkne pevného dřeva, Fitz popadne lem šatů. Mozolnatými dlaněmi mi vyjede po nohách a šaty mi vyhrne až k pasu. Hladové oči upře na růžové kalhotky. Než stačím mrknout, stáhne mi je z nohou a odhodí pryč.

Jsem teď před ním docela obnažená. Dívá se na mě jako muž, který právě objevil tajný poklad.

„Dneska mě netrap.“ Z hlasu mi zaznívá zoufalství. „Prostě mě ojed.“

Uchechtne se a dojde k nočnímu stolku pro kondom. Stáhne si cargo kalhoty a boxerky z boků. Osvobodí penis, který se tyčí vzhůru k té valše, kterou má Colin místo břicha.

„Jsi tak sexy,“ vydechnu při pohledu na jeho mohutnou erekci.

Tlak mi mezi nohama narůstá. Je tak obrovský a mužný. Nikdy jsem nikoho nechtěla tolik jako právě tohoto kluka.

Olízne si rty a nasadí si kondom. Když se popadne za kořen, tělem mi projede vlna nedočkavosti.

Roztáhnu stehna.

Oči mu zahoří. Postaví se mezi moje nohy a pronikne do mě.

V tu chvíli se dveře rozrazí a do pokoje vpadne Hunter.

## 26. kapitola

*Fitz*

„Máš to tu fakt útulný.“

Summer i já ztuhne, když do pokoje bez varování a ne zrovna elegantně vpadne Hunter. Po pravdě nemáme na vybranou a musíme ztuhnout, protože zadek mám nahej a ptáka hluboko v ní.

To ale Hunter zatím neví. Z jeho úhlu pohledu to vypadá, že Summer sedí na mém stole a já stojím mezi jejíma nohama. Teda s holým zadkem, to jo, ale asi si toho ještě nevšiml.

Je namol. Tím myslím na totálku. Motá se a vrávorá, zatímco se potácí po pokoji. Na vteřinu se na sebe podíváme. Neujde mi, že nedokáže pořádně zaostřit. Oči má zamžené alkoholem. Nakonec se zastaví u postele, rozpaží a padne pozadu na matraci. S žuchnutím přistane na posteli a rozesměje se.

Zvedne se na loktech a zazubí se na mě. Pořád si nevšiml, že mám zadek vystrčený. „Do prdele, Fitz, máš pohodlnější postel než já. Fakt štígro.“

Summer se ruce na mém pasu roztřesou. Pomalu je stáhne a opře se o desku stolu. Kundička se jí sevře kolem mého ještě pořád tvrdého ptáka. Nevím, jestli to dělá záměrně, nebo bezděčně, ale nejradši bych zasténal.

„Sem byl na párty v Sigma Chá. Ché. Sigma Chí.“ Jazyk se mu převaluje. „A kámoš tam prej, proč seš na Fizzle nasranej? Ti narostla vagina, nebo co?“

Summer sebou škubne, varovně se na ni zadívám. Čekám na správný okamžik, kdy z ní vystoupím. A to nemůžu, dokud ze mě Hunter nespustí oči.

Chvilí trvá, než dokážu promluvit. „Hele, kámo, co si o tom promluvit pozdějc? Možná někde v soukromí?“

„Co to...“ Hunter se odmlčí. Přimhouří oči. A zasměje se. „Ty seš v ní?“

„Vypadni,“ zavrčím.

Ramena se mu oťřásají smíchem. „Fakt že seš. Na rovinu je to dost rajcovní.“

Kašlu na to. Přestože na mě zírá, vystoupím ze Summerina horkého těla a ptáka si i s kondomem strčím do kalhot. Summer si stáhne šaty a seskočí ze stolu. Obličej má rudý jak rajče.

„Kvůli mně jste s tím končit nemuseli.“

„Huntere,“ varuju ho.

„Co?“ Zvedne ruce, jako by v tom byl nevinně. „Jsme spolubydlíci. A sem tam se spolubydlíci dívají, jak ten druhý šuká.“

Summer bez ohlednutí odejde. Nedivím se jí. Je celá napjatá, ale vím, že na mě našťvaná není. Podle mě není našťvaná ani na Huntera. Spíš je jí jenom fakt dost trapně.

„Taky tě zdravím, bloncko,“ houkne za ní Hunter, ale odpovědi se nedočká. Pokrčí rameny a vyhrabe se na nohy. „Nemarnils čas, co, Fitz? Jak dlouho potom, co jsem ji hodil domů, jsi do ní strčil ptáka?“

Potlačím vztek. Je namol. A i když se mi to nechce přiznat, na tom, co říká, něco bude.

„Promluvíme si, až vystřízlíš, bereš?“

„Neberu.“ Zavrtí hlavou a cestou ke dveřím se pochechtává. „Ty si s blonckou dělej svoje. Já si budu dělat svoje. A všichni žili šťastně až do řiti. Teda až do smrti. Šťastně až do smrti.“

Mračím se na jeho záda. „Huntere.“

„Hm?“

„Je to mezi námi dobrý?“ zeptám se opatrně.

Ohlédne se přes rameno. „Ne.“

Od té chvíle se Hunterovi vyhýbám, zvlášť u nás doma. Je to ode mě to nejmenší, co můžu udělat. Na jednu stranu jsme se Summer neudělali nic špatného – s Hunterem nikdy oficiálně nechodila. Jenže Hunter mi dal jasně najevo, že ji chce. Zbral si ji a já mu na to kašlal. Tehdy by mě ale ani ve snu nenapadlo, že by mezi Summer a mnou mohlo něco být. Myslel jsem, že mě bere jako kámoše.

Ale to teď není důležité. Minulost nezměníte. Můžete leda zlepšit svoji budoucnost.

V tomhle případě to znamená, že musím dát Hunterovi čas a prostor. Se Summer jsme se shodli, že to bude nejlepší řešení.

Kdyby to byl Hollis nebo Tuck, poradil bych si s tím jinak. Promluvil bych si s nimi, zkusil bych to napravit. Jenže Hunter a já, i když jsme kámoši, nejsme si zas tak blízký. Má super smysl pro humor a je s ním sranda, ale po pravdě ho vlastně moc neznám.

A tak si držím odstup. Myslel jsem, že to bude těžký vzhledem k tomu, že spolu bydlíme, ale po tom večeru se Hunter doma moc nezdržuje. Nemůžu se mu však úplně vyhýbat, protože při tréninku musíme spolupracovat.

Harvard pořád vede v naší skupině. Za několik týdnů proti nim zas nastoupíme, proto nás trenéři Jensen a O'Shea nutí dřít víc než dřív. Ve středu ráno trénujeme nejdřív ve dvojicích a pak si dáme zápas tři na tři – Jesse, Matty a já proti Hunterovi, Nateovi a Kelvinovi.

S Hunterem si zabereme střední útok. Připraví se na pozici, a když v jeho obličejí uvidím odhodlaný výraz, vím, že to nebude příjemný.

Nemýlím se. Získá puk a řítí se pryč. Když se pokusí předat kotouč Nateovi, překazí mu to Matt, který pošle puk mně. Letím k modrý lajně a kotouč pustím, znovu si ho seberu za brankou. Sotva se ho ale stačím hokejkou dotknout, narazím na mantinel. Náraz je dost tvrdý a třesinkou je navíc loket, který mi Hunter vrazí do žeber.

Namachrovaně se usměje a puk mi ukradne. A zmizí.

Do prdele, tohle bolelo. Ale dobře. To je fuk. Nechám to být. Na vztek má právo a bude lepší, když to ze sebe dostane na ledu než mimo něj.

Tady na stadionu je násilí pod kontrolou. Což mám na hokeji rád. Je to živočišný sport a možná jsou chlapi, co ho hrajou, tak tupí, jak ženský říkají, ale někdy je fajn vypustit páru na místě, kde nám kvůli tomu nehrozí průser.

Jak trénink pokračuje, střety s Hunterem jsou pořád násilnější. Brzy si toho začnou spoluhráči všímat. Nate tiše hvízdne, když Huntera zastavím krosčekem, z kterého se mu oťesou všechny kosti v těle. Přísahal bych, že jsem mu i vyrazil dech.

„Nechte si to na zápas,“ křikne Nate, když se ozve zahvízdání.

Naše sestava se připraví na další vhazování. Hunter ze mě nespouští nasranej pohled. Ten ček se mu nelíbil. No, mně se zas nelíbil jeho loket v mých žebrech, ale co naděláte.

Tentokrát vhazování vyhraju já. S Jessem si předáváme puk sem a tam a připravujeme se k útoku. Pomalu a neústupně. Hunterově lajně se nelíbí, jak si s nimi pohráváme, a právě když vyrazej do útoku, Jesse mi pošle puk a já vystřelím na branku. Corsen střelu vykryje holí a pošle kotouč Hunterovi.

Vyřítím se za ním. Za brankou do sebe narazíme. Ve vzduchu lítaj lokty. Jeden mě zasáhne do krku. Na vteřinu se nedokážu nadechnout. Zalapám po dechu, ale průdušnice mi nefunguje. Mám pocit, že se dusím.

Hunterovi je to u prdele. Strčí do mě a odbruslí pryč. Podaří se mi udržet rovnováhu. Ta rána do krku? Tak tohle ne.

Vyrazím za ním, na zápas v tu chvíli kašlu. „Co to do prdele mělo bejt?“

Na kluzišti se rozhostí ticho. Slyším jenom svist Nateových bruslí, když se zastaví několik metrů od nás.

„To byla čistá rána,“ odpoví Hunter.

Zavrčím: „Na tom nic čistýho nebylo.“

„Ne? Tak to soráč. Moje chyba.“

Jeho lhostejný tón mi leze na nervy. „Fajn, brácho. Jestli ti zvedne náladu, když mě praštíš, užij si to.“

„Téda, to je od tebe vážně velkorysý, že mi dáváš svolení, abych si tě podal. Totálně mi tím vynahradíš to, že šukáš s holkou, co se mi líbí.“

Jo, řekl to.

Nate k nám přibruslí, hokejku drží volně v rukavici. „No tak, kluci, musíme makat.“

Nevšímáme si ho.

„Hele, se Summer jsme kolem sebe chodili už víc než rok. Líbila se mi dřív, než jsem tě vůbec poznal.“

„Vtipný, nepamatuju si, že by ses mi o tom zmínil, když jsem ti řekl, že ji chci.“

Naši spoluhráči nás pozorují. Není mi to příjemný, mám pocit, že na mě zírají, protože se tu účastním scény, který se nemám jak vyhnout.

Protáhnu se kolem něj, ale on mě popadne za dres.

„Necháme si to někam jinam,“ zamumlám.

„Proč? Nechceš, aby ostatní věděli, co seš za hajzla?“

„Hej, dámičky!“ křikne trenér. „Nemáme na vás celý den. Padejte na střídačku.“

Hunter ho neochotně poslechne. Já to naopak udělám moc rád, protože nesnáším, když jsem ve středu pozornosti.

Trenér oznámí, že si natrénujeme souboje. Hraje se ve dvojicích v rozích kluziště – jeden hráč se snaží útočit na branku, druhý mu v tom brání. Ze střídačky sleduju několik prvních soubojů. Když jsem na řadě, nepřekvapí mě, že mě trenér dá do páru s Hunterem. Možná stejně jako já doufá, že Hunter ze sebe všechno to nepřátelství dostane a nechá ho na ledě.

Sotva se ozve zahvízdání, Hunter využije všechny možný triky, jenom aby mě udržel u mantinelů. Konečně se mu vytrhnu a podaří se mi střelit na branku, ale náš brankář Trenton, kluk z druháku, puk bez problémů zachytí do rukavice a s úsměvem ho pošle vzduchem pryč.

„Znovu,“ nařídí trenér.

A tak poslechneme. Pereme se v rohu kluziště o puk. Podaří se mi kotouč získat a vyrazit k brance, ale než stačím vystřelit, paží mi projede ostrá bolest. Ten sráč mě popadl oběma rukama za zápěstí.

„Co to s tebou do prdele –“

Větu nedokončím. Najednou ležím na zádech s vyraženým dechem.

Hunter odhodí rukavice. Do hrudi mě udeří jeho pěst. Helma mi sjede z hlavy, další pěst mi narazí do čelisti. Slyším, jak na nás naši spoluhráči řvou. Někteří nás povzbuzují, jiní se to snaží zastavit. Někdo se ze mě pokusí Huntera odtrhnout. Nezapere to, ale aspoň si stihnu stáhnout rukavice a podaří se mi mu pár ran oplatit. Hunter mě ale znovu praští a já v puse ucítím pachut' krve.

Vyměníme si ještě několik ran, dokud se mezi nás nevrhne Nate a neodtrhne nás od sebe. Objeví se u nás další dva čtvrtáci a každý jednoho z nás popadne, abysme se na sebe znovu nevrhli.

„Tak co? Už jste to ze sebe dostali?“ Z místa kus od střídačky se ozve zrudlý hlas trenéra Jensena.

O'Shea vypadá, že má co dělat, aby se nerozesmál. „Do sprch,“ nařídí.

Sklopím oči a všimnu si, že led je potřísněný kapkami krve. Je to moje krev – Hunter nekrvácí. Ale udělá mi radost, že mu začíná natékat tvář. Zítra tam bude mít podlitinu. Já mám roztržený ret. Není to ani zdaleka vyrovnaný, ale aspoň nějak jsem se mu pomstil.

Zadívám se na něj. V očích má tvrdý pohled. „Omlouvám se, kámo.“

Nejspíš drtí stoličky, protože mu škubají svaly ve tvářích. „Jo.“ Pokrčí rameny. „Asi to fakt myslíš vážně.“

„Myslím.“

Díváme se na sebe. Hunter se rozkročí, připravený vyrazit, a čtvrtáci se napnou, čekají, že nás od sebe budou muset znovu odtrhnout. Hunter se ovšem na mě nevrhne – na bruslích vycouvá několik metrů a zamyšleně si mě měří.

Pak znovu pokrčí rameny a odvrátí se, odhozenou výstroj nechá na ledu. Ohlédne se přes rameno. „Neboj, Fitzy. Dostanu se z toho.“

Tím si nejsem tak jistý.

## 27. kapitola

*Fitz*

*O tři týdny později*

Šest polonahých fotbalistů soutěží v twerku, zatímco z bezdrátových repráků vyřvává „It's Raining Men“.

Ne, to není žádný sexuální vtip.

To se děje v našem domě, když se jednoho chladného úterního rána vrátíme s Hollisem domů. Po tréninku jsme si zašli na snídani do bistra v Hastingsu, protože Summer řekla, že si zabere jídelnu a obývací, aby měla kde upravovat modely.

Hollis na ten výjev zírá s pusou dokořán. „Jsme ve správném baráku?“ zeptá se mě.

„Jo, Rexi!“ zakřičí Brenna z křesla. Ve vzduchu mává dolarovkou, zatímco Summer a holka, kterou neznám, se na gauči neovladatelně smějou.

Hvězdný receiver briarského fotbalového týmu zatřese zadkem, než dojde k Brenně a oblaží ji tancem na klíně.

„Ne,“ slyším mumlat Hollise. „Ne, ne, ne.“

O vteřinu později už stojí před reprákem a vypne ho.

Rex přeruší tanec. V první chvíli se ten obrovský kluk zatváří zklamaně, ale pak si všimne, že postávám ve dveřích, a zeptá se: „Fitzgeralde! Tak co myslíš?“ Oběma ukazováky ukáže na svoje slipy.

Teda technicky vzato to nejsou slipy, ale plavky z kolekce Léto lásky. Rex má na sobě námořnický modré plavky se stříbrnými pruhy na bocích, a když se otočí kolem dokola, pobaveně si všimnu písmena S, který je přišitý na zadku.

„Dobrý,“ povím mu. Jsou to ale plavky a k plavkám toho nemám moc co říct. Už pět let mám jedny a ty samý.

Summer obrátí oči v sloup. „S Fitzem bys akorát marnil čas. Vůbec módě nerozumíš.“ Vstane z gauče a dojde ke Grieru Lockettovi. „Chvilí se nehýbej. Ten šev se mi nějak nezdá.“

A pak moje přítelkyně padne na kolena před jiným klukem a začne mu osahávat péro.

„Summer,“ oslovím ji zdvořile.

Vykoukne zpoza Lockettova rozkroku. „Co je, zlato?“

„Mám ti pomoci mu ho vyhonit?“

Rex a ostatní se rozřehtají. Summer mi ukáže prostředník a já na ni zůstanu zírat s pusou dokořán, když natáhne ruku a poplácá Locketta po zadku.

„Tak jo, tohle si svleč a můžeš se obléknout. Potřebuju ten šev rozpat a přestít.“

Lockett zahákne prsty za pas plavek.

„V koupelně!“ vyjekne Summer, než si Lockett stihne plavky sundat. „Kristepane!“

„S tebou není žádná sranda.“ Lockett odpochoduje z obývacího.

„I vy ostatní se už můžete obléknout. Vypadá to dobře.“ Otočí se k Rexovi, který je neoficiálním vůdcem útoku. Skutečným kapitánem týmu je sice Russ Wiley, ale doslechl jsem se, že je dost arogantní. Rex je naopak oblíbený.

„Takže jsme domluvení na příští týden? Přehlídka začne v devět, ale budu vás tam potřebovat aspoň o hodinu dřív.“

„Neboj, krásko. Budeme tam jako na koníčkovi.“

„Jako na koni,“ opraví ho Brennina kamarádka z gauče.

Rex se na ni vážně zadívá. „Audrey, když říkám na koníčka, myslím na koníčka.“

Holka si odfrkne a vrátí se k mobilu.

„Určitě vám ten čas vyhovuje?“ ujišťuje se Summer. „Bibby se zmínil o nějakém teambuildingu. Ale teď není sezóna, ne?“

„Není,“ zabručí Bibby.

Jules, další receiver, obrátí oči v sloup. „Trenér chce, abysme se zúčastnili nějakýho hipísáckýho kurzu, protože jsme to v play-off podělali.“

„Protože to Wiley v play-off podělal,“ opraví ho Lockett s odkazem na jejich hlavního útočníka. Neujde mi jeho zklamaný výraz. Letošní sezóna je první za dlouhou dobu, kdy má Briar slušný fotbalový tým. Musej být nasraný, že jim to letos tak šlo, a pak prohrajou v play-off.

„Prej máme problémy s důvěrou,“ prohlásí Jules. Pokrčí rameny. „Takže se teď pět dní musíme kamarádíčkovat.“

Brenna povytáhne obočí. „Pět dní? To je krutý.“

„Vrátíme se v ten samý den, co se koná přehlídka,“ dodá Rex. Když si všimne Summerina ustaraného výrazu, pocuchá jí vlasy. „Máme tam časovou rezervu. Bus nás vyhodí ve škole mezi půl osmou a osmou.“

Summer úlevně přikývne. „Dobře. Perfektní.“

Fotbalisti odejdou, aby se oblíkli, a Summer mezitím posbírá šicí potřeby a nacpe je do obrovského šicího kufříku na konferenčním stolku. Audrey si teď povídá s Lockettem, který se vrátil v běžeckých tepláčkách a mikině s logem Patriotů. Na křesle se Brenna sklání k mobilu, dlouhé vlasy jí kryjou obličej.

„Komu píšeš?“ zeptá se Summer.

„Nikom.“

Někdo to ale bude vzhledem k tomu, jak to tají a jak rychle střelí pohledem po Hollisovi. V jeho modrých očích se zračí bolest. Je mi toho kluka líto. Asi se ještě nevzdal představy, že se s Brennou dají dohromady, ale uplynul už měsíc, co spolu strávili noc, a je jasný, že si to Brenna neplánuje zopakovat.

„Udělám kafe,“ navrhne nakonec Hollis a odtrhne od Brenny pohled. „Dáš si, Fitzy?“

„Ne, díky.“ Měl jsem dva šálky u Delly a jsem nabuzenej.

Sotva Hollis zmizí v kuchyni, Summer se pustí do výslechu. „Tak spusť, Bí. Kdo je to? Znáš ho?“

Brenna pokrčí rameny. „Jednou ses s ním potkala.“

Summer si ji dál ostražitě měří. „Kdo je to?“ Určitě tají dech, zatímco čeká na Brenninu odpověď. Když se jí do tří vteřin nedočká, vyhrkne: „Je to Jake Connolly?“

Otočím se k Brenně. „Děláš si srandu?“

„Panebože, to ne. Není to Connolly. Ten je děsnej kretén.“

„Tak kdo?“ vykřikne Summer. „Řekni mi to. Jinak ti ukradnu mobil a –“

„Klídek, magorko. Je to Josh, jo?“

„Kdo?“

„McCarthy,“ dodá Brenna.

Summer zalapá po dechu. „Ten kluk z Harvardu? Panebože. Odkud máš jeho číslo?“

„Napsal mi přes Facebook. Chtěl se omluvit, jak to přehnal, když zjistil, kdo je můj táta.“ Znovu pokrčí rameny. „Trochu spolu blbneme. Nic vážného.“

Neujde mi, jak si diskrétně schová mobil do kabelky, jako by se bála, že by jí ho Summer fakt ukradla. A víc už k tomu říct nestihne, protože se do pokoje vrátí kluci a rozloučí se se Summer. Brenna a Audrey oznámí, že už taky půjdou, takže se naše veranda promění v plechovku sardinek, zatímco si osm lidí (z toho šest obrovských fotbalistů) obléká kabáty, šály a čepice a nazouvají si boty.

„Hele, Summer.“ Jeden z fotbalistů ve dveřích zaváhá. Má kudrnaté hnědé vlasy a nesmělý výraz. „Jsou ještě volný lístky? Koukal jsem se na netu a přehlídka je vyprodaná.“

„To je, ale návrháři dostávají lístky navíc. Mám jich ještě asi pět. Kolik jich chceš, Chrise?“

„Jenom jeden. Pro svoji holku Daphne.“

Summer ztuhne. A tím myslím naprosto ztuhne. Právě si chtěla zastrčit vlasy za ucho a paže jí zůstane viset ve vzduchu. Náhle ji spustí a dobrých pět vteřin jenom zírá na Chrise, kterému to je očividně dost nepříjemný.

„Myslíš... Nechodil jsi někdy čirou náhodou s holkou z Kappy jménem Kaya?“

Chris si zastrčí ruce v rukavicích do kapes. „Jo. S Kayou jsem chodil. Ale to je už dávno.“ Zamračí se. „Jsem teď s Daphne.“

„Daphne Kettlemanovou?“

To ho překvapí. „Jo. Ty ji znáš?“

Summer se najednou celá skoro roztřepe nadšením. „Ne. Vůbec ji neznám.“

Co se k nám nastěhovala, viděl jsem, že se ta holka dokáže nadchnout pro spoustu věcí.

Kozačky od Prady.

One Direction.

Leonarda DiCapria.

Sex.

Ale ani jedno z toho jí nedokázalo rozzářit obličej tak jako tenhle rozhovor o Daphne Kettlemanové. Ať je to, kdo je to.

„Panebože. Dobře. Omlouvám se. Trochu teď vyšiluju.“ Doslova tu poskakuje na místě. „Moc se těším, až ji poznám. Vyřídí jí, že jsem její obrovská fanynka. Panebože, řekni jí, že si musíme na afterpárty popovídat.“

Chris se ni zaraženě dívá.

Nedívám se. I mě by překvapilo, kdyby z mnou neznámých důvodů začala nějaká blondýna šílet, že se konečně pozná s mojí přítelkyní.

„Hm. Jasně. Vyřídím.“ Vycouvá ze dveří, rychle se rozloučí a zdrhne.

„Protože tohle fakt nebylo divný,“ povím Summer.

Rozzářeně se na mě usměje. „Nemáš tušení. Daphnina pověst ji předchází.“ A pak spustí něco o Daphne a otravě alkoholem a že někdo ukradl Daphne oblečení. Jdu za ní po schodech a snažím se s ní držet krok, až toho mám nakonec dost.

Vejdeme do mého pokoje, zamknu za námi a umlčím Summer tím jediným způsobem, který znám – políbím ji.

Jenže líbat ji vždycky nevyhnutelně vede k tomu, že se mi postaví, a toho si Summer ihned všimne. „Je devět ráno, Fitzy. Jak to, že seš pořád tak nadrženej?“

„Můj pták neumí hodiny.“

Rozesměje se tím nádherným smíchem a můj pták se nemůže dočkat, co ho ještě čeká. Znovu ji políbím. Za chvíli už jsme nazí a líbáme se na posteli, nohy máme propletené a navzájem se dotýkáme.

Když mi přejede prsty po nahé hrudi, spokojeně si povzdechne. „Měl by existovat zákon, který ti zakáže nosit trička a košile.“

„Měl by existovat zákon, který ti zakáže oblíkat si cokoli.“ Vyvléknu se jí a prolíbám si cestu až mezi její nohy, kde to mám ze všech míst na světě nejraději.

Líbám ji tam, až pevně svírá přikrývky a prosí mě, ať už jdu do ní, ale místo abych na ni nalehl, natáhnu se na záda a posadím si ji na sebe.

„Zaježdi si,“ pobídnu ji a ona moc ráda poslechne.

Ve vteřině mám na sobě kondom a tahle nádherná holka mi nasedne na ptáka. Hrudí mi proletí bolest, když mi zaboří nehty do prsních svalů. Pomalu, svůdně pohybuje pánví. Škádlivé tempo jí ale dlouho nevydrží. Brzy zrychlí a rajtuje na mně jako šílená.

Ležím a vychutnávám si ten výhled, plná prsa jí při každém pohybu nadskočí, tváře má červené. Kousne se do spodního rtu. V jejích očích vidím, že už je blízko. Má v nich ten zastřený, omámený pohled, který mám tak moc rád, a když vykřikne a zhrouť se na mě, její orgasmus mě dožene k vrcholu. Obejmu ji, zatímco z mého těla ždímá i tu poslední kapku rozkoše. Rychle a roztřeseně dýchám. Chvilí trvá, než mi mozek zas funguje.

„V pohodě?“ zeptá se pobaveně Summer.

Zasténám. „Necítím nohy.“

„Chudáčku.“ Pohladí mě po ramenou a políbí na hrudní kost. „Jak to jenom můžu napravit?“

„Právě jsi to udělala.“

Zasténám, když ze mě sleze. Už teď se mi po ní stýská. A ještě pořád mi napůl stojí, což taky okomentuje, když se vrátí z koupelny.

„Panebože!“ Oči se jí rozzáří. „Za chvíli na to zas budeš moct vlítnout.“

Převalím se na bok. „Zatraceně, ženská, to ti jeden orgasmus nestačil? Máš neskutečně vysoký očekávání.“

„Chci aspoň dva.“ Skočí na postel, lehne si vedle mě a já ji zezadu obejmu. „Dělám si srandu. Zatím mi to stačí. Bylo to neuvěřitelný.“

„Hmmm,“ souhlasím. Obejmu ji a přitáhnu si ji k sobě. Najednou jsem hrozně utahanej.

„Půjdeme spát?“

„Hmmm.“ I ona zní unaveně.

Oči se mi zavřou. Cítím, jak usínám, mozek přestává vnímat, když si na poslední chvíli na něco vzpomenu. „Kotě?“

„Ano?“ Přitiskne se mi zadkem k rozkroku, cítím horko jejího těla.

„Čtvrtek večer.“

„Co s ním?“

„Koná se jedna charitativní akce. Ta, na kterou mě pozval Kamal Jain. Dneska ráno mi jeho asistentka poslala detaily. Je to ve vašem hotelu.“

To ji zaujme. „V Heyward Plaza?“

„Hmmm.“ Pohládím ji po boku. Má tak zatraceně hebkou kůži. „Můžu s sebou vzít doprovod.“

„Hmmm?“

Zasměju se. „Připadá mi, že celý náš rozhovor probíhá jenom pomocí hmmm a mmmm.“

„Tak bysme to měli probrat, až nebudu v postorgastickém kómatu.“

„Domluveno.“ Políbím ji na zátylek. „Chceš jít na tu galavečeři se mnou?“

„Zadrž. Zveš mě na nóbl večeři, na kterou se budu muset vyparádít a kde budu poznávat nové lidi? Co to s tebou sakra je? To není nic pro mě.“

Povzdechnu si. „Máš pravdu. Byla to blbá otázka.“

„Jasně že půjdu. Ale mám jednu podmínku.“

„Jakou?“

„Vyberu ti oblek.“

„Jasně.“ Ramena se mi otřásají smíchem, když si ji přivinu k sobě. „Mě by ani nenapadlo, že bych si ho vybral sám.“



## 28. kapitola

*Fitz*

„Přijďme pozdě,“ varuju Summeřin šatník. Rád bych to pověděl Summer osobně, ale před dvěma hodinami se v té obrovské šatně zamkla.

Nejdřív mi to nevadilo, aspoň jsem si mohl prohlédnout byt, což jsem nestihl, když mě sem Dean jednou vzal. Byt je moderní, elegantní a neskutečně luxusní. Nakoukl jsem do jejich knihovny a hned vycouval, protože na to, abych prozkoumal obsah té rozlehlé, ořešákovým dřevem vyložené místnosti, bych potřeboval tři dny.

Nechápu, že tu bydlí skuteční lidi. A ani tu nejsou pořád – Summeřini rodiče bydlí napůl v tomhle neuvěřitelném bytě a napůl v domě v Greenwichi. Radši ani nechci fotky toho sídla vidět. Prý mají na zahradě kluziště.

Je docela štěstí, že galavečeře, kterou Kamal Jain pořádá na podporu léčby leukémie, se koná v jednom ze zdejších tanečních sálů. Znamená to, že se Summer nemusíme v tomhle předraženém hotelu platit za pokoj. Bydlíme v tomhle bytě zdarma. I když o tom se Kamalovi nezmíním. Mám pocit, že by se mu nelíbilo, že bydlím líp než on, teda za předpokladu, že si zaplatil pokoj v tomhle hotelu. Co já vím, třeba hned po večeři nasedne do soukromého letadla a odletí do vily ve Středozezemním moři.

„Už jsem skoro hotová,“ odpoví mi Summeřin tlumený hlas.

„Co je to skoro?“ zeptám se.

„Tři minuty, plus minus pět.“

V hrdle mě zalechtá smích. Ta holka mě baví.

Dorazili jsme včera večer a zatím si to tu parádně užíváme. Vychutnal jsem si ji na kulečnickovém stole, to bylo boží. Vykouřila mi ho ve své obrovské posteli a pak jsme se k sobě přitulili a podívali se na dokument o dětských vražích. Summer souhlasila, že se na to se mnou podívá, výměnou za – uch. Ani na to nechci myslet. Ale možná jsem tak trochu souhlasil, že se s ní podívám na poslední řadu Muže na ženění. Tohle se mnou dokáže jenom Summer. Souhlasil bych se vším, co mi navrhne, protože chci, aby byla šťastná.

Poslední tři týdny jsme skoro každou volnou hodinu strávili spolu. Spí v mém pokoji. V mojí koupelně má make-up. Každé ráno zmuchlá svoje přikrývky, aby to vypadalo, že spala u sebe. Nejspíš to dělá kvůli Hunterovi, ale není blbej. Ví to.

I když se snažíme být při sexu potichu, Hollis i Hunter určitě vědí, že spolu spíme.

Jenže nevím, jak to s Hunterem vyřešit. Leda bych se odstěhoval já, nebo Summer. Ted' se ale potřebuju soustředit na Kamala Jaina.

„Summer,“ zavrčím. „Tři minuty vypršely. Ta večeře se sice koná dole, ale neudělám dobrý dojem, když přijďme pozdě –“

Hlas se mi vytratí, z mozku mi vyletí všechny souvislé myšlenky.

Summeřina skříň musí skrývat magický portál. Dovnitř vešla v legínách, vlněných ponožkách a mojí mikině s logem hokejového týmu.

Když vyjde, vypadá jako bohyně.

Přiléhavé stříbrné šaty jí lnou k tělu, obepínají její nádherné křivky. Rozparek se jí táhne až ke stehnu a odhaluje dlouhou, opálenou nohu. Stříbrné lodičky dodávají dalších deset centimetrů její už tak vysoké postavě. Zlaté vlasy má vyčesané do elegantního účesu, který jí drží zdobená spona. Ta se ve světle lustru třpytí a leskne. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že ta spona se třpytí proto, že je zdobená diamanty.

Summer si všimne mého výrazu. Make-up má nenápadný, jen na rtech má sytě červenou rtěnku. Pousměje se. Je to zatraceně sexy.

„Tak co, líbí?“ Otočí se kolem dokola, lesklé šaty jí šustí u kotníků.

„Líbí,“ přisvědčím chraplavě.

„Jak moc?“ Zapře si ruku v pase, vystrčí bok a natáhne nohu v póze, která ve mně vydoluje zasténání. Při pohledu na to nahé stehno, které jí vykukuje z rozparku šatů, mi pták zacuká.

„Moc se mi to líbí.“ Musím si odkašlat. „Co já?“

Prohlédne si mě od hlavy po paty. Připadá mi to zbytečný vzhledem k tomu, že sama vybrala každý kousek oblečení, který na sobě mám, od bot od Toma Forda přes nažehlený černý sako a námořnicky modrou košili s rozepnutým vrchním knoflíčkem. Summer řekla, že i když ji moje tetování na hrudi rajcuje, nechce, aby bylo dneska vidět. Očividně už na téhle charitativní

večeři kdysi byla (proč mě to jenom nepřekvapuje?) a varovala mě, že hosté budou z větší části starší lidé s hodně naditými peněženkami – a hodně úzkoprsými názory.

„Jsi elegant, zlato. Naprostý profík. Jo, a taky jsi sexy.“

Zasměju se. „Paráda. Sexy vzhled jsem chtěl. Chci se s Jainem vyspat, abych tu práci dostal.“

„Dej mi vědět, jak ti to vyšlo.“

Byt má výtah na kartu, ke které má přístup jenom Summeřina rodina. Cestou do přízemí vytáhne ze stříbrného psaníčka mobil a otevře si Instagram.

„Uděláme si selfičko,“ oznámí a najednou mě už přitahuje k sobě a snad tucetkrát nás vyfotí.

„Seš nejhorší ze všech,“ oznámím jí, protože ví, jak selfička nesnáším.

Rozzáří se na mě. „Myslím, že jsi chtěl říct, že jsem nejlepší ze všech.“

Odfrknu si. „Jo, přesně tohle jsem chtěl říct. Moje chyba.“

Sjedeme do přízemí, a když vystoupíme z kabiny, Summer klapou podpatky o mramorovou podlahu haly. Heyward Plaza je bez debat ten nejluxusnější hotel, jaký jsem kdy viděl. Nedovedu si představit, že ho Summer jednoho dne zdědí.

Usměje se a mávne recepčnímu. „Dobry večer, Thomasi.“

Bělovlasý muž se na ni vřele usměje. „Dobry večer, slečno Summer. Mohla byste se dneska vyhnout malérům?“

Tiše se uchechtnu.

„Thomas tu pracuje už víc než dvacet let,“ vysvětlí mi, když přejdeme do další haly, v které se nacházejí další výtahy.

„Fakt?“

Přikývne. „Byla jsem ještě malá, když sem nastoupil, takže mě v podstatě viděl vyrůstat.“

„Aha. Takže z první řady viděl všechny průsery, který jsi způsobila.“

„No jo. S kamarády z Greenwiche jsme na tajňačku jezdili do New Yorku. Přišli jsme sem a já věřila, že když mu dám pár stovek, koupím si jeho mlčení.“ Pobouřeně se zamračí. „A pak jsem zjistila, že nás podrazil.“

Odfrknu si. „Práskl tě rodičům, co?“

„Pokaždý. Nikdy ale neřekli ani slovo. To, že o všem věděli, jsem zjistila až o několik let později, když jsem nastoupila na vysokou. Mám bezva rodiče,“ přizná. „Nevadilo jim, že jsem občas vynechala školu a vyrazila s kámoškama na nákupy. Důležité pro ně bylo jenom to, abych byla v bezpečí a neudělala si z toho zvyk.“

Přijede kabina výtahu a my do ní nastoupíme. Summer stiskne tlačítko pro „Vřesový taneční sál“. V nabídce jsou celkem čtyři taneční sály, všechny pojmenované po květinách. Liliový, Růžový, Vřesový a Jiřinový. Nóbl.

Dveře se s cinknutím otevrou a nás přivítá kakofonie zvuků – symfonie cinkání sklenic, klapání vysokých podpatků na naleštěných parketách, šum konverzace a smích.

Zatímco se blížíme k obrovskému klenutému vstupu do tanečního sálu, Summer se mi zavěsí do rámě. Za průchodem vidím elegantní sál plný elegantních lidí. Pódium je připravené pro kapelu, ta ale zatím nehraje. Kulaté stoly, rozesté po sálu, zakrývají bílé ubrusy se zdobnými kyticemi. Nevidím tu žádný pořádný jídelníček, ale číšníci se prodírají davem s podnosy plnými jednohubek.

Nepatřím sem. Předě mnou se otevírá moře rób a smokinků, prsty, uši a zápěstí se lesknou a třpytí jako výloha obchodu s osvětlením. A to jsem si myslel, že Summeřina diamantová spona je přehnaná. Nevěřicně zírám, když zahlédnu ženu ve středním věku s rubínovými náušnicemi, které jsou tak velké, až se jí uši pod jejich vahou natahují.

„To je on?“ zašeptá mi Summer do ucha.

„Jo.“ Nepřekvapuje mě, že Kamala v tom davu poznala. Přestože je malý chlapík, vyzařuje velkou osobnost.

Právě baví skupinku lidí u největšího ze tří barů v sálu. Divokými gesty a zuřivým pohledem doprovází sáhodlouhou historku, kterou baví svoje diváky.

Stojíme tam a díváme se, jak se půl tuctu jeho obdivovatelů rozesměje. „To bude asi hodně dobrá historka,“ poznamená Summer. „Anebo k zešílení nudná a oni mu lezou do zadku, protože je to bžitrilionář.“

Zasměju se. Ta holka to teda se slovy umí. Zvlášť s těmi, která si sama vymyslí. „Může to být to i to.“

„Tak ho půjdeme pozdravit. Kvůli němu jsi přece přišel, ne?“

„Jasně.“

Cestou k baru se mi žaludek svírá nervozitou. Sotva si mě Kamal všimne, odmlčí se uprostřed věty a celý se rozzářeně usměje. Staršího chlapíka vedle sebe poplácá po paži a řekne: „Omluv mě, bratře. Právě dorazil můj host.“ Odstoupí od skupinky a vydá se ke mně. „Stihls to!“

„Děkuju za pozvání –“

Mluví dál, tak jako vždycky. „Začínal jsem si o tebe dělat starosti, chlape. Všichni tu byli, než se sál vůbec otevřel, postávali v hale jak úchylové, ale co, lepší brzo než pozdě, že jo?“ Jeho poslední věta vyzní dost kousavě.

„Za to zpoždění můžu já,“ ozve se Summer rozpačitě. „Zdržela jsem nás.“

Kamal se zarazí, jako by si až teď uvědomil, že tu nejsem sám. Prohlédne si Summer od hlavy po paty a nedělá to vůbec nenápadně. Pohled se mu zastaví na jejím výstřihu. A ještě dýl zírá na diamanty v jejích vlasech.

„A kdo jste?“ zeptá se nakonec.

„Jsem Summer.“ Nabídne mu jemnou ruku. „Colinova přítelkyně.“

Kamal povytáhne obočí. Vezme ji za ruku, ale místo aby si s ní potřásl, zvedne ji ke rtům a políbí ji na hřbet. „Rád vás poznávám.“

Její úsměv mi připadá dost nucený. „Nápodobně.“

Pustí jí ruku a osloví mě. „Nezmínil ses, že máš přítelkyni.“

Rozpačitě pokrčím rameny. „No. Jo. Při pohovoru na to tak nějak nepřišla řeč.“

„Ani by k tomu nebyl důvod,“ ozve se Summer zlehka. „Při pracovních pohovorech se řeší životopis zájemce, ne jeho osobní život. Že ano?“

„Ano,“ odpoví Kamal. Zase se mu do hlasu vrátil ten kousavý podtón. A výraz jeho tváře je každým okamžikem temnější.

Netuším, co mu vadí, ale čím dýl zírá na Summer, tím víc se celý mění. Přisahal bych, že znechuceně povytáhl koutek úst. Tak mu možná vadí Summer? Nechápu ale proč.

„Zdá se mi to, nebo je to tu vážně takový nepříjemný?“ sykne mi Summer o hodinu později do ucha. Odtáhla mě na taneční parket a objala mě kolem krku, takže jsem jí musel položit ruce na boky a předstírat, že umím tancovat.

Chápu ale, o co jí jde – byla to jediná možnost, jak se na chvíli zbavit Kamala. Co jsme dorazili, nepustil nás z dohledu. Ne že by nekorzoval mezi lidmi. Korzoval, ale do každého rozhovoru zapojil i mě a Summer. Ostatní kandidáti se táhnou za námi jak káčata. Je mi jich líto, protože si jich Kamal vůbec nevšímá. Připadá mi, že ho Summer naprosto fascinuje, zároveň z něj ale sálá odpor, který nechápu.

„Nezdá se ti to. Chová se divně.“

„Ne. Chová se jako vůl.“ Kousne se do rtu. „Připadá mi, jako by nás odsuzoval. Nedovedu si to vysvětlit...“ Odmlčí se.

Vím dobře, co tím myslí. I já to cítím.

Písnička skončí, než se na to stihnu psychicky připravit. Projede mnou panika, když bluesový zpěvák oznámí, že teď bude desetiminutová přestávka. Summer si se mnou proplete prsty a vydáme se z parketu.

„Nezlob se,“ poví mi, „ale... potřebuju si odskočit.“

Sevru jí ruku. „Ne. Nemůžeš mě tu nechat s těma lidma samotnýho.“

Uchechtne se. „Slovo ‚lidi‘ říkáš, jako by to bylo něco nechutnýho.“

„Lidi jsou nechutný,“ zamumlám.

„Pět minut to beze mě vydržíš.“ Políbí mě na tvář a pak mi ji otře ukazovákem. Nejspíš stírá skvrnu od rtěnky, která mi zůstala na kůži. „Hned jsem zpátky. Slibuju.“

Rezignovaně se dívám, jak odchází. U baru si objedná Sama Adamse a rychlá barmanka v bílé košili s černou kravatou mi podá láhev. „Díky,“ povím jí.

Sotva se napiju, když se u mě objeví Kamal. Překvapuje mě, že se ke mně a Summer nenalepil, sotva jsme odešli z parketu.

„Ta tvoje holka má teda šaty, Coline.“ Zakrouží sklenkou s bourbonem, kterou drží v ruce. Není první, kterou za dnešek vypil. Co jsem dorazil, viděl jsem ho, jak si objednal nejmíň tři sklenky, a kdoví kolik jich vypil předtím.

Neurčitě pokrčím rameny a mávnu rukou, protože přijmout kompliment adresovaný Summer mi připadá divný.

„Kdo jsi?“

Ta otázka mě překvapí. Svraštím obočí a pátravě se mu zadívám do očí, ale nedokážu jeho pohled rozšifrovat. „Co tím myslíte?“

„Myslím tím...“ Kopne do sebe zbytek drinku a praští sklenicí o bar. „Další,“ štekne po barmance.

Ta sebou pod jeho ostrým příkazem škubne. „Hned to bude, pane.“

„Myslím tím, Coline,“ pokračuje, jako by ta žena vůbec nepromluvila, „že jsem si myslel, že jsi jeden z nás.“ Ukáže na tři zbývající kandidáty – dva kluky a jednu holku. Všichni jsou ve věku jako já. „Neil. Ahmed, Robin. Já. Ty. Vydědenci, co hrajou videohry kvůli lidem jako holka, s kterou jsi sem dneska přišel.“

Ramena mi ztuhnou.

„S takovými lidmi jedním celý život. S hezkými lidmi.“ Popadne novou sklenici s bourbonem a několikrát z ní pořádně upije. „Se sportovci a roztleskávačkami a oblíbenci, co si myslí, že mají právo dělat si, co chtějí. Šikanují ostatní a kašlou na následky. Všechno dostali na stříbrném podnose. Proplouvají životem a předpokládají, že jim všichni ustoupí.“

Postavím netknuté pivo na bar a promluvíím odměřeným tónem: „Já jsem nikdy životem jen tak neproplouval. Moje máma učí angličtinu pro cizince, táta je vedoucím směny v elektrárně. Dřou stejně jako já. Na střední jsem všechn volný čas trávil kreslením a malováním a hraním videoher. A hokejem,“ přiznám, přestože vím, že je to pro něj nadávka. „Hraju hokej, protože ho miluju a jsem v něm dobřej. Stejně jako jsem dobřej v navrhování her,“ dodám a pokrčím rameny.

„Koukám, že jsi dost arogantní.“ Oči má najednou jako z oceli.

Právě tehle okamžik si Summer vybere k návratu do sálu. Cestou přes naleštěnou podlahu sálu k sobě přitahuje pozornost všech přítomných, mužů i žen. Je nádherná a nikdo od ní nedokáže odtrhnout oči. Všichni chtějí být součástí té krásy, i kdyby jenom tím, že si ji budou obdivně prohlížet, zatímco je míjí.

To ta její orbita.

Ta zatracená orbita.

Kamal do sebe kopne zbytek pití. Ani na okamžik neodtrhne od Summer znechucený pohled. „Koukni na ni,“ zamumlá. „Myslíš, že by s tebou byla, kdybys nehrál hokej? Ženský jako ona chtějí jenom jedno, Coline.“ Chladně se zasměje. „Vsadím se, že kdybych lusknul prsty a řekl jí, že o ni mám zájem, rajtovala by mi na ptákoví dřív, než bys řekl zlatokopka. Proč by marnila čas s podřadným vysokoškolským sportovcem, když může mít milionáře, že jo?“

Stisknu rty. „Neznáte ji.“

Jenom se uchechtne.

Summer je už skoro u nás. Její blondáté vlasy odrážejí světlo obrovského křišťálového lustru. Diamantová spona se jí s každým krokem zamihotá.

„Věř mi, znám ji. Panečku, jak já ji znám. Chodím s ženským jako ona. Takovým jsme u prdele, Coline. Odkopnou nás, hned jak dostanou lepší nabídku.“

Mohl bych se s ním dohadovat, ale k čemu by to bylo? Už si mě a Summer zaškatulkoval jako sportovce, šprta a hezkou holku.

Summer k nám dojde. Nejspíš v mém výrazu zahlédla něco, co ji zneklidnilo, protože mě vezme za ruku a povzbudivě ji stiskne. „Všechno v pořádku?“

„Proč by nebylo?“ zavrčí Kamal, než poplácá bar a dá tak signál obsluze. Mlátí do něj znovu a znovu jako rozmazlený fracek, co se snaží upoutat pozornost svojí mámy. „Bourbon,“ vyštěkne na upracovanou barmanku. Otočí se k nám. „Co studuješ?“ zeptá se Summer.

Ta nad tou nečekanou změnou tématu několikrát překvapeně zamrká. „Módu –“

Skočí jí do řeči, než něco stihne dodat. „Jasně že módu.“ Z každého jeho slova odkapává pohrdání.

„Vám snad móda vadí?“ zeptá se ho Summer nenuceně, ale z jejího postoje poznám, že je v pozoru. Přinutí se škádlivě zasmát. „Protože co jsem tak viděla, často se necháváte vidět s modelkami.“

Nezasměje se. „Chápu. Takže někdo jako já nemůže chodit s krásnými ženami? Tohle tu naznačuješ?“

„Vůbec ne. A vím, že s krásnými ženami chodíte, protože jste –“

„Protože mě chtějí jenom kvůli mým penězům? Tohle si myslíš?“

„Samozřejmě že ne. Jenom –“

„Jasně že si to myslíš,“ oboří se na ni. Obličej mu začíná rudnout. „A hádej co, máš pravdu. Tohle je totiž jediná věc, kterou čubky jako ty chtějí – prachy. Ty předmanželskou smlouvu nepodepíšeš, co, Summer? Ne, ne, ne, čubky jako ty chtějí, aby se o ně chlap staral. Chcete utrácet moje těžce vydělaný prachy.“

Přistoupím k Summer, abych ji ochránil. „To stačí,“ varuju ho tiše. Pořád opakuje slovo čubky, a to dost hlasitě. Mám takový podezření, že mluví o jedné konkrétní čubce – o holce z vysoký, která odmítla podepsat předmanželskou smlouvu. Mně je ale u prdele, jestli mu srdce zlomila sama královna podělaný Anglie. Se Summer, ani o ní nikdo takhle mluvit nebude.

Kamala to zlověstný varování nezastraší. Znovu se rozesměje. Ten ječivý smích mi leze na nervy. „Stačí to, až já řeknu, že to stačí.“ Kopne do sebe zbytek bourbonu a prázdnou sklenici se pokusí postavit na bar. Mine ho ovšem o dobrého čtvrt metru, protože je opilej jak Dán a má špatnou koordinaci. Proto sklenici odloží na... nic.

Sklenka spadne na podlahu a rozbije se. Sklo se rozletí do všech směrů. Odtáhnu Summer pryč od střepů. Pohlédnu na barmanku. „Mohla byste někoho zavolat, aby –“

„Oni přijdou!“ zaře Kamal. „Vždycky někdo přijde a uklidí po mně. A víš proč, Coline? Summer? Chcete hádat?“ Zachechtá se. „Protože jsem miliardář! Jsem podělanej bůh herního průmyslu a můžu si koupit a prodat všechno v tomhle zasraným sálu. Já –“

„Jste opilý,“ přeruším ho chladně.

„Drž hubu, ty tupej sportovče.“ Je tak nalitej, že se celý kymácí, ale když natáhnu ruku, abych mu pomohl udržet rovnováhu, odmrští ji. „Vysmahni. Tvoji pomoc nechci. A nechci ani, abys pracoval pro moji společnost. Je to jasné? Ta pozice už byla obsazena, Coline.“ Znovu se uchechtne. „Díky za tvůj zájem.“

Summer k němu zlověstně přistoupí. „Copak, pane Jaine? Proč nechcete Colina najmout? Protože hraje hokej a je hezčí než vy?“

Kamal ucouvne. Pod podrážkami jeho drahých kožených bot křupne sklo. Koutkem oka zahlédnu, jak se k nám blíží několik lidí. Všichni okolo na nás zírají. Zvědavě si mě měří. Mrazí mě z toho v zádech.

„Slečno Heywardová, není vám nic?“ Objeví se u nás vysoký mohutný muž v černém obleku. Netuším, kdo to je, ale Summer ano. Vděčně se dotkne jeho paže. „Jsem v pořádku, Diego. Ale jsou tu všude střepy z rozbité sklenice. Mohl byste požádat údržbu, aby sem někoho co nejdřív poslali?“

„Hned to bude.“ Ostražitě si Kamala změří.

Kamal ale zírá na Summer. „Heywardová?“ zopakuje. Pořád dokola svrašťuje a povoluje obočí. „Kdo do prdele jsi?“

„Dávejte si pozor na jazyk, pane Jaine,“ vyštěkne Diego.

„Kdo do prdele jsi ty?“ oboří se na něj Kamal.

„Jsem vedoucím ostrahy tohoto hotelu,“ odpoví namakaný muž a odhalí zuby v tom nejděsivějším úsměvu, jaký jsem kdy viděl. „Hotelu, který patří rodině slečny Heywardové. Myslím, že si potřebujete odpočinout, pane Jaine. Co kdyby vás můj kolega doprovodil do vašeho apartmá?“

„Vyser si. Za deset minut mám proslov, do prdele.“ Koukne na mě a hlasitě se zachechtá. „No, to se máš, Coline. Myslel jsem si, že to je zlatokopka, co se ti vozí po ptákovi, protože chce tvoje hokejový prachy, a teď vidím, že zlatokop seš ty, co? Kopeš si zlato z tý její zbohatlický kundičky.“

Summer sebou škubne.

Diego k němu přistoupí.

Já jenom zklamaně potřesu hlavou a zadívám se Kamalovi do zastřených očí. „Žijete ve fakt depresivním světě. Ve světě, kde jsou všichni jenom zlatokopové, kde se všichni navzájem využívají nebo si konkurují. Ve světě, kde spolu dva lidé nemůžou být, protože se možná milují.“ Hořce se uchechtnu. „Upřímně? Jsem rád, že mi tu práci nedáte. Radši bych žil na

ulici, než pracoval pro někoho jako vy. Ani si nechci domýšlet, v jakém toxickém prostředí vaši zaměstnanci pracují.“

Kamal se možná něco pokusí namítnout, ale já ho už nevnímám. Navíc Diego a jeho „kolegové“ už opilého a agresivního miliardáře vedou pryč z Vřesového sálu. Nevím, jaký dopad to bude mít na charitativní večeři na podporu boje proti leukémii, ale co se mě týče, nechci na týhle zatuchlý mizerný akci zůstat ani o minutu dýl.

Summer to očividně vnímá stejně, a tak vyjdeme ze sálu. Poznám na ní, že je rozrušená, protože si kouše spodní ret. Neřekne však ani slovo. Ani jediné slovíčko, dokud nevyjedeme soukromým výtahem až do bytu.

Sotva se dveře otevřou, Summer na mě upře zoufalý pohled a oznámí: „Rozcházím se s tebou.“

## 29. kapitola

*Fitz*

Jenom na ni zírám, zatímco vychází z výtahu do foyer s mramorovou podlahou.

Fakt právě řekla, že se se mnou rozchází?

„Tak na to zapomeň!“ zařvu.

Podpatky jejích lodiček o ten mramor hlasitě klapou. Zastaví se, aby si boty vyzula. Využiju toho, že stojí, doběhnu ji a popadnu ji za paži. „Summer. Co blbneš?“

Neodpoví. Jenom mi ruku setřese a malé stříbrné psaníčko odloží na mahagonovou komodu. Potom si z vlasů vytáhne tu sponu. Účes se jí ani nehne. Uvědomím si, že ho na místě drží několik mrňavých sponek. Začne si je jednu po druhé vytahovat a já na ni jenom nechápavě zírám. Ani se na mě nepodívá.

„Proč to sakra děláš?“ zeptám se zmateně.

Nakonec ke mně zvedne oči. „Kvůli mně jsi přišel o práci.“

Zamračím se. „Cože?“

„Tu práci jsi nedostal kvůli mně,“ poví mi. „Ten blb má očividně za sebou špatnou zkušenost s hezkou holkou, která ho odmítla.“

„Jo, to jo, ale taky má špatnou zkušenost s nějakým sportovcem, kterej ho zmlátil. S tebou to nemá nic společného.“

„Má to se mnou něco společného. Slyšel jsi, jak se mnou mluvil! Kdybych s tebou nepřišla, ten večer by proběhl v pohodě. Jenže to tak bývá, když někam přijdu, Fitzy. Způsobím scénu. Nechci to, ale prostě se to stane.“ Povzdechne si. „Ty drama nesnášíš a nesnášíš být ve středu pozornosti, a teď na tebe kvůli mně zíral celý taneční sál, protože jsi mě bránil. A totéž se stalo minulý měsíc u Maloneho.“

Promnu si kořen nosu. O čem to sakra mluví? Bránil jsem ji – i sám sebe – protože to Kamal přehnal. Taky jí to povím, ale ona jenom tvrdošíjně zavrtí hlavou.

„Už ti to dělat nebudu, Fitzy. Jsi raději neviditelný. No, tak koukni, co se stalo dole – ta nejviditelnější věc na světě!“

Má pravdu. Když tam Kamal řval, chechtal se a choval se jako ten největší vůl na světě, měl jsem pocit, jako bych se ocitl v jediném paprsku slunce široko daleko. Cítil jsem na sobě všechny ty namyšlený pohledy a slyšel, jak si lidi šeptají.

Ale když jsem se do něj pustil, bylo mi fuk, že nás celý sál pozoruje a poslouchá. Myslel jsem jenom na to, že se Kamal chová odporně k Summer, a to jsem nemohl nechat být.

„Fakt chceš mluvit o dramatu?“ zeptám se. „Protože tu teď jedno předvádíš, zlato.“

„To není pravda.“

„Ale je. Přeháníš to. Najednou se se mnou chceš rozejít, a ani to se mnou neprobereš.“

„Není o čem mluvit. Nejsi rád ve světle reflektorů, já ho vítám. Někdy ho záměrně vyhledávám, ale většinou se mi to prostě přihodí.“ Zoufale si povzdechne. „Ta práce pro tebe byla důležitá.“

„To byla.“ Ale ty jsi důležitější. Nahlas to ovšem neřeknu. Ne, protože si emoce hlídám pod zámkem, ale protože Summer už míří pryč, k širokému schodišti, které vede do patra. Byt má tři podlaží – k tomu se raději nebudu vyjadřovat – a její pokoj je v tom třetím.

Rozběhnu se za ní. „Stůj,“ křiknu.

„Ne.“ Jde dál.

„Přeháníš to.“

„A ty mi nedáš pokoj,“ odsekne. „Chci být sama. Rozešli jsme se.“

„Nerozešli!“ zařvu.

Panebože, mám pocit, že jsem zvedl hlas maximálně desetkrát za život, a najednou za ty dva měsíce se Summer si můžu vyřvat hlasivky. Probouzí ve mně živočišnou stránku, o který jsem ani netušil, že ji v sobě mám, dokud se tu neobjevila a nezačala mě přivádět k šílenství.

A... zatraceně se mi to líbí.

Roky jsem se snažil konfliktům vyhýbat. Rodiče nechávám, aby na sebe přede mnou navzájem kydali špínu, protože je to snazší než se je pokusit usměrnit a pak se s nimi dohadovat a poslouchat jejich výčitky. Vyhýbám se i společenským situacím, protože na sebe nechci upoutávat pozornost.

Chodím s holkami, které jsou stejné introvertky jako já, protože po mně nechtějí, abych pořádal večírky nebo chodil na takové extravagantní akce jako galavečery na podporu boje proti leukémii.

Takový život mi nevadí. Je fajn a příjemný. Bez konfliktů.

Ale až se Summer jsem se začal cítit naživu.

Nechci být s ženou, která se se mnou bude schovávat ve stínech, protože tím pádem se můžu dál schovávat i já. A přesně to jsem celé roky dělal – skrýval jsem svoje skutečné já před rodiči, přáteli, holkami i celým světem. Chci někoho, kdo mě vytáhne z ulity, a ten někdo je Summer. Přivádí mě k šílenství. Dělá bláznivé věci, jako že začne v baru rvát holce vlasy, protože o ní ta holka řekla, že je štětka. Osahává v našem obýváku polonahý fotbalisty. Roztomile si v kuchyni poskakuje jak baletka, zatímco připravuje snídani.

A ano, občas se kvůli ní přestanu ovládat, ale ona se občas přestane ovládat kvůli mně.

Patří to k zábavě.

„Jdu nahoru, Fitzy. Můžeš se vyspat na gauči, nebo v Deanově pokoji, nebo v kterékoli jiné ložnici. Ale v mojí ne, protože jsme se rozešli.“

„Řekni to ještě jednou. Zkus to.“

Zastaví se u paty schodiště a otočí se. V zelených očích se jí zračí odhodlání. „Roze–“

Vrhnu se po ní.

Zvedne ruce. „Ani se neopovažuj!“

Jo, tak na to může zapomenout. Popadnu ji kolem pasu, přehodím si ji přes rameno a plácnu ji po zadku. „Sednem si a proberem to,“ zavrčím a vyrazím s ní do obýváku.

„Není o čem mluvit! Postav mě na zem!“ Podaří se jí vyvléknout se mi, její bosá chodidla plesknou o mramorovou podlahu, když dopadne na zem.

„Mohla bys mě chvíli poslouchat? Nerozešli jsme se. Zapomeň na to, Summer. Práce v Orcus Games je mi u prdele. Tyne. Ten vůl se k tobě choval jako hulvát. Choval se tak k nám oběma a já nebudu pracovat s někým, kdo se k lidem chová takhle neurvale a dělá na veřejnosti takovýchle scén. Ukázal jsem mu, kde je jeho místo, a kdybych si měl vybrat, udělám to zas, je to jasný? Protože se k tobě choval jako kretén a já tě miluju.“

Summer zatají dech. „To...“ Polkne. „To je poprvé, cos mi to řekl.“

„No, je to tak. Miluju tě. Jsi moje holka –“

„Byla jsem tvoje holka.“

„Jsi.“

„Byla jsem.“

Obejmu ji kolem pasu a přitáhnu si ji k sobě. Když zalapá po dechu, je to pro mě znamení, že na břiše ucítila moji erekci. „Klidně se se mnou dohaduj do aleluja, ale oba víme, že se nerozcházíme.“ Vklouznu jí rukou pod šaty, abych ji pohladil po hladkém stehnu. „A oba víme, že mě taky miluješ.“

Přimhouří oči. „Změnil ses.“

Má pravdu. Změnil jsem se. Dochází mi trpělivost a nervy mám na pochodu. Jsem nasranej na Kamala. Nasranej na Summer. A zároveň bych ji nejradši ojel jako nikdy předtím.

Tiše zasténám a dotknu se toho nebe mezi jejíma nohama. Když na dlani ucítím holou kundičku, zachvěju se touhou. „Tys celou dobu neměla kalhotky?“ vydechnu.

„Ne. V těchhle šatech si nemůžu dovolit, aby byl pod nimi vidět lem. To bych Veře nikdy neudělala.“

„Kdo je Ve– Víš co, zapomeň na to.“

„Fitzy.“ Znovu polkne. „Mrzí mě, že jsi kvůli mně přišel o práci.“

Zavrtím hlavou. „Ty to pořád nechápeš, co? Nepřišel jsem kvůli tobě o práci. Kamal Jain přišel kvůli svému chování o zaměstnání. Jsem dobrý herní návrhář. Najdu si něco jiného, slibuju. Ale jinou Summer nenajdu.“

Údivem pootevře rty. „Nic sladšího jsi mi ještě neřekl.“

„Umím být sladkej, když chci.“ Dotknu se klitorisu. „Ale teď mám chuť na něco jiného.“ Proniknu do ní prstem. „Roztáhni nohy, ať ti to můžu udělat o stěnu.“

Teď už na mě zírá s pusou dokořán. „Koukám, že máš chuť.“

„Jo, to teda mám. Tak na rozchod už zapomeň. Zapomeň na tu práci. Na všechno zapomeň a polib mě.“



Když přitisknu rty na její, konečně se přestane dohadovat a políbí mě s vášní, která mi vyrazí dech. Otřu se o ni, ale nestačí to. Pták mi napíná zip, na předehtu jsem moc rozhicovanej.

„Potřebuju do tebe,“ zašeptám. „Potom ti udělám dobře. Slibuju.“

„S tebou je mi vždycky dobře,“ poví mi tiše. Srdce se mi rozbuší o něco rychleji.

Díky Summer nosím v poslední době kondom pořád u sebe, ať jdu kamkoli. Kalhoty si nesvlíkám, na to nemám čas, rozepnu si zip, vytáhnu ptáka a natáhnu si kondom. Potom vyhrnu Summer šaty, jednu tu její dlouhou nohu si ovinu kolem boků a jediným pohybem do ní přirazím.

„Panebože,“ zasténá.

Obklopí mě teplo jejího těla, vnitřní svaly svírají mého ptáka, jako by ho nechtěly pustit. Kůže mi hoří. Srdce mi bije do žeber. Jsem rozpálený a tvrdý a zoufale potřebuju vyvrcholit.

Nebuším do ní nijak elegantně. Zeď za ní se třese a komoda chrastí, zatímco do Summer přirazím. Nohama mě objímá kolem pasu a je tak vlhká a těsná, že nedokážu ani myslet. Neumím ani zastavit ten rozjetý vlak rozkoše, kterej mě bez varování smete. Zabořím obličej do ohbí jejího krku a roztřesu se, udělám se tak silně, až vidím hvězdy.

„Sakra,“ zavrčím jí do krku.

Boky mi ještě chvíli samy přirážejí, než se zastaví. Vím, že se neudělala, ale slíbil jsem, že jí to vynahradím. Kolena se mi roztřesou, stejně se však ani nepohnu.

„Je mi v tobě tak dobře,“ zamumlám. „Vůbec se mi z tebe nechce –“

Cink.

Oba překvapeně nadskočíme, když se dveře výtahu otevrou. A pak už slyším: „Děláš si prdel?“ Je to Dean.

Jako Summerin bratr Dean.

Jako můj dobrý kámoš Dean.

Proč se nám to pořád děje?

„Proč se nám to pořád děje?“ vykřikne Summer nešťastně.

Upřímně netuším. Tohle je už podruhé, co k nám někdo vpadl, když jsem v ní. Tentokrát je to ale milionkrát horší, protože je to její bratr. Chci se otočit, když si uvědomím, že jestli to udělám, Dean uvidí můj péro a dojde mu, kde vteřinu předtím bylo.

„Ti zmaluju ksicht, Fitzgerald!“

„Deane,“ prosí ho Summer, schovává si obličej do mé hrudi. „Prosím tě, otoč se.“

„Panebože. Vy spolu šukáte?“ zařve. „A přímo tady?!“

„Deane! Otoč se.“

Má aspoň tu slušnost, že ji poslechne, ale zní naprosto rozčileně, když zavrčí: „Dejte se dohromady a sejďte se v obýváku. Teď kolem vás projdu, ale nedívám se, jasný? Do prdele, fakt se nedívám.“

Koutkem oka vidím, jak nás mívá, jednou rukou si ze strany stíní obličej. Hned jak je pryč, dáme se do práce. Vystoupím z ní. Summer mi stáhne kondom a zajde do koupelny. Ozve se spláchnutí, a když se vrátí, váhavě se vydáme do obýváku jak dva puberťáci, které právě – Přistihli při sexu?

Jo. Přesně tak.

Posadíme se na gauč. Dean se nad námi tyčí, paže složené na hrudi. „Jak dlouho už to mezi vámi trvá?“ zeptá se přísně.

Potlačím smích. Slyšet Deana (který si na vysoký vysloužil přezdívku Sexuální mašina Dean), jak nasadí puritánský tón a nesouhlasně si nás měří, je fakt dokonalá ironie. Vím ale, že si tu teď na velkého bráchu hraje čistě proto, že má o Summer strach. Svoji sestru miluje.

„Už nějakou dobu,“ přizná Summer.

„Aha.“ Zamračí se na ni. „Mám pro tebe tip. Až přede mnou budeš chtít příště něco zatajit, možná bys neměla házet fotky na sociální síť.“

Summer protočí panenky. „Netajila jsem to před tebou.“

To ho rozzuří. „Takže jsi chtěla, abych se to dozvěděl ze sociálních sítí?“

„Ne, po pravdě jsem na tebe nemyslela. Šli jsme s Fitzem na párty. Vyfotila jsem se s ním. Fotku jsem hodila na Instáč. Vůbec jsi mi nepřišel na mysl. Chceš vědět proč? Protože ti do toho nic není.“

„Něco mi teda do toho je!“ opáčí.

Jo, tak teď už vím, po kom Summer podědila tu svoji dramatickou stránku.

Dean po mně střelí vražedným pohledem. „Je to moje sestřička!“

„Já vím,“ odpovím klidným hlasem. „A hodně mi na ní záleží.“

„Jo, Dicky,“ ozve se Summer. „Mezi námi nejde jenom o sex, víš? Teda máme sex. Spoustu sexu, ale –“

Dean schová obličej do dlaní. „Proč, příšero? Proč musíš říkat takový věci?“

Summer si odfrkne. „Tak ty se mnou můžeš mluvit o svém sexuálním životě, ale já o tom svém s tebou mluvit nesmím?“

„Nikdy jsem s tebou o svém sexuálním životě nemluvill! To je tabu! Tabu!“ Podrážděně zasténá.

Potom pomalu vydechne. Zatěká mezi námi pohledem. „Takže takhle to je? Jste teď spolu?“

Podívám se na Summer, která ještě před čtvrt hodinou vyhrožovala, že se se mnou rozejde.

Ne, nevyhrožovala – rozešla se se mnou. Akorát že jsem jí to nedovolil.

Smutně se pousměje. „Jsme spolu,“ prohlásí. „Colin je můj přítel.“

Kousnu se zevnitř do tváře, abych se nerozesmál. Ten její rezignovaný tón je fakt roztomilej.

Dean pomalu přikývne a upřeně se na mě zadívá. „Takže seš s mojí sestrou? Jsi přítel mojí sestry?“ Zní stejně rezignovaně jako Summer.

Polknu povzdech, protože vím přesně, kam tím míří. „Jo.“

„Tak dobře.“ Prohrábne si světlé vlasy. „Připravenej?“

Tentokrát si už povzdechnu. „Ať to máme z krku.“

Summer se na nás zmateně mračí. „O čem to tu mluvíte?“

Dean se narovná. Vstanu.

„Je mi líto, příšero, ale jinak to nejde.“

„Jinak to nejde,“ zopakuju provinile.

Když si Dean prokřupne klouby pravačky, jeho sestra konečně pochopí. „Ty ho praštíš?“ vykřikne a vyskočí na nohy. „Děláš si srandu? Na to zapomeň!“

„Fitz zná pravidla. Nedržel se jich. Takže...“

Dean má pravdu. Taková jsou pravidla. Ostatní týmy sice možná mají jasně daný, že je zakázáno chodit se spoluhráčovou sestrou nebo bývalkou, ale náš tým to nikdy vyloženě nezakázal. Naše pravidlo je mnohem jednodušší – než to uděláš, zeptej se.

I kdyby ten druhý kluk řekl ani náhodou, stejně byste si nejspíš mohli dělat, co chcete, protože by vám v tom neměl jak zabránit. O tom ale to pravidlo není. Je o tom, že spoluhráče musíte respektovat.

Dean si prokřupne klouby levačky.

„Ty ses snad zbláznil! Ani se ho nedotkneš, Dicky!“

Pokusí se vecpat mezi nás, ale já ji jemně odstrčím stranou. „Nech to plavat,“ povím jí. „Stejně o nic ne–“

Ten hajzl mi nevrzají pěstí.

Kopne mě do koulí.

Padnu jako podřatej, před očima vidím hvězdičky a tělo mi ochromuje bolest. Stočím se do klubíčka a popadnu se za rozkrok. Snažím se popadnout dech. „Vole,“ zasípám a vyčítavě se na Deana zadívám.

„Dicky! Proč jsi mu šel po koulích? Potřebujeme je na tvoje budoucí neteře a synovce!“

„Neteře a synovce, jako že množný číslo? Kolik dětí si s ním chceš udělat?“

„Hodně!“

„Nesmíš otěhotnět dřív než ve třiceti. Nejsem připravenej být strejda.“

„Panebože, život se netočí jenom kolem tebe!“

Stojí tam a dohadují se, jako bych neležel schoulenej na mramorový podlaze a nelapal po dechu.

„Já s tebou děti mít nebudu,“ zasípu na Summer. „S tou tvou šílenou rodinou nechci mít nic společnýho.“

„Pšššš, zlato. Na to už je pozdě. Už se mě nez bavíš.“

Člověk by si myslel, že je nemožný se smát, když se svíjím v agonii.

Summer Heyward-Di Laurentisová ale dokáže nemožný.

### 30. kapitola

#### Summer

Poslední poradu s Erikem Lauriem mám v pondělí před módní přehlídkou. Chtěla jsem si s ním promluvit po ranní přednášce z historie odívání, ale čekala tam na něj řada studentů, kteří s ním taky chtěli mluvit. Tak jsem zabila dvě hodiny času na kampusu a zašla jsem za ním během jeho konzultačních hodin.

Schůzky v jeho kanceláři nesnáším. Připadá mi, že za zavřenými dveřmi je ještě vlezlejší než jindy. Už na mě stihl čtyřikrát mrknout, měl jednu úlisnou poznámku o tom, že bych měla na módní přehlídce také předvádět plavky, a když mi podal program na páteční večer, otřel se mi o ruku (mám takové podezření, že záměrně). V programu má sepsaná jména všech návrhářů a pořadí, v kterém představí svoje kolekce.

Rychlý pohled na program mi prozradí, že Léto lásky bude přehlídku zahajovat. Sakra. Mnohem raději bych byla někde uprostřed. Zahájení přehlídky představuje velkou zodpovědnost.

„Chci večer zahájit něčím velkolepým,“ poví mi. „Vaše plavky jsou na to jako stvořené.“

Fuj. Proč říká takové věci? Přidejte k tomu to jeho úlisné mrknutí a z jeho slov mi naskakuje husí kůže.

„Když myslíte, že to tak bude nejlepší.“ Nasadím nadšený úsměv. „Takže jsme domluvení?“ Nejvíc ze všeho chci z téhle kanceláře vypadnout.

Usměje se. „Ano, jsme.“

Zaplaví mě úleva. Vstanu a zvednu kabelku od Prady. Právě se skláním, abych schovala program do kabelky, takže nevidím, že Laurie obejde stůl. Když zvednu hlavu, stojí na krok ode mě. Což je o krok blíž, než by se mi líbilo.

Rychle ustoupím. „Tak dobře, nashle ve středu.“ Máme tento týden další přednášku, během které nám vrátí polosemestrální seminárky a probereme závěrečnou práci. „Moc se těším na vaše hodnocení mojí práce –“

„Jak dlouho s tím budeme ještě bojovat?“

Mrknu a on už nestojí na krok ode mě. Teď už se na mě lepí. Dlouhými prsty mě hladí po tváři. Zamrazí mě z toho – nepříjemně. Jsem příliš omráčená, než abych jeho ruku odstrčila. Mozek se mi zasekne na otázce, kterou vyslovil chraplavým hlasem.

Jak dlouho s tím budeme ještě bojovat? To myslí vážně? To si tenhle úchyl fakt myslí, že mu jeho city opětují? Že spolu máme celý semestr zakázaný románěk?

„Summer,“ osloví mě zastřeně. Neujde mi, že mu oči hoří vášní.

Polknu. Ztěžka. A pak si olíznu rty, protože je mám najednou tak suché, že se mi lepí k sobě. Potřebuju je rozlepit, abych mohla mluvit.

Jenže Laurie si to olíznutí vysvětlí jako zelenou. K mému zděšení se ke mně skloní a přitiskne rty na mé, než mu položím obě ruce na hrud' a s námahou ho od sebe odstrčím.

„Omlouvám se,“ vyhrknu. „Nevím, o co si myslíte, že tu jde, ale...“ Ruce se mi hrozně třesou, když zavěším kabelku na rameno. „Mám přítele.“

A i kdybych ho neměla, tebe bych nepolíbila, ani kdyby na tom závisel můj život, ty úchylnej slizoune.

Dobře ty! pochválí mě Selena.

Laurie si uhladí klopou proužkovaného blejzru. „Chápu,“ prohlásí upjatě.

„Jo. Omlouvám se –“ Proč se mu omlouvám? Nadechnu se a připomeni si, že se nemám za co omlouvat. A že bych se na svého přítele neměla vymlouvat. „Ale i kdybych přítele neměla, stejně bych neměla zájem. Bylo by to nevhodné –“ Dost, Summer! Zase se vymlouváš? Žaludek mi sevře vztek. Proč tohle my ženy děláme? Proč máme potřebu vysvětlovat, že o někoho nemáme zájem? „Taky o vás v tomhle směru nemám zájem,“ dodám rozhodně. Tak. Konec výmluv.

Zatne zuby. V očích mu hoří něco, co nedokážu rozšifrovat. Není to vztek. A rozhodně to není dotčenost nebo stud.

Asi to bude pocit zrady.

„Omlouvám se, pokud jsem udělala něco, kvůli čemu jste si mohl myslet opak,“ dodám, přestože jsem přesvědčená, že jsem mu nijak nedávala najevo, že bych o něj měla sexuální zájem.

Povytáhne obočí. „Už jste skončila?“ zeptá se mě tak mrazivým tónem, že by z něj znovu zmrzl sníh, který právě za okny roztává.

„Ano,“ odpovím tiše.

„Tak se uvidíme na přednášce, Summer.“

Vyjdou z jeho kanceláře a dveře se za mnou zabouchnou. Netřísknou, ale zavře je prudčeji, než je potřeba. Chvilí stojím na chodbě, omráčená tím, co se právě stalo. V kapse mi zavibruje mobil – přišla mi zpráva. Proberu se z transu a přečtu si ji:

Fitz: Jsem v počítačový učebně, dělám na kódování. Mám pauzu. Dáme oběd?

Summer: Promiň, zlato, za chvíli mám schůzku s poradcem. Uvidíme se doma. Pa.

Sama nevím, proč mu lžu. Jenom ho teď nechci vidět, když mi nitro hoří ponížením. Najednou zpochybňuji všechny diskuze při přednáškách, kdy Laurie souhlasně přikyvoval na něco, co jsem řekla, nebo mě pochválil za poznatek. Byly to všechno jenom kecy? Předstíral, že ve mně vidí inteligentní a bystrou mladou ženu, aby se mi mohl dostat do kalhotek?

Jasně že předstíral, ty hloupá. Na které planetě by si o tobě profesor myslel, že jsi inteligentní? Kousnu se do rtu, abych se nerozplakala. Chci tu svoji vnitřní kritičku umlčet a poslat do háje, ale na to jsem příliš rozrušená. A v životě nemůžu Fitzovi říct, co se stalo. Přestal by se ovládat, kdyby zjistil, že se mě Laurie pokusil políbit. Nejspíš by si profesora našel a roztrhl by ho jako hada, a to by mi vůbec nepomohlo.

Je po všem. Laurie to zkusil a já ho odmítla. Jednou o tom Fitzovi povím.

Ted' chci ale hlavně zapomenout, že se to vůbec stalo.

To se ovšem snadněji řekne, než udělá, zvlášť když na to Laurie očividně zapomenout nechce. Když ve středu vejde do přednáškové místnosti, okamžitě se na mě zadívá. Oči má jak dva kusy ledu. Zamrazí mě z toho. Pak ode mě pohled odtrhne a se širokým úsměvem třídu pozdraví.

„Hádejte, co je za den, dámy a pánové!“

Místností se roznese šum, hlavně z dámské části osazenstva. V řadě přede mnou Nora něco šeptá jedné ze svých kamarádek a obě se zahihňají. V posledních týdnech dala pokoj, ty její ošklivé pohledy a útočné poznámky nakonec přestaly. Asi se už smířila s tím, že jsem Laurieho „miláček“ a že ať už bude Chanel kritizovat jakkoli, Laurie mě nezačne nenávidět.

Mohla bych ji varovat, že Erik Laurie vás začne nenávidět až poté, co mu nedovolíte, aby vám strčil jazyk do pusy.

„Jak víte, dneska vám vrátím opravené seminárky.“

Ozve se vzrušený šepot, do nějž zazní nějaké to zasténání a ustarané hlasy.

„Nebojte, většina z vás odvedla úkol na výbornou. Našlo se tam několik hodně zajímavých prací. Slečno Ridgewayová, ta vaše byla zvlášť zajímavá.“

Nora překvapeně zvedne hlavu. Tohle je poprvé, co ji otevřeně pochválil. Nevidím jí do tváře, ale nedivila bych se, kdyby se radostí celá červenala.

„Zároveň,“ dodá, „jsem si všiml, že někteří z vás nedokázali dodržet základní principy psaní esejů, konkrétně tu mluvím o správném citování nebo úpravě odstavců. Tak si k tomu něco povíme.“

Otevře kufřík, vytáhne notebook a položí ho na stůl u řečnického pultu. „Myslím, že studenti se nejlépe poučí, pokud se jim na konkrétních příkladech ukáže, jak se to nemá dělat. Proto dneska rozebereme dvě práce, obě si vysloužily známku čtyři minus, a my se teď podíváme proč.“ Mrkne. „Nebojte, jsou to polosemestrální práce z historie odívání, kterou jsem před několika lety učil na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Často témata prací opakuju. Jsem holt líný vymýšlet nová.“

Tím si vyslouží smích.

Skloní se nad počítačem. „Začneme seminárkou o vývoji newyorské módy.“

Ztuhnu.

To bude náhoda, že? Právě řekl, že zadává stejná témata. Žaludek se mi sevře nervozitou, zatímco čekám, až se na plátně objeví zmíněná esej.

A pak se objeví a mně se zvedne žaludek, až se málem zadusím žlučí.

Titulní stránka práce se na plátně objeví jen na zlomek sekundy, než Laurie rychle sjede na první stránku.

Ten zlomek sekundy ale stačí, abych si na tom papíru všimla svého jména. Datum pod ním jasně říká, že práce byla napsaná a odevzdaná tento semestr. Prý že Kalifornská univerzita, to tak.

A nejsem jediná, kdo to zachytil. Ben, můj spolužák s huňatým obočím, po mně střelí udiveným pohledem. Nora se ke mně zamračeně otočí, než se zas posadí čelem k plátnu.

„Jak vidíte, autorka této práce nedokázala udržet základní strukturu. Podívejte se na její tezi – jasně říká, co chce v eseji probrat a v jakém pořadí. A přesto další odstavec této osnově vůbec neodpovídá...“

Podobným stylem pokračuje dál a dál, rozebírá práci, na které jsem otročila poslední dva měsíce. Nad kterou jsem brečela. Tváře mi s každou uplynulou vteřinou hoří čím dál víc. Žaludek se mi pořád svírá. Spolužáci viděli na titulní stránce moje jméno. Nebo aspoň většina z nich. Vědí, že jsem to napsala já. Laurie to udělal schválně a teď pomrkává, ušklíbá se a baví se tím, jak tu rozpitvává moji práci.

„Jak vidíte, práce studentky je jenom kost a kůže, pokud to tak můžu říct.“

Nora se uchechtne. Ben se na mě soucitně podívá.

Zoufale se snažím nerozbrečet. Pohled upírám na svoje ruce, které mám sevřené v klíně. Nechci, aby Laurie věděl, že mám na krajíčku. Nechci, aby viděl, že na mě jeho ponížení zabralo.

Ten namyšlený parchant teď poukazuje na překlepy, které mi unikly, když jsem práci naposled kontrolovala. Unikly i Fitzovi.

„Tady nejsme v mateřské škole. Jsme na prestižní univerzitě. Na pravopisu záleží, lidi.“

Vyskočím na nohy. Končím. Vyslechla jsem si toho víc než dost. Ruce se mi třesou jako osika, když popadnu svoje věci a vyběhnu z uličky.

Laurie ještě pořád mluví, když rozrazím dveře a vyletím z přednáškové místnosti. Jsem v půlce chodby, když za mnou někdo křikne moje jméno.

„Summer, počkej.“ Ben mě doběhne, ve tváři má vepsané obavy. „Jsi v pohodě?“

„Ani ne.“ Několikrát polknu, abych zahнала slzy.

„Tohle bylo od Laurieho fakt pod pás,“ poví mi Ben.

„To mi povídej.“

„Měla bys ho nahlásit vedoucímu katedry.“

„A co mám asi tak říct?“ zeptám se cynicky. „Nazdar, dostala jsem čtyřku, vyhodte toho profesora.“

„Ne, ale můžeš jim říct, že tě ponížil před spolužáky a že naznačil, že neumíš psát a –“

„Omlouvám se,“ přeruším ho, protože se sotva držím. „Ale musím jít.“

„Summer.“

„Bene, prosím. Nechme toho.“ Ukážu ke dveřím. „Vrať se dovnitř a počkej si na svoji seminárku. Určitě se ti povedla.“

„Summer.“ Naštvaně potřese hlavou. „Není to fér.“

„Život není fér.“ Hlas se mi zlomí. „Ale cením si, že jsi za mnou přišel, aby ses podíval, jak mi je. Opravdu. Jsi hodný kluk, Bene. Děkuju.“

Stisknu mu paži a odejdu.

Doma najdu Fitze u jeho stolu. Na hlavě má sluchátka a mačká tlačítka videoherního ovladače, který má napojený do počítače. Teda aspoň myslím, že ho tam má napojený. Moc jeho hracímu systému nerozumím. Jednou se mi to pokusil vysvětlit, ale už jsem to zapomněla.

Stáhnou mu sluchátka z hlavy a Fitz se ke mně na polstrované židli vylekaně otočí. „Sakra, vyděsilas mě, zlato.“ Když spatří můj výraz, v očích se mu objeví ustaraný pohled. „Co se děje?“

Pomalou, rozvážně se nadechnu. „Chci ti něco říct, ale musíš mi slíbit, že ke mně budeš upřímný.“

„Dobře...“ Teď se na mě dívá spíš ostražitě.

„Byla ta moje esej mizerná?“

„Cože?“ Promne si oběma rukama obličej, očividně jsem ho zmátla. „Myslíš tu práci o módě?“

Ta, co se týkala New Yorku v první polovině dvacátého století?“

Přikývnu. „Řekl jsi, že jsem odvedla dobrou práci,“ připomenu mu roztřeseně.

„Taky že jsi odvedla dobrou práci.“

Pátravě se na něj zadívám, ale v jeho obličejí přetvářku nevidím. I jeho hlas zní upřímně. „Opravdu tomu věříš, nebo to říkáš jenom proto, že spolu chodíme?“

„Summer, kdybys si myslel, že je tvoje práce mizerná nebo že v ní vidím nějaký problém, řekl bych ti to,“ ujistí mě rozhodně. „A taky bych ti nabídl, že ti to pomůžu upravit. Nevím, proč bych ti měl ohledně toho lhát.“

Posadím se na okraj jeho postele. Oči mě zase začnou pálit, tentokrát se mi už ale několik slz skutálí po tvářích.

Fitz okamžitě vyletí ze židle. Klekne si přede mnou a velké ruce mi položí na stehna. „Mluv se mnou,“ vybídne mě napjatě. „Co se děje?“

„Dostala jsem z té práce čtyři minus.“

To ho překvapí. „Jako fakt?“

Pomalou přikývnu.

Překvapení v jeho tváři se pomalu změní v nedůvěru. „To v podstatě znamená, že propadáš.“

„Já vím,“ zakvílím, a zatímco se mi po tvářích řine potok slz, povím mu, co se dneska na hodině stalo. A pak, když už se mu svěřuju s ponížením, které mě potkalo, mu taky vyklopím, k čemu došlo v Laurieho kanceláři.

Fitzovi zahoří oči. „Ten hajzl. A teď tě trestá, protože ses s ním nechtěla vyspat?“

Otřu si vlhké oči. „Nevím. Možná jsem si tu čtyřku zasloužila.“

„Blbost. Ta práce nebyla na čtyřku, Summer. Mrzí mě to. Netvrdím, že jsem génius, který eseje zvládá levou zadní, ale kdybys byl tvůj učitel, dal bych ti dvojku. Možná dva minus, kdybys se zvláště soustředil na pravopis, nebo trojku, kdybys měl jenom mizernou náladu. Ale čtyři minus je hovadina. Trestá tě.“ Naštvaně zavrtí hlavou. „Měla bys tu známku napadnout.“

Jeho jistota, že ta práce byla dobrá, mě uklidní. „To jde?“

„Nevím, jak přesně to řeší katedra módní tvorby, ale naše univerzita určitě dovoluje známku napadnout. Měla bys to udělat.“ Vezme můj obličej do dlaní a palci mě pohladí po čelisti.

„Nesmíš dovolit, aby mu to prošlo. Tu známku si nezasloužíš, zlato.“

Ale co když jo? namítne moje vnitřní kritička. Nejsi zrovna nejchytřejší člověk na –

Sklapni, okřiknu ji, abych konečně umlčela tu negativní část svého mozku, která mě celé roky jenom trápila. Už. Konečně. Sklapni.

Nebudu tu kritičku poslouchat. Poslechnu Fitze, který je očividně naprosto přesvědčený, že jsem s tou esejí odvedla dobrou práci.

Jeho víra ve mě mi vyrazí dech. Obejmu ho kolem krku a přitisknu se k němu. „Miluju tě,“ zašeptám. „Cítím se s tebou...“ Zarazím se a zamyslím. „Chytrá.“

Na temeni mě zalechtá jeho smích. „Tak chytrá, jo?“ Pohladí mě po zádech, než mě pevně sevře.

„Ano.“ Usměju se mu do ohbí krku a nadechnu se mužné vůně. „Na Brownu jsem to obvinění z plagiátorství nenapadla, protože jsem byla přesvědčená, že by mi nikdo neuvěřil, že jsem záměrně nepodváděla. Ale měla bych to udělat teď. Nezasloužím si propadnout – zasloužím si pomoc.“ Zatnu zuby. „Protože mám poruchu učení.“

Zvednu k Fitzovi tvář. V očích se mu zračí hrdost.

„Nejsem hloupá,“ povím mu a pro jednou moje vnitřní kritička mlčí. „Jenom se učím trochu jinak. Na té seminárce jsem dělala, a možná mi tam utekla nějaká věta a nějaký ten odstavec jsem mohla poupravit. A dobře, měla jsem tam jeden překlep – ale no tak, fakt myslíš, že jsem byla v celé třídě jediná, kdo se překlepl?“ Odhodlaně vystrčím bradu. „Tu známku napadnu.“

„To si teda piš. Laurie s tím může jít do prdele.“

„To teda může.“ Pohladím ho po silné čelisti porostlé strništěm. „Děkuju, žes mě podpořil.“

„Jsem tvůj kluk, mám to v popisu práce.“ Fitz otře rty o mé v povzbudivém polibku. „Neboj, zlato. Tu známku napadneš a škola ji zruší, protože se ukáže, že se ten hajzl Laurie akorát mstí. Bude to dobrý.“ Znovu mě políbí. „Slibuju.“

### 31. kapitola

*Fitz*

Z důvodu chyby v harmonogramu akcí v sídle Arbor House v Hastingsu se zítřejší módní přehlídka třetího ročníku přesouvá z 21 hodin na 19 hodin. Držitelům lístků se omlouváme za případné nepříjemnosti.

„To. Se. Mi. Snad. Zdá.“

Vzteklý proměnil Summerin obličej v něco temného a děsivého. Vypadá, jako by se chystala vpadnout k Eriku Lauriemu domů a uškrtit ho holýma rukama.

Nedivím se jí.

„Chyba v harmonogramu?“ zasyčí. „Den před akcí? Udělal to schválně. Snaží se mě ojet, doslovai obrazně.“

Nerozesměju se, protože zuřím taky. Když Lauriemu poslala mail, v kterém mu připomněla, že na sedmou to půlka jejích modelů nestihne, chladně jí odpověděl, že si bude muset samostatné studium zopakovat příští rok.

Což bylo v podstatě plivnutí do tváře vzhledem k tomu, jak na té kolekci od začátku semestru makala.

„Určitě věděl, že to Rex a kluci dřív než na osmou nezvládnou?“

„Věděl to,“ prohlásí rozhodně. „Několikrát jsem se mu o tom během našich konzultací zmínila. Chtěl, aby moje kolekce tu přehlídku zahajovala, a já mu řekla, že bych radši šla o něco později, aby měli fotbalisti čas se po návratu připravit. Navíc jít první je vždycky o nervy.“

„Mohla bys ho nějak obejít?“ zeptám se.

„A s kým bych to vyřešila? Se studijním poradcem? Richmond mě nesnáší. A Laurieho miluje.“

„Třeba obrátí. Udělalas na tom kus práce. A máš ještě šest modelek.“

„To všechno jsem Lauriemu řekla,“ připomene mi. Hodí mi mobil.

Znovu si přečtu jejich e-mailovou konverzaci. Po jeho neurvalé odpovědi Summer napsala, že má ještě šest modelek, které budou připravené, a zeptala se, jestli by mohla předvést jenom dámskou kolekci. Laurie jí odpověděl, že buď tam bude mít dvanáct modelů, nebo nikoho. A znovu dodal, že si Summer bude muset samostatné studium zopakovat.

Hajzl.

„Co mám dělat?“ Je z toho vyděšená, ale nebrečí, což mi prozrazuje, že to zatím nehodlá vzdát.

„Musí existovat nějaké řešení. Mluvila jsi s Rexem – nevrátí se třeba o něco dřív?“

„Ne. Trenér Deluca si je zašil. Ten jejich hipísácký teambuilding se koná někde hluboko v lesích, na kilometry daleko není žádná civilizace. Bus je vyzvedne nejdřív v pět. A cesta zpátky jim pár hodin potrvá.“

Zamyslím se. „Dobře. Takže tu máme šest chlapských plavek.“

„Osm. Rex a Lockett měli jít dvakrát.“

„Ale potřebuješ jenom šest chlapů.“

„Ano, ale...“ Nešťastně potřese hlavou. „Ty plavky jsou ušité přímo pro ně. Proto jsem jim je taky upravovala na míru.“

„Ale,“ namítnu, „máme jejich míry. Stačí když najdeme kluky, který budou těm mírám zhruba odpovídat.“

„Kam tím míříš?“

Jo, kam tím míříš? ozve se tichý hlas.

Pomalu vydechnu. „Uděláme to.“

Obočí jí vyletí. „Kdo my?“

„No, oni,“ přiznám. „Povolám do akce svoje spoluhráče.“ Ze stolu popadnu mobil. „Hollis do toho určitě půjde, víš, že se rád předvádí. Hunter –“ Zarazím se. Ne, Hunter je ze hry venku. Už celý týden s námi v podstatě nepromluvil. „Nate, ten by nejspíš souhlasil.“ Projedu seznam kontaktů. „Potřebujeme někoho štíhlejšího, kdo nahradí Locketta.“

„Jesse!“ navrhne Summer.

„Jestli mu to Katie dovolí.“ Přejedu Jesseho jméno a najdu číslo na jeho přítelkyni. „Víš co? Rovnou Katie napíšu. Stejně z nich dvou nosí kalhoty ona.“

„Pravda.“ Našpulí rty. „Ale kdo zaskočí za Rexe? Prosím, nezlob se, ale... má fakt pořádnou výbavu.“

Na vteřinu zavřu oči. „To jako fakt? Žádný kluk tohle od své přítelkyně nechce slyšet, Summer.“

„Řekla jsem ti, ať se nezlobíš,“ namítne. „A neboj. Není o moc větší než ty. Jsi skoro stejně –“ Oči se jí rozsvítí jak vánoční stromeček.

„Na to zapomeň,“ zavrčím, protože je mi jasný, co ji napadlo. „Sháním ti kluky, nehlásím se jako dobrovolník.“ Chce se mi zvracet jenom z představy, že bych si vykračoval po přehlídkovém molu a lidi by na mě zírali.

„Dobře. Tak se budeš muset spoluhráčů vyptat, jak velký mají penis. A najít mi někoho s pořádnou kládou.“

Teď mám co dělat, abych se nerozesmál. Bože. Tahle holka.

„Uvidím, co se dá dělat,“ slíbím jí.

Na tom, že následující večer nemáme zápas, je dobrý to, že všichni moji spoluhráči by měli být teoreticky volní.

Špatný na tom, že následující večer nemáme zápas, je to, že skoro všichni už mají vlastní plány. Půlka kluků odjela do strip klubu v Bostonu. Několik dalších nezvedá mobil. Dva z nich to proberou se svými přítelkyněmi, které oznámí, že ani náhodou.

Katie mezi ně našťestí nepatří. Uvolní vodítko a Jessovi to dovolí. Hollis jako vždycky rád pomůže. Přesvědčit Natea a Matta chvíli trvá, ale kývnou, když jim Summer slíbí, že na afterpárty bude plno sexy holek ze sesterstva. Francouzský Kanadán našeho týmu Pierre je obrovský zarostlý kluk, který je skoro stejně velký jako obrovský a zarostlý fotbalový útočník Bibby.

Za dvacet čtyři hodin se mi podaří sehnat pět kluků.

Pořád ale nemám náhradu za Rexe s velkou výbavou.

Sedím teď v pokoji na židli u stolu. Kouknu na svůj rozkrok. Nikdy by mě nenapadlo, že jednoho dne budu proklínat velikost svého ptáka. Pomalu mi docházejí možnosti i čas. Summer odjela před hodinou do Arboru pomoci s přípravou. Tak se přihlásila na úklid, i když s tím očividně souhlasila předtím, než se jí Erik Laurie pokusil strčit jazyk do pusy.

Ráno napsala Lauriemu, že našla náhradu za původní modely.

Strašně nerad bych ji zklamal, ale nevím, komu ještě zavolat. Kámoši počítačová hráči nejsou zrovna modelový typy. Morris, Ray, Kenji... všichni jsou malí a hubení, navíc taky totální introverti.

Přemýšlím, koho ještě zkusit, když mi zazvoní mobil. Skryté číslo. Nemarním čas, protože jsem kámošům řekl, že jestli by věděli o někom, kdo by měl zájem, ať mu na mě hodí číslo.

Jenže když to zvednu, najednou mám pocit déjà vu.

„Prosím, počkejte, přepojím vás Kamala Jaina.“

To jako fakt? Proč mi volá? Neslyšel jsem o něm (a ani o něm slyšet nechtěl) od toho incidentu v Heyward Plaza minulý týden.

„Coline!“ pozdraví mě bodře. „Snad nevolám nevhod! Zavola bych v pracovní době, ale měl jsem až do šesti porady.“

Dneska mě kadence, s jakou ze sebe chrlí slova, akorát podráždí. „Co chcete, pane Jaine?“ zeptám se úsečně, nemůžu si pomoci.

„Tohle jsme už přece vyřešili. Říkej mi KJ, nebo –“

„Ne,“ skočím mu do řeči. „Na tyhle tanečky už nejsem zvědavěj. Řekněte mi, co chcete, jinak zavěším.“

V telefonu se rozhostí ticho.

Nemůžu uvěřit, že jsem právě seřval miliardáře.

A nejspíš tomu nemůže uvěřit ani on. Když však promluví, jeho hlas postrádá obvyklou sebedůvěru. „Coline. Moc mě mrzí, jak jsem se choval na té galavečeři.“ Odkáše si. „Urazil jsem tvoji přítelkyni a k tobě se choval povýšeně. Moc svého jednání lituju.“

Skoro spadnu ze židle. On se omlouvá? Tak tohle jsem nečekal.

„Promiň, jestli mi to moc nejde – nikomu jsem se neomlouval snad... asi nikdy? Lidi se omlouvají mně, ne naopak. A to se tu ospravedlňuju před sportovcem! Kdo by to –“

„To jako fakt? Zas máte kecy na sportovce?“ Povzdechnu si.

Odmlčí se. „Znovu se omlouvám. Asi jsem vůči sportovcům trochu předpojatý.“

„To by mě ve snu nenapadlo.“



„Na střední jsem neměl se sportovci dobré zkušenosti,“ přizná. „Ale to už asi tušíš. Upřímně se ti omlouvám. Choval jsem se jako vůl. A po pravdě jsi na mě ten večer udělal dojem. Ostatní kandidáti jenom přikyvovali a souhlasili s každým mým slovem. Lepili se na mě a vychvalovali mě do nebes – nechápej mě špatně, jsem skvělej. Ale po čase se omrzí, že se za tebou lidi všude táhnou jak smrad a lezou ti do prdele. Ty ses mi postavil, Coline. A navíc máš neuvěřitelný talent.“

Jsem rád, že tu teď není a nevidí, jak tu zírám s pusou dokořán.

„Takže.“ Zní teď trochu rozpačitě. „Jestli máš ještě pořád zájem o práci v Orcus Games, je tvoje.“

Tak teď už rovnou sbírám bradu z podlahy. Ne, vůbec jsem to nečekal. A musím přiznat, že na mě udělal dojem, že se pochlapil natolik, aby mi zavolal a omluvil se.

Zároveň ale nemůžu zapomenout, jak neuctivě se choval k Summer. Nevím, jestli tohle napraví jedna omluva.

„Řekl jsem vám, že pro někoho jako vy nemám zájem pracovat,“ připomenu mu bez servítek.

„Rád bych, aby sis to rozmyslel. Potřebuju do týmu někoho jako ty, chlapče. Někoho, kdo se mi postaví, kdo mi bude oponovat. Někoho, kdo mi připomene, že než se ze mě stal arogantní vůl, byl jsem malej nerdík, co miloval videohry.“

Na okamžik zaváhám. „Jestli opravdu chcete, abych k vám nastoupil, budete mi muset dát čas na rozmyšlenou,“ povím mu nakonec.

„Chápu. Vezmi si několik dní. Třeba i týden, dva. Ale do konce měsíce chci definitivní odpověď.“

„Dobře. Ozvu se vám. Ještě něco?“ Už jsem zas neurvalý, jenže módní přehlídka se blíží. A Summer je teď pro mě důležitější než tenhle, jak sám sebe právě popsal, arogantní vůl.

„Promysli si to,“ vybídne mě.

„Řekl jsem, že to udělám.“ A myslím to vážně. Pečlivě si rozmyslím, jestli mi práce pro Kamala za to stojí, ale jestli čeká, že budu ochotný se kvůli tý práci přetrhnout, těžce se plete. Je jenom jeden člověk, kvůli kterému bych se klidně přetrhl, a ta holka to po mně ani nechce.

„Ozvu se, pane Jaine.“ A pak dodám něco, co by mě ani za milion let nenapadlo, že bych někdy vyslovil. „Musím jít teď předvádět plavky na módní přehlídku svojí holky.“

## 32. kapitola

### Summer

„Ten kluk tě vážně miluje.“

„Já vím,“ odpovím Brenně. Nedokážu z obličeje setřít připitomělý úsměv.

Stojíme v zákulisí a díváme se, jak můj kluk kráčí po dlouhém přehlídkovém molu, které rozděluje obrovský sál v Arbor House, historickém sídle v Hastingsu a místě konání naší přehlídky. Plavky Fitzovi obepínají dokonalý zadek, svaly na stehnech se mu napínají, když se dlouhými kroky prochází po molu.

Na opačném konci sálu si tu show užívají i Bianca a její sestry z Kappy. Kdykoli další polonahý hokejista vstoupí na pódium, zasněně si povzdechnou. Holky už za ohlušujícího aplausu plavky předvedly. Moje bikiny slavily obrovský úspěch, ale hlavní hvězdou večera byly jednoduché plavky s hlubokým výstřihem, které jako poslední z dívek předváděla Bianca.

Ta zachytí můj pohled a nadšeně mi zamává. Taky jí s úsměvem mávnu. Kayu nikde v obecnstvu nevidím, což mi prozradí, že účast svých sester na přehlídce přece jenom neschvaluje. Ale to je fuk. Kappy to pro mě udělaly a já jsem jejich velkou dlužnicí.

Za oponou Fitz dojde na konec mola a otočí se, jak jsme to nacvičili, i když to vyzní trochu křečovitě. Diváci v sedačkách na obou stranách mola začnou tleskat. Na tváři se mi rozlije ještě větší úsměv.

Jak jsem předpokládala, Fitzovi jsou plavky vepředu trochu volné, protože Rexův raketoplán je o něco větší než Fitzův. I tak ale mému klukovi plavky perfektně padnou. Navíc by mi bylo upřímně jedno, i kdyby půlka těch plavek neseseděla. Jsem hlavně nadšená, že se nám povedlo najít za všech šest hráčů náhradu.

Někdo jiný ovšem moji radost nesdílí. Erik Laurie sedí v první řadě s dalšími zástupci fakulty včetně Mallory Reyesové, vedoucí katedry. Laurie drží v ruce program přehlídky. V proužkovaném obleku, s vlasy sčesanými z vysokého čela a s dohladka oholenou tváří je elegantní jako vždy.

S obličejem tvrdým jako kámen si prohlíží můj model. Oprava, prohlíží si mého přítele, který je tak zatraceně sexy, až je to skoro... nadpozemské. Jo. Jinak se ten naolejovaný, svalnatý, potetovaný muž, který se kvůli mně vystavil pohledům všech přítomných, ani popsat nedá.

„Nejradši bych tam vpadla a ojela ho přímo na molu,“ vydechnu tiše. „Všem na očích. Je mi to jedno.“

„Ani se ti nedivím,“ odpoví Brenna. „Koukej na to tělo. Je to nádhernej chlap.“

To opravdu je. A úleva, která mu zaplaví obličej, sotva se vrátí do zákulisí, je skoro k popukání.

„Asi budu zvracet,“ zavrčí.

Potlačím smích. „Byl jsi skvělý!“ ujistím ho. „Ale rychle. Musíme tě převléknout do Rexových boxerek, protože po Nateovi tam jdeš zas.“

Všichni návrháři mají za závěsem přidělený vlastní prostor na převlékání. Zatáhnu Fitze na svoje přidělené místo. Jeho druhé plavky toho neodhalují tolik jako ty první. Plavkové boxerky jsem si nechala na konec, aby měl ty těsné a mrňavé slipy co nejdřív za sebou.

Fitz se poškrábe po holé hrudi a pak si vzpomene, že jsme s Brennou všechny kluky před přehlídkou namazaly olejem. Velká dlaň se mu teď leskne. Svůdně se kousne do jazyka, než navrhne: „Mám mastný ruce. Mohla bys mi je svlíknout ty?“

Protočím panenky. „Ty plavky si zvládneš svléknout sám i s mastnými rukama.“ Přesto zaháknu prsty za elastický pas jeho plavek, protože která žena by odmítla možnost svléknout v podstatě spodní prádlo z rajcovního těla?

Vklouznu mu rukama pod plavky a popadnu ho za zadek. Má ho neskutečně vypracovaný.

Fitzovi zahoří oči. „Tohle nedělej,“ varuje mě. „Postaví se mi.“

„To tys chtěl, abych tě svlékla.“

„Máš pravdu. Co jsem si to jenom myslel?“ Odežene mě a ty plavky ze sebe shodí sám.

Na kratičký okamžik se můžu kochat pohledem na nádherný penis, než si obleče boxerky a utáhne šňůrku v pase. „Jak vypadám?“ zeptá se.

„Šukézně.“ Natáhnu ruku a plácnu ho po zadku. „Teď už zpátky do práce.“

Uchechtne se, když ho vystrčím z šatny a doprovodím ho na jeho místo. Nate sejde z mola a Fitz na něj vstoupí, než však vykročí, mrkne na mě a zašeptá: „Tohle bych jen tak pro někoho nedělal, uvědomuješ si to?“

„Ano, uvědomuju. A moc tě za to miluju.“

Po jeho odchodu si Brenna povzdechne. „Vy dva jste tak sladounčí.“

„Jo. To vím.“ Zakřením se na ni. „Pořád se vídáš s McCarthym?“ Moc v poslední době o svém milostném životě nemluví.

Pokrčí rameny. „Ani ne. Je v Bostonu. Já v Hastingsu. Kvůli klukovi z Harvardu se nepřetrhnu.“

„Co kdyby to byl Connelly?“ opáčím. „Za ním bys jela, aby ses s ním viděla?“

„Co máš furt s tím Connelym?“ povzdechne si unaveně. „Ty jsi tím klukem snad posedlá. Je to arogantní blb, Summer.“

„Je ale sexy.“

„Arogantní blbové bývají sexy. Proto se z nich taky stanou arogantní blbové.“

Fitz se vrátí za hlasitého potlesku. Vyšlu ven Hollise. Moji přehlídku uzavírá a taky si to finále patřičně užívá. Dá si ruce v bok a zatne bicepsy. Při otočce zdůrazní svoje tvrdé břišáky. A pak už je konec a sestry z Kappy mě objímají a několik spolužáků mi blahopřeje k dobře odvedené práci.

Další je na řadě Ben, proto pro něj a jeho modely uděláme s kamarádkami v zákulisí místo. Brenna a Kappy si jdou sednout k divákům, zatímco Fitz a ostatní se převlékají. Všem jim poděkuju za pomoc. Srdce mi ovšem svírá smutek, protože tu chybí Hunter. S Fitzem jsme se shodli, že nejlepší bude, když dáme Hunterovi čas a prostor, ale i tak mě mrzí, že jsem mu ublížila.

Když jsme s Fitzem sami (a on má na sobě oblečení), popadnu ho za zátylek a přitáhnou si ho k sobě. „Děkuju,“ zašeptám mu do rtů. „Doslova jsi mi zachránil život.“

„No, doslova to nebylo,“ šeptne mi.

„Doslova,“ trvám na svém. Rty mu pobaveně zacukají a pak už mě políbí.

Někdo za námi zalapá po dechu. Odtrhneme se od sebe. Několik kroků od nás stojí Nora. V první chvíli zbledne šokem, ale pak se jí rty zkríví v úšklebku a vyštěkne: „To snad nemyslíš vážně, Fitzy. To jsi mluvil o ní? O ní?“

A pak se otočí na patě, až se jí růžovočerné vlasy rozletí, a odpochoduje pryč.

Zmateně k němu vzhlednu. „Co tím myslela, že jsi o mně mluvil? Kdy jsi s ní mluvil?“

„Hned potom, co jsme se spolu poprvý vyspali,“ poví mi nevrle. „Řekl jsem jí, že se s ní nemůžu znovu sejít, protože se s někým vídám.“

„Aha. O tom ses mi nezmínil.“

„Upřímně řečeno jsem na to zapomněl.“

I já jsem na Noru zapomněla, aspoň ve vztahu k Fitzovi. Už pro mě nepředstavuje konkurenci, ačkoli mě mrzí, že nás viděla, jak se líbáme, když vím, že se jí pořád líbí.

Opravdu? ujišťuje se moje vnitřní Selená Gomezová. Úplně vidím, jak na mě vyplazuje jazyk. Tak jo. Možná mě to zas tak nemrzí.

„Neměl bych si s ní promluvit?“ zeptá se ustaraně.

„Ani nápad,“ povím mu vesele. „Je to velká holka. Zvládne to.“

Přehlídka končí v půl desáté, kdy měla původně začít, než se Laurie rozhodl, že rozcupovat mi esej a ponížit mě před celou třídou mu nestačí. Sabotovat mi přehlídku mu však nevyšlo. A neujde mi, jak se mu v očích mihne vztek, když si mě Mallory Reyesová vezme na Briarem organizované afterpárty stranou a nadšeně básní o mých návrzích. Nadchla ji kombinace moderního stylu s bohémskými prvky, a přesně to poví Lauriemu, který tam jenom stojí a za jejími zády mě propaluje pohledem.

„Do konce semestru se za mnou zastavte, vymyslíme, kam vás ve čtvrtém ročníku pošleme na praxi. Mám několik nápadů.“ Otočí se k Lauriemu. „Moc se mi styl této dívky líbí, Eriku. Bylo to zábavné.“

„Moc zábavné,“ souhlasí, ale v očích se mu zračí vztek, který mu prosákne i do odlehčeného tónu.

Mně je ale fuk, jak moc mě nenávidí. Samostatné studium buď dáte, nebo ne, a teď už mě nemůže nechat propadnout, když posledních deset minut Mallory moje modely tak nadšeně vychvalovala. Navíc to bude právě ona, kdo bude hodnotit moji polosemestrální práci, až napadnu známku, kterou jsem za ni dostala.

Mám takový pocit, že se přikloní na moji stranu.

Omluvím se a vydám se korzovat. Fitz se mi drží po boku, a ačkoli jsme na další společenské události, netváří se už tak nešťastně jako obvykle. Mění se, ten můj chlap s nádherným penisem. Jsem na něj pyšná.

Jeho spoluhráči si zabere místa u jednoho ze dvou barů. Protože párty pořádá fakulta krásných umění Briarovy univerzity, barmani nesmí podávat alkohol nikomu, kdo neprokáže, že už je plnoletý. To většina z nás je, proto teď popíjím vinný střik a Fitz pivo. Chvilí jen tak postáváme a pozorujeme návštěvníky. Brenna se na opačném konci sálu baví s Hollisem. Něčemu se smějou. Kdykoli Brenna zakloní hlavu, všimnu si v jeho očích jiskry naděje. Chudák Mike. Jednoho dne se bude muset smířit s tím, že o něj ta holka nemá zájem.

Fitz se pustí s Natem a Mattem do debaty o hokeji, proto se od něj odpojím a procházím se sálem. Omylem přitom vrazím do Nory a skoro jí i pochválím přehlídku. Její punkrockem inspirované šaty byly opravdu neuvěřitelné. Sotva do sebe ovšem narazíme, v očích se jí mihne vztek, proto ze sebe jen vyrazím omluvu a jdu dál.

O chvíli později ji vidím, jak se u baru baví s Lauriem. Teď už se tváří mnohem nadšeněji. Popíjí růžový koktejl a on drží sklenku červeného vína. Dotkne se její ruky, mrkne na ni a zatahá ji za pramínek růžovočerných vlasů. Nora se zahihňá.

Vypadá to, že se jí přání přece jenom vyplnilo – konečně jí Laurie věnuje plnou pozornost. No, tak si toho slizkého parchanta může klidně nechat. Aspoň se ho zbavím.

Párty už pomalu končí, když mi v zadní kapse úzkých džín zavibruje mobil. Vytáhnu ho a přečtu si textovku od Rexe:

Rex: Viděl jsem na Snapchatu, že hokejisti zaváleli. Jsem nasranej. Šli bysme do toho!!!

Summer: Já vím, zlato.

Rex: Pořád platí ta afterpárty? Mám tu basy piva. Byla by škoda, kdyby přišly nazmar.

Vrátím se k baru a zeptám se Fitze a kluků: „Ta after-afterpárty u Rexe pořád platí?“

„Jasně,“ ujistí mě Fitz, i když trochu neochotně. „Jestli tam teda chceš?“

„Rozhodně chci,“ odpovím bez zaváhání. „Přijde tam Daphne Kettlemanová.“

„Proč tě ta holka tak zajímá?“ Rezignovaně potřese hlavou.

„Protože je to Daphne Kettlemanová.“

Promne si obličej. „Summer. Připadá mi, že ti to říkám dost často, ale... nechápu tě.“

Nate se uchechtne.

„To nevádí, brouku. Spousta lidí mě nechápe.“ Líbnu ho na tvář. „Dobře. Co kdybyste teď zmizeli? Za chvíli začneme uklízet. Musím tu zůstat, ale jakmile budu mít hotovo, přijedu na Elmhurstskou.“

„Pomůžu ti,“ nabídne se Fitz.

„Už jsi mi pomohl víc než dost.“ Můj tón nepřipouští námitky. „Najdi Brennu a Kappy a jedte k Rexovi. Do hodiny jsem tam.“

„Nechci tě tu nechávat samotnou.“

„Podpantoflák,“ odkašle si Hollis.

„Nebudu tu sama,“ povím Fitzovi. „Ben a Nora,“ při jejím jméně se ušklíbnu, „se taky nabídl, že tu uklidí.“

„Chovej se slušně,“ přikáže mi Fitz.

„Já jsem k ní slušná! To ona je ke mně hnusná.“ Rexovi odpovím, že párty platí, a potom schovám mobil do kapsy. „Napíšu ti, až vyrazím.“

O tři čtvrtě hodiny později máme hotovo. Poskládali jsme s Benem židle, pověsili jsme ramínka a uklidili, jak to jenom šlo. Ráno sem přijede někdo z univerzity, posbírá věci a vrátí je na katedru.

Ukážu k vyvýšenému molu ve středu rozlehlé místnosti. „Snad nečekají, že to molo rozebereme, že ne?“

„Ne. To asi udělají ti, kdo sem přijedou pro židle a věci.“

„Dobře. Skvělý.“ Zkontroluj si na mobilu čas. „Jdeš na párty?“

Promne si husté obočí. „Nevím... Budou tam fotbalisti, co?“

„Máš něco proti fotbalistům?“ dobírám si ho.

„Ne, ale fotbalisti mi už tolikrát zařizli trenky, že mě to tak trochu poznamenalo.“ Na rtech se mu objeví rozpustilý úsměv. „Taky mi ho dost fotbalistů vykouřilo, tak to aspoň trochu vynahradili.“

Zalapám po dechu. „Bene, ty se nezdáš! Za prvé jsem nevěděla, že jsi gay. A za druhé máme něco společného – oběma se nám líbí sportovci!“

„Měli jsme dost věcí společných i předtím,“ připomene mi suše. „Oba studujeme módu? Oba milujeme Chanel a Versaceho?“

„Pravda. Tak jdeš na tu párty, nebo ne?“

„Jasně, co už. Chceš tam hodit?“

„Díky, ale jsem tu autem.“ Už chci z kabelky vytáhnout klíčky, když si uvědomím, že kabelku nemám. Nechala jsem ji na podlaze šatny, když jsme tam s Benem skládali závěsy. Nora nám ze začátku pomáhala, ale nevím, kam pak zmizela. Nejspíš zdrhla, aby se mnou nemusela trávit čas.

„Tak se uvidíme u Rexe,“ rozloučím se s Benem.

„Sexy Remy,“ zamumlá si.

„Panebože, prosím, řekni mu to do očí. Chci vidět, jak zareaguje.“

Uchechtne se. „Jestli budu mít pocit, že mi pak dá orál, a ne zářez, udělám to,“ slíbí mi.

Ben odejde a já vyskočím na molo a vydám se zpátky do zákulisí, kde okamžitě najdu kabelku. Než však odejdu, uslyším ženské zahihňání.

Ztuhnu. Pohled se mi stočí do chodby, která vede ke kancelářím Arboru. Taky se tím směrem nachází toaleta, kterou jsem předtím sama využila.

Z chodby se znovu ozve smích. Určitě je to Nora. Zamyšleně se zadívám do stínů chodby. S kým to tam sakra je?

Ve vteřině mi to dojde. S Lauriem? Uvědomím si, že jsem ho dneska neviděla odcházet. Tak nějak se z párty najednou vypařil, stejně jako Nora zmizela během úklidu.

Vydám se za tím smíchem do chodby. Nakloním hlavu. Teď už uslyším i mužský hlas. Ozývá se z koupelny a skoro určitě je to Laurie. Potom se ozve Nořin tichý hlas, pak zase Laurie, který řekne něco, čím ji znovu rozesměje.

Ať si to užije. Ten úchyl se jí od prvního dne líbil. Teď si s ním může splnit úchylný sny.

Už se chystám k odchodu, když zaslechnu její výkřik.

Není to zděšený řev, spíš překvapené vyjeknutí, jako by ji vylekal. To však stačí, abych vykročila ke koupelně a zkontrolovala, jestli je Nora v pořádku. Pamatuju si výraz plný zrady, který se Lauriemu usadil v obličeji, když jsem ho v jeho kanceláři odmítla. Pravda, pustil mě hned, jak jsem řekla ne. Taky byl ale toho dne střízlivý a na půdě univerzity.

Dneska jsem ho viděla vypít aspoň tři sklenice červeného vína. Navíc ho naštvalo, že jsem mu překazila jeho ďábelský plán. Nepřipadá mi správné, abych odtud odešla, aniž bych se ujistila, že je Nora –

„Dost.“

Tak jo, tohle jsem slyšela čistě a jasně.

Dojdu ke dveřím, právě když se zpoza nich ozvou tlumené zvuky. Bouchnutí, jako by někdo do něčeho narazil. Tichý rachot, jako by něco spadlo z police na dlažďenou podlahu. Možná mýdlo.

Nora rozhodně vyhrkne: „Dost. Řekla jsem ne.“

A pak se ozve Laurieho úlisný hlas. „Ty mrško.“

Ozve se další rána. Nora znovu vykřikne a já se málem zhrouťm úlevou, když popadnu kliku a zjistím, že dveře nejsou zamčené. Díkybohu.

Rozrazím je a zařvu: „Okamžitě ji pusťte!“

### 33. kapitola

#### Summer

Laurie má právě ruku v Nořině rozkroku. Ona ho drží za zápěstí a snaží se od sebe jeho ruku odstrčit. Při tom pohledu mám před očima rudou mlhu. Vrhnu se na profesora, máchnu pěstí a hřbetem ruky ho seknu jako karatista do zátylku. Zavyje bolestí a ucouvne od Nory.

„Do prdele!“ zaře a vztekla si promne místo, kam jsem ho udeřila.

„Moc se omlouvám,“ vyštěknu. „Neruším?“ Žaludek se mi obrátí, když si všimnu vybouleniny v jeho kalhotách. Hajzl. Otočím se k Noře, která je celá bledá, ruce se jí třesou, zatímco se snaží upravit si lem šatů.

„Není ti nic?“ zeptám se naléhavě.

„V pohodě.“

V pohodě ovšem nevypadá. Hlas má zesláblý, nohy ji sotva nesou, když se ke mně vydá. Ochranitelsky ji obejmu kolem třesoucích se ramen. Už to, že mi to dovolí, mi prozrazuje, jak je otřesená.

„Jasně že je v pohodě,“ zavrčí Laurie. „Nevím, co si myslíte, že jste viděla, Summer, ale Noře se mnou nic nehrozilo. Vaše hysterie, a to ani nezmiňuju vaše absurdní domněnky o tom, co se tu dělo, jsou nejen urážlivé, ale taky vám můžou vysloužit žalobu za napadení.“

Nevěřicně se zasměju. „Vy chcete žalovat za napadení mě? Děláte si srandu? Vím moc dobře, co se tu dělo, než jsem sem přišla.“

„Mezi mnou a Norou k ničemu nedošlo. Je to tak, Noro?“

Neodpoví. Jen se mi v náruči roztřeše ještě víc.

„Jste nechutný,“ syknou na našeho profesora.

„Nevím, o čem tu mluvíte,“ vyštěkne. „Nedělo se tu nic, s čím bychom oba nesouhlasili. Vyrušila jste mě při intimní chvilce s –“

„Se studentkou!“ připomenu mu nevěřicně. „Je to vaše studentka! A i kdyby s tím souhlasila – mně ale připadalo, že to bylo právě naopak – opravdu si myslíte, že je to vhodné?“

Naštvaně stiskne rty. Čekám, že to popře, omluví se, cokoli. Místo toho prohlásí jen: „Tohle řešit nebudu.“

Zalapám po dechu. „To si snad děláte –“

Jenže on už je pryč. Zákulisím se ozvou rychlé kroky, které pomalu utichají, až odezní úplně, když se za ním konečně zabouchnou dveře. A pak se rozhostí ticho.

Nora se ještě pořád celá třese. „Děkuju,“ zašeptá.

„Nemáš za co.“ Pevně ji obejmu. Potřebuje to, jinak by se asi zhroutila. „Musíme ale okamžitě na policii.“

Zvedne hlavu tak prudce, až mi málem narazí temenem do brady. „Cože? Proč?“

„Kdybych nepřišla, znásilnil by tě, Noro. Uvědomuješ si to?“

„Možná ne.“ Není o tom ale úplně přesvědčená. Odkáše si, narovná ramena a vyvlékne se mi z objetí. „Neznásilnil mě. A vím, jak by to dopadlo – moje máma je veřejná obhájkyň. Bude to moje slovo proti jeho. Jenom mi strčil ruku mezi nohy. Nezpůsobil mi modřiny, nemám důkaz, že by mě napadl.“

„Máš mě. Já jsem ten důkaz. Viděla jsem, jak tě osahává. Slyšela jsem, jak říkáš ne. Čistě a jasně.“

„Summer, nemá to cenu,“ trvá zesláble na svém. „Poldové ho tak maximálně plácnou přes ruku. Nejspíš ho ani neobviní.“

Bohužel má nejspíš pravdu. Kousnu se do rtu, zatímco zvažuju další možnosti. Moc jich není, ale něco mě přece jenom napadne. „Možná že vím, kdo ho po ruce neplácne,“ povím jí.

„Kdo?“

Chytnu ji za ruku. „Pojď se mnou.“

„Nemůžeme jen tak vpadnout k děkanovi domů,“ sykne Nora asi o hodinu později. Sedí na sedadle spolujezdce mého audi a od chvíle, co jsem jí předestřela svůj plán, proti němu protestuje.

„My tam jen tak nevpadneme,“ připomenu jí, zatímco projíždím tepanou kovovou bránou na pozemek Davida Prescottta. Děkan bydlí v překrásném sídle v Brookline, v bohaté čtvrti na předměstí Bostonu. Mám takový pocit, že tu někde bydlí i Tom Brady s Gisele. Představím si,

jak Gisele běží kolem děkanova domu, všimne si mého skvělého ohozu a pozve mě k sobě domů na drink. Panebože. To bych se asi zbláznila.

Bohužel jsme sem nepřišely okukovat celebrity. Přijely jsme nahlásit pokus o znásilnění.

„Táta mu přece volal, že přijedeme, ne?“ Protože táta je skvělý. A navíc dokáže nahnat strach, když je to potřeba.

Děkan Prescott si očividně taky zavolal posily, protože není jediný, kdo na nás čeká u dveří. Je s ním Hal Richmond a právě ten nás přivítá.

„Slečno Ridgewayová, Summer.“ Z jeho obvyklého „přízvuku“ tentokrát zaznívá povýšený tón. „O co tu jde?“

Vydechnu. „Něco se dneska stalo a, no, Nora nechtěla jít na policii, ale já jsem jí řekla, že by mi svědomí nedovolilo to nenahlásit.“

Prescott vytřeští oči. „Na policii?“ Otevře dveře ještě víc a pobídne nás, abychom vešly dovnitř. Nora po mně střelí poplašeným pohledem.

Stisknu jí paži. „Bude to dobrý. Slibuju.“

Jdeme za oběma muži do obývacího pokoje, který je stejně velký jako celý náš dům v Hastingsu. Cestou vytočím tátovo číslo. Okamžitě mi to vezme. Čekal, až mu zavolám.

„Ahoj, tati. Právě jsme dorazily. Dám tě na hlasitý odposlech.“ Pohlédnu na Prescottta. „Pane děkane, tátu znáte. Snad vám nevadí, že si to taky poslechnu.“

Všimnu si, jak Richmond stiskne rty. Předpokládám, že mu v tom nafoukaném mozku právě svítí cedule s nápisem „Protekce!“.

Ať si trhne.

„Uvědomuju si, že je to asi trochu zvláštní, ale jsem z právnické rodiny,“ vysvětlím pánům.

„Nemám vést důležité rozhovory bez právního zástupce.“

Z telefonu se ozve uchechtnutí. „To máš tedy pravdu, princezno.“

I Nora konečně vypadá, že by se i usmála. Překvapí mě, když to doopravdy udělá, a její úsměv je upřímný. „Z právnické rodiny?“ šeptne mi. „Já taky.“

„Vida,“ povím jí. „A to sis myslela, že nemáme nic společného.“

Možná kdyby mi dala šanci, místo aby předpokládala, že jsem jenom tupá nána, mohly jsme být kamarádky. Hluboko uvnitř ovšem tuším, že by se to nikdy nestalo. Jsem neskutečně žárlivá ženská a nejradši bych jí vydrápala oči jenom proto, že šla s Fitzem na jedno rande.

Taky jsem ale dneska viděla, jak ji ten slizák málem znásilnil, a to bych nepřála ani nejhoršímu nepříteli.

Prescott a Richmond mě pozorně poslouchají, zatímco jim vykládám, co se stalo. Nora mě doplní, vysvětlí, že jí Laurie koupil dva drinky a celý večer s ní flirtoval, a až když všichni odjeli, vystartoval po ní. Oběma mužům metají z očí blesky, když se zmíním, kde měl Laurie ruku, když jsem otevřela dveře koupelny.

„Tak jsem ho sekla jako karatista a –“

Táta se znovu uchechtne.

„Tati,“ pokárám ho.

„Promiň, nechtěl jsem tě přerušit. To jenom, že ses karate věnovala tři měsíce, než jsi toho nechala. A bylo ti dvanáct. Překvapuje mě, že si z toho něco pamatuješ.“

„Nepamatuju. Jenom ten jeden úder,“ přiznám.

„No, dneska se hodil,“ poví táta a i přes telefon je poznat, jak je hrdý.

„Každopádně.“ Nakonec přiznám, že to není poprvé, kdy to Laurie zkusil na studentku. Nora na mě překvapeně pohlédne, když jim povím: „Měla jsem s ním schůzku u něj v kanceláři. Pokusil se mě tam políbit.“

Táta zaře: „Já ho zabiju –“

„Tati, ticho! Jsi obhájce. Nemůžeš lidem vyhrožovat zabitím. A když jsem mu řekla, že nemám zájem, netlačil na mě. Dneska toho hodně vypil, tak to možná ovlivnilo jeho chování.“ Upřeně se na Prescottta a Richmonda zadívám. „Nesmí mu to projít. Takový člověk nemůže na Briaru učit.“

„To máte pravdu,“ souhlasí Prescott, zatímco Richmond jen rozvážně přikyvuje. „Nebojte se, dámy. Briar se o to postará. A, Noro, prosím, nezapomeňte, že se můžete kdykoli obrátit na psychologa ve studentském zdravotnickém středisku. Doporučuju vám, abyste toho využila.“

Nora jen zesláble přikývne.

Znovu se ozve táta. „Co se týče policie, nikdo vás nemůže nutit podat trestní oznámení, Nora – udělejte jen to, co sama považujete za správné. Nicméně pokud byste se rozmyslela, moc rád vás zastoupím. Summer vám na mě dá kontakt. Zavolejte mi kdykoli, ve dne, v noci.“

Nora se kousne do rtu a maličko překvapeně vytřeští oči. „Moc vám děkuju.“

Naše pozdně večerní návštěva u děkana se chýlí ke konci. Nora i já jim poděkujeme, že nás vyslechli, a zatímco nás oba muži vyprovázejí ke dveřím, vypnu na mobilu hlasitý odposlech a tátovi tiše povím: „Moc děkuju, tati. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, princezno. A mimochodem, zatímco jsem čekal, až mi zavoláš, vyhledal jsem ti tu informaci, kterou jsi chtěla. Nechtěl jsem ti to předtím říct, protože... No, protože si tvoje máma myslí, že bych tím akorát podpořil tvoji ztřeštěnost.“

„Tati!“

„To řekla ona, ne já. Vyříd' si to s maminkou.“

„Ale o jaké informaci to mluvíš?“ zeptám se.

Odpoví: „Západní Yorkshire.“

Nakrčím nos. „Západní Yorkshire?“

„Odtamtud je ten muž, co ses na něj vyptávala. Leeds, Západní Yorkshire, Velká Británie.“

Pohled mi zaletí k Richmondovi, který jde před námi. On je vážně Brit? Já už nevěřím ničemu.

„Díky, žes mi to zjistil,“ povím mu. „Ahoj.“

U vstupních dveří mě Richmond před odchodem zastaví. „Summer, na slovíčko.“

Sam-a. Kruci. Nesnáším, když se mýlím.

„Počkám v autě,“ poví mi Nora.

Přikývnu. „Hned jsem u tebe.“ Počkám, dokud není z doslechu, a složím si paže na hrudi. „Co chcete?“

„Omluvit se.“ V očích se mu zračí upřímné výčitky. „Choval jsem se trochu jako hňup, že?“

„Jenom trochu,“ povím mu.

„Musím přiznat, že jsem k vám byl od začátku maličko předpojatý.“

„Že by?“

Zadívá se na mě. „Můžu to dopovědět?“

„Promiňte.“

„Nevyrostl jsem v bohaté rodině, Summer. Dřel jsem, abych mohl na univerzitu, protože jsem nedostal stipendium. Během let jsem si asi vypěstoval odpor k lidem jako vy, protože pocházíte z bohatých rodin, které kvůli vám kdykoli zatahají za nitky. Nedostal jsem se na univerzitu, kam jsem chtěl. Nikdo se za mě nepřimluvil u děkana.“ Svěsí hlavu. „Velice se za svoje chování omlouvám. A zvlášť mě to mrzí, protože jste se mě snažila před profesorem Lauriem varovat. Říkala jste mi, že se k vám chová nepatřičně, a já jsem to nebral vážně.“

„Ne, to nebral.“ Cítím, jak z mého těla sálá nesouhlas.

„Netušíte, jak moc je mi to líto. Už tak je dost strašné, co si dnes prožila slečna Ridgewayová. Kdyby se něco stalo i vám, protože jsem vaše obavy bral na lehkou váhu?“ Oťrese se.

„Opravdu moc mě to mrzí.“

Vydechnu. „Stalo se. Budu ale doufat, že kdyby za vámi někdy v budoucnu přišla studentka s podobnými obavami, budete se tomu věnovat.“

„Budu. Slibuju. A taky vám slibuju, že budu od teď při našich schůzkách přátelštější.“ Suše se uchechtne. „Ale, prosím, nečekejte, že se ze mě stane přes nos plyšák. Jsem koneckonců Brit.“



### 34. kapitola

*Fitz*

V době, kdy uslyším klíč v zámku, už v podstatě šílím strachem. Je skoro půlnoc. Z párty jsem odjel hned, jak mi Summer zavolala, co se stalo Noře a že jedou za děkanem. Naskočil bych do auta a vyrazil za nimi, ale trvala na tom, že mám zůstat doma. Říkala něco o tom, že by bylo na hnojišti moc kohoutů.

Její táta se očividně té schůzky zúčastnil přes telefon, což je úleva. Hned se cítím líp, že tam Summer měla někoho, kdo ji podpořil.

Ted' vyletím z gauče a popadnu ji do náruče, ještě než za sebou stihne zavřít dveře.

„Jsem moc rád, že jsi zpátky,“ zasténám. „Jsi celá?“

„Jsem,“ ujistí mě.

„Jak je na tom Nora?“ zeptám se, zatímco si Summer rozepíná kabát.

„I ta je v pořádku. Praštila jsem toho zmetka, než jí stihl fyzicky ublížit.“

Vezmu jí kabát z ledových rukou a pověším jí ho. „A děkan?“

„Prý se o to postará.“

„To teda doufám. Nora ale asi na policii nepůjde, co?“

„I táta řekl, že to nemá cenu.“ Summer si prohrábne blondaté vlasy. „Nesnáším tenhle svět, v kterém žijeme, Fitzy. Kde hrozným lidem projdou hrozné věci.“

„Já vím,“ povím jí rozvázně. Hrozný věci se stávají, ale Eriku Lauriemu jeho chování jen tak neprojde.

Zrovna nedávno jsem četl na internetu o třech profesorech z významných škol, kteří dostali minulý měsíc padáka. Jeden z nich měl dokonce definitivu. V dnešní době se sexuální násilí hodně řeší – Briar něco takhle vážného rozhodně nenechá jen tak plavat.

Zabořím Summer obličej do ohbí krku a nadechnu se té nejoblíbenější vůně na světě. Chanel No. 5. Jediná vůně, jakou by žena měla nosit, jak mi jednou někdo řekl. „Když jsi mi řekla, co se stalo, bál jsem se o tebe.“

„Já jsem se bála, když se to stalo.“ Chytne mě za ruku a vydá se se mnou po schodech do patra. „Už o tom nebudeme mluvit. Chci si dát horkou sprchu, zalézt do postele a pustit si další díl Muže na ženění.“

Pobaveně se pousměju. Nikdy by mě ani nenapadlo, že se zamiluju do holky, která má slabost pro laciné reality show. Fakt ne.

Naštěstí je to jenom jedna tvář Summer Heyward-Di Laurentisové.

Má jich ještě celou hromadu. Jedna její tvář ráda škádlí své bratry. Další miluje rodiče. Díky jiné si snadno nachází přátele, protože do všech vztahů jde s důvěrou a naplno. Ostatní lidé se hlídají, když poznají nové lidi, Summer ovšem ne. Summer je důvěřivá a otevřená.

A je chytrá, i když má problémy se psaním. Její slovník směle konkuruje mému. Poslouchá audioverze sáhodlouhých fantasy románů a diskutuje se mnou o nich. Ještě nikdy jsem neměl přítelkyni, která by se mnou rozebírala cestu sira Nornana do Skleněného lesa a vyjmenovala důvody, proč od něj byla hloupost použít andělský meč – předčasně tím odhalil jeho existenci obyvatelům jeskyně, kteří chrání Bránu.

Takže ano, Summer je všechno.

Je mojí múzou. Její kresby jsem už přenesl do počítače, abych je zakomponoval do nové videohry, kterou navrhuju.

Je mým smíchem, protože cokoli řekne, mě rozesměje.

Je mým spouštěčem, protože na sebe občas neskutečně řveme. Nikdy by mě nenapadlo, že jsem schopný projevit tak syrové emoce. Upřímně řečeno jsem ani netušil, že je v sobě mám.

Je mojí touhou, protože na každém kroku chci být nejvíc ze všeho v ní.

Ale především jí patří moje srdce.

„Miluju tě,“ povím jí cestou ke svému pokoji.

„Taky tě miluju,“ zašeptá.

Pohled jí na okamžik zabloudí ke dveřím Hunterovy ložnice.

„Není doma,“ zašeptám. Oba nás mrzí, že je na nás spolubydlící pořád naštvaný.

Hunter se ale přes to přenese. A i kdyby ne, holt to přežiju. Sice s těžkým srdcem, ale získal jsem něco, co mi tu bolest a ztrátu vynahradí. Získal jsem Summer.

Vůbec poprvé cítím, že doopravdy žiju, místo abych se schovával ve stínech. Moji rodiče se pořád navzájem nenávidí, ale až mi příště některý z nich zavolá a bude plivat tu svoji nenávist, dám jim jasně najevo, že takové věci už nechci poslouchat. I kdyby to znamenalo, že jim ten telefon položím. Koneckonců jsem to už jednou bez skrupulí položil miliardáři.

Zatímco jsem čekal, až se Summer vrátí od děkana, promyslel jsem si tu nabídku od Kamala. A došel jsem k závěru, že možná přece jenom někoho jako já v Orcus Games potřebuje. Někoho, kdo mu nebude lízt do zadku. Někoho, kdo ho okřikne, že se chová jako vůl. Proto si s tou nabídkou pohrávám, ale rozhodnu se později.

Ted' se chci osprchovat s touhle ženskou, kterou miluju, a pak s ní vlezu do postele a podívám se s ní na připitomělou reality show.

„Nemáš vůbec vkus na televizní pořady,“ oznámím jí, když vejдем do pokoje.

V zelených očích jí tančí rozpustilé ohníčky. „Ale stejně mě miluješ, ne?“

Přitáhnou si ji k sobě a přitisknu rty na její. „Jo.“ Pomalu, škádlivě ji políbím. „Stejně tě miluju.“

Konec